

TẤN
MINH

An'Lee Group
dịch

pháp y tàn minh

3.
NGỒI
TAY
THU
HỒI
MỒI

Mục lục

Lời Nói Đầu

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (1)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (2)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (3)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (4)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (5)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (1)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (2)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (3)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (4)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (5)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (1)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (2)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (3)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (4)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (1)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (2)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (3)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (4)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (1)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (2)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (3)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (4)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (1)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (2)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (3)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (1)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (2)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (3)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (4)

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (1)

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (2)

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (3)

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (4)

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (1)

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (2)

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (3)

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (4)

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (1)

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (2)

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (3)

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (4)

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (1)

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (2)

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (3)

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (4)

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (1)

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (2)

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (3)

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (4)

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (1)

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (2)

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (3)

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (4)

Lời Kết. Ác Quỷ Tự Bạch

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu

Thiên cổ oan khiên tìm tay quý,

Nhân thế thái bình bởi Phật tâm.

Tìm trong kẻ tóc lời người chết,

Thấu suốt chân tơ giải oán tình.

Vào dịp giao thừa tiền năm Mão đón năm Thìn, tôi đã đặt bút viết những dòng đầu tiên của cuốn "Người giải mã tử thi". Chớp mắt, thời gian vèo trôi, trong một năm qua, tôi đã hoàn thành hai cuốn sách, đó là điều chính bản thân tôi cũng không ngờ được. Tôi là người có nhiều quyết tâm, nhưng quyết tâm nào cũng khó lòng kiên trì đến cùng, mà thường nửa đường đứt gánh. Kiên trì viết xong được tập 1 "Người giải mã tử thi" và tập 2 "Lời tố cáo lạng thầm" của bộ sách "Pháp y Tần Minh" chính là một việc kiên trì nhất mà tôi đã từng làm được, bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn hết sức tự hào. Tôi thường tự hỏi mình, tại sao tôi có thể làm được một công việc khó tưởng tượng đến thế? Đáp án chỉ có một, đó là vì độc giả. Chính là nhờ những lời động viên khích lệ của rất nhiều độc giả, nên mới có Tần Minh ngày hôm nay.

Sau khi xuất bản, "Người giải mã tử thi" và "Lời tố cáo lạng thầm" đều được chen chân vào danh mục sách best-seller, thành quả đó đến tôi cũng phải bất ngờ. Có được sự khích lệ và ủng hộ thầm lặng của các bạn, tôi thấy mình càng phải cố gắng để viết hay hơn nữa. Cho nên, sau khi hoàn tất hai tập đầu của bộ sách "Pháp y Tần Minh", tôi đã suy nghĩ trong một

thời gian rất dài để tìm kiếm một cách thức khiến cho tập 3 của bộ sách trở nên lý thú hơn.

Trước khi hạ bút viết tiếp tập 3, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về trục chính của toàn bộ tác phẩm. Một tối nọ, tôi bừng tỉnh giữa đêm khuya, đột nhiên nhớ tới một câu nói. Là một câu nói của thầy tôi: "Dao phẫu thuật chính là ngón tay thứ mười một của bác sĩ pháp y, là ngón tay sắc bén nhất của chúng ta, cũng là ngón tay khiến tội phạm khiếp sợ nhất."

Thế là, ngay sáng hôm sau, tôi lập tức quyết định đặt tên cho tập 3 của bộ sách là "Ngón tay thứ mười một". Cũng có lẽ là trùng hợp ngẫu nhiên, khi tôi tìm gặp một bác sĩ pháp y trong sở Công an để trò chuyện, thu thập tư liệu, anh đã kể cho tôi nghe một vụ án mạng có sự xuất hiện của "ngón tay thứ mười một" tại hiện trường. Bởi vậy, tình tiết này hoàn toàn có thể trở thành trục chính xuyên suốt toàn bộ tác phẩm, rất phù hợp với tiêu đề cuốn sách.

Cho nên, cuốn sách thứ ba của tôi có một cái tên đa nghĩa.

Hôm nay, sau khi đã hoàn tất phần nội dung của cuốn sách, bản thân tôi cảm thấy rất hài lòng. Tôi tin rằng, dựa trên nền tảng phong cách của hai tập trước, cuốn sách này đã có thêm nhiều điều mới mẻ. Hy vọng rằng những nhân tố mới này sẽ khiến quý vị độc giả hài lòng.

Sau khi viết xong tập 3, tôi vẫn sẽ thực hiện lời hứa "còn sống còn sáng tác", tiếp tục tích lũy kinh nghiệm để biên soạn tác phẩm cuối cùng trong bộ tiểu thuyết "Pháp y Tần Minh", cũng có nghĩa là, chắc chắn còn có tập thứ tư nữa.

Bộ sách "Pháp y Tần Minh" vẫn duy trì phong cách nhất quán:

1. Từng vụ án riêng rẽ được kết nối bởi một trục chính xuyên suốt.

2. Dựa trên những vụ án có thực, nhằm mục đích phổ biến kiến thức, không tô vẽ, không màu mè. Không kiểu cách.

3. Tuyệt đối không đi ngược lại tinh thần khoa học.

Xin được nhắc lại một lần nữa, tất cả những tình tiết cụ thể của các vụ án trong bộ sách "Pháp y Tân Minh" đều là hư cấu, nhân vật và địa danh đều đã được thay đổi, nếu có trùng hợp, đều là tình cờ, xin đừng gán ghép, hậu quả khó ngờ. Sự chân thực ở đây chính là sự chân thực về kiến thức chuyên môn, là sự chân thực về tình tiết suy luận logic, là sự chân thực về trí tuệ và thái độ nghiêm túc của các bác sĩ pháp y.

Một lần nữa, xin cảm ơn tất cả những độc giả đã ủng hộ và cổ vũ cho tôi, sự khích lệ của các bạn chính là động lực để tôi tiếp tục.

Tân Minh

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (1)

Phần ma quỷ bên trong mỗi con người đã biến thế giới này thành địa ngục.

Oscar Wilde

Vụ án thứ 1 không dành cho những ai có trí tưởng tượng phong phú đồng thời bị bệnh đau tim,... các kiểu, hoặc những ai sợ tội mình gặp ác mộng thì không nên đọc vụ án thứ 1, quay đầu lại còn kịp đấy ạ :))

Trước một nhà xưởng bỏ hoang, mười mấy xe cảnh sát hai màu xanh trắng đang đổ dàn hàng sát lề đường, đèn cảnh sát nhấp nháy và ánh đèn pha trắng lóa đã khiến khu vực hoang vắng này rực rỡ sắc màu như khu chợ đêm.

Trong nhà xưởng, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Mười mấy người đang ôm đầu ngồi thu lu dưới đất, đứng bên cạnh là mười mấy cảnh sát súng ống lăm lăm.

"Các người mất hết lương tâm rồi hả?" Viên cảnh sát chỉ huy quát hỏi. "Sớm muộn gì các người cũng phải chịu quả báo!"

Anh ta tiến đến bên cạnh một thùng phuy sắt gỉ sét loang lổ, cầm cây dùi cui gõ vào thành thùng phuy phát ra những tiếng "thịch thịch" trầm trầm.

"Trong đây là gì?" Anh cảnh sát chau mày, vừa thò đầu nhìn vào trong thùng đã nôn khan ầm ĩ. "Những thứ ghê tởm như thế này mà các người

cũng đưa lên bàn ăn của người dân được, lương tâm của các người bị chó ăn mất rồi phải không?"

"Bán cho nhà hàng, các ông không đi ăn uống chơi bời thì làm sao mà ăn phải được." Một gã gầy gò lưng bụng.

"Anh nói gì?" Anh cảnh sát trừng mắt quát lên. "Làm sao tôi biết được nhà ăn nấu cơm suất cho chúng tôi có dùng dầu bẩn hay không?"

Thành phố bí mật triển khai kế hoạch "đánh bốn đen, diệt bốn hại" mới được một ngày, đã phát hiện ra cơ sở sản xuất dầu bẩn phi pháp ở đây. Kế hoạch tập kích được tiến hành ngay trong đêm, phá tan sào huyệt của những kẻ táng tận lương tâm."

Chỉ tưởng tượng thôi sẽ không thể hình dung được những thùng thức ăn thừa chua loét, thối rữa ở đây ghê tởm đến mức nào, mùi thối rữa nồng nặc phả ra trong không gian bịt bùng, khiến người ta phát buồn nôn. Đội trưởng đại đội Trật tự phụ trách kế hoạch truy bắt cũng là lần đầu tiên bước vào một nơi ruồi nhặng bu đen, nước thải lênh láng, hôi thối sặc sụa thế này, từ ngữ duy nhất mà anh có thể nghĩ đến là "kinh tởm".

Đội trưởng cầm gáo múc lấy một gáo nước thải, giơ lên cao rồi từ từ đổ xuống thùng phuy, nói: "Các người tự nhìn đi, tự nhìn đi! Thứ này mà để cho người ta ăn được hay sao? Nếu là thời cổ xưa thì tôi đã đổ ngay thứ này vào họng các người rồi."

Khi đổ hết gáo nước thải, dưới đáy gáo đọng lại một vật gì vàng quạch. Đội trưởng nhìn kỹ, cảm thấy quen quen.

Anh ta quay sang hỏi một viên cán bộ sở Môi trường đứng bên cạnh: "Anh đã bao giờ thấy cái chân gà nào to thế này chưa?"

*

Để nâng cao kỹ năng điều tra hình sự, tôi được phái đến trung đội Cảnh sát hình sự huyện Bắc Hoàn rèn luyện một năm. Cảnh sát hình sự nghe thì oách đấy, nhưng công việc lại rất vụn vặt rắc rối. Trong suốt một năm, đa phần đều là giải quyết những tranh chấp dân sự, truy bắt nghi phạm móc ví hay trộm cắp bình ắc quy xe.

Thỉnh thoảng cũng gặp phải một số chuyện dở khóc dở cười. Ví dụ như hai vợ chồng nọ cãi nhau, chị vợ bị chồng tát cho một cái, tức giận đi báo cảnh sát. Nghe xong, chúng tôi nói rằng việc này không thuộc phạm vi thẩm quyền của chúng tôi, chị vợ liền nổi đóa, bạo lực gia đình, cảnh sát hình sự các anh không xử lý thì ai xử lý? Chẳng lẽ là hội phụ nữ à? Lại có một anh chồng học tốc chạy đến đồn cảnh sát báo tin vợ mình bị lừa bán, chúng tôi dốc toàn lực điều tra mới phát hiện ra, chị "vợ" là người đã có chồng, anh chồng chính thức của chị ta tìm đến bắt chị ta về.

Niềm đam mê đối với ngành pháp y luôn thôi thúc tôi thường xuyên xuống huyện, tham gia điều tra các vụ án mạng bất thường. Một huyện mỗi năm xảy ra mấy vụ án mạng, tốc độ phá án và truy bắt hung thủ thường rất chóng vánh. Nhưng có lẽ do tôi nặng vía, vừa được điều xuống chưa được hai tháng, huyện Bắc Hoàn đã xảy ra một vụ án mạng chấn động cả bộ Công an, may sao cuối cùng cũng phá được.

Cứ như vậy, kết thúc một năm tập huấn trong đội Cảnh sát hình sự, tôi lại trở về sở Công an tỉnh, cảm giác vừa vui nhưng lại vừa không thích ứng. Vui vì lại có thể tham gia điều tra những vụ án khó, không phải tiếp tục tiêu hao thời gian vào những chuyện vặt vãnh. Không thích ứng là vì làm cảnh sát hình sự phải thường xuyên thức đêm, sau khi quay trở về với nhịp điệu sinh hoạt bình thường, đồng hồ sinh học chưa thể hồi phục được.

Đêm nay, khi tôi đang vật vã trên giường không tài nào ngủ được, chuông điện thoại bỗng réo âm lên. Linh Đan dụi đôi mắt ngái ngủ, hỏi: "Muộn thế này rồi, ai còn gọi thế? Cả năm nay anh vắng nhà, em không quen với việc nửa đêm có chuông điện thoại nữa rồi."

Tôi vớ lấy ống nghe, tim đập dồn dập: "A lô, sư phụ ạ? Không sao, em vẫn chưa ngủ. Được, em sẽ đến ngay!"

*

"Là vụ án gì thế?" Vừa lên xe, tôi hỏi ngay. "Sao phải gấp vậy?"

Sư phụ nhìn tôi, cười cười: "Tôi đang định hỏi cậu nửa đêm nửa hôm sao còn chưa ngủ, đang làm gì thế? Cậu về được mấy ngày rồi cơ mà, vẫn tân hôn hả?"

Tôi lờm sư phụ, đánh trống lảng: "Có mấy nạn nhân?"

"Chẳng có nạn nhân nào cả." Sư phụ nghiêm túc trả lời. "Khi đội Trật tự thành phố tập kích một cơ sở sản xuất dầu bẩn, đã tìm thấy một cái chân gà."

"Chân gà?" Tôi không tin vào tai mình.

"Phải." Sư phụ nói. "Một cái chân gà chiên."

*

Dù tôi truy hỏi thế nào, sư phụ cũng chỉ cười không nói. Theo con đường xóc nảy, chúng tôi dễ dàng tìm thấy gian nhà xưởng khuất nẻo nằm ở ngoại ô thành phố.

"Quy mô cũng hoành tráng gồm nhĩ." Tôi nói.

Trong phim thường xuất hiện cảnh tượng một dàn xe cảnh sát hú còi inh ỏi, đèn xe nhấp nháy phóng như bay đến hiện trường. Thực ra đó chỉ là sự tưởng tượng của các đạo diễn mà thôi. Nếu đi bắt tội phạm mà ầm ĩ như vậy, đến chuột cũng chạy mất mật chứ đừng nói là người. Khi đến hiện trường, chúng tôi luôn tuân thủ một nguyên tắc, đó là không được làm kinh

động người dân, cho nên lúc nào cũng phải lặng lẽ tìm vào, lặng lẽ ra đi. Còn truy bắt với quy mô lớn thế này, quả thực rất ít gặp.

Chúng tôi xách theo hòm đồ nghề vừa nhảy xuống khỏi xe khám nghiệm hiện trường, bỗng một người cầm micro, đeo kính trắng nhảy phóc tới trước mặt: "Tôi là phóng viên của đài truyền hình, xin hỏi các anh là bác sĩ pháp y đúng không? Bắt tội phạm sản xuất dầu bẩn mà cũng cần mời pháp y đến à?"

Sự nhiệt tình của anh phóng viên khiến tôi phát hoảng. Anh ta hăm hở dúi chiếc micro đen trùi trùi vào sát miệng tôi. Sự phụ liên cắt ngang những câu hỏi như pháo liên thanh của anh ta: "Này, anh bạn, định nhét cả cái này vào miệng anh ấy phải không?"

Anh phóng viên lúng túng gãi đầu, chúng tôi chớp thời cơ xoay cẳng trèo qua vòng dây cảnh giới.

Trong nhà xưởng, cảnh sát đặc nhiệm đã bắt đầu lục soát, còng tay các nghi phạm, chuẩn bị áp giải lên xe. Chỉ còn hai anh cảnh sát trông có vẻ là người chỉ huy đang ngồi dưới đất, quay mặt vào nhau, ở giữa là một cái bát đặt dưới nền nhà, đang xì xào gì đó. Nhìn vào cầu vai, một người là hạ sĩ quan bậc 1, một người là sĩ quan bậc 2.

"Anh xem, chỗ này có đường vân, liệu có phải là vân tay không?" Hạ sĩ quan hỏi.

"Ừm!" Sĩ quan gật gù. "Chỗ trắng trắng này có lẽ là dấu vết sau khi móng rụng mất."

"Theo anh thì đây có phải là chân gà không nhỉ?" Hạ sĩ quan hỏi.

"Trông thì rất giống chân gà chiên ngoài tiệm," sĩ quan nói, "nhưng mà to hơn."

Hai người đang bàn luận rất nhập tâm, chợt quay sang thấy sư phụ và tôi lẳng lặng đứng sát sau lưng thì giật bản mình: "Ôi mẹ ời, sao các anh đi mà không phát ra tiếng thế? Các anh vào đây làm gì?"

Sư phụ bật cười, cầm thẻ khám nghiệm hiện trường lắc qua lắc lại.

Hai viên cảnh sát liền đứng bật dậy cúi chào, nói: "Xin chào giám đốc Trần, nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp anh!"

"Đây là anh Tân, trưởng phòng Pháp y, còn đây là Lâm Đào bên phòng pháp chứng." Sư phụ giới thiệu.

Chúng tôi lần lượt bắt tay nhau.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sư phụ hỏi.

"À, vừa rồi đại đội chúng tôi tập kích một nhóm tội phạm sản xuất dầu bẩn." Hạ sĩ quan chỉ vào viên sĩ quan, nói. "Đội trưởng của chúng tôi vô tình phát hiện ra một vật trôi nổi trong thùng thức ăn thừa."

Sư phụ kéo ống quần, ngồi xuống trước cái bát đựng thứ vật vàng quạch những dầu kia, hỏi: "Là cái này à?"

"Chúng tôi đang tranh luận xem nó là ngón tay người hay ngón chân gà." Hạ sĩ quan ngượng ngịu giải thích.

"Chưa biết rõ đã gọi chúng tôi đến?" Tôi lụng bụng.

"Thế mà cũng nói." Sư phụ nạt, "ai cũng nhận ra được thì cần đến bác sĩ pháp y làm gì nữa?"

Tôi gãi đầu, cũng ngồi xuống quan sát thứ đựng trong bát.

Đó là một vật hình trụ màu vàng, tôi thò ngón tay ra so sánh, thấy nhỏ hơn nhiều so với ngón tay tôi. Nhìn kỹ, tuy trên bề mặt có dấu vết chiên

qua đầu rõ ràng nhưng vẫn có thể nhìn thấy nếp da lờ mờ. Giữa vật thể có hai khúc cong rõ rệt chia nó làm ba đoạn, có vẻ như là khớp.

Tôi lấy từ trong hòm đồ nghề ra một cái kẹp, gắp vật đó lên quan sát: "Chà, đúng là không dễ phân biệt. Nói là ngón tay người thì quá nhỏ và ngắn, nói là ngón chân gà thì lại hơi to."

Sư phụ nói: "Nếu là ngón tay phụ nữ, sau khi bị chiên trong dầu, hoàn toàn có khả năng co lại còn từng này."

Vừa nghe thấy vậy, tôi đã nhũn người: "Chiên... chiên xác chết?"

Sư phụ chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ khiếp đảm của tôi, hỏi: "Vậy thì cậu nói cho tôi biết, làm thế nào mới xác định được đây có phải là ngón tay người hay không?"

Tôi ngây ra một lúc, đến khi sư phụ quay sang nhìn chăm chăm, tôi mới định thần lại: "Hả? Ờ... ờ... chắc không khó? Xét nghiệm ADN!"

Xét nghiệm ADN không chỉ có thể so sánh trùng khớp mà còn có thể giám định chủng tộc. Ngay cả thực vật cũng có ADN đặc trưng của mỗi loài.

"Ồ!" Hai viên cảnh sát như choàng tỉnh.

"Ồ cái gì mà ồ!" Sư phụ lừ mắt nhìn họ rồi quay sang nói với tôi. "Xét nghiệm ADN? Vậy thì tôi còn phải hỏi cậu làm gì?"

Bị sư phụ mắng cho huých toẹt trước mặt bao nhiêu người, đúng là quá mất mặt. Sinh viên khoa pháp y trong trường hầu như chỉ tập trung vào môn bệnh lý học pháp y, một mặt vì môn này mới mẻ giàu sức hút, mặt khác cũng là môn học cơ bản nhất của ngành pháp y. Còn môn phân tích chủng tộc thuộc phạm trù nhân loại học pháp y, vốn rất khô khan và vô vị.

Tôi vội vã đào xới lại vốn kiến thức nhân loại học pháp y ít ỏi trong đầu mà không thể lục ra được kiến thức gì có liên quan. Vậy nên tôi đành ngượng ngịu lắc đầu.

Sư phụ có vẻ thất vọng, hừm một tiếng: "Chịu khó đọc nhiều sách vào. Có lẽ cậu cho rằng một vài vấn đề nhỏ không mấy quan trọng, nhưng chúng lại chính là mắt xích vào những thời điểm then chốt đấy."

Sư phụ mang găng tay, mở hòm đồ nghề, lấy ra hai chiếc kẹp cầm máu, đưa cho tôi một chiếc, sau đó lại lấy ra một cán dao phẫu thuật, lắp lưỡi dao vào.

Sư phụ nhanh nhẹn đưa một nhát dao, rạch xuống mé bên cạnh của vật thể, lộ ra chút thịt màu đỏ và dây chằng màu trắng bên dưới. Vật thể rất nhỏ, lại không cố định, cho nên thao tác rạch mở tổ chức mềm tại bề mặt vật thể đòi hỏi độ chính xác, khéo léo rất cao, cũng cần phải có sự kiên nhẫn và kỹ thuật thành thục.

Một người dày dặn kinh nghiệm như sư phụ mà cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ mồ hôi nhễ nhại mới tách được phần xương bên trong vật thể ra.

"Phù..." Sư phụ thở hắt ra một hơi, "công tác đánh bốn đen, diệt bốn hại của các anh đã phát giác ra một vụ án mạng thảm khốc, vô nhân đạo!"

"Ý anh là..." Đội trưởng lắp bắp, "là ngón tay người?"

Nói rồi anh ta nôn ọe một hồi.

Sư phụ gật đầu, nói: "Xương ngón tay là một trong những loại xương có hình thái khá đặc trưng của loài người. Trong quá trình tiến hóa của loài người, xương ngón tay dần ngắn lại, nhưng mặt khớp lại khá lớn để ngón tay hoạt động được linh hoạt. Đây chính là xương ngón tay của con người."

Tôi dùng kẹp cầm máu gắp những tổ chức mềm vừa bị tách rời, rất cứng.

"Em hiểu rồi," tôi nói. "tổ chức mềm khi bị mất nước nghiêm trọng sẽ co quắt lại, nên trông nhỏ hơn nhiều so với ngón tay bình thường."

Sư phụ gật đầu, nói: "Thông báo cho phía cảnh sát hình sự, toàn lực vào cuộc."

Tôi hiểu ý của sư phụ, mang chiến thi thể trong đầu là thủ đoạn tiêu hủy xác rất hiếm gặp và cực kỳ vô nhân đạo. Bây giờ tin tức đã truyền đi, bên ngoài tụ tập đông đảo phóng viên, vụ án tàn khốc này chắc chắn sẽ xuất hiện trên hàng loạt các mặt báo ngay sáng mai khiến dư luận dậy sóng. Chúng tôi nhất định phải nhanh chóng phá án.

Mười phút sau, cảnh sát trật tự, cảnh sát đặc nhiệm trong nhà xưởng đã áp giải toàn bộ nghi phạm sản xuất dầu bẩn rời khỏi hiện trường, cảnh sát hình sự kéo đến đông nghịt.

Các nhân viên khám nghiệm hiện trường đeo kính đủ màu sục sạo tìm kiếm dấu vết khả nghi. Mấy chục cảnh sát hình sự lục lọi khắp mọi góc ngách trong nhà xưởng. Sư phụ chống nạnh đứng ở giữa xưởng, nhìn khắp xung quanh, nói: "Nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt sẽ rất khó khăn đây."

Giọng nói sang sảng vang dội trong nhà xưởng, mọi người đều dừng tay, đổ dồn ánh mắt về phía sư phụ.

Sư phụ nuốt nước bọt, nói: "Các anh chịu khó nhé. Bây giờ, chúng ta cần phải vớt lấy toàn bộ cặn bã trong mấy chục thùng thức ăn thừa này lên."

Phần lớn các cảnh sát vừa nghe đã mặt nhăn như bị. Làm việc trong một môi trường hôi hám bẩn thỉu thế này đã là quá sức chịu đựng, mà giờ còn phải lọc lấy cặn bã trong hàng dãy thùng phuy đang bốc mùi xú uế tởm

lợm. Đây chắc chắn sẽ là một cơn ác mộng kinh khủng nhất trong cuộc đời cảnh sát của họ. Đúng lúc này, Đại Bảo ôm một bọc lớn hộc tốc chạy vào, thở phì phò mất một lúc lâu.

"Ờ... ờ... sư phụ, em tìm được thứ sư phụ cần rồi đây!" Đại Bảo nói. "Em đạp cửa một phát, ông chủ cửa hàng thiết bị y tế giật mình tỉnh ngủ luôn."

Sư phụ mở cái bọc ra, bên trong có mấy chục chiếc áo khoác màu trắng. Sư phụ cầm một chiếc lên, khoác vào người, cười nói: "Để mọi người về nhà không bị vợ tổng ra khỏi cửa, tôi đã chuẩn bị thứ này cho mọi người."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (2)

Dưới sự chỉ đạo của sư phụ, mấy chục cảnh sát hình sự bắt tay vào công việc khó khăn. Chúng tôi đánh số thứ tự vào từng thùng phuy, sau đó ba người một nhóm, mỗi nhóm phụ trách một thùng. Một người múc nước từ thùng ra, một người cầm sàng, một người tìm kiếm trong những tạp chất mắc lại trên sàng xem có vật gì giống bộ phận cơ thể người hay không. Sư phụ chạy qua chạy lại giữa các nhóm cung cấp kiến thức pháp y cần thiết.

Các thùng phuy nước gạo vừa được khuấy lên, mùi hôi thối lại càng khủng khiếp hơn nữa, sặc sụa khắp gian nhà xưởng. Có người không chịu đựng nổi, nôn ọe âm ỉ. Nhưng nôn một hồi rồi cũng phải quen.

Ba tiếng đồng hồ từ từ trôi qua, trong mười mấy nhóm, chỉ có hai nhóm là sàng được vật khả nghi. Tổng cộng có hai mốt miếng, đều bị xé thành những mảnh to chỉ bằng chiếc điện thoại di động, có miếng còn dính cả xương, có thể lập tức khẳng định là bộ phận cơ thể người, cũng có những miếng thịt, miếng mô bị chiên đến biến dạng, buộc phải xét nghiệm ADN mới có thể xác định chính xác có phải bộ phận cơ thể người hay không.

Nhờ sự nỗ lực và kiên trì của tất cả mọi người, mấy chục thùng phuy thức ăn thừa đã được chuyển sang mấy chục thùng phuy khác, cái mùi chua loét, hôi thối ngấm qua áo khoác ngoài, bám chặt vào quần áo bên trong.

Tôi cởi chiếc áo khoác trắng, ghé mũi ngửi thử người mình. Khứu giác hình như cũng đã tê liệt, không còn nhận ra mùi gì nữa.

Một điều tra viên nói: "Mang đến hiệu giặt là thôi chứ tha về nhà thì đừng mong được lên giường ngủ."

Sư phụ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Tất cả các bộ phận khả nghi đều được tìm thấy từ thùng số 1 và thùng số 13, chứng tỏ những mảnh thi thể được vớt rất tập trung. Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm ra được bản đồ ADN ngay trong đêm nay, còn nhiệm vụ của bộ phận điều tra là phải thẩm vấn nghi phạm làm đầu bắt để tìm ra nguồn gốc của hai thùng nước gạo này."

Điều tra viên nhăn nhó nói: "Việc này không dễ điều tra đâu."

Sư phụ cười: "Đều trông vào tài năng của các cậu đấy."

Tôi cũng giống như sư phụ, không hề lo lắng về nghiệp vụ của các điều tra viên. Tôi nói: "Cắt xẻ tử thi mang đi chiên, không biết là thù oán sâu đến mức nào?"

Sư phụ ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tôi thấy chưa chắc đâu. Ăn giết người hủy xác cũng khá thường gặp, hơn nữa, thường thì hung thủ chính là kẻ thù của nạn nhân. Điểm này không sai, nhưng rất nhiều vụ án hủy xác cực đoan chưa chắc đã đơn giản như thế."

Tôi ngạc nhiên: "Không đơn giản như thế? Chẳng lẽ gặp người qua đường liền lôi vào nhà sát hại, xẻ xác thành từng miếng rồi mang chiên? Đó là loại người gì vậy?"

Sư phụ không muốn giải thích tiếp, chỉ xua tay nói: "Là loại người tâm lý bất thường. Không nói nhiều nữa, bây giờ có nói gì cũng chỉ là đoán mò, phải nhanh chóng nghiên cứu các mảnh thi thể, tìm ra đặc trưng và lai lịch của người bị hại mới có hy vọng phá án nhanh chóng."

Tôi gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Sư phụ nói: "Vất vả cho các anh em quá. Sau khi vụ án này lên báo vào sáng mai, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió dư luận. Cho nên đêm nay, chúng ta phải làm việc thật tích cực để đến sáng mai nắm bắt được nhiều manh mối mới có đủ tự tin. Bây giờ, ai vào việc này!"

*

Tôi xách theo hai mươi một túi vật chứng quay về văn phòng, đúng lúc gặp chị Trịnh Hồng cũng vừa đến nơi, mặt mũi phờ phạc. Sau chuỗi vụ án Vân Thái (1), chị Trịnh được thăng chức trưởng phòng Giám định ADN của Công an tỉnh.

(1) Xem "Pháp y Tần Minh" tập 2, "Lời tố cáo lặng thầm".

"Là vụ án gì vậy?" Chị Trịnh hỏi sư phụ. "Sao gấp thế?"

"Vụ án này có thể là một thách thức đối với cô đấy." Sư phụ cố ra vẻ thản nhiên. "Toàn bộ các bộ phận đều đã bị chiên trong dầu, có thể giám định được không?"

Chị Trịnh sửng sốt kinh ngạc: "Chiên trong dầu?"

Sư phụ im lặng gật đầu.

Sắc mặt chị Trịnh lập tức tỉnh táo hẳn, tình tiết vụ án quái lạ đã nhanh chóng xua tan cơn buồn ngủ. Chị nói: "Em nhớ hình như có tư liệu nào đó ghi chép về kiểu vụ án thế này, để em tìm thử xem. Vụ này cứ giao cho em, sáng mai sẽ cho anh kết quả. Nhưng trên người anh có mùi gì thế?" Chị Trịnh đưa tay phẩy phẩy trước mũi.

"Sư phụ, hay là chúng ta về nhà tắm rửa, ngủ bù và đợi kết quả nhé?" Tôi vô thức đưa ống tay áo lên ngửi, thấy mùi nước gạo chua loét xộc lên tận óc.

"Đừng có mơ!" Sư phụ gầm lên với tôi rồi quay sang nói với chị Trịnh. "Những thứ này đều là bảo bối, không thể giao cho cô được. Thế này đi, cho cô một giờ để tra tìm tư liệu, nghiên cứu phương pháp, làm công tác chuẩn bị. Sau đó, tôi sẽ giao lại những thứ này cho cô."

"Tại sao thế?" Chị Trịnh hỏi.

Tôi cũng có chung thắc mắc với chị Trịnh, bèn quay sang nhìn sư phụ.

Sư phụ trải khăn bàn dùng một lần lên bàn thí nghiệm, sau đó xếp những vật thể khả nghi bốc mùi thối hoặc thành một dãy rồi cầm dụng cụ giải phẫu đưa cho tôi, nói: "Bây giờ, chúng ta có hai nhiệm vụ. Thứ nhất là bóc tách lớp tổ chức ngoài cùng đã bị chiên chín của vật thể, cố gắng hết sức để bóc tách lấy những tổ chức biểu bì hoặc chân bì chưa bị biến mất, hy vọng có thể tìm ra một số đặc trưng trên da. Thứ hai, cậu có biết những của quý này còn có tác dụng gì không?"

Tôi trợn ngược mắt lên, thấy sư phụ đang nhìn mình chăm chăm thì vội vàng lắc đầu.

Sư phụ chỉ vào cuốn sách trên giá sách phía sau, nói: "Tự đọc đi. Độ to nhỏ và hướng phân bố của các sợi cơ trong các nhóm cơ khác nhau trên cơ thể người có sự khác biệt. Cho nên, trước tiên chúng ta phải biết được những thứ này thuộc bộ phận nào trong cơ thể người."

Tôi như thể bừng tỉnh nhưng vẫn chưa thấy tự tin lắm, vậy nên nhanh chóng giở cuốn sách ra xem.

Vừa nãy ở trong khu nhà xưởng tồi tàn, khứu giác bị tê liệt bởi mùi hôi thối kinh dị nên lúc đó lại không cảm thấy thối bằng lúc này, khi đối diện với cái mùi khủng khiếp tỏa ra từ hai mươi một miếng "của quý" dàn hàng trong căn phòng kín như bưng. Thị giác và khứu giác đều bị kích thích dữ dội, khiến một bác sĩ pháp y dày dặn kinh nghiệm như tôi cũng phải ruột gan nhợn nhạo.

"Sợi cơ to, hướng phân bố hình chữ V, cụm lại thành từng lớp." Tôi vừa quan sát vật thể, vừa đọc sách. "Những miếng xác không có xương đều thuộc phần mông."

"Chính xác, hiểu cũng nhanh đấy." Sư phụ tán thưởng. "Còn những miếng có xương, hoặc là ngón tay, hoặc là ngón chân. Cũng có nghĩa là những mảnh thi thể này thuộc phần mông và tứ chi."

Sư phụ ngừng một lúc, thở dài nói: "Đáng tiếc không phát hiện ra bộ phận nào có tính đặc trưng cả."

*

Vốn định sáng hôm sau sẽ mở cuộc họp chuyên án nhưng một cuộc điện thoại vào hơn 6 giờ sáng đã khiến cho kế hoạch phải thay đổi.

Là điện thoại của sư phụ, nói rằng anh ấy phải tham gia cuộc họp về chuỗi vụ án giết người cướp của liên hoàn trên phạm vi cả nước do tội phạm có súng gây ra, phải đi công tác ngay lập tức, cho nên vụ án này sẽ giao lại cho tôi, đồng thời còn áp kỳ hạn phá án cho tôi.

"Vụ án khốc liệt thế này mà cũng không giữ chân sư phụ được à?" Tôi hỏi.

Sư phụ cười, nói: "Vụ án tôi sắp phải tham gia còn khốc liệt hơn nhiều."

"Nhưng em thấy không đủ tự tin." Tôi nói.

"Ngay bây giờ, cậu hãy lái xe ra sân bay." Sư phụ nói. "Sẽ có người giúp cậu."

"Sân bay?"

"Không nói nữa, tôi phải lên máy bay tối. Cậu nhớ là chuyến bay số hiệu CZ9876 đấy, đến lúc đó sẽ biết."

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, sự phụ có mưu đồ gì đây? Tôi lập tức gọi điện cho Lâm Đào, hẹn gặp ở văn phòng, sau đó cùng mặc cảnh phục đến sân bay đón trợ thủ không quen biết.

*

Sân bay sáng sớm không có nhiều hành khách. Tôi và Lâm Đào nghiêm chỉnh trong bộ cảnh phục phẳng phiu, ngẩn ngơ đứng đợi bên ngoài dãy lan can ở cửa ra, ngờ vực quan sát từng người đi qua. Tủ lệ người ngoảnh nhìn chúng tôi rất cao, nhưng toàn bộ đều chỉ nhìn Lâm Đào, tôi cũng đã quen với cảm giác đứng cạnh soái ca rồi."

"Theo cậu thì là ai được nhỉ?" Tôi ghé đầu hỏi Lâm Đào.

Ánh mắt Lâm Đào bỗng nhiên dờ dẩn.

"Này, đang hỏi cậu đấy." Tôi huých cho cậu ta một cùi chỏ, cậu ta vẫn không trả lời.

Tôi thấy lạ, liền nhìn theo ánh mắt của Lâm Đào.

Phía xa có một người đẹp, tóc dài chấm eo, đeo kính râm gọng vàng, váy ngắn, tất đen, dáng người uyển chuyển, đang đẩy một chiếc xe lăn cho một cụ già tóc bạc phơ tiến về phía chúng tôi.

"Này! Có phải tại cậu có tuổi rồi không đấy? Tớ nhớ là cậu có nhìn gái đẹp bao giờ đâu?" Tôi cười trêu chọc. "Té ra cũng có người đẹp lọt được vào mắt cậu cơ đấy."

"Đẹp thật!" Lâm Đào thì thào.

"Ha ha, cuối cùng cậu cũng đã tìm thấy mẫu người yêu lý tưởng rồi hả? Không dễ đâu!" Tôi nói. "Có cần tớ giúp cậu xin số điện thoại của nàng không?"

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Một gã đầu húi cua dáng người không cao nhưng cường tráng xô Lâm Đào một cái.

Lâm Đào giận dữ trợn trừng mắt: "Anh làm cái gì thế?"

Thấy chiến tranh sắp sửa bùng nổ, tôi vội vàng chen vào tách hai người ra. Nhảy vào can cùng với tôi còn có một anh chàng cao gầy khẳng khiu.

"Là mọi người à?" Tôi đã nhìn rõ khuôn mặt của anh chàng húi cua, lập tức mừng rỡ, bất chấp anh ta vẫn nộ khí ngùn ngụt, tôi ôm chầm lấy anh ta.

Anh chàng đầu húi cua tên là Họa Long, anh chàng cao gầy đi cùng tên là Bao Trảm, cô gái xinh đẹp tên là Tô My, còn ông cụ tóc bạc chính là giáo sư Lương. Bốn người họ chính là thành viên trong tổ đặc vụ của bộ Công an, danh nổi như cồn, chuyên điều tra những vụ án mạng đặc biệt nghiêm trọng gây chấn động dư luận (2).

(2) Xem bộ "Mười tội ác" của Tri Thù.

Trong thời gian được điều xuống huyện Bắc Hoàn tập huấn, tôi đã từng được hợp tác với tổ đặc vụ để phá án một vụ giết người chặt xác. Tôi vô cùng khâm phục tài năng phá án của bốn người họ.

"Sư phụ anh có việc, sợ anh một mình sẽ gặp khó khăn." Nụ cười của giáo sư Lương vẫn hòa nhã, thân thiện như xưa. "Hơn nữa vụ án này quá tàn nhẫn. Sáng sớm nay, sư phụ anh đã báo cáo lên bộ Công an, bộ trưởng Bạch thông báo cho chúng tôi nhanh chóng đến đây hỗ trợ cho anh."

"Được gặp lại các vị, thật là phấn khởi." Tôi bắt tay từng người.

"Cẩn thận đấy nhé!" Họa Long chỉ Lâm Đào nói. "Tránh xa Tô My ra!"

Tôi bật cười, kéo họ lên chiếc xe đa dụng, chạy thẳng đến tổ chuyên án.

*

"Cả hai mươi một bộ phận khả nghi đều là bộ phận cơ thể người, phụ nữ, của cùng một người." Chị Trịnh nói.

Tôi thở phào: "Đúng là cùng một người thật."

"Tần Minh này," giáo sư Lương nói, "còn nhớ lần trước ở huyện Bắc Hoàn, tôi bảo anh ghép các mảnh thi thể thành một người không?"

Tôi gật đầu, nói: "Nhớ chứ ạ! Nhưng vụ này thì không được, vì các mảnh xác đã bị chiên qua dầu, mặt cắt biến dạng, không đủ điều kiện để chắp ghép."

Giáo sư Lương nói: "Lần này thì đơn giản. Tôi chỉ cần biết những mảnh xác này thuộc bộ phận nào trên cơ thể người thôi."

Tôi trầm nghĩ, tư duy của giáo sư Lương giống hệt như sư phụ, đúng là tư tưởng lớn gặp nhau. Tôi nói: "Tối qua sư phụ và cháu đã nghiên cứu, tất cả đều thuộc phần hông và ngón tay, ngón chân."

"Vậy, bây giờ tôi muốn biết những thùng phuy nước gạo chứa những mảnh thi thể này có nguồn gốc từ đâu." Giáo sư Lương vuốt chòm râu bạc, hỏi tiếp.

Xem ra thời gian trên máy bay, tổ đặc vụ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nắm rất rõ mọi thông tin của vụ án.

Lần đầu tiên được gặp tổ đặc vụ nước tiếng, các điều tra viên có phần căng thẳng. Điều tra viên chính hắng giọng nói: "Tối qua, ở... tối qua chúng tôi đã tiến hành điều tra về việc này. Dựa vào kết quả thẩm vấn của các đồng nghiệp bên phòng Trật tự, các thùng nước gạo đều có nguồn gốc từ các hàng quán hai bên đường Đông Bắc, quận Thiên Thương. Có tổng cộng hai mươi tám hàng quán cung cấp nước gạo, chúng tôi đang tiến hành điều tra từng hàng quán một, tạm thời vẫn chưa có manh mối."

Giáo sư Lương lắc đầu, cầm mấy tấm ảnh trên bàn lên, đó là những bức ảnh tôi chụp chi tiết hai mươi một mảnh thi thể. Ông nói: "Tần Minh, anh hãy cho tôi biết, vật chất màu đen dính trên mấy mảnh thi thể này là gì?"

Tôi chau mày nhìn rồi nói: "Ồ, lúc đó cháu cũng chú ý đến thứ này, còn quan sát kỹ dưới kính hiển vi, đó là bùn."

"Các anh thấy thức ăn thừa thu gom được từ hàng ăn tại sao lại dính bùn được?" Giáo sư Lương hỏi.

Điều tra viên không đồng ý: "Cũng có thể chẳng may bị dính phải."

Giáo sư lắc đầu: "Nếu như chẳng may dính phải, vậy thì chỉ có tính ngẫu nhiên, nhưng có đến bảy, tám mảnh thi thể đều bị dính bùn, vậy thì không phải là hiện tượng ngẫu nhiên mà là hiện tượng tất nhiên."

Các điều tra viên mặt đầy nghi hoặc, không phản bác nữa, mà đều phỏng đoán xem ông cụ định nói gì.

Tôi nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Cháu hiểu ý của giáo sư Lương rồi."

Giáo sư hào hứng nhìn tôi: "Ồ? Vậy anh nói thử xem."

"Nguồn gốc của dầu bẩn không chỉ là từ thức ăn thừa của nhà hàng," tôi nói, "theo như cháu nhớ, còn có những kẻ đi vớt váng dầu nổi trên cống rãnh của các nhà hàng, khu dân cư, sau đó trộn lẫn với nước gạo, chắt lấy dầu. Nếu những mảnh thi thể được vớt từ dưới cống lên, rất có thể sẽ dính phải bùn đất."

Giáo sư Lương khẽ gật đầu: "Chính xác, tôi cũng cho là vậy. Những mảnh thi thể này được vớt từ dưới cống rãnh lên."

"Đúng là một lũ táng tận lương tâm." Điều tra viên chau mày nói. "Những kẻ mua bán dầu bẩn rồi sẽ bị quả báo."

"Tiếp theo, mọi người đã biết nhiệm vụ của mình rồi chứ?" Giáo sư Lương nói. "Phải khai thác những đối tượng phạm tội kia xem họ đã vớt váng dầu ở đoạn cống rãnh nào, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm những mảnh thi thể khác."

"Phải đấy!" Tôi nói. "Hiện tại chúng ta không phát hiện thấy bất cứ bộ phận cơ thể nào có tính đặc trưng, không có manh mối nào để điều tra lai lịch thi thể."

"Nhưng mà," Tổ trưởng tổ chuyên án chen ngang, "thi thể bị chặt nhỏ đến thế này, cảnh sát chúng tôi phải làm thế nào mới tìm được chúng từ dưới cống rãnh đây?"

Giáo sư Lương bình thản nói: "Ngay từ đầu tôi đã hỏi anh những mảnh thi thể này thuộc bộ phận nào là có dụng ý. Tôi cho rằng, mọi người sẽ nhanh chóng tìm được những mảnh thi thể có tác dụng."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (3)

Tôi lập tức bừng tỉnh: "Đúng thế, toàn bộ những mảnh thịt đều bị cắt ra từ phần mỡ."

Thấy tôi ngừng lại, điều tra viên ngo ngoe hỏi: "Rồi sao nữa?"

Bao Trảm nói chen vào: "Trong vụ án chúng ta điều tra lần trước, toàn bộ xương chậu vẫn còn nguyên vẹn."

Tôi gật đầu đồng ý: "Xương chậu được cấu tạo từ xương cùng và xương hông hai bên. Ba loại xương này đều rất cứng rắn. Muốn phá vỡ kết cấu của xương chậu, hay nói cách khác, muốn chặt xương chậu thành từng mảnh nhỏ như thế này là hoàn toàn không thể." Nói rồi, tôi cầm tấm ảnh chụp mảnh thi thể giơ lên.

Giáo sư Lương tiếp lời: "Điểm mấu chốt là, theo như tôi biết, đối với bác sĩ pháp y thì xương chậu chính là bộ phận có giá trị nhất trên cơ thể người. Đúng không, anh Tần?"

Tôi gật đầu: "Vậy thì đợi kết quả thẩm vấn của bộ phận điều tra, sau đó chúng ta sẽ xuống cống."

Trên ti vi, tôi thường thấy cảnh người ta chui xuống cống ngầm, không gian tối tăm bưng bít dưới đó và tiếng vang vọng lạ lùng của giọng nói luôn khiến tôi tò mò. Tôi cứ nghĩ chui xuống cống ngầm là một việc đầy mới lạ.

Nhưng kết quả thăm vấn lại không như mong đợi, các nghi phạm đều không thể khai rõ vị trí cụ thể của nơi vớt dầu bẩn.

Trong lúc mọi người đang bế tắc, Tô My lên tiếng: "Đưa tôi tấm bản đồ phân bố cống ngầm của khu vực xung quanh hiện trường, dựa vào kết quả thăm vấn, tôi có thể dùng máy tính để khoanh vùng vị trí có nhiều khả năng bị ném xác nhất."

Lâm Đào lập tức nhảy bật dậy: "Để anh đi lấy cho."

Nửa tiếng đồng hồ sau, trên màn hình chiếc máy tính hình thù cổ quái của Tô My đã lóe lên một chấm đỏ to bằng hạt đậu. Tô My nói: "Chính là ở đây, thử xem."

Lâm Đào lại một lần nữa nhảy bật dậy: "Để anh đi chuẩn bị dụng cụ khám nghiệm hiện trường."

*

Bên miện cống ngầm nằm sâu trong một khu dân cư.

Tôi cầm đèn pin chiếu xuống dưới, bao nhiêu phấn khích lập tức tiêu tan sạch trơn, chỉ muốn lập tức rút lui. Tôi nói: "Tối quá, hay là để sáng mai xuống nhỉ?"

"Ban ngày thì cũng tối như thế cả thôi." Giáo sư Lương đã nhìn thấu "tim đen" của tôi. "Thời gian là vàng ngọc, tôi cho các anh hai giờ đồng hồ."

Bao Trảm vỗ vai tôi, đi ủng cao cổ vào rồi trèo xuống thang trước. Tôi ngoảnh đầu nhìn mấy nhân viên khám nghiệm hiện trường phía sau, nói: "Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi!"

Thực ra thì cống ngầm cũng không đến nỗi rùng rợn như tưởng tượng. Dưới ánh sáng rọi ra từ mười mấy ngọn đèn trên đầu các nhân viên cảnh sát, lòng cống sáng trưng như ban ngày. Điều khó khăn duy nhất là lòng cống chỉ cao độ nửa thân người, chúng tôi đành phải lom khom di chuyển. Ấp thẳng vào trước mặt là mùi hôi thối ghê sợ khiến người ta muốn tắc thở.

Tôi đưa tay dụi mũi, nói: "Mùi kinh khủng quá, tôi làm pháp y còn chịu không nổi, chắc các anh khó chịu lắm nhỉ?"

Mấy nhân viên khám nghiệm hiện trường gật lấy gật để, mặt xanh như tàu lá.

Bao Trảm khịt mũi hít đủ các hướng rồi chỉ về phía sau chúng tôi nói: "Ở đằng kia."

Tôi mừng rỡ: "Mọi người đều nói mũi anh còn nhạy hơn cả mũi chó nghiệp vụ, đúng là danh bất hư truyền. Anh có thể nhận ra mùi xác thối ở trong cái nơi sặc sụa đủ các thể loại mùi xú uế thế này à?"

Bao Trảm không trả lời mà đẩy tôi một cái, kêu lên: "Đủ rồi nhé, anh là chó thì có."

Chúng tôi di chuyển khó nhọc hơn nửa giờ đồng hồ, tôi thấy hai chân mình nặng trĩu cứ như bị đổ chì.

Cuối cùng, Bao Trảm cũng dừng lại, nói: "Có khả năng ở quanh đây, đào thôi!"

Các nhân viên khám nghiệm hiện trường tháo xẻng nhỏ buộc sau lưng, bắt đầu đào bới bùn đất xung quanh, mồ hôi túa ra như mưa. Chỉ một lúc sau, trong mùi hôi thối nồng nặc đã pha thêm cả mùi mồ hôi mặn chát.

Sau nửa giờ đồng hồ, Lâm Đào reo lên: "Anh Bao đúng là danh bất hư truyền, đào được rồi!"

Lâm Đào đưa cho tôi một vật trông giống như khung xương, tôi dùng vải gạc lau sạch bùn đất bám trên bề mặt, là một gióng xương đùi. Tôi đặt chiếc xương đùi bên đùi mình để so sánh rồi nói: "Là của phụ nữ, chân rất dài."

*Nhân vật Tần Minh trong truyện không ám chỉ bác sĩ Tần Minh ngoài đời thật, nhưng cũng thả cái ảnh chìm của bác sĩ Tần ở cuối trang ⇨ ⇨ *

Bao Trảm quay sang tiếp tục đào, nói: "Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm được nhiều mảnh thi thể hơn nữa, đặc biệt là xương chậu."

Khứu giác của Bao Trảm quả là đặc biệt, ở những chỗ anh ta dừng lại, chúng tôi đã tìm được hơn mười mảnh xương, trong đó có cả xương chậu của phụ nữ.

"Cũng hòm hòm rồi nhỉ?" Đại Bảo uốn lưng, duỗi thẳng cẳng chân, nói. "Tiếp tục đào nữa chắc mọi người phải vui xác ở đây luôn quá."

Bao Trảm cũng đã mồ hôi như tắm, nói: "Được rồi, quay về báo cáo rồi tính sau."

*

Trên bàn giải phẫu trong phòng là một bộ hài cốt không hoàn chỉnh.

Tôi mặc quần áo giải phẫu, bọc kín hai cánh tay, tỉ mỉ sắp xếp một hồi rồi nói: "Chỉ có thể xếp được như thế này thôi, nhưng sao trông cứ thiếu cân đối thế nào ấy nhỉ?"

Giáo sư Lương ngồi trên chiếc xe lăn bên cạnh nói: "Cơ thể người không ai không giống ai, biết đâu cơ thể của nạn nhân vốn không cân đối thì sao? Nhưng anh hãy nói cụ thể xem, không cân đối ở chỗ nào?"

Tôi chau mày nói: "Ngoài hai xương đùi dài và to hơn hẳn, có mấy chiếc xương sườn trông cũng không cân đối."

Điện thoại trong phòng giải phẫu bỗng đổ chuông ầm ỉ. Sau khi nghe điện thoại, Lâm Đào nói với chúng tôi: "Căn cứ theo kết quả suy đoán về độ tuổi và chiều cao của nạn nhân, các điều tra viên đã tra tìm trong hệ thống quản lý dân cư ở đồn công an khu vực, không có trường hợp nào phù hợp với điều kiện. Họ khẳng định rằng trong khu dân cư đó không có người phụ nữ nào khoảng 25 tuổi, cao 1,75 mét cả."

"Liệu có phải là người nơi khác đến không?" Giáo sư Lương nói.

Lâm Đào nói tiếp: "Nhưng có một phụ nữ nội trợ khoảng 25 tuổi tên là Liên Sảnh Sảnh, thường chiều nào cũng ngồi căn chốt buôn chuyện với mấy bà cụ trong khu, khoảng hai tuần gần đây không thấy xuất hiện nữa."

"Cao bao nhiêu?" Tôi hỏi.

"Chưa đến mét sáu." Lâm Đào đáp.

"Nội trợ?" Giáo sư Lương nói, "Chồng cô ta làm gì?"

"Chồng cô ta là quản lý nhà bếp trong khách sạn Quốc Tế."

"Nhà bếp?" Mắt giáo sư vụt sáng. "Thi thể bị mang chiên, quản lý nhà bếp, giữa hai điểm này có mối quan hệ rất rõ ràng, phải không?"

"Còn một điều đáng ngờ hơn nữa." Lâm Đào liếc nhìn hình bóng của Tô My ngoài cửa phòng giải phẫu, nói. "Chồng chị ta đã xin nghỉ việc vào hai tuần trước, đi đâu không rõ."

"Vậy thì còn đợi gì nữa?" Giáo sư Lương phấn chấn. "Xin lệnh khám nhà, đến nhà anh ta!"

Tôi nói: "Nhưng mà, còn chiều cao?"

Giáo sư Lương vừa gọi Tô My vào đẩy xe lăn cho mình, vừa nói với tôi: "Có khả năng là đặc trưng cá biệt."

Tôi nhìn bộ xương, kéo thước dây đo, ngẫm nghĩ mãi mà không tài nào hiểu được: "Mặc dù bộ xương không đầy đủ, không thể đo đạc chính xác, nhưng dựa vào kinh nghiệm, không thể nào chỉ cao có hơn mét rưỡi được."

*

Sau khi chuyển giao chỗ xương cho phòng Giám định ADN, tôi, Lâm Đào cùng Họa Long dẫn theo một số điều tra viên tìm đến nhà Liên Sảnh Sảnh.

Bao Trảm khịt khịt mũi người: "Tìm chính xác rồi đây, có mùi máu tanh."

"Thế à?" Tôi dán mũi vào khe cửa đánh hơi.

Tôi vừa rút đầu lại, bỗng nghe "uỳnh" một tiếng, cánh cửa sắt đã bị Họa Long đập tung khiến tất cả chúng tôi trợn trừng mắt kinh ngạc.

"Còn đợi gì nữa?" Họa Long vừa nói vừa đeo găng tay, xách súng lao vào trong nhà đầu tiên.

Thấy tôi vẫn chưa hoàn hồn, Lâm Đào thì thầm: "Thằng cha này hồ báo thật đấy!"

Đó là căn hộ một phòng khách, ba phòng ngủ, vốn dĩ đã sắp bóng mặt trời, lại thêm toàn bộ rèm cửa đều kéo kín mít nên dù ngoài trời nắng chói chang, trong nhà vẫn tối tăm như địa ngục. Bóng tối âm u trộn lẫn với mùi máu tanh nồng.

Vốn dĩ là một căn nhà mới tinh, bài trí lịch sự, nhưng lúc này đã biến thành một hiện trường án mạng, hành lang, phòng khách vương vãi đầy vết máu.

Sau một hồi lục soát, Họa Long thu súng lại, nói: "Không có người."

Lâm Đào cầm máy ảnh, bắt đầu chụp cảnh hiện trường. Tôi quan sát hình thái vết máu rồi nói: "Vết máu nhỏ giọt, là máu đã được pha loãng, có lẽ bắt nguồn từ nhà vệ sinh, đi qua phòng khách, hành lang rồi đến nhà bếp."

"Máu pha loãng?" Họa Long ngồi xuống bên tôi hỏi.

Tôi gật đầu nói: "Không phải là máu trực tiếp chảy ra từ mạch máu, mà là máu trộn lẫn với nước, dính lên vật thể khác, sau đó nhỏ giọt xuống theo sự di chuyển của vật thể."

"Có nghĩa là gì?"

Tôi kéo Họa Long đứng dậy, đi đến bên nhà vệ sinh, nói: "Anh xem, trên thành bồn tắm có rất nhiều vết máu dạng vệt chảy xuống, tôi cho rằng hung thủ đã cắt xẻ thi thể ngay trong bồn tắm, sau đó di chuyển những mảnh thi thể từ bồn tắm đến nhà bếp."

"Để chiên?" Họa Long chau mày hỏi.

Tôi gật đầu rồi đi vào nhà bếp. Đây là không gian chật hẹp nhất, hôi thối nồng nặc nhất trong cả căn nhà.

Trên bếp có một cái chảo, lưng lưng nửa chảo là thứ chất lỏng đen ngòm như xì dầu, trên bề mặt còn nổi lập lờ những vật chất màu trắng sắp sửa kết thành vẩy, bốc mùi hôi thối khủng khiếp.

Tôi cầm lấy một chiếc thìa, khuấy vào trong chảo, thấy chất lỏng trong chảo sền sệt, đặc quánh, lớp dưới đáy trong hơn chút ít, trộn lẫn với một ít vật chất giống như sợi thịt.

Sau khi khuấy lên, mùi thối rửa lại càng thêm ghê rợn, hành hạ thần kinh khứu giác của tôi.

Tôi đưa tay dụi mũi, nói: "Đây chính là hiện trường hung thủ chiêm tử thi."

"Các mảnh xác có mảnh bị chiêm, có mảnh thì không, nhưng toàn bộ đều bị ném xuống cống ngầm." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, hỏi Lâm Đào: "Cậu tìm thử xem có phát hiện ra dấu vân tay không?"

Lâm Đào lắc đầu: "Đã tìm kiếm tất cả những chỗ đáng ngờ, đều phát hiện có dấu găng tay vải."

Họa Long nói xen vào: "Nghĩa là sao?"

Lâm Đào trợn mắt nhìn Họa Long, dấm dăng nói: "Nghĩa là hung thủ đã đeo găng tay trong suốt quá trình giết người, cắt xác và chiêm xác chứ sao nữa."

"Vậy thì có gì khó." Họa Long nói. "Vụ án giết vợ chặt xác điển hình, việc bắt người cứ giao cho chúng tôi."

"Nhìn thì có vẻ là vậy," tôi chau mày nói, "nhưng nếu giết vợ ngay trong nhà mình thì có cần thiết phải đeo găng tay không?"

Lâm Đào gật đầu tán đồng.

Họa Long nói: "Cũng có lý."

Tôi, Đại Bảo và Lâm Đào tỉ mỉ nhặt nhạnh những mẫu vật có thể có giá trị ở khắp mọi chỗ, định mang về làm xét nghiệm ADN, hy vọng sẽ có phát hiện hữu ích.

Chợt có người gõ cửa, là đồn trưởng đồn cảnh sát khu vực. Anh ta đeo bao bọc giày, mũ chụp đầu và găng tay theo yêu cầu của chúng tôi, sau đó bước vào hiện trường, vừa ngửi thấy mùi máu tanh và mùi hôi thối đã nôn ọe ầm ỉ. Một lúc sau, hoàn hồn lại, anh ta nói: "Thưa các sếp, hướng điều tra về Liên Sảnh Sảnh đã có manh mối."

Chúng tôi lập tức dừng tay, vây quanh đồn trưởng lắng nghe.

*

Liên Sảnh Sảnh là nhân viên massage chân, nhờ sắc đẹp nổi trội nên được Hạ Hồng, quản lý nhà bếp của khách sạn Quốc Tế, theo đuổi. Sau hai năm qua lại, họ đã kết hôn vào nửa năm trước. Hạ Hồng mới mua căn nhà này trước khi cưới. Sau khi lấy chồng, Liên Sảnh Sảnh chỉ ở nhà nội trợ. Hạ Hồng là trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, nhờ thông minh lanh lợi, hoạt bát có duyên nên chưa đầy 30 tuổi đã trở thành lãnh đạo cấp trung trong doanh nghiệp nổi tiếng này. Nhưng Hạ Hồng nhút nhát, làm việc thường bàn lùi, ông chủ khách sạn cho rằng anh ta thiếu quyết đoán, khó làm việc lớn được. Sau khi kết hôn, Hạ Hồng và Liên Sảnh Sảnh rất yêu thương nhau, có thể coi là cặp vợ chồng mẫu mực trong khu.

Hạ Hồng là trẻ mồ côi, quê Liên Sảnh Sảnh lại xa đến mấy nghìn cây số nên hai người không có người thân hay bạn bè thân thiết ở thành phố này. Hỏi thăm hàng xóm, biết được trước khi hai người mất tích, không có hiện tượng gì bất thường.

"Không có hiện tượng gì bất thường?" Tôi nói. "Vậy cái tay họ Hạ đó thôi việc vào hai tuần trước không phải là hiện tượng bất thường sao? Căn cứ vào mức độ thối rữa của vết máu trong nhà, tôi đoán nạn nhân đã chết

khoảng hai tuần rồi. Thời gian đáng ngờ, hành vi cũng đáng ngờ, vậy mà Hạ Hồng lại không đáng ngờ hay sao?"

"Thì vừa rồi anh chẳng nói, nếu giết người trong chính nhà mình thì không nhất thiết phải đeo găng tay đấy thôi." Họa Long nói chen vào.

Tôi không nói gì nữa, chờ đồn trưởng kể tiếp.

Đồn trưởng cầm chai nước lên tu một ngụm rồi nói tiếp: "Chuyện thôi việc, theo tôi được biết cũng là bình thường. Vì một doanh nghiệp khác từ lâu đã muốn lôi kéo Hạ Hồng, anh ta cũng đã đồng ý đầu tháng sau tới đó làm việc. Theo nội quy của khách sạn Quốc Tế, Hạ Hồng phải trình đơn xin thôi việc trước ba tuần. Cho nên hai tuần trước, anh ta đã nghỉ việc sau khi quyết toán tiền lương và làm một số thủ tục chuẩn bị cho công việc mới."

Tôi gật đầu, nói: "Nếu như đã có nhiều yếu tố cho thấy Hạ Hồng không phải là hung thủ, vậy thì hung thủ là ai mà có thể ung dung chiêm tử thi trong nhà Hạ Hồng? Và Hạ Hồng đã đi đâu?"

Đồn trưởng lắc đầu. Tôi cũng không gắng hỏi nữa. Sau khi thu thập xong những vật chứng khả nghi, tôi và Lâm Đào lại tiếp tục lục soát.

"Cậu xem này," Lâm Đào bỗng chỉ xuống nền nhà, nói, "từ nhà vệ sinh đến phòng ngủ cũng có dấu vết."

Tôi và Lâm Đào bò rạp xuống nền nhà, bật đèn khám nghiệm, quan sát chuối chùm sáng chênh chếch, đúng là có dấu vết máu nhạt chạy theo hướng cố định. Sau khi dùng Benzidine kiểm tra, đã xác nhận đúng là vết máu nhạt.

"Hung thủ còn mang cả mảnh xác vào trong phòng ngủ?" Tôi nói.
"Nhưng lần này vết máu nhạt hơn nhiều."

"Ở trong này." Bao Trảm lúc này đã đứng trong phòng ngủ, chỉ vào tủ quần áo kêu lên.

Tôi nắm lấy tay cầm của tủ quần áo, nuốt nước bọt, lấy hết can đảm, nhắm mắt giật mạnh một cái.

Đúng vào khoảnh khắc cánh cửa bị giật ra, Lâm Đào và Bao Trảm cùng rú lên thất thanh, giật lùi mấy bước, sắc mặt kinh hoàng tột độ.

Tèng teng~

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (4)

Cả hai người đều đã từng chứng kiến những hiện trường án mạng tàn khốc nhất, nhưng nhìn vẻ kinh hãi của họ lúc này, tim tôi cũng nháy khỏi lồng ngực, bèn đánh bạo liếc vào trong tủ.

Trong tủ, giữa một dãy quần áo màu sắc rực rỡ là hai hình người trông như bị ép dẹp.

Một trong hai thi thể có bộ tóc dài đen tuyền, xõa xuống rũ rượi che kín vai và ngực. Thi thể còn lại giống như chiếc áo khoác treo lủng lẳng bên cạnh.

"Cái... cái gì thế này?" Tôi ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, không dám bước lại gần.

Bao Trảm trợn tròn mắt, lắp bắp: "Da người!"

Chính là hai bộ da người.

Đột nhiên, Họa Long xông thẳng vào phòng ngủ kêu toáng lên: "Phòng ADN gọi điện đến, có phát hiện mới."

Tôi nhìn vào tủ quần áo, gật đầu nói: "Biết rồi, Hạ Hồng cũng đã chết."

Bị tôi đoán trúng kết quả, Họa Long nói: "Đúng thế, trước đó chúng ta đã ghép xương của hai thi thể với nhau. Xương chậu là của nữ, nhưng xương đùi là của nam."

Tôi gật đầu nói: "Tôi biết rồi."

Họa Long thấy tôi cứ nhìn vào tử quần áo thì cũng tò mò nhìn vào, rồi rú lên khiếp đảm: "Ồi mẹ ơi, lột da à?"

Chúng tôi lấy hai tấm da người xuống khỏi móc áo, trải xuống nền nhà. Bên dưới hai tấm da người có một đồng quần áo, dính đầy vết máu rớt xuống từ tấm da người. Chúng nằm lộn xộn, không giống với quần áo treo trong tủ, có lẽ là quần áo của nạn nhân mặc vào lúc bị sát hại. Của nam có áo sơ mi, áo khoác, quần lót và quần ngoài, của nữ chỉ có một bộ váy ngủ liền thân.

Thi thể bị rạch từ phần cổ đến tận liên hợp xương mu, sau đó, da bị lột sang hai bên, tứ chi cũng bị rạch ra từ giữa, sau đó lột da. Da bị lột men theo lớp mạc nông, một số chỗ còn dính cả tổ chức cơ bên dưới, có thể thấy con dao dùng để lột da vô cùng sắc bén. Bộ da đã bị hung thủ dùng băng dính dính lại với nhau thành một tấm da người hoàn chỉnh.

Họa Long đưa tay vén phần da ở ngực bụng của nạn nhân nữ lên, nói: "Kỹ thuật dùng dao thế này, đến pháp y cũng thua xa đấy."

"Đừng động vào!" Tôi kêu lên rồi cầm kính lúp soi phần da trên ngực nạn nhân nữ.

Hai bầu ngực của nạn nhân nữ cũng bị lột ra theo bộ da, trên mặt da ở bầu ngực có dính vết máu. Tôi nói với Lâm Đào: "Cậu xem, có phải là dấu vân tay không?"

Lâm Đào quan sát một hồi rồi mừng rỡ kêu lên: "Đúng rồi! Có giá trị giám định!"

"Nhưng anh đã nói hung thủ đeo găng tay trong suốt quá trình phạm tội cơ mà?" Họa Long thắc mắc.

Tôi nói: "Nếu như hắn muốn sờ ngực nạn nhân để tìm khoái cảm, hắn hoàn toàn có khả năng tháo găng tay ra."

*

Tổ chuyên án.

Giáo sư Lương nói: "Theo tình hình trước mắt, về cơ bản đã rõ, vợ chồng Hạ Hồng và Liên Sánh Sánh đã bị sát hại, lột da, cắt xác, chiên dầu ngay trong chính nhà mình. Vụ án này vô cùng tàn khốc, chúng ta buộc phải nhanh chóng phá án. Bây giờ, mọi người hãy cùng nêu ý kiến, xem bước tiếp theo nên triển khai công việc ra sao?"

Họa Long nói: "Chúng ta nên nhanh chóng điều tra mối quan hệ mâu thuẫn của hai vợ chồng khi còn sống. Hung thủ ra tay tàn nhẫn đến thế thì thù oán chắc hẳn phải sâu sắc lắm."

Điều tra viên nói: "Nhưng kết quả điều tra của chúng tôi cho thấy, hai người tính tình hiền lành, chẳng có thù oán với ai cả."

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Tôi nói: "Chúng ta nên cử một nhóm tiếp tục rà soát cổng ngầm tại khu vực đó thêm một lần nữa, hy vọng có thể tìm được thêm nhiều mảnh xác hơn. Ngoài ra, vừa nãy khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường, phát hiện ra cửa sổ vẫn đóng kín, có lẽ không phải hung thủ cạy cửa đột nhập, mà là vào nhà một cách bình thường."

"Ý anh là người quen gây án?" Giáo sư Lương hỏi.

"Cháu vẫn chưa dám chắc."

"Camera giám sát có tác dụng gì không?" Bao Trảm hỏi đồn trưởng.

Đồn trưởng đáp: "Khu dân cư này chỉ có một camera ở cổng, nhưng hiện giờ vẫn chưa xác định được chính xác thời gian gây án nên rất khó kiểm tra."

Tô My nói: "Vừa rồi, tôi dùng phần mềm máy tính để vẽ lại hệ thống cống ngầm ở khu vực này, tôi thấy có thể tiến hành rà soát theo hướng trên bản đồ để tiếp tục tìm kiếm thi thể."

"Bao Trảm, dẫn người tiếp tục tìm kiếm dưới lòng cống ngầm." Giáo sư Lương ra lệnh, "Tần Minh và Lâm Đào đến hiện trường khám nghiệm lại lần nữa xem có phát hiện gì mới không."

*

Mấy ngày nay, do thể lực và trí óc lao lực quá độ nên tôi vô cùng mệt mỏi nhưng Lâm Đào lại tỏ ra rất phấn chấn, vì lần này Tô My sẽ đi cùng chúng tôi.

Tại hiện trường, ngoài những vết máu nhỏ giọt và vết máu bị nước máy pha loãng dính trong bồn tắm thì không còn gì khác thường nữa. Chúng tôi khẳng định hung thủ không thể xâm nhập qua cửa sổ, vì toàn bộ cửa sổ đều lắp đặt cửa chống trộm.

"Không chừng đúng là người quen gây án thật cũng nên." Lâm Đào nói.

Tôi lắc đầu: "Trong các vụ người quen gây án, quan hệ mâu thuẫn thường rất nổi bật. Tớ tin vào năng lực của các điều tra viên, nếu đúng là có quan hệ mâu thuẫn thì họ đã điều tra ra ngay rồi."

Tô My nói: "Các anh xem, bao nhiêu vết máu nhỏ giọt thể này, có điểm gì bất thường không?"

"Đâu có gì." Lâm Đào liếc nhìn Tô My, đáp.

"Có nhiều vết nhỏ giọt chồng chéo," tôi nói, "chứng tỏ hung thủ chuyển các mảnh thi thể từ nhà vệ sinh đến phòng bếp làm nhiều chuyển."

"Nhưng em thấy màu sắc của các vết máu trông không giống nhau lắm."

Tôi và Lâm Đào đều im lặng quan sát vết máu, có vẻ Tô My đã nói đúng.

"Em tài thật đấy." Lâm Đào nín thở. "Có phải con gái thường nhạy cảm với màu sắc hơn không nhỉ? Bọn anh bao nhiêu người mà không phát hiện ra."

Tô My khẽ mỉm cười, lấy máy tính và đèn chiếu ra, sau một vài thao tác, Tô My nói: "Quét hình vào máy tính để tiến hành so sánh, dưới cùng một nguồn sáng rọi, màu sắc của các vết máu đúng là có khác nhau."

Tôi quỳ một chân xuống nền nhà, suy nghĩ một chốc rồi nói:

"Màu sắc của vết máu phản ánh thời gian máu phơi trong không khí. Thời gian càng dài, màu sắc càng đậm. Có những hiện trường án mạng, lần đầu đến khám nghiệm, vết máu trên nền nhà có màu đỏ; sau hai tuần đến khám nghiệm lại, vết máu đã biến thành màu đen. Vết máu ở đây có màu sắc đậm nhạt khác nhau, vậy thì liệu có thể kết luận hung thủ đã ra vào hiện trường trong nhiều ngày không?"

"Em cũng muốn nói như vậy đấy." Tô My nói.

Lâm Đào đứng dậy gọi một cuộc điện thoại, sau đó nói với chúng tôi: "Tớ vừa gọi điện thoại xác nhận, trong túi áo hai nạn nhân đều có chìa khóa nhà, hung thủ không lấy chìa khóa của họ."

"Vậy là hung thủ có chìa khóa nhà của họ." Tôi nói.

"Thế thì là ai được nhỉ?" Lâm Đào băn khoăn. "Chẳng lẽ là nhân tình của một trong hai người?"

Tôi không đưa ra phán đoán: "Không biết được, tiếp tục lục soát thêm lần nữa xem có tìm ra thư từ, tư liệu gì không. Thi thoảng cũng có lúc ma xui quỷ khiến mà nạn nhân sẽ tiết lộ thông tin về hung thủ trong một số giấy tờ nào đó."

Nạn nhân mới kết hôn chưa lâu, đồ đạc không nhiều, chúng tôi lục tìm suốt một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy mấy quyển nhật ký của người chồng và hai quyển sổ giống như sổ sách thu chi.

*

Trở về tổ chuyên án, nhóm của Bao Trảm cũng có những phát hiện mới.

Bao Trảm cùng với mười nhân viên khám nghiệm hiện trường và bác sĩ pháp y của Công an thành phố đã sục sạo kỹ lưỡng dưới lòng cống ngầm thêm một lần nữa, về cơ bản đã tìm được đầy đủ xương của hai nạn nhân. Phần mềm trên xương đã biến mất gần hết, một số bị ném xuống cống sau khi mang chiến, còn một số đã thối rữa, lẫn vào bùn đất không thể nhận ra.

"Dòng nước chảy dưới cống ngầm của khi dân cư không thể cuốn trôi những mảnh xương đi quá xa khỏi vị trí ném xác ban đầu, nhưng những mảnh thi thể lại xuất hiện tại khắp các cống ngầm trong khu vực, chứng tỏ hung thủ đã ném xác rải rác trong khắp khu dân cư.

"Nhưng tôi lại thấy toàn bộ các mảnh thi thể đều chỉ tập trung trong khu dân cư này." Giáo sư Lương nói, "nên hung thủ chỉ ở quanh đây thôi."

"Mặc dù có dấu vân tay," Lâm Đào nói, "nhưng khu dân cư này có 21 tòa chung cư, mỗi tòa có 88 hộ, mỗi hộ có hai đến năm người, tổng cộng

cũng đến mấy nghìn người đấy, điều tra từng người một không phải là chuyện đơn giản đâu."

"Hơn nữa, rất nhiều nhà trong khu đều cho thuê, nhân khẩu lưu động nhiều, đúng là không dễ xác định." Tôi nói.

"Còn nữa," bác sĩ Vương bên Công an thành phố cũng nói. "Xương sọ của hai nạn nhân đều đã tìm thấy. Tuy họ đều bị lột da, nhưng nhìn từ vết thương trên xương, hai người đều tử vong do bị đánh mạnh vào đầu."

"Bị đánh vào đầu?" Họa Long nói. "Hung khí gây án là gì?"

"Hung khí khá đặc trưng." Bác sĩ Vương bật máy chiếu lên.

Xương sọ của hai nạn nhân đều bị lột mất da mặt và da đầu, thịt trên mặt đã thối rữa, đen sạm, các thớ thịt quanh hốc mắt vẫn nhìn thấy rõ ràng. Hai chiếc xương sọ đặt trên bàn giải phẫu, trông hết sức ma quái và rùng rợn.

Xương sọ của người phụ nữ thủng một lỗ toang hoác, có thể đoán được rằng trước khi tử vong, nạn nhân đã bị vật tày đập rất mạnh làm vỡ cả xương sọ. Xương sọ của người đàn ông cũng có vết vỡ lõm hình tròn. Hai người đều bị tấn công bởi cùng một hung khí, nhưng xương sọ của người đàn ông dày và cứng hơn nên tổn thương nhẹ hơn một chút.

Sau khi bức ảnh được phóng to, viền mép gợn gàng quanh chỗ vỡ xương trên đầu nạn nhân càng thêm rõ ràng. Tôi nói: "Một chiếc búa lớn đầu tròn."

"Đường kính khoảng mười mấy centimet." Bác sĩ Vương bổ sung.

"Loại búa này nhà bình thường ít có," giáo sư Lương nói, "mà thường là công cụ của thợ phá dỡ nhà cửa."

"Thợ sửa chữa!" Lâm Đào nói, "vậy thì có thể giải thích tại sao hung thủ lại có chìa khóa nhà của nạn nhân."

Tô My nãy giờ cúi đầu ngồi yên, lúc này mới ngẩng lên nói: "Nhưng sau khi sửa nhà xong, họ đã thay khóa cửa rồi."

Từ đầu tới giờ, Tô My ngồi xem những giấy tờ mà chúng tôi đã thu được tại hiện trường. Nhật ký của Hạ Hồng giống như một tập thơ, viết rất nhiều lời tình tứ ngọt ngào với Liên Sánh Sánh khiến Tô My xem mà nhột nhạt, vội vàng giở sang quyển sổ thu chi. Trong cuốn sổ ghi chép tất cả những khoản chi phí cho việc sửa nhà vào nửa năm trước của họ.

Giáo sư Lương đón lấy quyển sổ, đeo kính lão, nheo mắt xem lần lượt từng khoản.

"Vào hai tuần trước, trong khu dân cư này còn có nhà nào khác sửa chữa nữa không?" Giáo sư vừa xem vừa hỏi.

"Có, không ít đâu ạ." Đồn trưởng đồn công an địa phương đáp.

"Nếu muốn tìm một công nhân đã từng phá tường trong khu này vào hai tuần trước, lại biết thông cống, có khó không?" Giáo sư vẫn điềm tĩnh hỏi.

"Phá tường thì tìm được, nhưng có biết thông cống hay không thì khó điều tra đấy." Điều tra viên nói.

"Mọi người không cần tìm nữa, thấy rồi!" Lâm Đào nói. "Đây là tấm ảnh tôi chụp vào lúc thử máy ảnh trong thang máy khi đến hiện trường lần đầu tiên."

Tấm ảnh chụp vách thang máy. Xung quanh vách thang có treo bảng gỗ dán chi chít những mẫu quảng cáo nhỏ, trong đó có một quảng cáo viết: "Cắt tường, cạo vữa, khoan đục, thông cống, 139*****".

"Nghĩa là gì?" Họa Long ngơ ngác hỏi.

Giáo sư Lương nói: "Vì tôi đã phát hiện ra một chi tiết trong sổ thu chi của nạn nhân. Một tháng sau khi thay khóa cửa, họ đã chi một khoản cho việc thông cống."

"Nhưng sao chú biết hung thủ chính là người thợ thông cống này?"

"Vì những khoản khác đều là tiêu dùng bình thường, chỉ có khoản này cần người đến tận nhà." Giáo sư Lương nói. "Phát hiện của Lâm Đào cũng rất tốt, vì người ta thường tìm thợ thông cống qua những quảng cáo dán trên tường."

Tô My đưa mắt nhìn Lâm Đào mỉm cười khiến cậu chàng thoáng đỏ mặt.

"Vậy tại sao phải tìm thợ khoan cắt tường trong khu dân cư vào hai tuần trước?" Họa Long hỏi.

"Vì kết quả khám nghiệm hiện trường của nhóm Tần Minh cho thấy hung thủ đã nhiều lần ra vào hiện trường. Nếu không sống ngay trong khu dân cư đó rất dễ khiến người khác chú ý. Còn nếu hung thủ chỉ đến để thông cống thì sẽ không thể mang theo búa tạ." Giáo sư Lương giải thích.

Mọi người đều gật gù.

"Nếu mọi người đều đã đồng ý, vậy thì tìm cách bắt người thôi." Giáo sư nói.

Họa Long nhảy bật dậy đầu tiên: "Cháu thích nghe nhất là hai từ này đấy! Bắt người!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (5)

Chủ nhân của số điện thoại trên mẫu tin quảng cáo đã nhanh chóng được tìm ra, tên là Lý Đại Cầu, đúng là hai tuần trước đã đến làm việc trong khu dân cư. Các điều tra viên tìm đến nơi ở của đối tượng, tiến hành theo dõi.

Mấy người chúng tôi ngồi trong xe, yên lặng chờ đợi lệnh bắt người từ chỉ huy trưởng Họa Long. Bỗng nhiên, dáng vẻ lấm lét của Lý Đại Cầu xuất hiện trong tầm mắt chúng tôi. Bám sát theo sau hẳn là hai điều tra viên.

"Nửa đêm nửa hôm, hẳn định làm trò gì đây?" Đại Bảo hỏi.

Tôi đưa ngón tay lên miệng ra hiệu yên lặng.

"Lập tức triển khai hành động." Giọng của Họa Long vang lên trong tai nghe. "Ngay bây giờ, các anh hãy dùng kỹ thuật mở khóa đột nhập vào nhà hẳn xem có tìm được chứng cứ gì không."

Tôi thì ào đáp lại. Sau khi bóng dáng Lý Đại Cầu biến mất khỏi tầm mắt, tôi cùng Lâm Đào, Bao Trảm đột nhập vào chỗ ở của Lý Đại Cầu.

"Thằng cha này chắc chắn là hung thủ." Sau khi nhìn thấy những bức vẽ nguệch ngoạc trên tường, Lâm Đào lập tức kết luận.

Trên mặt tường dày đặc những hình vẽ bằng bút chì, nét vẽ nghèo nàn, chẳng hề có chút thẩm mỹ. Tất cả đều là về cơ quan sinh dục nam nữ và một vài bức phác họa cảnh khiêu dâm.

"Ừm, chắc chắn hẳn là một tên biến thái tình dục!" Tôi nói.

"Xem này, rất nhiều nội y của phụ nữ." Bao Trảm đổ từ trong cái túi xác rắn đặt ở góc giường ra mấy chục bộ đồ lót nữ, trông đều đã cũ, có lẽ do hủn trộm về.

Tôi lại lật chiếc gối ở đầu giường, dưới gối có một bộ nội y phụ nữ màu đỏ rực, nhưng phần nhiều đã bị nhuộm bởi một màu đỏ đậm hơn, tôi nói: "Là vết máu, rất có thể là nội y của Liên Sảnh Sảnh."

"Đúng thế!" Bao Trảm nói. "Trong nhà Liên Sảnh Sảnh chỉ có áo ngủ, không có nội y. Nhưng trước đó chúng ta lại không chú ý đến hiện tượng bất thường này."

Tôi cầm tai nghe lên, nói vào micro: "Họa Long, hành động được rồi."

Loáng một cái, đã nghe giọng nói của Họa Long vọng lại từ đầu dây bên kia: "Thấy tôi thần tốc chưa, tôi đã ấn đầu thẳng cha này xuống rồi."

*

Chứng cứ phát hiện được khi khám nghiệm hiện trường có ba tác dụng chủ yếu: thứ nhất, thông qua chứng cứ để tìm kiếm nghi phạm; thứ hai, sử dụng chứng cứ để sàng lọc nghi phạm; thứ ba, chứng minh nghi phạm có tội trước tòa.

Dấu vân tay in máu phát hiện trên da ngực nạn nhân trước đó chỉ có tác dụng xác nhận nghi phạm mà thôi.

Trước những bằng chứng đanh thép và sự uy hiếp của Họa Long, Lý Đại Cầu không hề phản kháng, chúng tôi liền tuyên bố tội trạng của hắn.

Lý Đại Cầu có được chìa khóa nhà Liên Sảnh Sảnh vào mấy tháng trước, khi hắn đến nhà họ thông cống.

Sau khi nhà mới sửa xong một tháng, có lẽ do rác rưởi trong quá trình sửa nhà rơi xuống cống nên đường thoát nước tắc nghẽn, trào ngược, bốc mùi hôi thối. Liên Sánh Sánh đã tìm thấy số điện thoại của Lý Đại Cầu trong thang máy, liền hẹn hăn đến nhà thông cống. Vì trong lúc thông, phân bị trào ngược khiến nhà vệ sinh nước phân lênh láng, hôi thối khủng khiếp, Liên Sánh Sánh không chịu được liền nhờ Lý Đại Cầu sửa xong thì dọn dẹp sạch sẽ giúp mình. Do không thể ở nổi trong nhà, lại thấy Lý Đại Cầu mặt mũi hiền lành, thật thà nên cô đã giao chìa khóa nhà cho hăn để tiện ra vào.

Lần đầu tiên thấy Liên Sánh Sánh, Lý Đại Cầu đã nảy ra ý đồ bất chính. Khi có được chìa khóa nhà, hăn liền in dấu chìa khóa lên bánh xà phòng. Trước kia, đã có dạo hăn làm thợ đánh khóa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Đại Cầu cảm thấy hưng phấn cuồng nhiệt với nội y của phụ nữ, đặc biệt là của những phụ nữ đẹp. Sau một ngày làm việc vất vả, giây phút sung sướng nhất của hăn là nằm khếnh trong nhà, hít ngửi những bộ nội y mà hăn lấy trộm được.

Hăn đánh chìa khóa nhà Liên Sánh Sánh cũng chỉ vì muốn lấy trộm mấy bộ nội y.

Hai tuần trước, hăn lại đến khu dân cư này để khoan cắt tường, cạo vữa cho một nhà khác. Chớp thời cơ các thợ khác đang nghỉ giải lao vào buổi chiều, hăn kiểm soát không được khỏe, rồi vác búa tạ lén lút tìm đến nhà Liên Sánh Sánh.

Bình thường, thời gian này người ta đều đã đi làm cả.

Vừa mở cửa nhà Liên Sánh Sánh, Lý Đại Cầu rất bất ngờ khi nhìn thấy cô mặc bộ áo ngủ đang chiên bánh nếp chuẩn bị bữa tối. Thấy Liên Sánh Sánh giật mình sợ hãi, hăn chỉ biết vô thức vung búa tạ đập thẳng vào đầu cô.

Đang lúc gần gũi không biết nên chuyển thi thể của nạn nhân đi hay bỏ chạy một mình, Lý Đại Cầu vô tình liếc thấy cặp đùi trắng muốt của Liên Sảnh Sảnh lộ ra khỏi vạt áo ngủ. Máu nóng dồn lên bộ não biến thái, hắn kéo thi thể Liên Sảnh Sảnh vào nhà tắm thực hiện hành vi hiếp dâm thi thể.

Vừa thỏa mãn kéo quần lên, hắn bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, Hạ Hồng đã trở về nhà sau khi vừa ký xong hợp đồng với công ty mới. Thành lĩnh, một búa tạ đập thẳng vào đầu, Hạ Hồng ngã quỵ, trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười chuẩn bị báo tin vui cho vợ.

Lý Đại Cầu đóng cửa, đứng ngắm nghía hai thi thể trước mặt như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Cơ biến thái nổi lên, hắn giơ chiếc bay mang theo bên mình chặt đứt một ngón tay của Liên Sảnh Sảnh ném vào chảo dầu. Nhìn ngón tay trắng nõn bập bênh trong chảo dầu sôi, từ từ ngả sang màu vàng, cơn dục vọng lại nổi lên ngùn ngụt trong hắn.

Sau đó, Lý Đại Cầu vào nhà vệ sinh, lột da của hai nạn nhân, chặt rời thi thể thành nhiều mảnh, sau đó hắn vừa thủ dâm, vừa cắt xẻ thịt trên mô thi thể ném vào chảo dầu để thỏa mãn dục vọng cầm thú của mình.

Ngày hôm sau, hôm sau, hôm sau nữa, ngày nào cũng vậy, cứ sau một ngày là hắn lại mò đến nhà Liên Sảnh Sảnh, hưởng thụ sự kích thích thị giác và khứu giác trong việc chiêm rón tử thi. Vào đêm trước khi công trình hoàn tất, hắn đem những mảnh thi thể ném rải rác xuống các cống rãnh ngầm trong khu dân cư.

Không có xác chết thì thần không biết quỷ không hay. Hắn nghĩ như vậy.

"Tối nay, tôi đang định đi tìm ít đồ lót mới," Lý Đại Cầu nói với Họa Long. "Anh đập mạnh quá, đau muốn gãy cả lưng tôi rồi."

Trên khuôn mặt biển thái không hề có một chút sợ hãi hay hối lỗi. Tôi biết, hẳn đã không còn là con người, hẳn là một con quỷ.

"Nạn nhân cũng mất cảnh giác quá." Lâm Đào nói. "Ai lại đưa chìa khóa nhà mình cho người khác bao giờ."

"Chắc cô ấy nghĩ rằng mình ở ngay dưới tầng, Lý Đại Cầu sẽ không có cơ hội ra ngoài đánh chìa khóa." Tôi nói.

Giáo sư Lương thở dài: "Bất kể là lúc nào, cảnh giác cũng phải đặt lên hàng đầu."

"Giáo sư Lương, mấy ngày nay mọi người vất vả quá, tối mai chúng ta cùng ăn cơm nhé." Tôi nói. "Lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp nhau."

Giáo sư Lương lắc đầu nói: "Trời vừa sáng, chúng tôi phải ra sân bay ngay, bay chuyển sớm quay về Bắc Kinh, nghe nói có nhiệm vụ mới."

Lâm Đào nhìn Tô My, miệng há ra mà không thốt nổi một lời.

Tôi nói: "Tiếc quá, đành phải đợi lần sau vậy."

"Đừng!" Giáo sư cười nói. "Chúng tôi mà đến thì không có chuyện tốt đẹp đâu."

*

Tại sân bay.

Tôi và Lâm Đào đứng trước cửa kiểm tra an ninh, nhìn bốn người từ từ đi khuất, trên mặt Lâm Đào tràn trề thất vọng.

"Phải lòng Tô My rồi à?" Tôi hỏi.

Lâm Đào không đáp.

Đại Bảo bỗng chạy ào tới như ma đuổi, thở hổn hển: "Họ đi rồi à?"

"Vâng, đi rồi!" Tôi tò mò nhìn Đại Bảo.

Đại Bảo kêu lên: "Nhanh chân chút nữa là giữ được họ lại giúp chúng ta nữa rồi."

"Có chuyện gì thế?" Tôi hỏi.

"Lại một vụ án chặt xác nữa." Đại Bảo nói. "Xe đỗ bên ngoài, đi mau lên."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (1)

Một người sa vào tội ác không phải vì tôn sùng cái ác, mà do lầm tưởng tội ác chính là hạnh phúc mà mình theo đuổi.

Mary Shelley

"Không có tổ đặc vụ thì không phá án được hay sao?" Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh.

"Nhưng mà sư phụ đang vắng nhà." Đại Bảo nói. "Vụ án mà sư phụ tham gia là vụ tội phạm có súng giết người cướp của hàng loạt trên phạm vi toàn quốc, đoán chắc là chưa phá án xong, bộ Công an sẽ chưa thả sư phụ về đâu."

"Vụ án chặt xác khó đến thế sao?" Tôi nói. "Đã có vụ án chặt xác nào mà chúng ta chưa phá được không? Không phải lo, chúng ta sẽ cố gắng, đi thôi!"

Tôi và Đại Bảo đi một hồi rồi, Lâm Đào vẫn đứng thẫn thờ trước cửa kiểm tra an ninh. Tôi quay lại đẩy cậu ấy một cái: "Có cần tớ gọi hồn giúp cậu không thế?"

*

Hiện trường là một thùng rác đặt trước cổng một khu tập thể cũ kỹ trong khu phố đông đúc.

"Có phải bác là người đã phát hiện ra các mảnh thi thể không ạ?" Một cảnh sát khu vực cầm trên tay cuốn sổ ghi chép, hỏi.

Một ông già mặc bộ đồng phục công nhân vệ sinh nhắm chặt mắt, lắc đầu thật lực: "Không, không. Tôi chỉ nhìn thấy một cục gì máu me liền báo cảnh sát ngay."

"Chúng tôi nhận được chỉ thị của 110 đến đây và phát hiện ra các mảnh thi thể người bên trong." Cảnh sát khu vực sở tại nói.

Trên mặt đất trải một tấm nilon mỏng màu trắng, bác sĩ pháp y của Công an thành phố đang nhặt những mảnh thi thể trong đồng rác vừa đổ từ trong thùng ra.

Tôi và Đại Bảo bước lại gần bác sĩ pháp y của Công an thành phố, gật đầu chào rồi cùng bắt tay vào công việc nhặt nhanh mảnh xác. Còn Lâm Đào dùng đèn chiếu nhiều dải sáng quan sát dấu vết xung quanh thùng rác.

Trên tấm nilon màu trắng đã gom được không ít những mảnh thi thể to nhỏ khác nhau.

"Tốc độ của các anh cũng nhanh thật đấy, đã thu nhặt được nhiều thể này rồi." Tôi đeo găng tay, nhắc lên một mảnh thi thể có sợi dây trói quanh.

"Ừm!" Bác sĩ Hàn của Công an thành phố đáp. "Các anh em khác đang tìm kiếm ở những thùng rác còn lại trong khu vực. Tôi đoán ngoài đầu và nội tạng, phần lớn đều đã tìm thấy cả rồi."

Tôi "vâng" một tiếng, tiếp tục quan sát hai mảnh thi thể lớn nhất. Một mảnh là xương chậu nối liền với đoạn trên của đùi, mặt trên của mảnh thi thể được cắt phẳng phiu ngang qua đĩa đệm cột sống thắt lưng, còn mặt dưới chặt ngang khiến hai bên xương đùi vỡ vụn. Mảnh còn lại là nửa thân trên không có cánh tay. Các mảnh thi thể còn lại có lẽ là hai tay, hai chân đã bị chặt thành từng đoạn.

Hai mảnh thi thể lớn nhất đều có một đặc trưng giống nhau, đó là mặt ngoài đều bị hung thủ dùng dao rạch thành vết dài theo chiều ngang, sâu khoảng mấy centimet. Sợi dây thừng to bằng ngón tay cái thít sâu vào trong hai vết rạch ở hai bên, quấn hai vòng rồi thắt nút. Vết rạch ở hai bên giống như hai rãnh luồn dây.

"Anh Hàn này, anh xem, cách hung thủ buộc mảnh thi thể rất lạ." Tôi nói.

Bác sĩ Hàn gật đầu: "Đúng vậy, rạch thành khe rồi buộc lại là để tiện cho mang xách. Nếu không có hai cái rãnh này, dây buộc rất dễ bị tuột."

"Không dùng cái gì bọc lại mà trực tiếp xách các mảnh thi thể mang vứt giữa khu dân cư." Tôi nói. "Tâm lý của hung thủ cũng cứng thật đấy."

"Cho nên tôi nghĩ, có lẽ hung thủ lái xe chở," bác sĩ Hàn nói, "nếu không sẽ rất dễ bị lộ."

"Nếu đã có xe, tại sao phải rạch thành rãnh để buộc?" Đại Bảo băn khoăn.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Có lẽ là để hành động nhanh gọn hơn. Anh nghĩ xem, mỗi tay xách một mảnh xác lớn không thể chặt nhỏ hơn được nữa, vậy thì một lần có thể vứt được hai bộ phận chủ yếu nhất của tử thi."

Bác sĩ Hàn dừng tay, quệt những giọt mồ hôi trên trán, nói: "Có một điểm tôi vẫn chưa hiểu nổi. Có rất nhiều mảnh thi thể nhỏ, rõ ràng nên dùng vật gì đó để bọc lại nhưng lại không hề được gói bọc. Tôi đoán rằng hung thủ có gói lại, nhưng sau đó lại đổ thẳng các mảnh thi thể vào thùng rác. Tại sao hẳn lại không vứt luôn cả cái bọc một thể?"

"Các mảnh xác lớn cũng không được gói bọc." Đại Bảo nói. "Em đoán, chắc là hẳn muốn để chúng ta phát hiện ra."

Tôi và bác sĩ Hàn toát mồ hôi lạnh, không nói năng gì.

"Tìm thấy phần đầu rồi." Bác sĩ Vương từ xa chạy lại, trong tay xách một túi vật chứng màu đen.

"Có thứ gì bọc lại không?" Tôi và bác sĩ Hàn đồng thanh hỏi.

Bác sĩ Vương lắc đầu: Không có, vứt thẳng vào thùng rác ở cổng sau khu chung cư. Còn nữa, đã có thể khẳng định nội tạng của thi thể có lẽ không vứt ở trong khu này."

"Đều vứt ở cổng sau," bác sĩ Hàn nói, "tất cả các mảnh thi thể khác đều vứt trong thùng rác ở cổng trước. Hành vi này nói lên điều gì?"

"Xa vứt gần chôn," Đại Bảo nói, "đây là quy luật."

Đây là cách suy luận thường dùng để phân tích chỗ ở của hung thủ xa hay gần. Thông thường, đối với hành vi giấu thi thể, nếu là chôn xác, chứng tỏ chỗ ở của hung thủ ở khá gần địa điểm chôn giấu; còn nếu là ném xác, không có hành vi chôn giấu rõ ràng, chứng tỏ hung thủ từ nơi khác đến.

"Ý anh nói là hung thủ ở cách đây rất xa?" Tôi hỏi.

"Chắc chắn, vì hãn chẳng buồn cả gói bọc." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu: "Nhưng điều này cũng không thể giải thích được tại sao hung thủ lại ném xác trong thùng rác trước và sau cổng."

"Tôi đoán đây là tuyến đường dịch chuyển của hung thủ." Bác sĩ Hàn nói. "Chắc chắn hãn lái xe."

"Về cơ bản, các mảnh xác đã tìm thấy đầy đủ, vậy tại sao hung thủ không vứt luôn nội tạng ở đây?" Tôi hỏi.

"Cũng khó nói lắm." Lâm Đào nói chen vào, "chưa biết chừng hung thủ giết người để cướp nội tạng cũng nên."

Sắc mặt mọi người đều tái xanh tái mét.

*

Trên bàn giải phẫu, thi thể của một người đàn ông đã được chúng tôi từ từ ghép lại.

Xương ức của nạn nhân bị rạch mở, thi thể đã bị khoét sạch nội tạng. Nhìn vào vết rạch mổ ở phần ngực bụng, nhớ lại những lời Lâm Đào vừa nói, chúng tôi đều toát mồ hôi lạnh đầm lưng.

"Trên Weibo tràn lan những tin đồn về chuyện giết người cướp nội tạng để cấy ghép," Đại Bảo nói, "nhưng những tin đồn này không đáng tin. Chưa nói đến so sánh tương thích, với cách mổ xẻ thô bạo như thế này, nội tạng lấy ra chưa nói đến việc có bảo quản nổi hay không, mà điều kiện vô trùng cũng khó đảm bảo."

"Không phải vì thế đâu," tôi nói, "mà đơn giản chỉ là lấy đi toàn bộ nội tạng."

"Liệu có phải..." Sắc mặt Lâm Đào tràn đầy kinh hãi. "Có phải là... để ăn?"

Mọi người cùng lừ mắt nhìn cậu ta.

"Thế thì tại sao hung thủ lại khoét mất nội tạng?" Lâm Đào hỏi.

"Tớ lại cho rằng vấn đề này không quan trọng." Tôi nói. "Nếu mục đích của hung thủ chỉ là muốn lấy nội tạng, vậy tại sao phải chặt vụn tử thi làm gì? Chỉ cần mổ bụng là được rồi mà?"

Bác sĩ Hàn nói khẽ: "Nhìn vết cắt xẻ, có lẽ hung thủ có biết về kết cấu cơ thể người, nhưng lại không thật am hiểu. Biết lách dao vào sụn đệm cột sống, nhưng lại không biết chặt ở các khớp khác. Bỏ bao nhiêu công sức để chặt nát vụn thi thể, chắc chắn là để tiện cho vứt xác."

"Hung thủ chắc là khỏe lắm." Đại Bảo nói. "Mảnh thi thể lớn cũng phải đến mười mấy cân chứ ít gì?"

"Trọng điểm không phải là ở đây." Tôi nói. "Ý của mọi người là nếu hung thủ có hành vi giấu xác, chứng tỏ nạn nhân và hung thủ có quen biết nhau. Nếu hung thủ chặt xác để lấy nội tạng, cho thấy hung thủ chưa chắc quen biết nạn nhân."

"Vậy kết luận của mọi người bây giờ là người quen gây án?" Đại Bảo hỏi.

Mọi người cùng gật đầu, coi như thống nhất quan điểm.

"Ngoài nội tạng, các mảnh thi thể đã tìm được đủ chưa?" Tôi hỏi.

Một thực tập sinh xem xét tử thi, lắc đầu nói: "Phần mềm ở bụng thiếu một mảnh, còn thiếu một cái tai nữa. Các bộ phận khác cơ bản đã đủ cả."

"Cũng không có gì lạ." Lâm Đào đứng bên cạnh lại nói chen vào. "Ở đây chó hoang mèo hoang nhiều thế, khéo tha mất rồi cũng nên, vào bụng bọn đấy thì cậu có tìm được trời."

"Cái mã đẹp trai mà ăn nói thì phát khiếp, không thể chấp nhận được!" Tôi lắc đầu nhìn Lâm Đào.

Lâm Đào nhướn cặp lông mày rậm, nói: "Ai bảo thế, tớ đã dùng từ văn vẻ thế còn gì."

*

"Trên thi thể không có tổn thương, cũng không có hiện tượng ngạt thở." Đại Bảo nói. "Hiện tại chưa thể xác định được nguyên nhân tử vong."

"Không có nội tạng, cũng không thể lấy đủ máu, chúng ta biết lấy gì để xét nghiệm độc chất đây?" Bác sĩ Hàn băn khoăn.

"May quá, đúng là ông trời có mắt." Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi. "Bàng quang vẫn còn, có nước tiểu!"

"Đầu độc giết người không thường gặp, phụ nữ thường dùng cách này." Bác sĩ Hàn nói.

"Em nghĩ không thể do phụ nữ gây án được." Đại Bảo nói. "Phụ nữ không thể xách được mảnh xác nặng thế này."

"Nếu lái xe đến gần thùng rác," bác sĩ Hàn nói, "di chuyển một đoạn ngắn thì không thành vấn đề."

"Cũng có thể." Đại Bảo nói, "phụ nữ gì mà độc ác thế cơ chứ, mổ bụng khoét nội tạng, lại còn chặt tan nát tử thi. Tâm lý của phụ nữ không thể tàn bạo đến mức đấy."

"Cũng chưa hẳn." Bác sĩ Hàn nói. "Anh xem mặt cắt của xương ống tứ chi, đều phải chặt nhiều nhất mới đứt, mặt cắt rất phẳng phiu chứng tỏ dao chặt rất sắc bén. Nhưng hãy nhìn những mảnh xương vụn mà xem, ít nhất cũng phải chặt đến mấy chục nhát. Nếu là đàn ông, chỉ cần dăm ba nhát là đủ."

"Anh đã gặp vụ án nào phụ nữ một mình chặt xác chưa?" Đại Bảo hỏi.

"Còn phải nói, tôi đã gặp đến mấy vụ rồi đấy." Bác sĩ Hàn nói. "Thời đại thay đổi rồi, phụ nữ giờ đã bình đẳng, cho nên họ cũng có thể chặt xác như ai."

Tôi ngồi bên nồi áp suất xử lý liên hợp xương mu nghe Đại Bảo và bác sĩ Hàn tranh luận. Họ nói đều có lý.

"Liên hợp xương mu sắp xử lý xong rồi." Tôi cắt ngang cuộc tranh luận của họ. "Tìm được lai lịch thì thế, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn."

Được đun trên bếp từ với nhiệt độ cao, nồi áp suất đã sôi xình xịch, hơi nóng phun phì phì qua lỗ thông hơi, cả phòng giải phẫu sặc sụa mùi thịt.

Chỉ tưởng tượng thôi cũng biết, cái mùi thịt này khiến người ta ghê sợ đến mức nào.

"Sau lần đầu tiên luộc xương người," Đại Bảo chau mày nói, "anh không bao giờ dám ăn canh xương nữa."

"Đến mức đấy cơ à?" Tôi giảm nhiệt độ bếp từ, cẩn thận mở nắp nồi áp suất, dùng kẹp cầm máu lật giở miếng xương trong nồi. "Làm việc thì dùng đến hệ thần kinh, ăn cơm thì dùng đến hệ tiêu hóa, nước sông không phạm nước giếng."

"Anh cài số tự động à?" Bác sĩ Hàn nói. "Cái này mà cũng có thể sang số?"

Luộc xương là để dễ dàng bóc tách cơ thịt, sụn và màng xương bám dính trên xương, khiến phần xương lộ ra hoàn toàn, nhờ đó có thể quan sát dễ dàng hơn.

Tôi vớt liên hợp xương mu ra khỏi nồi nước trắng nhờ nhờ, dùng kẹp cầm máu bóc tách các tổ chức mềm. Hình thái của mặt liên hợp xương mu từ từ hiện rõ.

"Chắc cũng tầm 30 tuổi." Tôi nói. "Chúng ta mang về rồi tiếp tục tính toán cụ thể hơn. Còn nữa, phải nhanh chóng làm xét nghiệm độc chất,

không thì mất cả nửa ngày trời chấp ghép thi thể mà vẫn chưa biết người ta chết vì nguyên nhân gì."

*

"Thưa các thầy," một thực tập sinh phụ trách ghép xác đột ngột kêu lên cắt ngang dòng suy nghĩ của chúng tôi, "tại sao ở đây lại có những mười một ngón tay?"

Nghe thấy vậy, chúng tôi vội vã xúm lại quanh bàn phẫu thuật. Nếu nạn nhân có bàn tay sáu ngón sẽ rất thuận lợi cho việc tìm kiếm lai lịch thi thể.

"Nhưng mà," cậu thực tập sinh nói tiếp, "chúng em đã ghép xong cả bàn tay rồi, không phải là bàn tay sáu ngón."

Tôi ngẩn ra một lúc lâu, ngỡ ngác: "Sao... sao lại thế?"

Bác sĩ Hàn tiếp lời: "Nghĩa là trong các mảnh thi thể, có một ngón tay không phải là của nạn nhân."

"À!" Tôi nói. "Vụ án chúng em vừa phá cũng có hai nạn nhân. Lúc đó, trong khi ghép xác, em cứ cảm thấy thiếu cân đối, sau đó kết quả giám định ADN cho thấy là hai tử thi khác nhau."

"Nhưng lần này thì khác." Cậu thực tập sinh nói. "Tử thi ghép lại hoàn toàn trùng khớp, không có bất cứ vấn đề gì, ngoại trừ việc thừa ra một ngón tay."

Phòng giải phẫu bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Khoét nội tạng, thừa ngón tay, rạch khe buộc dây, tất cả những điều này khiến chúng tôi rối bời.

"Ờ..." Đại Bảo lên tiếng phá vỡ bầu im lặng, "dù sao thì chúng ta cũng đã xác định được nạn nhân là nam cao 1,75 mét, tầm vóc trung bình, khoảng 30 tuổi, đợi có kết quả ADN, tôi tin rằng sẽ nhanh chóng tìm được lai lịch thi thể thôi."

"Đúng vậy," bác sĩ Hàn cũng tự an ủi, "nguyên nhân tử vong có lẽ là bị ngộ độc, thời gian tử vong là khoảng 2 ngày, tức khoảng ngày 3 tháng Sáu. Lượng thông tin chúng ta đã có được cũng không phải là ít."

Họ đều tự trấn an bản thân, nhưng tôi lại không thể lạc quan nổi.

Hình như có một linh hồn oan ức đang quẩn quanh đâu đó nhìn chúng tôi. Người đó là ai? Ngón tay của người đó sao lại ở đây?

"Trưởng phòng Tần!" Cậu Hồ bên phòng văn thư đột ngột chạy xộc vào phòng giải phẫu, "gọi điện thoại cho anh không thấy nhấc máy, tôi đoán anh đang ở đây. Vừa nãy sếp Trần gọi điện về, bảo anh giao lại vụ án này cho Công an thành phố, sau đó hãy nhanh chóng đến thành phố Thanh Hương phá án."

"Lại xảy ra vụ án nghiêm trọng gì à?" Tôi hỏi.

"Hình như là phó chủ tịch thành phố bị sát hại."

"Vụ án bên này còn đang rối như tơ vò, hơn nữa có vẻ rất phức tạp, tôi không thể chuyển giao được." Tôi vừa bực bội, vừa không đành lòng từ bỏ một vụ án đầy thách thức thế này. Ngừng lại một chốc, tôi nói tiếp. "Bác sĩ pháp y làm việc cho dân chứ không phải chỉ phục vụ riêng cho cán bộ lãnh đạo."

"Anh thông cảm đi." Cậu Hồ nói. "Bác sĩ pháp y địa phương không tiện tham gia vì dễ bị nghi ngờ, cho nên mới cần chúng ta giúp đỡ. Hơn nữa, đây là mệnh lệnh cấp trên, anh có ý kiến gì cũng chỉ có thể tạm gác lại thôi."

Tôi há hốc miệng nhưng cũng không nói nổi câu nào, lặng lẽ cười bỏ bộ y phục giải phẫu.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (2)

Khi đến được thành phố Thanh Hương, cũng là lúc màn đêm buông xuống. Chưa kịp nghỉ ngơi, chúng tôi đã lên chiếc xe dẫn đường hú còi inh ỏi chạy đến hiện trường - một khu đô thị sang trọng.

Khu đô thị nằm trong khu vực mới quy hoạch của thành phố nên rất yên tĩnh. Hiện trường ngoài mấy chục chiếc xe cảnh sát đỗ ngổn ngang, không có nhiều người dân vây quanh. Phía bắc của khu đô thị là bảy, tám tòa nhà sáu tầng, phía nam là mười mấy tòa nhà hai tầng.

Hiện trường nằm trong khu nhà hai tầng phía nam. Mỗi tòa nhà hai tầng đều có hai đơn nguyên, mỗi đơn nguyên lại có hai căn hộ ở phía đông và phía tây nên mỗi tòa nhà hai tầng đều có bốn căn hộ.

"Ờ... kiểu này gọi là biệt thự liền kề phải không nhỉ?" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi.

"Chắc là chúng ta làm việc luôn được rồi." Tôi thấy mấy nhân viên pháp chứng của Công an thành phố đang thu dọn dụng cụ, có lẽ họ đã hoàn tất công việc khám nghiệm hiện trường sơ bộ.

Một sĩ quan cảnh sát bậc một nhảy từ trên xe dẫn đường xuống, đi đến bên cạnh tôi nói nhỏ: "Phía đông của đơn nguyên này chính là hiện trường trung tâm. Chúng tôi tạm thời trưng dụng ngôi nhà không có người ở phía tây để làm bộ chỉ huy chuyên án tạm thời. Hay là chúng ta đi gặp thư ký trưởng của Ủy ban nhân dân thành phố trước nhé?"

"Cũng chỉ là một vụ án giết người bình thường thôi mà," tôi chau mày, "có cần ra quân ồ ạt thế không?"

Lâm Đào giật tay áo tôi, thì thầm vào tai: "Được rồi, đừng bất mãn xã hội thế chứ, không người ta lại nói cảnh sát sở Công an tỉnh chúng ta không hiểu về chính trị."

"Đây là thư ký trưởng Bao Trần Bân trong thị ủy chúng tôi." Vừa bước vào cửa, viên sĩ quan cảnh sát bậc một đã cung kính giới thiệu một người phụ nữ ngoài 30 tuổi với chúng tôi.

Người phụ nữ mặc một bộ vest nữ màu đen gọn gàng, tóc dài qua vai, khuôn mặt khá đẹp, thái độ có vẻ rất kiêu kỳ. Nếu không nhìn thấy vẻ nịnh bợ của những quan chức đang cúi đầu khom lưng xung quanh, không ai có thể tin người phụ nữ trẻ này lại có địa vị cao đến vậy.

Thư ký trưởng Bao chẳng buồn ngẩng đầu, cúi đầu nhìn đồng hồ, nói: "Chính quyền thành phố đặc biệt quan tâm đến vụ án này, hy vọng các anh hãy nhanh chóng phá án trong vòng một tuần. Các anh bắt đầu luôn đi. Ngoài ra, năng suất của các anh cần phải đẩy nhanh hơn nữa."

Vẻ kiêu ngạo của chị ta đã thối bùng lên cơn bực bội trong lòng tôi. Tôi đập mạnh cuốn sổ xuống bàn, kéo ghế ngồi xuống không chút khách khí, nói: "Giới thiệu tiến độ điều tra sơ bộ trước đã."

Thư ký Bao ngược đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào tôi, bật ra hai chữ: "Bảo mật!"

"Vậy thì xin lỗi!" Tôi nói. "Là người làm công tác giám định, tôi có quyền từ chối thụ lý một ca giám định không đủ điều kiện giám định. Nếu không biết được kết quả điều tra sơ bộ, vậy thì vụ án này không đủ điều kiện giám định."

Nói rồi tôi nhặt cuốn sổ lên, quay người đi luôn.

Viên sĩ quan cảnh sát vội vàng bước lại, sợ sệt nhìn thư ký trưởng rồi kéo tôi tới chỗ tổ chuyên án, nói: "Anh bớt giận, bớt giận, tiểu nhân đắc chí ấy mà. Tôi là Vương Kiệt, phó giám đốc mới của Công an thành phố. Tình hình vụ án là thế này, chiều nay, người giúp việc nhà phó chủ tịch thành phố gọi điện báo công an, nói rằng phó chủ tịch Đinh đã bị sát hại."

"Người giúp việc?"

"Nói chính xác hơn là giúp việc theo giờ." Giám đốc Vương nói. "Người giúp việc cứ cách một hai ngày lại đến nhà phó chủ tịch quét dọn một lần. Mấy hôm trước do mẹ mất nên cô ta xin nghỉ một tuần. Hôm nay quay lại làm việc, đến nhà phó chủ tịch Đinh vào 12 giờ trưa, phát hiện ra sự lạ liền lập tức báo công an."

Bộ chỉ huy chuyên án và hiện trường chỉ cách nhau một hành lang, trong lúc trò chuyện, chúng tôi đã mặc xong trang phục khám nghiệm, tiến vào hiện trường.

"Sao lại có mùi thối rửa thế?" Tôi dụi mũi hỏi.

"Đúng vậy!" Phó giám đốc Vương nói. "Thi thể thối rửa nghiêm trọng. Người giúp việc vừa bước lên tầng hai, người thấy mùi liền báo cảnh sát ngay."

Tôi quay sang nhìn nhiệt kế trên tường, thấy nhiệt độ trong phòng là 31°C. Tôi nói: "Ít nhất cũng phải mấy ngày rồi. Không đến cơ quan cũng không ai hỏi đến à?"

"Theo điều tra, người cuối cùng nhìn thấy phó chủ tịch chính là anh lái xe." Giám đốc Vương nói. "Tối ngày 1 tháng Sáu, anh ta đã chở ông ấy về nhà. Phó chủ tịch nói có một báo cáo phải nộp trong một tuần nên căn dặn mọi người trong tuần này không được quấy rầy ông ấy."

"Thời này mà vẫn còn lãnh đạo tự viết báo cáo cơ à?" Lâm Đào nói.
"Thế chuyện ăn uống của ông ấy giải quyết thế nào?"

"Phó chủ tịch Đinh đúng là một lãnh đạo tốt." Giám đốc Vương tỏ ra buồn bã. "Ông ấy từ ban Tuyên giáo tỉnh ủy điều xuống đây nhậm chức, vợ chết sớm, nuôi con trai vào đại học. Ông ấy là người liêm khiết, rất ít khi tham gia tiệc tùng xã giao, đều tự mình nấu cơm ăn. Căn nhà này cũng là thành phố thuê cho ông ấy ở."

Tình thần chống đối trong tôi bỗng chốc tiêu tan.

"Mồng 1 tháng Sáu là thứ bảy, hôm nay là mồng 6..." Đại Bảo bấm ngón tay nhẩm tính.

Chúng tôi đi lên phòng ngủ ở tầng hai, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Dưới ánh đèn tối tăm, lờ mờ nhìn thấy trên giường có một vật thể đen sì trông giống hình người.

"Người phụ trách công tác pháp y của Công an thành phố chúng tôi lại là người nhà của nghi phạm," giám đốc Vương nói, "cho nên thị ủy đã yêu cầu anh ta không được tham gia điều tra."

Tôi ngạc nhiên: "Đã xác định nghi phạm rồi à?"

Ánh mắt của giám đốc Vương có vẻ né tránh: "Về việc này, thị ủy yêu cầu phải giữ bí mật, hay các anh cứ làm việc trước đi đã?"

Tôi không làm khó giám đốc Vương nữa, nhìn sang chiếc máy tính xách tay trên bàn làm việc: "Đã khám nghiệm dấu vết chưa?"

Giám đốc Vương đưa mắt nhìn phân đội Cảnh sát hình sự Thẩm Tuấn Dật đứng bên cạnh. Phân đội trưởng Thẩm gật đầu nói: "Có dấu vân tay nhưng không có giá trị giám định."

Tôi thấy chiếc máy tính đang ở trạng thái chờ liền mang găng tay vào, bấm nút Enter.

Màn hình sáng lên, hiện lên một file word: "Báo cáo về tính khả thi trong công tác kích lệ sáng tác văn học trong thành phố." Bản báo cáo mới chỉ đánh được ba dòng. Tôi tra thời gian lập file: 22:05 ngày 1 tháng Sáu.

"Nạn nhân đã bị đột kích trong khoảng thời gian này." Tôi chỉ vào màn hình.

"Ờ... đồng ý." Đại Bảo nói. "Vừa mới mở file word, đánh được ba dòng, hiển nhiên là vừa bắt đầu đánh chữ đã bị tấn công bất ngờ."

Tôi đi quanh giường một vòng, ngoài cảnh tượng thảm khốc trên giường, tất cả mọi thứ đều bình thường."

"Có gì bất thường không?" Tôi hỏi.

"Không." Phân đội trưởng Thẩm nói. "Trong nhà rất sạch sẽ, cảm giác có một số dấu chân in bụi, nhưng rất lộn xộn, chông chéo và biến dạng, không có mấy giá trị."

*

"Ồi trời ơi!" Đại Bảo chợt rú ầm lên. "Sao thi thể lại không có mặt?"

Thi thể vốn bị khăn bông che kín đầu mặt và toàn thân, lúc đầu cảnh sát khu vực đến hiện trường có vén đoạn khăn bông dưới chân lên, thấy hai chân đã thối rữa ngả màu xanh đen nên lại phủ khăn lên như cũ. Vì bác sĩ pháp y chưa đến nên trước đó, các nhân viên khám nghiệm hiện trường cũng chưa động đến tử thi.

Chính vì họ không vén khăn phủ trên đầu mặt tử thi lên nên đã không phát hiện cảnh tượng rùng rợn này.

Tiếng rú đột ngột của Đại Bảo khiến tim tôi đập lên thành thịch. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, đi đến bên giường, nhìn vào đầu tử thi. Đại Bảo nói không sai, dưới mái tóc là một khối màu xanh đen bằng phẳng, lơ mờ thấy mũi nhô lên, nhưng đúng là không thấy mắt, miệng đâu cả.

Dưới ánh đèn u ám, thoát nhìn trông giống như một tên trộm trùm tất đen lên mặt hay người không mặt trong phim kinh dị. Tôi ngồi xuống, quan sát kỹ khuôn mặt phẳng lì.

"Làm sao có thể thế được?" Phân đội trưởng Thẩm và giám đốc Vương cùng kêu lên. "Chẳng lẽ nạn nhân không phải là phó chủ tịch Đinh?"

Họ cùng bước lại gần nhìn, rồi cùng "á" lên kinh hãi.

"Cho dù là không phải phó chủ tịch Đinh thì cũng không thể không có mặt được." Lúc này, tôi đã trấn tĩnh lại, đưa ngón tay ấn xuống phần mặt của thi thể, lớp "da" trên bộ mặt lập tức nhăn nhúm lại.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh: "Ồ, té ra là phần mặt của tử thi bị rất nhiều lớp giấy dày lên, sau khi tử thi thối rữa, dịch phân hủy chảy ra, ngấm vào giấy nên có cùng màu với các phần khác trên mặt. Cộng thêm ánh đèn ở đây tối quá nên nhìn mới như không có mặt."

Nhiệt độ và độ ẩm trong phòng đều rất cao, dù mới chỉ qua năm ngày nhưng thi thể đã thối rữa và trương phình nghiêm trọng. Tấm drap trải giường màu trắng đã ngấm sũng dịch phân hủy xanh đen, loang lổ từng mảng.

Tử thi nằm ngửa, hai tay vòng ra sau lưng nên không nhìn thấy, có lẽ là bị trói. Hai chân duỗi thẳng, bị quăn chặt với nhau bằng băng dính màu vàng, sau đó tiếp tục dán lên giường. Tôi lật tử thi lại, thấy đôi tay nhăn nhúm sau lưng, cũng bị trói bằng băng dính.

Thi thể vừa dịch chuyển, mùi hôi thối tích tụ sau lưng xộc thẳng lên khiến tôi choáng váng. Tư thế vừa thay đổi, lớp giấy phủ trên mặt đột nhiên nứt toác tại chỗ miệng, khớp cằm đã mềm ra cũng từ từ mở rộng, cái xác thối rửa không mặt trông cứ như đột nhiên há ngoác miệng, nhả ra một dòng dịch lỏng xanh đen hôi thối nồng nặc.

Đại Bảo đang khám xét tử đầu giường, vừa quay đầu lại nhìn đã giật thót mình: "Ôi mẹ ơi, em từ từ thôi chứ, dọa anh chết rồi đấy!"

Không có sự giúp đỡ của lực lượng pháp y địa phương, nhân viên nhà xác lại không chịu vận chuyển thi thể thối rửa nên tôi và Đại Bảo đành phải tự thân vận động.

Tôi nhắc hai chân tử thi, Đại Bảo giữ lấy hai khuỷu tay. Vì thi thể đã thối rửa cao độ, bọt khí sủi đầy dưới da, cộng thêm tổ chức mềm hóa lỏng nên bề mặt tử thi trơn nhầy nhầy. Đại Bảo vừa nhắc lên đã trượt tay khiến thi thể rơi đánh "bịch" xuống giường, dịch phân hủy nhầy nhụa bắn lên tung tóe. Đại Bảo nhìn đôi găng tay dính đầy những mảng da thối rửa xanh lè, rồi lại nhìn chiếc áo sơ mi mới mua nhem nhuốc dịch thối, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc rẻ xen lẫn ghê sợ.

Lớp biểu bì trên khuỷu tay thi thể trượt đi, để lộ ra lớp tổ chức dưới da thối rửa xanh lét, sin sít lỗ chân lông. Bên rìa vết rách, dịch phân hủy và bọt khí thối inh ứa ra ri rí, mùi xú uế trong phòng lại càng khủng khiếp gấp bội.

"May mà anh đã làm tuột mất mảng biểu bì này," tôi nói, "khuỷu tay nạn nhân có vết thương, ngoài biểu bì không nhìn thấy, giờ biểu bì tuột mất mới thấy rõ. Chốc nữa nhớ phải kiểm tra các khớp tứ chi của nạn nhân."

*

Trong nhà xác lúc nửa đêm, tôi và Đại Bảo cúi làm việc dưới ánh đèn không bóng của phòng giải phẫu.

Thi thể mặc quần đùi và áo may ô. Là một cán bộ cao cấp, ông ta chỉ có thể ăn mặc thế này khi ở nhà.

"Thời điểm tử vong đã rất rõ ràng." Tôi nói. "Dựa vào tình trạng của dạ dày, có lẽ nạn nhân tử vong sau bữa ăn cuối cùng khoảng năm tiếng đồng hồ. Nạn nhân ăn tối vào lúc 6 giờ 30 chiều ngày 1 tháng Sáu cùng với lái xe. Kết hợp với thời gian lập file word trong máy tính, có thể phán đoán rằng nạn nhân tử vong vào khoảng 11 giờ 30 phút đêm ngày mùng 1."

"10 giờ bị đột kích, 11 giờ 30 phút tử vong, rất hợp lý." Đại Bảo tự tin nói.

"Giường móng tím đen, nội tạng tụ máu." Tôi mở tâm nhĩ, tâm thất của nạn nhân ra, nói. "Trong tim không thấy có máu cục, chỉ có dịch thối rữa, máu trong tim không đông. Có vẻ như nạn nhân tử vong do ngạt thở."

Chúng tôi lại lần lượt mổ các khớp khuỷu tay, khớp cổ tay, khớp đầu gối và khớp cổ chân của nạn nhân ra. Nếu những chỗ này có vết xuất huyết dưới da, tức là có dấu vết bị không chế. Trong quá trình hành hung, nếu hung thủ có động tác khống chế, trói buộc nạn nhân, khả năng lớn nhất sẽ trói tại các khớp này, vì phải khống chế được chúng mới khống chế được hành vi của người bị hại.

Đúng như dự đoán, tại các khớp ở hai tay và hai chân của nạn nhân đều có hiện tượng xuất huyết dưới da rõ rệt.

"Chứng tỏ điều gì?" Giọng nói tôi âm âm phía sau mặt nạ phòng độc.

"Chứng tỏ nạn nhân đã bị trói trước khi tử vong." Giọng Đại Bảo cũng âm âm như tôi.

Tôi lắc đầu, nói: "Chỉ một hung thủ sẽ không thể khống chế tất cả các khớp được."

Đại Bảo ngẫm nghĩ một lát, sau đó gật đầu lia lịa.

Tôi nói tiếp: "Cho nên em cảm thấy, chắc chắn là hung thủ có hai người trở lên!"

"Toàn thân không có tổn thương cơ học, hơn nữa phần cổ và khoang mũi miệng cũng không có máu tụ, không biết ngạt thở thế nào nhỉ?" Đại Bảo chau mày, lại quan sát kỹ lưỡng toàn bộ bề mặt da trên thi thể.

"Ai bảo là không có?" Tôi chỉ vào cổ của nạn nhân. Trên phần cổ có mấy mảy da nhỏ xếp song song, ẩn trong nếp nhăn của tổ chức mềm đã trương phình.

"Đây là những vết xây xước nhỏ." Đại Bảo nói. "Vết xước thì không thể trở thành căn cứ để kết luận là ngạt thở cơ học được."

"Em có nói đây là nguyên nhân gây ngạt thở đâu." Tôi nói. "Những vết xước nhỏ này hẳn là vết thương do bị uy hiếp."

Đại Bảo "ồ" lên một tiếng: "Bị trói, bị uy hiếp, chẳng lẽ hung thủ muốn tra khảo nạn nhân điều gì?"

"Tớ đang suy nghĩ phải làm thế nào mới lấy được dấu vân tay của nạn nhân đây." Lâm Đào chen ngang. "Chứ da tay thế này vừa quẹt vào là trượt mất ngay."

Tôi nhìn bàn tay nhăn nhúm của nạn nhân, ngẫm nghĩ một lát rồi dùng dao phẫu thuật cứa một vòng tròn quanh cổ tay, sau đó cẩn thận lột lớp da tay xuống dưới.

Giữa lớp da tay và tổ chức dưới da đã tràn đầy dịch phân hủy và bọt khí, rất dễ bong tróc, nên tôi đã nhanh chóng lột ra được một lớp da tay hoàn chỉnh, trông hệt như một chiếc găng tay. Tôi nhấc cái găng tay da

người đó lên, cẩn thận lòng vào tay mình, nói với Lâm Đào: "Nào, tẩm in vân tay đâu, đưa tớ in cho."

Lâm Đào trợn trừng mắt, kinh hãi đến không thốt nên lời: "Cậu cậu cậu, tớ tớ tớ..."

"Cậu với tớ cái gì?" Tôi giục. "Mau lên!"

Lâm Đào cầm tẩm in vân tay lại, lụng bụng: "Cậu thật ghê sợ, tớ không thể chịu đựng nổi cậu nữa rồi..."

Đại Bảo này giờ sẫm soi vật thể che phủ trên mặt nạn nhân, chợt nói: "Tần Minh này, anh nhận ra rồi, vật đắp trên mặt nạn nhân là giấy vệ sinh, rất nhiều tờ giấy vệ sinh."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (3)

"Hung thủ định làm gì vậy nhỉ?" Đại Bảo thắc mắc. "Tại sao giết người rồi còn phải tốn công tìm cả đồng giấy vệ sinh che mặt nạn nhân lại? Liệu có phản ánh được tâm lý gì của hung thủ hay không? Tại sao hung thủ lại không lấy ngay cái gối bên cạnh để che? Hơn nữa, hẳn đã kéo tấm khăn bông trùm kín toàn bộ thi thể rồi cơ mà, sao còn phải tốn công lấy giấy vệ sinh che mặt nữa? Không hiểu, không thể hiểu nổi!"

Tôi cũng cảm thấy khó hiểu, nhận lấy xấp giấy rách nát mà Đại Bảo vừa bóc ra, ghép lại rồi quan sát kỹ. Mặt dưới tập giấy sát với da mặt đã bị rách ở phần miệng nhưng vẫn chưa xuyên thủng toàn bộ tập giấy. Mặt trên của xấp giấy vẫn giữ nguyên dấu vết nhăn nhúm vốn có.

Đột nhiên, trong đầu tôi lóe lên một tia sáng: "Nãy giờ chúng ta vẫn chưa biết được nạn nhân đã bị ngạt thở bằng cách nào, té ra là bằng cách này."

"Cách gì?" Đại Bảo và Lâm Đào cùng hỏi.

"Dán thẳng quan." Tôi nói.

"Dán thẳng quan" là một nhục hình thời xưa, thường dùng để tra tấn, bức cung tội phạm. Quan hành hình sẽ dùng giấy vò dâu phủ lên mặt phạm nhân, sau đó phun nước lên. Giấy vò dâu thấm nước sẽ mềm ra, dính sát vào mặt phạm nhân. Quan hành hình lại phủ tiếp tờ giấy thứ hai chồng lên trên, lặp lại thao tác tương tự cho đến khi nào phạm nhân chịu khai mới thôi. Nếu nhất quyết không khai, phạm nhân sẽ tắc thở mà chết. Nếu khai, tập giấy được lột xuống, sau khi khô đi sẽ có vết lõm rõ ràng, giống như

tấm mặt nạ giấy bồi trong màn "nhảy thăng quan" (1) trong hý kịch, nên cái tên "dán thăng quan" cũng bắt nguồn từ đây.

(1) Màn biểu diễn dạo đầu trước một vở hý kịch long trọng thời xưa. Người múa đóng vai Thiên Quan trong tam quan Thiên, Địa, Thủy của Đạo giáo, quay về phía khán giả mở ra những bức thư họa viết những câu chúc may mắn như "thiên quan ban phúc", "thăng quan tiến lộc", nên gọi là "nhảy thăng quan". Diễn viên sẽ đeo mặt nạ trong suốt màn biểu diễn.

"Nạn nhân không thấy có tổn thương do ngạt thở cơ học," tôi nói, "nhưng trên mặt lại có một xấp giấy vệ sinh. Những tờ ở sát mặt đều đã bị rách, em đoán là do nạn nhân cố dùng môi và lưỡi thối rách giấy để thở. Nhưng hung thủ vẫn tiếp tục dính giấy lên mặt, dày đến mười, hai mươi tờ, nạn nhân không thể nào phá rách giấy được nữa nên mới ngạt thở mà chết."

Đại Bảo và Lâm Đào đều gật đầu tán đồng.

"Dán thăng quan là phương thức tra khảo ép cung thời xưa." Tôi nói. "Chẳng lẽ hung thủ muốn biết được thông tin gì từ ông phó chủ tịch?"

"Ông ấy là phó chủ tịch quản lý mảng văn hóa, giáo dục của thành phố," phân đội trưởng Thẩm cũng tham gia khám nghiệm tử thi với chúng tôi lên tiếng, "không có đặc quyền gì, cũng không có bí mật gì liên quan đến lợi ích sát sườn của người khác cả."

"Hay là cướp của?" Lâm Đào hỏi.

"Không thể." Phân đội trưởng Thẩm nói. "Cửa sổ trong nhà nạn nhân vẫn y nguyên, không có dấu vết bị đột nhập. Hơn nữa, trong nhà cũng không hề có dấu vết bị lục lọi. Chắc chắn là giết người vì thù oán chứ không thể là giết người cướp của."

"Cửa sổ vẫn y nguyên?" Tôi hỏi. "Vậy thì cũng có thể là người quen gây án. Nếu không thì đêm hôm khuya khoắt, sao phó chủ tịch lại có thể

mở cửa cho những mấy người lạ mặt?"

Phân đội trưởng Thẩm tỏ ra lúng túng: "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, thị ủy yêu cầu phải bảo mật nên cứ úp mở bí hiểm thế nào."

"Chị ta là thư ký trưởng thôi mà." Đại Bảo nói. "Cứ làm như mình là nữ đặc công không bằng?"

"Kết thúc thôi!" Sau suốt cả ngày làm việc, tôi đã mệt rã rời. "Nguyên nhân tử vong và thời điểm tử vong đã rõ, hơn nữa, chúng ta đã biết là người quen gây án, hung thủ có hai tên trở lên, nạn nhân bị trói và bị uy hiếp, hung thủ muốn moi tin từ nạn nhân, từng ấy đã đủ rồi. Lâm Đào hãy mang băng dính trói tay chân nạn nhân về, ngày mai quan sát kỹ xem có tìm được chứng cứ gì nữa không."

Lâm Đào lắc đầu thất vọng: "Không hy vọng đâu, mép băng dính bám đầy sợi vải, hung thủ đeo găng tay gây án."

*

Trở về khách sạn, dù đã rất muộn, tôi vẫn lập tức gọi điện cho trưởng phòng Hồ của phòng Pháp y sở Công an tỉnh lỵ. Tôi thừa nhận, tôi rất khó tập trung vào vụ án phó chủ tịch thành phố bị sát hại, tất cả cũng là vì vụ án chặt xẻ xác quái lạ xảy ra trong tỉnh.

"Anh Hồ, sao rồi ạ?" Tôi hỏi. "Vụ án có tiến triển gì không?"

Bên kia đầu dây vang lên giọng nói mệt mỏi của trưởng phòng Hồ, phía sau còn có giọng đàn ông sang sảng, chắc là họ đang họp chuyên án đầu đêm.

"Xét nghiệm độc chất đã chứng thực cho suy đoán của chúng ta." Trưởng phòng Hồ nói, "trong nước tiểu của nạn nhân có thành phần

Tetramine (2), nạn nhân bị ngộ độc bả chuột. Do tử thi bị cắt xẻ nên bước đầu phán đoán đây là vụ đầu độc giết người cắt xác."

(2) Một loại thuốc diệt chuột cực mạnh, hiện đã bị cấm sử dụng.

"Em đang rất quan tâm tới cái ngón tay thứ mười một kia." Tôi nói. "Có phải là của hai người khác nhau không?"

Trưởng phòng Hồ "ừm" một tiếng: "Đã xác nhận tất cả các mảnh thi thể đều là của cùng một người, nhưng ngón tay thứ mười một thì không phải là của nạn nhân, mà là của một người đàn ông khác."

Tôi vừa giữ điện thoại vừa mở laptop trên bàn, xem lại ảnh chụp của vụ án chặt xác. Trước khi đến Thanh Hương, tôi đã kịp copy toàn bộ dữ liệu ảnh.

"Mặt cắt của ngón tay này không có phản ứng sống rõ ràng." Tôi nói. "Không phải là hung thủ chẳng may cắt phải tay mình, mà là ngón tay bị cắt ra từ một thi thể khác. Có khả năng còn có một tử thi khác nữa."

Trưởng phòng Hồ nói: "Sau khi nhận được kết quả giám định ADN, chúng tôi đã huy động lực lượng cảnh sát và chó nghiệp vụ sục sạo kỹ lưỡng khu vực đó và những khu vực xung quanh nhưng không tìm được gì cả."

Im lặng một lúc, tôi hỏi: "Vậy lai lịch thi thể thì sao?"

Trưởng phòng Hồ đáp: "Đang điều tra thông tin nhân khẩu mất tích, sàng lọc các gia đình có người mất tích phù hợp với điều kiện tìm kiếm để giám định quan hệ huyết thống, hy vọng sẽ sớm tìm ra lai lịch thi thể. Ngoài ra, có một nhóm đang điều tra thị trường mua bán Tetramine trái phép, xem có tìm được manh mối gì từ nguồn gốc chất độc hay không. Tetramine là chất cấm, hung thủ có được nó thì chúng ta cũng có thể điều tra ra được."

Kết thúc cuộc gọi, tôi rời rã đổ vật xuống giường, đờ đẫn nhìn lên trần nhà, suy nghĩ rối tung rối mù, sau đó chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

*

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi được thư ký Bao mời đến bộ chỉ huy chuyên án lâm thời. Bà chị thư ký trưởng xinh đẹp đã không còn vẻ kên kiêu và khinh khỉnh như hôm qua nữa.

"Chào các chuyên gia, mời ngồi!" Chị ta khẽ cúi người, chìa tay mời.

Vẻ khiêm tốn lịch sự của chị ta lại khiến tôi cảm thấy hơi bất an. Chẳng lẽ vụ án đã rơi vào bế tắc? Hay là sự phản kích của tôi hôm qua đã hàng phục được tâm lý ngạo mạn của chị ta?

"Được sự ủy quyền của thị ủy, hôm nay, tôi xin được giới thiệu với các vị về tình hình điều tra sơ bộ của vụ án." Thư ký Bao nở một nụ cười cứng nhắc, nói. "Thực ra trước đó, chúng tôi đã tìm ra một đối tượng tình nghi là một phó chủ tịch khác của thành phố, tên là Trần Phong. Phó chủ tịch Trần và phó chủ tịch Đinh trước đây luôn đối đầu, chính kiến không hợp, thường xuyên nổ ra tranh luận tại văn phòng thị ủy, thậm chí có lần suýt nữa xảy ra xung đột. Mấy hôm trước, phòng Tổ chức tỉnh ủy có cân nhắc trường hợp của phó chủ tịch Trần, chuẩn bị đề bạt lên chức thanh tra. Kết quả là trong thời gian xét duyệt, phòng Tổ chức tỉnh ủy nhận được một bức thư nặc danh và một vài chứng cứ tố cáo phó chủ tịch Trần nhận hối lộ. Chính vì vậy, phó chủ tịch Trần không những không được đề bạt mà hiện còn bị ủy ban Điều tra kỷ luật tiến hành điều tra. Vì lý do đó nên ngay từ đầu, chúng tôi cho rằng vụ án liên quan đến chính trị, rất có thể phó chủ tịch Trần thuê sát thủ sát hại phó chủ tịch Đinh."

Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Cũng có khả năng đấy. Theo như kết quả khám nghiệm của chúng tôi, sau khi hung thủ khống chế được nạn nhân, đã có động tác uy hiếp, đe dọa hòng moi tin từ miệng nạn

nhân. Nghe chị nói vậy, cũng không loại trừ khả năng hung thủ muốn phó chủ tịch Đinh thừa nhận mình đã gửi thư nặc danh tố cáo phó chủ tịch Trần."

"Đây cũng chính là nguyên nhân tôi mời các anh đến đây." Thư ký Bao ngại ngần nói. "Căn cứ vào kết quả điều tra đêm qua, hiện tại, về cơ bản có thể loại trừ khả năng phó chủ tịch Trần và người nhà ông ta gây án. Thông qua một số thao tác kỹ thuật, cũng có thể loại trừ khả năng ông ta thuê người sát hại."

Những lời này đã cho tôi biết tại sao thái độ của của thư ký Bao lại đảo chiều. Đúng là vụ án đã rơi vào bế tắc, không có manh mối, không có chứng cứ, không có nghi phạm. Bây giờ, người phụ nữ kiêu ngạo kia mới nhận ra tầm quan trọng của chúng tôi và sai lầm của bản thân.

"Không dám, không dám, chị là lãnh đạo, huyết sáo một cái là chúng tôi phải tới ngay, chị nói "mời", chúng tôi thực không dám nhận." Tôi cười khẩy đáp.

Lâm Đào đưa khuỷu tay huých tôi một cái, ra hiệu cho tôi câm miệng.

Thư ký Bao nhìn sang Lâm Đào, cảm kích gật đầu với cậu ta. Đúng vậy, nếu để tôi nói tiếp, thư ký Bao sẽ mất hết thể diện trước mặt cấp dưới.

"Vậy chúng tôi đi làm việc đây, tối nay sẽ cho chị phản hồi bước đầu." Tôi đang nghĩ, liệu bà chị này có ý đồ gì với Lâm Đào không nhỉ?"

Quay trở lại hiện trường trung tâm ở tầng hai, chúng tôi mỗi người một việc, bắt tay vào khám nghiệm căn phòng lần thứ hai. Lúc này là ban ngày, kéo rèm cửa ra, ánh sáng rất tốt, có lợi cho việc tìm kiếm những manh mối mới tối qua không nhìn thấy.

Mặt trời lên cao dần, một luồng nắng chói chang rọi qua cửa sổ, chiếu lên tấm drap giường màu trắng loang lổ từng mảng dịch thối rữa. Và tôi đã

nhận ra một dấu vết tối qua không phát hiện ra.

"Lâm Đào, cậu lại đây xem, vết này là gì vậy?" Tôi chỉ vào mép giường, hỏi.

Trên mặt drap giường có một vết lờ mờ kéo dài liên tục bắt đầu từ vũng dịch phân hủy xanh đen ở giữa giường chạy đến tận mép giường, nếu không có ánh nắng chiếu chênh chếch vào, sẽ không thể phát hiện ra.

"Có lẽ là một thứ chất lỏng không màu thấm lên ga giường, sau đó khô đi, để lại dấu vết." Lâm Đào nói. "Nhưng chắc chắn không phải là nước."

Đại Bảo nhắc phần drap giường có vết lờ mờ đó lên mũi người, nói: "Ờ... anh nghĩ là rượu."

"Rượu?" Tôi bán tin bán nghi, cũng ghé mũi lại người, chỉ thấy toàn mùi thối rữa. "Rượu đâu mà rượu? Có phải tối qua anh lại một mình lên ra ngoài ăn mảnh uống mảnh không đấy?"

"Hay là anh đã âm thầm báỉ Bao Trảm mũi chó làm thầy đấy?" Lâm Đào cũng không nhận ra mùi rượu. "Thôi để em mang drap giường về làm xét nghiệm lý hóa."

"Cả cái này nữa." Tôi nhắc tấm khăn bông dính đầy dịch phân hủy hôi thối và biểu bì bong tróc lên, bỏ vào trong túi vật chứng của Lâm Đào.

Cho đến gần trưa, chúng tôi vẫn không có thêm phát hiện gì mới. Căn nhà sang trọng tĩnh lặng tuyệt đối, sau khi chuyển thi thể đi, cứ như chưa hề xảy ra chuyện gì. Ngoài cửa sổ, chim vẫn hót ríu ran, nắng vẫn rọi vào rực rỡ.

"Sao họ lại nghi ngờ phó chủ tịch Trần thuê sát thủ được nhỉ?" Tôi bỗng cảm thấy nghi hoặc. "Mọi người nghĩ xem, nếu là thuê sát thủ, thì sao

nạn nhân lại mở cửa cho những mấy người lạ vào nhà?"

"Nhưng họ đã loại trừ khả năng phó chủ tịch Trần thuê sát thủ rồi mà." Lâm Đào nói.

"Còn một vấn đề nữa." Tôi nói. "Cậu nói xem, là ai gõ cửa mà vị phó chủ tịch này lại mặc áo may ô quần đùi ra mở cửa, còn dẫn cả đám lên phòng ngủ của mình nữa?"

"Em nói đúng đấy!" Đại Bảo nói. "Dưới nhà có phòng khách rộng rãi không ngồi, lại trèo lên phòng ngủ. Với lại có khách đến nhà, ít ra cũng phải mặc cái quần cho tử tế chứ, ai lại mặc nguyên quần đùi? Người khác thì không nói, đằng này ông ấy là phó chủ tịch thành phố cơ mà!"

"Vậy ý mọi người là sao?" Lâm Đào nói. "Một vấn đề đơn giản thế này mà chúng ta lại không nghĩ ra, có vẻ như chúng ta đều giống nhau, bị phân tâm bởi vụ án chặt xác ở tỉnh."

*

"Suy đoán lúc trước của chúng tôi đã sai." Tôi quay về bộ chỉ huy chuyên án, chủ động thừa nhận sai lầm với thư ký Bao. "Vụ án này chưa chắc đã là người quen gây án. Vì cho dù có quen biết đến đâu, phó chủ tịch Đinh cũng không thể dẫn mấy người đàn ông lên phòng ngủ của mình giữa đêm hôm được, hơn nữa còn mặc nguyên quần đùi áo may ô. Phó chủ tịch còn là người nơi khác đến đây nhậm chức chứ không phải người bản địa."

Thư ký Bao chưa bao giờ tiếp xúc với công tác điều tra hình sự, nghe tôi trình bày xong, suy nghĩ rất lâu mới ngẩn ra: "Vậy thì là ai? Cửa sổ vẫn đóng nguyên cơ mà? Làm sao hung thủ vào nhà được?"

"Có chìa khóa." Tôi và Lâm Đào đồng thanh đáp.

"Chìa khóa nhà chỉ phó chủ tịch Đình mới có thôi." Nhưng thư ký Bao lại quay mặt đi, ngẫm nghĩ một lát. "Mà không, người giúp việc theo giờ cũng có một chùm."

Tôi gật đầu, nói: "Điều tra thôi!"

Tôi và Lâm Đào, Đại Bảo đến phòng Kiểm nghiệm hóa lý của Công an thành phố Thanh Hương. Đây là phòng kiểm nghiệm đầu tiên của tỉnh chúng tôi được công nhận là phòng kiểm nghiệm cấp quốc gia, nhân tài đông đảo, trang thiết bị hiện đại. Tôi chuẩn bị cùng Lâm Đào với các cộng sự tiến hành kiểm nghiệm hóa lý với các dấu vết khả nghi trên drap giường và khăn bông, dù gì thì đây cũng là những phát hiện duy nhất trong lần tái khám nghiệm hiện trường. Còn về công tác điều tra đối với người giúp việc theo giờ, tôi tin rằng bộ phận điều tra sẽ thu được kết quả trong vài giờ tới. Đối phó với một người phụ nữ thì quá dễ dàng.

Đồ thị trên màn hình thiết bị kiểm tra đo lường lý hóa cứ lên xuống liên tục. Lâm Đào nhìn chăm chăm vào màn hình, lẩm bẩm: "Đúng là mũi chó, hóa ra còn thật."

Đại Bảo gãi đầu: "Hề hề, ờ... đoán mò thôi mà."

"Còn?" Tôi chau mày. "Sao lại có còn? Lúc lấy mẫu, cậu đã lấy ở những đâu?"

"Việc lấy mẫu chắc chắn là không có vấn đề, hơn nữa nhiều điểm lấy mẫu đều cho ra đồ thị giống hệt nhau." Lâm Đào nói. "Về cơ bản có thể khẳng định, vệt mờ kéo dài từ bên cạnh tủ thi cho đến mép giường là do còn ngấm vào, sau khi bốc hơi đã để lại dấu vết."

Im lặng một lúc, Lâm Đào nói tiếp: "Còn nữa, toàn bộ tấm khăn bông phủ lên thi thể đều có dấu vết bị còn ngấm vào."

"Nhiều cồn thế cơ à?" Tôi nói. "Nhưng lúc chúng ta vào hiện trường có người thấy mùi cồn đâu?"

"Toàn mùi thi thể thối rữa, át hết mùi từ lâu rồi." Tật xấu duy nhất của Đại Bảo chính là mê rượu.

"Cho nên chỉ có những giống ma men như anh mới người được ra." Tôi gật gù. "Nhưng ở hiện trường không thấy có chai đựng cồn, chứng tỏ chai cồn đã bị hung thủ mang đi khỏi hiện trường."

"Tại sao hiện trường lại có nhiều vết cồn thế nhỉ?" Lâm Đào chen ngang.

"Hung thủ rất quen với nạn nhân nên đến nhà ông ta uống rượu." Đại Bảo bắt đầu hoang tưởng. "Uống một hồi rồi quay ra cãi vã, thế là hung thủ giết người."

Chẳng ai thêm bận tâm đến anh ta.

"Đã nói rồi, em đoán rằng nạn nhân và hung thủ không quen biết nhau." Tôi nói. "Có lẽ hung thủ đã ẩn nấp trong nhà từ trước, rình thời cơ hành hung."

"Vậy thì rượu ở đâu ra?" Lâm Đào hỏi.

"Trưởng phòng Tần!" Một điều tra viên chạy vào trong phòng kiểm nghiệm. "Phía người giúp việc có vấn đề, đối tượng tình nghi đã bị bắt giam."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (4)

Người giúp việc theo giờ tên là Phương Hương Ngọc, 21 tuổi, học hết cấp ba, sống dưới quê, ngoại hình bình thường.

Mẹ của Phương Hương Ngọc mới mất, cô ta về nhà lo chuyện tang ma, bảy ngày sau khi quay trở lại nhà phó chủ tịch Đình thì kinh hoàng khi ngửi thấy mùi tử thi thối rữa, còn chưa kịp hoàn hồn lại bị mấy cảnh sát mặc thường phục "mời" đến đồn công an. Sợ hãi, mệt mỏi, lại phải đối mặt với cuộc thẩm vấn nghiêm khắc, quyết liệt của điều tra viên, chưa đến hai giờ đồng hồ, Phương Hương Ngọc đã khai ra hành vi phạm tội của mình.

Phương Hương Ngọc biết phó chủ tịch Đình sống độc thân hơn nửa đời người nên nửa năm trước, nhân lúc phó chủ tịch đi tiếp khách say rượu về nhà, cô ta đã tìm đủ cách khêu gợi. Phó chủ tịch nhất thời không kiềm chế nổi nên đã quan hệ với cô ta.

Sáng hôm sau, Phương Hương Ngọc lập tức trở mặt, đưa ra hai điều kiện. Nếu không muốn bị tố cáo, thứ nhất không được sa thải cô ta, phải tiếp tục để cô ta đến nhà làm việc. Thứ hai, mỗi tháng phải tăng tiền lương gấp đôi. Đương nhiên, hai điều kiện này có quyền lợi đi kèm, đó là phó chủ tịch có thể quan hệ với cô ta lúc nào cũng được, mỗi tối một nghìn đồng.

Theo như lời khai của Phương Hương Ngọc, kể từ sau lần đó, phó chủ tịch Đình chưa bao giờ đòi hỏi cô ta cả. Phương Hương Ngọc thừa nhận hành vi tống tiền phó chủ tịch, nhưng về việc giết hại phó chủ tịch, cô ta một mực gào khóc kêu oan.

"Kiểu gì cũng không thể giết người chỉ vì phó chủ tịch Đinh không yêu cầu quan hệ được." Tôi nói. "Điều này không hợp lý."

"Vậy thì thả người à?" Điều tra viên hỏi.

Tôi gật đầu: "Nhưng vẫn phải tiếp tục điều tra các mối quan hệ của Phương Hương Ngọc, vì dù sao ngoài nạn nhân ra, chỉ có một mình cô ta có chìa khóa nhà. À đúng rồi, còn một chuyện nữa, lần trước tôi nhờ các anh xem dữ liệu camera giám sát, thế nào rồi?"

Điều tra viên nói: "Đã xem rất kỹ dữ liệu camera sau 10 giờ tối ngày mùng 1. Không có chiếc xe khả nghi nào đi vào, cũng không có nhóm người nào rời khỏi đô thị này."

Tôi hơi thất vọng, gật đầu hỏi tiếp: "Thế các thùng rác sinh hoạt ở khu vực này mấy ngày dọn một lần?"

"Thường thì ngày nào cũng dọn." Điều tra viên nói.

Tôi thất vọng toàn tập: "Nếu không phải ngày nào cũng dọn, có thể tìm kiếm trong các thùng rác xem có chai đựng cồn hay không."

"Cồn?" Điều tra viên hỏi.

"Đúng vậy!" Tôi nói. "Trên người và trên giường của nạn nhân có dấu vết cồn thấm vào, nhưng tại hiện trường lại không thấy có chai đựng. Cho nên, chúng tôi suy đoán hung thủ mang cái chai ra khỏi hiện trường. Nhưng thông thường, nếu làm như vậy, hung thủ sẽ không mang cái chai về nhà mà sẽ tiện tay vứt vào thùng rác nào đó ở gần hiện trường."

"Tất cả rác rưởi của khu đô thị này đều được đổ tập trung ở bãi rác gần đó." Một viên cảnh sát khu vực sở tại lên tiếng. "Bãi rác không lớn, một tuần mới dọn một lần. Nếu chai đựng hình thù đặc trưng, chúng tôi sẽ huy động lực lượng đi tìm, không chừng sẽ thấy."

"Tại sao lại khẳng định là cồn?" Điều tra viên hỏi. "Không phải là rượu trắng sao?"

Đại Bảo liền gật đầu lia lịa: "Tôi cũng cảm thấy là rượu trắng, cồn thì không thơm như thế."

Tôi như tìm thấy ốc đảo giữa sa mạc, lập tức phấn chấn hẳn lên, như thể bừng tỉnh: "Lâm Đào, chúng ta đến hiện trường lần nữa!"

Bên cạnh hiện trường trung tâm tức phòng ngủ, còn có hai phòng nữa. Một là phòng ngủ cho khách, trên giường không có chăn, có lẽ đã lâu ngày không có người ở. Một là phòng làm việc, có bàn và tủ sách, đồ đạc bày biện gọn gàng, cho thấy phó chủ tịch Đinh không làm việc trong phòng này.

Trên tủ sách, ngoài những cuốn sách các loại được sắp xếp ngay ngắn, còn có mấy ngăn bày đủ loại rượu. Đối với một vị phó chủ tịch sống độc thân lâu ngày, áp lực công việc lại lớn, thi thoảng nhâm nhi vài ly rượu cũng là chuyện thường.

Đồ đạc trong hai căn phòng rất ngăn nắp nên trong lần đầu khám nghiệm, chúng tôi không dừng lại lâu ở đó.

"Nhìn cái hộp này xem." Tôi chiếu đèn khám nghiệm lên tủ sách, chỉ vào một hộp đựng rượu ở tầng cuối cùng.

Phương Hương Ngọc dọn dẹp rất qua loa, các ngăn tủ đều bám đầy bụi. Tôi phát hiện ra hộp rượu trắng có dấu vết mới bị dịch chuyển, dưới đáy lộ ra một khoảng trống không bị bụi che phủ.

Lâm Đào đeo găng tay, cẩn thận nhấc hộp rượu lên rồi lập tức quay sang nói với tôi: "Mắt cậu đúng là tinh như cú ấy, trong này không có rượu."

Là một cái hộp rỗng không.

Chúng tôi kiểm tra các hộp đựng rượu khác trên tủ sách, tất cả đều nặng trĩu.

"Không biết có thể xác định đây chính là chai rượu đã đổ lên người nạn nhân hay không, cái này chắc là không kiểm nghiệm ra được phải không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu rồi lại gật đầu: "Bây giờ thì tớ có thể khẳng định chắc chắn rồi!"

"Gì cơ?" Tôi ghé đầu lại nhìn vào hộp rượu.

"Cậu xem, trên hộp rượu có mấy dấu găng tay vải còn mới." Lâm Đào nói. "Đã có người đeo găng tay vải cầm hộp rượu này lên, sau đó đặt về chỗ cũ. Đừng quên, chúng ta đã phát hiện ra các sợi vải của găng tay dính trên băng dính trói chân tay nạn nhân."

"Đeo găng tay đi lấy rượu?" Tôi nói. "Có người đeo găng tay để uống rượu sao? Bây giờ đang là mùa hè mà!"

Chúng tôi cùng chạy ào đến phòng ngủ, bò rạp xuống nền nhà quan sát kỹ lưỡng.

"Ồ!" Tôi và Lâm Đào đưa mắt nhìn nhau, kêu lên một tiếng.

*

Bộ chỉ huy chuyên án tạm thời.

Thư ký Bao ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa bàn ăn. Chúng tôi ngồi phía đối diện, còn có một số quan chức chính phủ và sở Công an ngồi ở ghế sofa bên cạnh.

Ngồi quanh bàn ăn để mở cuộc họp chuyên án, quả là khôi hài.

"Nếu tôi đoán không sai," tôi nói, "Phương Hương Ngọc còn đồng thời làm giúp việc cho nhà khác nữa."

"Đó là điều đương nhiên." Thư ký Bao có vẻ thất vọng với lời mở đầu của tôi. Có lẽ chị ta ngỡ rằng tôi sẽ trực tiếp nói ra hung thủ là ai. "Làm giúp việc theo giờ thì không thể chỉ làm cho một nhà được. Giám đốc Vương, xin hãy báo cáo toàn bộ tình hình công việc của Phương Hương Ngọc."

Giám đốc Vương cẩn thận lật giở sổ ghi chép, nói: "Theo như chúng tôi điều tra, bình thường Phương Hương Ngọc giúp việc cho tổng cộng bốn nhà, mỗi nhà cách hai ngày lại đến làm việc nửa ngày, lịch làm việc dày đặc. Bốn nhà này là: nhà phó chủ tịch Đinh; nhà Tiền Nghị Nhiên phòng 503 tầng một tòa thứ nhất trong khu chung cư sáu tầng trước mặt. Một nhà nữa ở khu đô thị Phong Cảnh Hoa Mỹ cách khu này một cây số..."

"Được rồi." Tôi cắt ngang lời Giám đốc Vương. "Tiền Nghị Nhiên là người thế nào?"

"Tôi còn chưa giới thiệu hết cơ mà." Giám đốc Vương chỉ vào cuốn sổ dày đặc chữ viết rồi lại nhìn sang thư ký Bao. Có vẻ như chị thư ký trưởng này rất độc đoán, chị ta bảo giám đốc Vương giới thiệu toàn bộ tình hình công việc của Phương Hương Ngọc, giám đốc Vương nào dám chỉ giới thiệu một phần.

"Trả lời câu hỏi của tôi!" Tôi giục.

"Ồ!" Có lẽ giám đốc Vương đã nhận được ánh mắt cho phép của thư ký Bao. "Tiền Nghị Nhiên là người huyện Thanh, 37 tuổi, trước đây có mở một lò than tư nhân, kiếm được một số tiền. Về sau trong đợt ra quân dẹp bỏ tệ nạn, lò than đã bị đập bỏ. Hiện nay, anh ta đang kinh doanh một hàng ăn ở Thanh Hương."

"Còn cuộc sống thì sao?" Tôi hỏi tiếp.

"Ly hôn một, hai, ba, bốn, năm, sáu, ly hôn sáu lần, chưa có con."
Giám đốc Vương nói.

"Phương Hương Ngọc đã đi chưa?" Tôi quay sang hỏi điều tra viên phía sau.

"Đang làm thủ tục, chuẩn bị thả về."

"Mời cô ta ở lại một lúc." Rồi tôi thì thầm vào tai điều tra viên.

Điều tra viên lập tức đi ngay.

Thư ký Bao chau mày, có vẻ như không đủ kiên nhẫn với lối tư duy nhảy cóc của tôi.

Tôi nhận thấy thái độ của thư ký Bao, bèn cười nói: "Người đẹp đừng nóng, ngay bây giờ, tôi sẽ phân tích cho chị nghe."

Thấy tôi xưng hô như vậy, trên khuôn mặt lạnh lùng của vị thư ký trưởng thoáng qua vẻ ngượng ngùng. Cho dù quyền cao chức trọng, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, tôi thầm nghĩ.

"Đầu tiên, trước đây chúng tôi đã suy đoán, hung thủ và phó chủ tịch Đinh không quen biết, đúng không?" Tôi hỏi.

Thư ký Bao nói: "Đúng vậy, các anh cho rằng có lẽ hung thủ có chìa khóa nhà phó chủ tịch, hắt ần nấu trong nhà từ trước, rình cơ hội hành hung."

Tôi gật đầu: "Trí nhớ của chị rất tốt. Thứ hai, thông qua điều tra, đã phát hiện ra sau khi hung thủ giết người, hắn đã đến phòng làm việc bên cạnh tìm một chai rượu trắng, sau đó đổ rượu lên thi thể rồi mang theo chai

đựng rượu rời khỏi hiện trường. Chị có biết tại sao hung thủ lại tưới rượu trắng lên thi thể không?"

Ánh mắt của thư ký trưởng thoáng qua một vẻ ngơ ngác trẻ thơ: "Không biết. Cúng tế ư?"

Tôi khẽ cười, lắc đầu: "Cúng tế thì không cần dùng nhiều rượu như vậy. Tôi cho rằng, hung thủ muốn thiêu hủy thi thể."

"Việc này chứng tỏ điều gì?"

"Mục đích của việc thiêu hủy xác là gì?" Tôi hỏi.

"Hủy xác, xóa dấu vết!" Vẻ ngây thơ trong ánh mắt thư ký trưởng tăng lên gấp bội.

"Đúng, mục đích chủ yếu là sợ chúng ta tìm thấy chứng cứ bất lợi cho họ." Tôi nói. "Hiện trường thiêu xác thường ở những nơi đồng không mông quạnh, ít người sinh sống, như vậy thì lửa cháy mới không làm kinh động đến người ở xung quanh, không bị phát hiện nhanh chóng. Chị đã thấy kẻ nào thiêu xác ngay trong khu dân cư chưa? Phòng ngủ là nơi có nhiều đồ bằng vải nhất, nếu như lửa cháy, hàng xóm sẽ phát hiện ra ngay."

Thư ký Bao mấp máy miệng mấy cái nhưng không nói gì. Chị ta vẫn chưa hiểu được mạch tư duy của tôi, nhưng lại không muốn cắt ngang lời tôi.

"Rất nhiều hung thủ sau khi giết người sẽ có hành vi giấu xác, mục đích chính là để cho mình có thời gian tháo chạy, ngụy trang." Tôi nói tiếp. "Đặc biệt là khi giết người trong chính nhà nạn nhân, quan trọng nhất là phải tranh thủ thời gian chạy trốn. Nếu vừa gây án xong đã bị người khác phát hiện, vậy hung thủ sẽ chạy đi đâu được?"

"Phải rồi!" Thư ký Bao nói. "Nếu lửa bùng lên, hàng xóm sẽ phát hiện ra ngay. Vậy tại sao hung thủ lại muốn thiêu xác? Làm thế thì hắn đâu còn thời gian chạy trốn?"

"Vấn đề chính là ở chỗ này." Tôi kết luận. "Hung thủ không cần thời gian chạy trốn, vết rượu ở hiện trường có hình vệt dài, chạy từ trên thi thể đến tận mép giường. Hôm nay, sau khi khám nghiệm lại một lần nữa, chúng tôi phát hiện ra dưới nền nhà cũng có vết rượu kéo dài đến tận cửa. Ở đoạn cuối còn có vết đốt. Hung thủ đã dùng rượu trắng làm dây dẫn, sau đó châm lửa đốt trước khi bỏ đi. Như vậy, khi ngọn lửa bùng lên, hắn đã kịp thời tẩu thoát."

Tôi nhìn thư ký trưởng, nói: "Vậy bây giờ, chị đã biết sự việc xảy ra thế nào rồi chứ?"

Thư ký Bao né tránh ánh nhìn của tôi, trở lại với nét mặt lạnh lùng, cố hữu: "Biết rồi. Chính vì hung thủ sống ở ngay gần đó nên hắn chỉ cần một đường dẫn dài như vậy là đủ. Đợi khi ngọn lửa bùng lên, hắn đã về đến nhà, không sợ bị phát hiện."

"Đúng thế, đáng tiếc là ngọn lửa đã không bùng lên. Chị cũng thông minh thật đấy." Tôi châm chọc. "Hay là đi làm nghề với tôi đi."

Thư ký trưởng cố kìm cơn bức bối, nói: "Nếu hung thủ có xe đậu ngay ngoài cổng, hắn vẫn có thể nhanh chóng thoát khỏi hiện trường cơ mà?"

Tôi nói: "Đương nhiên không thể chị dựa vào một chi tiết này. Khu đô thị đó không cho phép người ngoài lái xe vào trong, camera giám sát cho thấy không có chiếc xe nào khả nghi, cũng không có nhóm người khả nghi nào rời khỏi khu đô thị trong thời gian xảy ra vụ án. Đừng quên, chúng tôi đã suy đoán có nhiều hung thủ cùng gây án. Ban đầu, chúng tôi cũng nghĩ đến khả năng nhóm hung thủ sẽ xé lẻ ra rồi từng người rời khỏi hiện trường, vậy thì camera giám sát sẽ không thể phát hiện ra nhóm người bất

thường. Nhưng hung thủ không thể cho bản thân nhiều thời gian như vậy để từng người bỏ đi, mà vẫn phải đi liền nhau. Như vậy, chắc chắn sẽ bị camera giám sát ghi lại. Nếu xét về mặt tâm lý tội phạm, người đồng, mục đích lớn, chắc chắn sẽ phải cố gắng kéo dài thời gian."

"Ý của anh là Tiền Nghị Nhiên rất khả nghi?" Giám đốc Vương hỏi.

"Đúng thế." Tôi nói. "Tiền Nghị Nhiên vừa hay có đầy đủ hai điều kiện, đó là tiếp xúc với Phương Hương Ngọc và sống gần đây."

"Vậy tại sao hẳn phải giết người?" Thư ký Bao hỏi.

"Tiền Nghị Nhiên và phó chủ tịch Đinh hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau, điểm giao cắt duy nhất chính là Phương Hương Ngọc." Tôi nói. "Vấn đề chính là nằm ở chỗ Phương Hương Ngọc."

"Có manh mối rồi." Điều tra viên lúc này xô cửa đánh "sâm" bước vào. "Có cần bắt người ngay không?"

"Hấp ta hấp tấp!" Giám đốc Vương giận dữ trừng mắt với cấp dưới của mình. "Bình tĩnh mà nói!"

Điều tra viên nói: "Phương Hương Ngọc nói Tiền Nghị Nhiên theo đuổi cô ta từ lâu nhưng cô ta luôn từ chối."

"Từ chối?" Tôi thoáng ngạc nhiên. "Cô ta chẳng phải kiểu người sẵn sàng bán mình vì tiền sao?"

"Đừng có coi thường cô ta." Thư ký trưởng nói. "Không chừng cô ta cũng biết kén chọn đấy."

Điều tra viên lắc đầu: "Tiền Nghị Nhiên bị bắt lực."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (5)

Một giờ đồng hồ trước, đội cảnh sát hình sự đã triệu tập Tiền Nghị Nhiên để điều tra. Vì vụ án vẫn chưa tìm thấy chứng cứ giá trị nên sau khi bắt giữ Tiền Nghị Nhiên, chúng tôi lập tức xin lệnh khám nhà.

Đại Bảo là người tích cực nhất.

"Mọi người xem, anh nói có sai đâu?"

"Thứ rượu đẳng cấp sang chảnh này đến ba nghìn mấy một chai, lại là hàng hữu hạn, anh thấy chỉ riêng cái chai đã phải tốn mất cả nghìn tệ rồi. Cái chai tạo hình tuyệt đẹp, đáy chai chạm rỗng, bên trong còn chạm khắc một con thuyền buồm kiểu cổ. Khi nhiệt độ của rượu thay đổi, màu sắc của con thuyền cũng thay đổi theo, tinh xảo cực kỳ, ai nhìn mà chả thích."

Cứ nói đến rượu là Đại Bảo lại thao thao bất tuyệt. Anh ta nghi ngờ hung thủ đã ẵm mất chai rượu về nhà.

Chắc là Phương Hương Ngọc làm việc cho nhà Tiền Nghị Nhiên cũng chẳng nhẹ nhàng gì. Mới một tuần cô ta không đến, cả căn nhà đã như bãi rác. Trong nhà trang hoàng khá sang trọng nhưng bừa bộn kinh người. Trên bàn trà, vỏ lon, chai rượu lăn lóc, sàn nhà ngập ngụa vỏ túi thức ăn, bàn ăn bừa bãi đồ ăn thừa và bát đĩa bẩn.

Sau khi vào nhà, chúng tôi tiến hành lục soát sơ qua.

"Anh đã bảo mà!" Đại Bảo hào hứng reo lên. "Nhìn thấy chưa? Anh đúng là thám tử siêu hạng!"

Đại Bảo vừa nhìn đã thấy ngay trên bệ cửa sổ bày một lọ hoa, trong lọ cắm một bó hoa hồng. Đáy lọ chạm rồng, bên trong có một con thuyền buồm tinh xảo, sinh động như thật.

"Từ từ đã, từ từ đã." Tôi giữ Đại Bảo lại. "Anh dựa vào đâu mà nói cái lọ này được lấy từ nhà phó chủ tịch Đinh?"

Đại Bảo tiện tay nhắc luôn bó hoa hồng ra khỏi chai, đổ hết nước ra, chỉ xuống đáy chai nói: "Nhìn thấy chưa? Ở đây có dây số! Anh đã nói rồi, đây là hàng cao cấp, số lượng có hạn, chai nào cũng được đánh số thứ tự."

"Rồi sao nữa?" Lâm Đào nhìn thấy vẻ phẫn chấn của Đại Bảo thì không nhịn được cười.

"Sao cái gì nữa?" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi. "Ờ... em muốn nói có phải là một không ấy à? Còn phải nói, trên hộp đựng rượu ở hiện trường cũng có số thứ tự, anh vẫn nhớ, chính là số này, lúc đó anh còn lên mạng tra xem là thật hay giả nữa."

"Anh cũng rảnh rồi thật đấy." Tôi trêu chọc. "Rút quân, phá án!"

*

Tiền Nghi Nhiên là kẻ đa tình, đáng tiếc là tạo hóa lại cho hắn một thân thể không toàn vẹn. Hồi mở lò than thổ phỉ, hắn cũng được coi là ông chủ lớn, ở biệt thự, lái xe đẹp, ăn sơn hào hải vị, mặc đồ hàng hiệu. Nhưng hắn lại bất lực trước phụ nữ.

Khi quen hắn, cô gái nào cũng tình tứ ngọt ngào, thề non hẹn biển, kết hôn chớp nhoáng rồi cũng ly hôn chớp nhoáng. Vì hắn bất lực, lại không chịu được nước mắt phụ nữ nên ly hôn mà chẳng buồn ra tòa.

Cứ mỗi cuộc ly hôn, tài sản của hắn lại hụt đi một ít. Đến bây giờ, hắn chỉ còn lại một nhà hàng nhỏ.

Hắn và Phương Hương Ngọc quen nhau một năm về trước qua một trung tâm môi giới giúp việc. Mặc dù Phương Hương Ngọc nhan sắc chỉ bình thường, nhưng hắn đã bị thu hút bởi vẻ mộc mạc chất phác của cô ta. Hắn nghĩ mình đã tìm được tình yêu đích thực, đương nhiên cả sáu cuộc hôn nhân trước đó, đến bây giờ vẫn đều là tình yêu đích thực của hắn.

Phương Hương Ngọc không phải là một cô gái nhút nhát giữ gìn. Mới đến nhà hắn làm việc chưa được bao lâu, cô ta đã chủ động tấn công. Hắn cũng cố chứng tỏ bản lĩnh đàn ông nhưng vẫn không được. Sau lần đó, thái độ của Phương Hương Ngọc quay ngoắt hoàn toàn, mặc cho hắn tặng hoa, tặng đồ trang sức đắt tiền đến đâu, cô ta vẫn lạnh lùng không buồn để mắt.

"Chẳng lẽ phụ nữ lại xem trọng chuyện ấy đến thế?" Hắn thầm nghĩ, "Hương Ngọc là một cô gái ngây thơ chân chất cơ mà, ánh mắt cô ấy trong sáng thế kia. Chắc chắn là do gia đình bắt cô ấy phải sinh con, người nông thôn thường cổ hủ, chắc chắn là thế rồi."

Hắn không bỏ cuộc, hắn nghĩ sự nhiệt tình của mình chắc chắn sẽ bù đắp được khuyết điểm về thể xác. Cho đến một ngày, hắn phát hiện ra Phương Hương Ngọc mua quần áo mới, túi xách mới, trông rất vui vẻ. Rất bất thường, chắc chắn là rất bất thường! Hắn bắt đầu theo dõi cô, nhân lúc Phương Hương Ngọc bận làm việc, hắn còn xem trộm điện thoại của cô.

"Anh không muốn à? Nếu anh muốn, tối nay em sẽ đến."

Đây là một tin nhắn trong mục tin đã gửi của Phương Hương Ngọc, tên người nhận là "Đình".

Phải rồi, một chủ nhà khác của Phương Hương Ngọc mang họ Đình, lại ở ngay trong căn biệt thự cùng khu đô thị này. Già thế rồi còn dụ dỗ người người con gái mình yêu! Cô ấy còn trẻ thế cơ mà! Chắc chắn đã bị hắn dùng lời đường mật lừa gạt, thật là khốn nạn!

Nghĩ là vậy, Tiền Nghị Nhiên truy hỏi Phương Hương Ngọc, nhưng cô ta chỉ đáp lại một câu: "Liên quan gì đến anh?"

Không thể chịu được, nhất định phải tìm ra chân tướng.

Hắn mở lò than thổ phỉ, hắn có mấy tên đàn em, dạo đó hắn rất hào phóng nên cũng được anh em bạn bè quý mến. Vậy nên hắn đã gọi ba tên đầu gấu thân thiết đến.

Nhưng họ không biết mở khóa nên Tiền Nghị Nhiên đã lén lấy trộm chùm chìa khoá của Phương Hương Ngọc mang đánh.

Khi hắn lần lượt thử tra từng chiếc chìa khoá vào ổ khóa nhà phó chủ tịch Đinh, cả người hắn run lên lẩy bẩy. Nhưng khi mở cửa bước vào, hắn không còn lo sợ. Hắn dẫn ba tên đầu gấu nấp trong nhà kho, đợi đến khi phó chủ tịch Đinh về nhà.

Hắn rất thích xem phim nên biết đến hình phạt ép cung "dán thẳng quan" thời xưa. Hắn quyết định, thứ nhất phải tra hỏi xem lão già họ Đinh kia đã dụ dỗ người tình trong mộng của hắn hay không; thứ hai phải dạy dỗ cho lão già trắng hoa một bài học.

Nhưng đáng tiếc, hắn đã lỡ tay.

Hắn mới đắp năm tờ giấy, ông ta đã bất động, ngạt thở mà chết. Nhưng vừa mới đó, ông ta vẫn còn thè lưỡi chọc thủng giấy để thở cơ mà, sao nói chết là chết ngay được?

Mấy tên đầu gấu sợ vỡ mật, chỉ có hắn vẫn bình tĩnh. Chuyện đã đến nước này, hủy xác xóa dấu vết, chạy về nhà trốn mấy ngày là êm thôi. Tiền Nghị Nhiên an ủi đám côn đồ, chỉ giết có một người thôi mà, sợ cái quái gì? Dù bây giờ không được như xưa, nhưng phong độ đại ca của hắn vẫn không hề suy giảm.

Bó hoa hồng cắm trong chai là Tiền Nghị Nhiên mua tặng Phương Hương Ngọc. Hắn muốn dành cho cô ta một món quà bất ngờ để xoa dịu nỗi đau mất mẹ. Phương Hương Ngọc chắc chắn sẽ thích bó hoa này, và cả lọ hoa cực đẹp do hắn tình cờ bắt được nữa.

*

"Cậu nói xem, vụ án này ai sai ai đúng?" Giọng nói của Lâm Đào trộn lẫn với tiếng khởi động xe ồn ào.

"Lỗi của ai cũng mặc." Đại Bảo cao giọng. "Ờ... đáng đời lắm, quan tham thì không giết, lại giết ngay quan thanh liêm. Mà cũng không phải, trong nhà trử nhiều rượu quý như thế, chẳng biết là quan thanh liêm hay quan tham nữa."

"Thế nào là quan thanh liêm, thế nào là quan tham?" Lâm Đào hỏi. "Trong cái thời buổi này, anh có thể cho tôi một định nghĩa được không?"

Đại Bảo gãi đầu.

"Lái nhanh lên!" Tôi giục anh lái xe. "Vụ án ngón tay thứ mười một đã xác nhận được lai lịch thì thế rồi."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (1)

Ở tận cùng bóng tối, một đôi tay vận mệnh đã nhào nặn nên nhân loại.

Alfred Pritchard

"Trưởng phòng Hồ, thế nào rồi?" Tôi thở hỗn hển trèo lên phòng Pháp y trên tầng năm của tòa nhà văn phòng sở Công an thành phố Long Biên.

"Nhanh thế? Vừa nãy cậu nói đang trên đường cao tốc cơ mà?" Trưởng phòng Hồ ngạc nhiên hỏi. "Vụ án bên đó kết thúc rồi à?"

Tôi cầm cốc trà của trưởng phòng Hồ lên, nốc cạn không còn một giọt: "Anh nói mau lên xem nào, vụ án ngón tay thứ mười một đã có manh mối rồi ạ?"

"Chuyên án này có cái tên ly kỳ đấy." Trưởng phòng Hồ nói. "Ngón tay thứ mười một."

Nói xong, trưởng phòng Hồ ngẩng đầu lên, thấy tôi, Đại Bảo và Lâm Đào đang rạp người xuống bàn nhìn mình chăm chăm thì vội nói: "Đừng cuống đừng cuống, cứ từ từ tôi sẽ nói."

"Nạn nhân là nam, tên gọi Phương Tương, năm nay 32 tuổi, là ông chủ của một công ty mạng ở thành phố Nam Giang." Trưởng phòng Hồ bắt đầu kể. "Bộ phận điều tra đã tiến hành điều tra thông tin về nạn nhân, phát hiện ra năm 25 tuổi, Phương Tương từng có hoạt động lừa đảo qua điện thoại và tin nhắn, tích lũy được số vốn ban đầu, sau đó thành lập công ty hiện tại, chuyển biến ngoạn mục từ phi pháp sang hợp pháp."

"Người Nam Giang?" Tôi hiển nhiên không có hứng thú với tiểu sử phát tài đầy lưu manh này. "Người Nam Giang tại sao lại ở Long Phiên?"

"Ngày 2 tháng Sáu, anh ta một mình đi tàu hỏa đến Long Phiên để đàm phán một vụ làm ăn." Trưởng phòng Hồ nói. "Buổi tối hôm đó, sau khi ăn tối với đối tác tại khách sạn Long Phiên, anh ta một mình quay về phòng. Theo như vợ Phương Tương phản ánh, 12 giờ đêm ngày mùng 2, chị ta có gọi điện cho chồng mình nhưng bị ngắt máy. Phương Tương dự định mùng 3 sẽ quay trở lại Nam Giang nhưng đến tối mùng 3 vẫn chưa thấy chồng về nhà, vợ anh ta gọi lại lần nữa thì điện thoại đã tắt máy."

"Vậy đã tìm ra khách sạn anh ta ở chưa?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Hồ gật đầu: "Hai ngày trước, khách sạn nhận thấy phòng của Phương Tương không gia hạn ở thêm, cũng không trả phòng nên cho người lên xem. Tất cả vẫn gọn gàng, không chút khả nghi, nên khách sạn đã chuyển hành lý của Phương Tương xuống quầy lễ tân, cho đến khi cảnh sát tìm ra được khách sạn."

"Đã có lai lịch thi thể, vụ án chắc sẽ dễ phá thôi." Tôi sờ lên đám râu trên cằm.

Ánh mắt trưởng phòng Hồ thoáng qua một tia lo lắng: "Tôi thấy chưa chắc đâu."

"Chưa chắc?" Tôi nói. "Chặt xác là để giấu thi thể, vì người quen gây án nên mới phải giấu thi thể, sợ chuyện vỡ lở. Cho nên tìm được lai lịch thi thể coi như đã phá án được một nửa. Tại sao anh lại nghĩ là chưa chắc?"

Trưởng phòng Hồ nói: "Chúng ta không thể dùng nguyên lý thường tình để suy đoán về tất cả các vụ án được. Mỗi một vụ án đều ít nhiều có tính đặc thù. Ví dụ như vụ này, theo điều tra, Phương Tương mới đến Long Phiên lần đầu tiên, lấy đâu ra người quen?"

"Cũng chưa hẳn." Lâm Đào nói. "Có lẽ có người quen cũ ở Long Phiên, hoặc bị kẻ thù bám theo đến Long Phiên."

Trưởng phòng Hồ lắc đầu: "Tôi thấy hai khả năng này đều có thể loại trừ. Đầu tiên, chúng tôi đã tiến hành phân tích danh sách các cuộc gọi trong hai ngày cuối cùng của Phương Tương, không có điều gì bất thường. Sau khi đến Long Phiên, ngoài đối tác làm ăn, anh ta không liên lạc với bất kỳ ai nữa. Thứ hai, nếu kẻ thù bám theo đến đây, giết người ở nơi khác có nhất thiết phải chặt xác không?"

"Có lý." Tôi nói. "Vậy thì chỉ có một khả năng, chính đối tác là hung thủ."

Trưởng phòng Hồ lại lắc đầu: "Ban đầu chúng tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng bộ phận bảo mật đã tiến hành điều tra bí mật đối với đối tác làm ăn của nạn nhân, có thể khẳng định, anh ta chắc chắn không phải là hung thủ gây án."

"Ờ... cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, thế là thế nào?" Đại Bảo kêu lên.

"Nói cũng phải." Lâm Đào ngẫm nghĩ. "Nếu chỉ là tiếp xúc đơn giản với đối tác làm ăn, không thể có mâu thuẫn lớn đến mức phải giết người, moi nội tạng, chặt xác được."

Lời của Lâm Đào đã nhắc nhở cho tôi, tôi liền hỏi: "Phải rồi, nội tạng của nạn nhân đã tìm thấy chưa?"

Trưởng phòng Hồ gật đầu: "Ban đầu, tôi và bác sĩ Hàn phân tích, đầu của nạn nhân được phát hiện ở cống sau của khu dân cư, các mảnh thi thể phát hiện ở cống trước, có lẽ đây là tuyến đường di chuyển của hung thủ. Nội tạng là thứ phức tạp nhất, khó mang theo nhất, nên chúng tôi suy đoán có lẽ đã bị hung thủ vứt đi đầu tiên. Cho nên trọng điểm tìm kiếm của chúng tôi là một ao nước nằm bên ngoài cống trước của khu dân cư. Chúng

tôi đã điều động một trung đội phòng cháy chữa cháy đến hút hết nước trong ao đi và tìm ra cả bộ nội tạng của nạn nhân chìm dưới đáy ao."

"Chỉ có pháp y mới đủ kỹ năng để lấy toàn bộ nội tạng ra ngoài chỉ trong một lần đúng không?" Lâm Đào nói. "Chứ như em thì chịu."

"Pháp y chúng tôi một lần có thể kéo ra toàn bộ nội tạng kể từ phần lưỡi." Trưởng phòng Hồ nói. "Nhìn vào cách xử lý nội tạng của nạn nhân trong vụ này, đúng là tay nghề của pháp y thật."

"Là người đã từng học pháp y?" Tôi hỏi.

"Không dám chắc." Trưởng phòng Hồ nói. "Nhưng đây thực sự là điểm đáng ngờ. Khi chặt xác, hung thủ không chặt ở khớp, chứng tỏ không mấy am hiểu về kết cấu cơ thể người, nhưng cách lấy nội tạng lại cho thấy hung thủ cực kỳ thông thạo về cơ thể người. Tôi cảm thấy là hung thủ cố tình không chặt vào các khớp để tung hỏa mù với cảnh sát chúng ta, để chúng ta không thể biết được hẳn am hiểu về kiến thức pháp y."

"Vậy theo anh, hung thủ lấy nội tạng của nạn nhân nhằm mục đích gì?" Tôi hỏi.

"Thu hút sự chú ý?" Đại Bảo thắc mắc. "Liệu có phải là người tâm thần gây án không thể?"

Trưởng phòng Hồ lắc đầu: "Người tâm thần gây án có đặc trưng là bất chấp hậu quả, hành vi hỗn loạn. Đằng này, việc chặt xác được thực hiện rất tuần tự, vết mổ gọn gàng, lại còn có động tác đặc trưng là rạch khe để buộc dây, có vẻ như không giống bệnh nhân tâm thần gây án."

"Ờ..." Đại Bảo gãi đầu gãi tai.

"Có khả năng không quen biết với nạn nhân, chặt thi thể, mổ lấy nội tạng để thu hút sự chú ý, vứt xác không cần gói bọc, địa điểm vứt xác là ở

khu dân cư đông đúc." Tôi ngẩng đầu nhìn trưởng phòng Hồ. "Theo anh, tại sao hung thủ lại làm như vậy?"

"Cố tình để chúng ta phát hiện ra," trưởng phòng Hồ cup mắt nhìn xuống, "thách thức cảnh sát."

Tôi gật đầu tán thành: "Hung thủ chặt xác không phải để giấu xác, mà ngược lại, là để chúng ta càng dễ phát hiện ra hơn. Điều em lo lắng nhất đã xảy ra: đối tượng muốn thách thức chúng ta!"

"Hơn nữa hẳn còn am hiểu kiến thức giải phẫu." Trưởng phòng Hồ nói. "Liệu có phải người mình không?"

*

"Trưởng phòng Hồ!" Bác sĩ Hàn đẩy cửa bước vào, nhìn thấy chúng tôi thì vô cùng ngạc nhiên. "Các anh về rồi đấy à? Chẳng phải bị điều đi xử lý vụ án lãnh đạo bị sát hại cơ mà?"

"Phá án rồi." Tôi bình thản đáp, suy nghĩ vẫn đang rối bời với câu nói "liệu có phải người mình không" của trưởng phòng Hồ.

Bác sĩ Hàn lại nói với trưởng phòng Hồ: "Theo lời anh dặn, chúng em đã quan sát thật kỹ cái này, em cho là bị chặt rời sau khi đã chết."

Nói rồi bác sĩ Hàn giơ lên túi vật chứng nilon trong suốt trên tay.

Trưởng phòng Hồ gật đầu.

Sự tò mò lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi đưa tay với lấy túi vật chứng trong tay bác sĩ Hàn.

Trong túi là một ngón tay, hơi cong cong, mặt cắt đỏ sạm, đầu xương thò ra khỏi đám phần mềm tại mặt cắt.

"Em cũng đang suy nghĩ về cái ngón tay thứ mười một này." Tôi nói. "Vừa nãy các anh đã nói gì nhỉ?"

"Chúng tôi đã suy nghĩ rất nhiều về ngón tay này." Trưởng phòng Hồ nói. "Xét nghiệm ADN cho thấy ngón tay này chắc chắn không phải của Phương Tương, mà là của một người đàn ông khác. Từ đầu, tổ chuyên án đã nghi ngờ, liệu đây có phải là ngón tay của chính hung thủ bị cắt phải trong khi chặt xác nạn nhân hay không."

"Đúng thế!" Bác sĩ Hàn nói. "Vì mặt cắt của các mảnh thi thể đều có mấy chục vết dao. Chặt đi chặt lại như vậy rất dễ chặt phải tay mình."

"Cho nên các anh đã thông qua phản ứng sống để loại trừ khả năng này?" Tôi đưa túi vật chứng lên quan sát tỉ mỉ vết cắt trên ngón tay. "Dạo này cũng lạ thật đấy, toàn vụ án liên quan đến ngón tay. Vụ án đầu bắn phát hiện ra ngón tay đầu tiên, vụ án này thì lại dư ra một ngón tay."

Đại Bảo bước lại gần, nói: "Mặt cắt không thấy có hiện tượng xuất huyết rõ rệt, lại có nhiều vết dao chặt, có vẻ như không thể là chặt nhầm vào tay mình được."

"Phải!" Tôi gật đầu. "Chính xác là ngón tay cắt từ cơ thể người đã chết chứ không phải chặt nhầm tay mình."

Trưởng phòng Hồ nói: "Không biết hai nạn nhân này có quan hệ gì với nhau không? Không biết ngón tay thứ mười một có mối liên hệ trực tiếp với vụ án chặt xác moi nội tạng này không?"

"Nếu là hai vụ án chặt xác riêng rẽ lại bị vứt xác cùng một chỗ thì đúng là quá trùng hợp." Tôi nói. "Em cho rằng hai nạn nhân nhiều khả năng có liên quan đến nhau."

Bác sĩ Hàn nói: "Trước mắt, tổ chuyên án vẫn đang điều tra về quan hệ mâu thuẫn của Phương Tương, còn một nhóm khác đang tìm kiếm chủ

nhân của ngón tay này và vị trí các mảnh thi thể khác của nạn nhân."

"Ngoài những điều đó ra," trưởng phòng Hồ nói, "tổ chuyên án vẫn chưa biết nên bắt tay tìm manh mối từ phương diện nào khác."

Tôi vẫn đang sẫm soi ngón tay trong túi vật chứng: "Về vấn đề thời gian, mọi người đã tìm hiểu chưa?"

Bác sĩ Hàn ghé lại nhìn rồi nói: "Chỉ dựa vào một ngón tay thì không đủ căn cứ để suy đoán về thời gian tử vong."

Tôi lắc đầu, nhìn xuống hộp đồ nghề dưới chân, nói với Đại Bảo: "Anh Đại Bảo, giúp em thay lưỡi dao." Rồi mở túi vật chứng, định lấy ngón tay ra.

Dao giải phẫu của bác sĩ pháp y không khác gì dao giải phẫu của bác sĩ ngoại khoa, đều là một cán dao, mỗi lần giải phẫu đều phải thay lưỡi dao mới.

Trưởng phòng Hồ nhảy dựng lên: "Này, từ từ đã, ở đây luôn hả? Đợi tôi trải giấy báo đã, đây là bàn làm việc mới của tôi, là mới đấy. Bác sĩ pháp y thì phải chú ý vệ sinh, chú ý vệ sinh!"

Tôi không nhịn được cười, đợi trưởng phòng Hồ trải giấy báo phủ kín mít mặt bàn, tôi mới đặt ngón tay lên giấy báo, sau đó đeo găng tay vào.

"Kết cấu chủ yếu của ngón tay là da, màng gân và xương." Tôi nói. "Vì màng gân rất dai bền nên tốc độ thối rữa chậm hơn nhiều so với các phần mềm khác. Phần da của ngón tay đã sạm đen rõ rệt, hơn nữa phần mềm ở mặt cắt cũng đã ngả màu đen."

"Từ lần khám nghiệm tử thi trước đến bây giờ mới chỉ có bốn, năm ngày." Bác sĩ Hàn nói.

Tôi gật đầu: "Cho nên, mới có mấy ngày, ngón tay chưa thể phân hủy đến mức độ này được."

Tôi mổ một đường ở mặt trước ngón tay, lộ ra phần màng gân màu vàng trắng dưới da, sau đó dùng mũi dao khều màng gân lên, nói: "Anh xem, màng gân đã mềm nhũn, chứng tỏ thời gian thối rữa đã kéo dài."

"Ý em là, chủ nhân của ngón tay này không chết cùng thời gian với thi thể đã khám nghiệm?" Đại Bảo hỏi.

"Chắc chắn là như vậy." Tôi khẳng định chắc nịch. "Về mối liên hệ giữa mức độ thối rữa của một bộ phận cơ thể nào đó với thời gian tử vong, vẫn chưa có quy tắc cụ thể. Nhưng theo kinh nghiệm thực tiễn, trong thời điểm giao mùa xuân hạ, nhiệt độ chưa quá nóng nực như hiện nay, có thể khiến màng gân phân hủy đến mức độ này, chí ít cũng phải hơn nửa tháng rồi, có nghĩa là khoảng trung tuần tháng Năm."

"Cũng tức là, những mảnh thi thể của hai nạn nhân không phải bị vứt vào thùng rác cùng một lần?" Đại Bảo nói. "Nếu hai vụ án này không liên quan đến nhau, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu."

"Đương nhiên là chuyện xấu chứ còn gì nữa." Bác sĩ Hàn nói. "Không có liên quan tức là hai vụ án khác nhau, hơn nữa chỉ có một ngón tay, lại càng không có manh mối phá án."

"Tôi lại thấy là chuyện tốt." Trưởng phòng Hồ nói. "Chứ nếu là cùng một hung thủ, lại cố tình chỉ vứt một ngón tay, vậy thì đúng là hẩn muốn thách thức cảnh sát. Với một hung thủ chuyên nghiệp lại chuẩn bị đầy đủ, chúng ta ở chỗ sáng, hẩn ở chỗ tối, sẽ bất lợi cho chúng ta."

Tôi lắc đầu: "Ai nói hai người họ không chết cùng một lúc thì không thể bị vứt xác cùng lúc? Cũng có thể hung thủ đã ném thi thể của chủ nhân ngón tay này đi trước, chỉ giữ lại một ngón tay, sau đó hẩn vứt ngón tay này cùng với xác của Phương Tương?"

"Vậy thì quả là đáng sợ, như thế có thể khẳng định chắc chắn rằng hẳn muốn thách thức cảnh sát." Trưởng phòng Hồ nói. "Hy vọng lần này, cái miệng phì phui lưng lầy của cậu không linh nghiệm."

"Lần này khéo lại linh nghiệm đấy." Tôi nói. "Nhưng không phải là phì phui, mà là phán đoán có căn cứ. Em nghĩ rằng, màng gân mềm nhũn ngoài việc chứng tỏ thời gian phân hủy kéo dài, còn có một khả năng lớn hơn, đó là phân hủy sau khi đã bị đông lạnh."

Bác sĩ pháp y đều biết, nếu thi thể đông lạnh lại được đưa ra một môi trường nhiệt độ bình thường, tốc độ thối rữa sẽ bị đẩy nhanh. Có thi thể ngay trong quá trình rã đông đã nhanh chóng thối rữa khiến da đổi màu. Trước khi rã đông, da thi thể màu vàng, rã đông xong lại ngả sang màu vàng đen, đó cũng là chuyện thường gặp.

"Nhưng sau lần khám nghiệm tử thi trước, chúng tôi không hề xử lý đông lạnh ngón tay này." Bác sĩ Hàn nói.

"Nên em cho rằng, có lẽ hung thủ đã giữ lạnh ngón tay này, sau đó vứt cùng với xác Phương Tương." Tôi nói.

Mọi người đều im lặng, có vẻ như vụ án này hóc búa hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Kiểu gì thì vụ án này cũng phải bắt đầu từ lai lịch thi thể của chủ nhân ngón tay." Lâm Đào phá vỡ sự im lặng. "Nếu chân tướng sự việc đúng như chúng ta phân tích, vậy thì có lẽ hướng điều tra mối quan hệ mâu thuẫn của Phương Tương sẽ không có tác dụng."

"Cho dù có tác dụng hay không cũng phải điều tra." Trưởng phòng Hồ nói. "Đây là phương án điều tra đã định của tổ chuyển án. Trong vụ án này, những gì pháp y có thể làm được, chúng ta đã làm cả rồi, giờ chỉ còn biết đợi tin từ bộ phận điều tra thôi."

"Đúng thế." Tôi nói. "Giờ phải trông vào sự cố gắng của bộ phận điều tra. Em phải nói với tổ chuyên án, việc tìm kiếm thi thể chủ nhân ngón tay này cũng rất cấp bách."

"Còn một việc nữa vẫn chưa làm xong đây." Tôi nói. "Nguyên nhân tử vong thì sao?"

"Nguyên nhân tử vong đã xác nhận." Trưởng phòng Hồ nói, "kiểm tra thấy trong nước tiểu của nạn nhân có Tetramine, liều lượng đủ gây chết người. Chúng tôi suy đoán, hung thủ đã cho Tetramine vào thức ăn hoặc nước uống của nạn nhân. Chỗ cắt xẻ có phản ứng sống không rõ rệt, không biết có phải là hung thủ không kịp đợi đến khi nạn nhân chết hẳn đã bắt đầu mổ bụng, hoặc nạn nhân vừa chết, hung thủ đã lập tức mổ bụng lấy nội tạng hay không? Cho nên do phản xạ siêu sinh (1) của tế bào, vết dao cắt vẫn lơ lơ nhìn thấy một vài phản ứng sống."

(1) Phản xạ siêu sinh: Sau khi tử vong, các mô, tế bào và một số cơ quan trong cơ thể vẫn có thể duy trì chức năng sống nhất định, có phản ứng nhất định trước kích thích. Ví dụ, sau khi đầu bị cắt rời, con người vẫn tiếp tục chuyển động thêm một phút; sau khi chết một tiếng, phần cơ vẫn co lại khi chịu kích thích cơ học.

"Cũng có nghĩa là, do không thể phán đoán vào lúc bị mổ bụng, nạn nhân đã trải qua giai đoạn chết sinh học hay chưa, nên chỉ căn cứ vào hiện tượng thi thể thì chúng ta vẫn chưa thể xác nhận nguyên nhân tử vong chủ yếu là ngộ độc hay mất máu." Tôi nói. "Nhưng chí ít cũng có thể đưa ra nguyên nhân kết hợp - ngộ độc và mất máu."

"Các vụ án đầu độc, đa phần là do phụ nữ gây án." Bác sĩ Hàn nói.

"Em lại không nghĩ như vậy." Đại Bảo lập tức phản đối. "Mổ bụng một cơ thể sống cơ đấy. Quá tàn nhẫn! Phụ nữ chắc chắn không thể làm được."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (2)

"Đúng rồi, sao dạo này không thấy sếp Trần đâu nhỉ?" Trưởng phòng Hồ cho rằng công tác pháp y đã hoàn tất, bèn bắt đầu hỏi han.

"Gần đây có nhiều vụ án mạng do tội phạm có súng gây ra," tôi nói, "gây án ở nhiều tỉnh, sát hại nhiều người. Hung thủ gây án điên cuồng, nổ súng giết người ngay trước cửa ngân hàng rồi cướp tiền chạy trốn. Hơn nữa, tên này còn phá vỡ vòng phong tỏa dày đặc của cảnh sát, nhiều lần chạy thoát. Bộ Công an rất quan tâm đến vụ án này nên đã điều sư phụ đến tổ chuyên án, dự rằng chưa phá án xong thì chưa được thả về."

"À, vụ án này tôi có biết, trên mạng xôn xao lắm." Trưởng phòng Hồ gật đầu.

Điện thoại trong túi áo tôi bỗng rung lên bần bật.

Nhiều năm nay, tôi đã hình thành một phản xạ có điều kiện, cứ thấy điện thoại kêu là tim bắn ra khỏi lồng ngực. Tôi vừa mới về, còn chưa kịp về nhà báo bình an, đừng nói là lại có vụ án đấy nhé! Tôi nơm nớp sợ hãi, vội thò tay vào túi lấy điện thoại.

"Găng... găng tay chưa tháo kìa." Đại Bảo nhắc nhở.

Tôi luýnh quýnh tháo vội đôi găng tay cao su đang bám chặt lấy bàn tay: "Cứ đi công tác triển miên thế này, khéo Linh Đan bỏ em mất thôi."

"Sao lại thế được?" Lâm Đào cười nói. "Chị tốt với cậu thế, cậu lại giúp nhà vợ phá được kỳ án thiên cổ, chắc chắn chị ấy sẽ yêu cậu cả đời."

"Tôi ở đây đang bù đầu bù óc mà còn bắt tôi phải lao tâm với vụ án của các cậu nữa hả?" Giọng của sư phụ oang oang trong điện thoại khiến tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Sao thế ạ?" Tôi hỏi. "Sư phụ, em vừa từ thành phố Thanh Hương về, đang ở Công an thành phố Long Phiên thảo luận về một vụ án."

"Công tác thì công tác, sao không để lại ai trực văn phòng thế? Điện thoại di động cũng không gọi được, cậu muốn ăn đòn phải không?" Sư phụ giận dữ trách mắng.

Tôi nhìn điện thoại, cái điện thoại đều này thường xuyên mất tín hiệu, chắc phải bỏ một tháng lương ra mua cái mới thôi. Tôi nói: "Xin lỗi sư phụ, có chuyện gì vậy ạ?"

"Thành phố Lệ Kiều có án mạng, tình hình cụ thể thế nào, tôi không có thời gian nghe." Sư phụ nói. "Các cậu tới đó ngay, xem có giúp được gì không."

"Vâng!" Tôi lập tức tuân lệnh, sau đó chợt thấy toàn thân rời rã. "Các anh em, thế là lại không được về nhà rồi."

*

Ngay sau đó là hơn nửa ngày phóng bạt mạng trên đường cao tốc. Khi hoàng hôn buông xuống, chúng tôi mới đến được phòng họp chuyên án của Công an thành phố Lệ Kiều.

Phòng họp không bật đèn, máy chiếu đang chiếu lên màn hình khiến toàn bộ căn phòng thoát sáng thoát tối. Khói thuốc mờ mịt trôi chập chờn giữa luồng ánh sáng phát ra từ máy chiếu khiến căn phòng trông giống như một cõi bồng lai khói mây sặc sụa.

"Khụ, khụ! Xin chào giám đốc Cường." Mặc dù cũng là người hút thuốc nhưng vừa bước vào phòng họp, tôi vẫn phát sặc. Tôi bắt tay với anh Cường, giám đốc phụ trách mảng điều tra hình sự của Công an thành phố Lệ Kiều. "Sếp Trần lệnh cho chúng tôi ngay lập tức đến Lệ Kiều, không biết vụ án chỗ các anh thế nào?"

"Vô cùng quái quỷ." Giám đốc Cường cười méo xệch, nói. "Chúng tôi vừa bắt đầu xem dữ liệu trong camera giám sát, các anh cùng xem đi."

"Con ngõ này nằm ở phía đông thành phố Lệ Kiều, một kiến trúc từ thời Dân Quốc, là di tích hạng ba cấp quốc gia cần được bảo tồn, cho nên các ngõ hẻm ở khu vực này đều được giữ nguyên trạng."

Điều tra viên uống một ngụm nước rồi giới thiệu tiếp: "Khu vực này gồm mười bảy con ngõ nhỏ đan xen ngang dọc, không khác gì mê cung, nên người dân ở đây gọi là ngõ Mê Cung. Mười bảy con ngõ này nối liền với hai một hộ dân, tất cả các khu nhà đều là kiến trúc tứ hợp viện nhỏ. Trong hai một hộ đã có mười sáu hộ chuyển đi, nhà cũ cho thuê, hiện tại còn năm hộ vẫn sống ở đây."

Điều tra viên bật bút laser, chiếu đốm sáng đỏ lên màn hình vừa tạm dừng: "Do chỗ này từng xảy ra vụ án cường hiếp nên đồn công an khu vực đã lắp một số điểm camera giám sát trong ngõ. Hình ảnh chúng ta đang xem chính là do một trong những camera tại đó quay được."

Điều tra viên gõ bàn phím máy tính, màn hình tiếp tục chuyển động. Một người đàn ông mặc bộ quần áo tối màu đi qua camera giám sát trong ngõ. Tiếp sau đó, có ánh đèn lập lòe chiếu vào một góc ngõ, mọi thứ vẫn im lìm. Trạng thái này kéo dài liên tục bốn, năm phút, khiến tôi nhìn đến cay cả mắt. Tôi ngáp một cái, đưa tay dụi mắt, khi nhìn lại lên màn hình, chợt thấy một bóng đen vụt qua trong ngõ.

Bóng đen là một cô gái tóc ngắn mặc váy liền. Cô gái chạy đến góc tường trong phạm vi giám sát của camera, liếc nhìn về phía camera một cái, rồi từ từ dựa vào tường, ngoái nhìn về phía con ngõ mà camera không quay đến.

Điều tra viên nói: "Nhìn vào dáng dấp và quần áo, cô gái này có lẽ chính là Đào Tử, người mất tích. Sau khi chạy đến vị trí có camera giám sát, cô gái nhận ra đây đã là ngõ cụt. Còn đầu bên kia có thứ khiến cô gái phải bỏ chạy, đáng tiếc đó là góc chết của camera nên chúng ta không nhìn thấy được."

Trong camera, Đào Tử dựa lưng vào tường, từ từ ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt, có vẻ như đang rất sợ hãi, hoặc là rất đau buồn.

"Xin hãy chú ý cái bóng ở chỗ góc ngoặt." Điều tra viên chiếu bút laser vào góc ngoặt phía trước Đào Tử.

Tại góc ngoặt xuất hiện một cái bóng đổ, trông giống phần đầu của một cô gái tóc dài. Cái bóng vừa xuất hiện, Đào Tử đột nhiên nhảy dựng lên, rồi cứ thế nhảy từng từng, hai tay cào bới loạn xạ lên mái tóc, sau đó quay người úp mặt vào tường, đưa hai tay bưng lấy mắt.

"Đây có lẽ là biểu hiện của sự sợ hãi tột cùng." Giám đốc Cường nói.

Đột nhiên, Đào Tử quay phắt người lại, lao thẳng về phía góc ngoặt, ngã nhào ngay khi sắp sửa biến mất khỏi tầm quan sát của camera. Bên ngoài tầm quay của camera chính là góc ngoặt của con ngõ, sau khi Đào Tử ngã xuống, hai chân vẫn nằm trong phạm vi quay tới, còn nửa người trên đã bị bức tường nơi góc ngoặt che khuất.

"Cảnh tượng quái dị sắp diễn ra rồi đấy." Điều tra viên nhắc nhở.

Trên màn hình, chiếc bóng của cô gái tóc dài đang kéo dài dần ra, từ từ che mất hai chân Đào Tử, sau đó, một bóng trắng nhô ra khỏi góc ngoặt,

xuất hiện bên cạnh hai chân Đào Tử. Điều tra viên "tạch" một tiếng ấn ngay nút tạm dừng.

"Trong camera nhìn không được rõ." Điều tra viên xử lý nói. "Chúng tôi đã nhờ các chuyên gia xử lý hình ảnh xử lý ảnh cắt từ video, kết quả thu được như thế này."

Điều tra viên mở một bức ảnh, đây là ảnh cắt từ video sau khi đã được xử lý.

Bức ảnh được phóng to cục bộ, chúng tôi có thể nhìn thấy bóng trắng trong video là một nửa thân người, nửa còn lại đã bị bức tường che khuất. Trên đầu là mái tóc dài rũ rượi, nhìn không thấy mặt, dưới mái tóc dài là cơ thể trắng toát một khối, không nhìn thấy tay và chân.

Nhìn vào tấm ảnh, phản ứng đầu tiên của tôi là... ma nữ.

"Vòng tròn oan nghiệt" (The Ring) là bộ phim kinh dị khủng khiếp nhất mà tôi từng xem, vì thế, vừa nhìn thấy bức ảnh, toàn thân tôi bỗng sởn gai ốc. Nhưng bác sĩ pháp y thì sao có thể tin chuyện ma quỷ được? Tôi tự trấn an mình rồi quay sang Lâm Đào, trêu chọc: "Cậu tin ma quỷ lắm mà. Lần này thì nhìn thấy thật rồi nhé!"

Mặt Lâm Đào đã tái mét: "Tối tở ngủ với cậu, anh Đại Bảo ngủ một mình."

"Một cô cảnh sát khu vực khi kiểm tra camera giám sát, xem đến đoạn này đã khóc toáng lên đấy." Điều tra viên cười nói. "Cô ấy cho rằng khu vực mình quản lý có ma. Nhưng tôi lại thấy đây chỉ là một người khoác drap giường màu trắng để giả ma thôi. Người ta bảo ma quỷ thì không có bóng cơ mà? Nhưng cái bóng của "con ma" này lại rõ ràng thế kia."

Điều tra viên gõ bàn phím, video tiếp tục chạy.

Sau khi bóng trắng hiện ra, lại lập tức lặn vào trong góc ngoặt. Nhìn vào cái bóng vẫn xuất hiện trong camera giám sát, thấy bóng trắng ngồi xuống, có lẽ là đang tiến tới gần Đào Tử. Một lúc sau, cái bóng đứng thẳng dậy. Hai chân Đào Tử bắt đầu dịch chuyển. Rõ ràng là "con ma" đang kéo lê Đào Tử đi. Sau đó, cái bóng và đôi chân Đào Tử từ từ biến mất khỏi khung hình.

Điều tra viên lại mở một tấm ảnh mới, là sơ đồ của ngõ Mê Cung nhìn từ trên cao. Điều tra viên nói: "Mọi người xem, chấm đỏ trên sơ đồ chính là vị trí lắp camera giám sát. Chúng tôi đã tập hợp toàn bộ video có các camera giám sát, nhưng chỉ có chiếc này là ghi lại được hình ảnh cuối cùng của Đào Tử trước khi mất tích. Sau thời điểm đó, cả bóng trắng và Đào Tử đều biến mất, không một camera nào khác ghi được hình ảnh khả nghi."

"Mất tích rồi sao?" Giọng Lâm Đào run rẩy.

"Phải!" Điều tra viên nói. "Nếu bóng trắng rất thông thạo ngõ Mê Cung thì có hai ngã đường có thể trực tiếp thoát ra khỏi đó mà không bị camera quay được."

"Cũng có khả năng bóng trắng sống ngay trong ngõ Mê Cung," tôi nói, "như vậy thì không cần thiết phải rời khỏi khu ngõ."

"Còn một khả năng nữa là sử dụng di hồn đại pháp, biến mất ngay tức khắc." Lâm Đào lẩm nhẩm.

"Có thể giới thiệu sơ qua về tình hình vụ án không?" Tôi cố nói thật to để át đi lời của Lâm Đào, chỉ sợ thằng cha mê tín này sẽ bị các anh cảnh sát hình sự cấp cơ sở cười cho thối mũi.

Đèn trong phòng họp được bật sáng. Tôi nheo mắt lại do chưa kịp thích ứng với ánh sáng mạnh đột ngột.

"Là thế này," giám đốc Cường nói. "Cục trưởng cục thuế thành phố Lê Kiều sáng sớm hôm nay đến đồn công an báo án, cô con gái 16 tuổi tên là Đào Tử đã mất tích vào tối hôm qua. Ông ta nói trước khi Đào Tử mất tích, khoảng 8 giờ tối có nhận được điện thoại của bạn học rủ đi hát karaoke ở quán Quốc Thịnh. Lúc đó, có một chiếc taxi chạy đến trước nhà. Cục trưởng Đào đứng trên ban công, nhìn thấy có ba người bạn học của con gái ngồi trong xe nên cũng không để ý. Đến 12 giờ đêm vẫn chưa thấy con gái về nhà, cục trưởng Đào liền gọi điện cho mấy người bạn thân của con, họ đều nói khoảng 10 giờ hơn, Đào Tử đã rời quán karaoke, một mình về nhà rồi."

"Quán karaoke Quốc Thịnh cách ngõ Mê Cung bao xa?" Tôi hỏi.

"Không xa." Điều tra viên nói. "Khoảng hai trăm mét. Nhưng phía trước quán karaoke là đường lớn, có thể trực tiếp bắt taxi, nếu Đào Tử về nhà thì hoàn toàn không cần thiết phải đi đến ngõ Mê Cung làm gì."

"Vậy đã điều tra các nhà sống trong ngõ Mê Cung chưa?" Tôi hỏi.

Điều tra viên nói: "Đến chiều nay, chúng tôi mới tìm thấy cảnh này trong rất nhiều video ghi hình, cho nên vừa mới bắt đầu điều tra từng nhà sống trong ngõ Mê Cung. Đồng thời, chúng tôi cũng đang tiến hành điều tra mấy người bạn học của Đào Tử."

"Vậy Đào Tử thì sao?" Tôi hỏi.

Mọi người trong phòng họp theo nhau lắc đầu. Giám đốc Cường nói: "Hiện tại vẫn chưa tìm thấy."

Tôi lúng túng hỏi: "Nếu chưa khẳng định được Đào Tử đã tử vong, các anh gọi chúng tôi đến đây làm gì?"

Giám đốc Cường ngần ngại gãi đầu gãi tai, rồi chỉ vào Lâm Đào nói: "Thực ra là thế này. Chúng tôi gọi điện cho sếp Trần, chủ yếu là muốn mời

trưởng phòng Lâm Đào đến cho chúng tôi một vài ý kiến chỉ đạo và tiến hành khám nghiệm dấu vết ở vị trí Đào Tử ngã xuống và xung quanh đó. Lúc ấy chắc sếp Trần đang bận nên nghe không rõ, mới gọi hết cả các anh đến đây."

"Ồ!" Tôi gật đầu. "Vậy tôi và Đại Bảo về được rồi phải không?"

Lâm Đào túm chặt lấy tay áo tôi: "Đừng đừng, đợi tớ về cùng một thể. Dù sao mai cũng là cuối tuần, lại không bận việc gì. Với lại các cậu lái xe đi rồi tớ về bằng gì?"

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của Lâm Đào, tôi biết cậu ta đang sợ tối nay phải ở khách sạn một mình, vậy nên tôi càng trêu chọc: "Sao lại không có việc gì? Cuối tuần tôi phải hộ tống bà xã đấy."

"Hay là trưởng phòng Tần cũng ở lại đi." Giám đốc Cường nói. "Nhìn vào tình hình trước mắt, Đào Tử chắc là lành ít dữ nhiều. Cảnh sát đang tiến hành tìm kiếm cuốn chiếu xung quanh khu vực xảy ra sự cố, không chừng sau một đêm tìm kiếm, sẽ có phát hiện mới cũng nên."

"Anh đừng nói vậy." Tôi nói. "Để cục trưởng Đào nghe được sẽ xử anh đấy. Anh nói vậy sẽ khiến người ta có cảm giác Đào Tử chắc chắn đã gặp chuyện bất trắc."

"Như thế này đi," điều tra viên nói, "giờ mới 7 rưỡi, hay là trưởng phòng Lâm hãy cùng chúng tôi đến hiện trường xem thử xem sao?"

Lâm Đào nhìn tôi với ánh mắt cầu cứu. Tôi gật đầu nói: "Thế thì đi cùng vậy."

*

Hiện trường quả thật vô cùng phức tạp. Dưới ánh đèn đường tù mù, cảm giác như vừa lạc vào một mê cung thực sự. Đi theo điều tra viên dẫn

đường, chúng tôi tìm đến chỗ lắp camera giám sát. Điều tra viên nói: "Các thực nghiệm điều tra, chúng tôi đã thực hiện cả rồi. Căn cứ vào độ dài của cái bóng dưới ánh đèn đường, có thể suy đoán đó là bóng của một người cao khoảng 1,75 mét."

Lâm Đào gật đầu, bò rạp xuống cầm đèn pin soi nền đất: "Các anh có phong tỏa chỗ này không?"

Điều tra viên lắc đầu: "Ở đây có nhà dân, với lại hơn chục tiếng đồng hồ sau khi sự việc xảy ra, chúng tôi mới phát hiện ra hiện trường, nên phong tỏa cũng không có tác dụng gì."

Lâm Đào nhồm dậy, phúi bụi trên đầu gối: "Không hy vọng gì nữa, chẳng còn chút dấu vết nào, toàn bộ đã bị phá hủy."

"Phải rồi, anh nói có hai lối có thể thoát khỏi ngõ Mê Cung mà không bị camera ghi lại phải không?" Tôi nói.

Điều tra viên gật đầu.

Tôi nói tiếp: "Vậy anh hãy dẫn chúng tôi đến hai con đường đó để Lâm Đào quan sát tình trạng hai bên tường của con ngõ."

Trong con ngõ tối tăm, tôi đi sau Lâm Đào, Lâm Đào đi sau điều tra viên dẫn đường. Khi đi đến lối ra thứ hai, Lâm Đào bỗng phát hiện một điều.

"Dấu vết này có giá trị!" Lâm Đào reo lên. "Một dấu bàn tay, có dạng quệt dài."

Tôi bước lại gần, hỏi: "Nghĩa là gì? Chứng tỏ được điều gì?"

Lâm Đào chỉ vào tường, nói: "Dấu vết này không phải là bàn tay tiếp xúc trực tiếp với mặt tường mà bị ngăn cách bởi một lớp vải có thớ sợi rất

mịn. Còn nữa, có một vết bôi quệt lớn nằm ở phía trên dấu bàn tay khoảng 10 centimet. Cậu nói xem, nó chứng tỏ được điều gì?"

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Trong thời tiết thế này thì người bình thường không thể đeo găng tay được. Vậy tại sao bàn tay lại bị ngăn cách bởi lớp vải?"

"Chiếc bóng trong camera trông giống như khoác drap giường đầy thôi? Bàn tay của đối tượng giấu trong tấm drap giường, khi chống lên tường, chẳng phải sẽ lưu lại dấu vết như thế này?"

Tôi gật đầu.

"Không chỉ có thế," sắc mặt Lâm Đào đầy phấn khởi, "còn có dấu vết bôi quệt này nữa, có lẽ là do vải cọ lên tường gây ra. Kết hợp với vị trí, có lẽ vật này được đối tượng vác trên vai.

"Ý cậu là, khi hấn vác Đào Tử đến đây đã dựa vào tường?" Tôi hỏi.

Lâm Đào gật đầu.

"Quá tốt, chúng ta đã xác định được tuyến đường di chuyển của cái bóng trắng thì có thể suy đoán được hướng đi của hấn, từ đó xác định được nơi hấn cư trú." Điều tra viên nói.

"Không chỉ có vậy, chúng ta còn có thể chứng minh một số vấn đề khác nữa." Tôi bổ sung.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (3)

"Vác một người có lẽ đang hôn mê trên vai, chứng tỏ được điều gì?" Tôi hỏi.

"Chứng tỏ người này rất khỏe." Đại Bảo lạnh chanh trả lời.

"Chính xác, anh được đấy." Tôi cười nói. "Đã học được cách tranh quyền trả lời rồi. Kết hợp với kết quả thực nghiệm của bộ phận điều tra, có thể kết luận bóng trắng là một người cao 1,75 mét. Cao như vậy, khỏe như vậy, có lẽ không phải là một người phụ nữ tóc dài mà là một người đàn ông."

"Đàn ông thì sao?" Điều tra viên hỏi.

"Là đàn ông thì không thể có một bộ tóc dài óng ả được." Tôi nói. "Đàn ông mà để tóc dài mượt mà như thế là cực hiếm. Cho nên, chúng ta đã có một manh mối."

"Điều tra việc mua bán tóc giả!" Điều tra viên nói.

Tôi gật đầu, nói tiếp: "Ngoài ra, còn có thể khẳng định chỉ có một người gây án. Nếu không thì hai người có thể khiêng Đào Tử, không cần phải vác. Nhìn trong dữ liệu camera, Đào Tử trông không hề nhẹ."

"Phải." Điều tra viên nói. "Theo lời giám đốc Cường, Đào Tử cao khoảng 1,68 mét, nặng khoảng 60 cân."

"Để lại dấu vết tại đây, chắc là do người vác đã đuối sức nên mới dựa vào tường nghỉ ngơi một lúc, kết quả là để lại vết va quệt trên tường." Lâm Đào nói. "Nếu là hai người khiêng, chắc là không mệt đến nỗi thế."

"Được rồi." Tôi nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rưỡi. "Đi thôi, chúng ta về khách sạn ngủ, đợi tin điều tra ngày mai."

"Hai chúng ta ở một phòng đấy nhé." Lâm Đào nhìn tôi, nhấn mạnh thêm lần nữa.

*

Có lẽ do hai vụ án nan giải gần đây đều liên quan đến ngón tay nên cả đêm tôi toàn mơ thấy món chân gà rang ớt. Đang gặm lấy gặm để, tôi đột nhiên phát hiện ra, thứ mình cầm trong tay không phải là chân gà mà là ngón tay người. Tôi ớn lạnh, ghê tởm, buồn nôn, dạ dày quặn lên từng đợt. Cũng may, chuông điện thoại khách sạn bỗng réo lên ầm ỹ, kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng rùng rợn.

Tôi ngồi bật dậy, cố gắng nuốt cơn buồn nôn xuống cổ rồi quay nhìn Lâm Đào. Thằng cha chết nhát này đang trèm chần kín mặt ngáy o o. Đúng là đồ thỏ đế, trời nóng thế này mà quần chần kín mít, không sợ chết ngộp. Tôi nhìn đồng hồ, mới hơn 5 giờ sáng. Là ai thế nhỉ, mới sớm tinh mơ đã gọi? Chẳng lẽ vụ án đã phá được rồi?

Vừa nghĩ đến vụ án, tôi bỗng phấn chấn hơn hẳn. Hôm nay là thứ bảy, nếu đã phá được án hoặc tìm được Đào Tử, vậy là vẫn có thể về nhà đón kỳ nghỉ cuối tuần. Tôi chụp lấy điện thoại: "A lô!"

"Trưởng phòng Tần!" Là giọng của bác sĩ Ngô bên Công an thành phố Lệ Kiều. "Thật ngại quá, sớm thế này đã quấy rầy anh, nhưng vụ án Đào Tử đã có phát hiện quan trọng."

Tôi bỗng cảm thấy hormone Adrenaline (1) trong cơ thể tăng vọt, vội vàng hỏi: "Sao? Có phát hiện gì mới?"

(1) Một loại hormone do tuyến thượng thận tiết ra khi cơ thể sợ hãi, tức giận, kích thích hay thích thú, khiến nhịp tim đập nhanh hơn.

Bác sĩ Ngô nói: "Bộ phận tìm kiếm đã phát hiện ra thi thể của Đào Tử ở sông Lê Kiều."

Tôi bỗng chốc rơi hẫng xuống vực thăm.

"Được rồi, chúng tôi sẽ đến ngay, các anh cho chúng tôi một chiếc xe dẫn đường." Tôi vừa nói vừa đánh thức Lâm Đào dậy.

*

Hiện trường nằm bên bờ sông Lê Kiều. Sông Lê Kiều chảy theo hướng đông tây, xuyên suốt toàn bộ thành phố Lê Kiều. Chính quyền thành phố đã biến nguồn tài nguyên thiên nhiên trời cho này thành một thắng cảnh nổi bật trong thành phố. Hai bên bờ sông liễu rủ xanh mướt, hoa tươi rực rỡ, thi thoảng điểm xuyết nhịp cầu nhỏ hay mái đình cong. Nơi đây đã trở thành địa điểm lý tưởng cho người dân thành phố tập thể dục, tản bộ.

Lúc này, trời vừa tờ mờ sáng, một ngôi đình nhỏ bên bờ sông Lê Kiều sáng rực bởi đèn xe cảnh sát nhấp nháy. Tôi, Lâm Đào và Đại Bảo xuống xe, bước về phía ngôi đình, thấy một đám đông đang vây quanh một chiếc vali cỡ lớn bàn tán xôn xao.

Vừa nhìn thấy chúng tôi, giám đốc Cường liền đứng dậy, sắc mặt ủ rũ phờ phạc: "Tôi đã nói là Đào Tử lành ít dữ nhiều rồi mà. Khoảng 5 giờ, một cụ già tập thể dục buổi sáng phát hiện ra bên dưới đình hình như có thứ gì lạ nên đã báo cảnh sát."

Tôi vươn cổ nhìn xuống mặt nước, trong vắt thấu đáy.

"Trung tâm chỉ huy 110 đã trực tiếp phái tổ chuyên án chúng tôi đến đây, vớt được chiếc vali cỡ lớn này, bên trong đựng thi thể của Đào Tử." Giám đốc Cường bổ sung.

"Ở đây cách ngõ Mê Cung bao xa?" Tôi hỏi.

"Không gần lắm, phải mấy cây số." Một viên cảnh sát khu vực nói.

Tôi gật đầu, ngồi xuống quan sát kỹ lưỡng thi thể trong vali.

Thi thể trong tình trạng khóa thân, nằm cuộn tròn trong vali, bên cạnh là quần áo, vật dụng của nạn nhân.

"Liệu có phải là vụ án bắt cóc hiếp dâm không?" Giám đốc Cường nói. "Vậy thì phiền hà đấy."

Tôi thấy kỹ thuật viên đã chụp ảnh cố định toàn bộ tình trạng chiếc vali liền đeo găng tay, cùng với bác sĩ Ngô nhắc thi thể ra khỏi vali. Chụp ảnh trước khi khám nghiệm tử thi được chúng tôi gọi là chụp ảnh cố định. Vì giải phẫu khám nghiệm sẽ phá hỏng trạng thái ban đầu của thi thể, cho nên thao tác này hết sức quan trọng. Kỹ thuật viên lần lượt chụp ảnh phần mặt, cổ, toàn thân phía trước, toàn thân phía sau, hai tay, hai chân, đỉnh đầu, bàn chân của nạn nhân, lưu lại trạng thái ban đầu của thi thể. Sau đó, bác sĩ pháp y mới bắt tay vào khám nghiệm bên ngoài thi thể, nhằm mục đích tìm hiểu tình hình tổn thương bên ngoài và thu thập các manh mối, dấu vết có khả năng lưu lại trên thi thể.

"Hiện tượng co cứng tử thi vẫn chưa tiêu biến hoàn toàn." Tôi phá vỡ trạng thái co cứng của tử thi, để thi thể nằm thẳng ra. "Giác mạc đã sắp chuyển sang mức độ đục nặng, ẩn xuống vết hoen tử thi vẫn thấy hơi nhạt màu. Từ tối hôm qua đến bây giờ khoảng ba mươi tiếng đồng hồ, thời gian chắc cũng tầm đó."

"Ý anh là, sau khi Đào Tử ngã xuống không lâu, cô bé đã chết?" Giám đốc Cường hỏi.

Tôi nhìn mấy vết trầy xước trên mặt thi thể, trùng khớp với tư thế lúc ngã, thì gật đầu.

Thi thể đã được chúng tôi trả lại tư thế nằm thẳng, là một cô gái trẻ hơi mũm mĩm, tóc ngắn, quần áo bên cạnh đã khẳng định cô bé chính xác là Đào Tử. Trên thi thể dính nhiều vết máu, tôi ra hiệu cho kỹ thuật viên chụp lại thi thể, sau đó lấy từ hộp đồ nghề ra một cuộn vải gạc, cắt lấy một mảnh, cẩn thận lau sạch vết máu dính trên phần ngực và bụng của thi thể.

Bác sĩ Ngô tách hai đùi thi thể ra, kiểm tra một lát rồi thở phào nói: "Giám đốc, vẫn may không phải là cưỡng hiếp giết người, âm đạo không bị tổn thương, vẫn sạch sẽ, màng trinh còn nguyên vẹn."

Lúc này, các vết máu dính trên thi thể đã được tôi lau sạch, lộ ra rất nhiều vết thương ngang dọc trên hai vai.

Giọng Lâm Đào run lên: "Đây... đây... đây là vết thương gì thế? Dày đặc thế này, lộn xộn thế này, liệu có phải là vết cắn không?"

"Cậu học về dấu vết mà," tôi nói, "đây rõ ràng không phải là vết cắn."

"Vết cắn mà cậu nói là vết người cắn," giọng Lâm Đào vẫn lập cập, "nhưng nếu là vết ma cắn thì chúng ta làm sao biết được, chúng ta đã nhìn thấy bao giờ đâu?"

Cô cảnh sát đứng bên Lâm Đào nghe vậy thì phì cười.

Tôi lờm Lâm Đào một cái rồi dùng kẹp cầm máu kiểm tra vết thương: "Vết cắn của thú dữ đôi khi cũng rất lộn xộn, nhưng chủ yếu là vết thương kiểu xé toạc, còn những vết thương này có rìa mép rất gọn gàng, có lẽ là do vật sắc nhọn tạo ra. Phần xương bên dưới vết thương cũng bị tổn

thương, cho thấy đây có lẽ là vết chém, dùng vật sắc nhọn chém nhiều lần gây ra."

"Vết chém? Tại sao phải chém?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Da xung quanh vết thương không co lại, phần mềm tại vết chém không có phản ứng sống rõ rệt, đây là tổn thương sau khi chết. Có vẻ như hung thủ muốn chặt xác Đào Tử, nhưng vì không am hiểu kết cấu cơ thể người nên chặt không đứt. Sau đó, hung thủ đành phải từ bỏ cách chặt xác, đổi sang nhét thi thể vào vali ném xuống sông."

"Không am hiểu về kết cấu cơ thể người? Chặt xác?" Đại Bảo kinh ngạc kêu lên, rồi nhắc hai tay Đào Tử lên xem.

"Đừng bảo là anh đang nghĩ ngón tay thứ mười một trong vụ án kia là của Đào Tử đấy nhé?" Tôi nói. "Anh quên rồi à, phòng Giám định ADN đã xác định ngón tay đó là của một người đàn ông."

Xét nghiệm ADN có thể căn cứ vào sự xuất hiện hay không của nhiễm sắc thể Y để phán đoán chủ nhân mẫu xét nghiệm là nam hay nữ.

"Từ từ đã!" Lâm Đào có vẻ đã hoàn hồn. "Nếu cậu khẳng định là vết chặt thì cậu dựa vào đâu để nói vết thương là do bị chặt xác sau khi chết? Tại sao không phải là hành hung khi nạn nhân còn sống? Cậu xem, trong vali có rất nhiều vết máu, trên thi thể cũng dính đầy máu. Người chết rồi mà vết thương vẫn chảy máu được à?"

"Đương nhiên có thể." Tôi nói. "Khi còn sống, vết thương chảy máu là vì tim đập liên tục, giống như chiếc xilanh bơm máu vào các mạch máu chạy khắp cơ thể. Khi mạch máu bị đứt, máu được bơm đến sẽ liên tục trào ra ngoài qua vết đứt. Nếu chỗ bị đứt là mạch máu nhỏ, máu đông sẽ bịt kín chỗ đứt lại. Sau khi người ta chết đi, mặc dù tim đã ngừng đập, mất đi chiếc xilanh đẩy máu đi khắp cơ thể, nhưng nếu mạch máu bị đứt, cộng thêm sự dịch chuyển của thi thể, sức căng của mạch máu cũng sẽ biến đổi theo,

khiến cho máu trong mạch máu sẽ chảy ra ngoài qua chỗ đứt do sự thay đổi sức căng của mạch máu. Chính vì vậy, sau khi chết vẫn có thể chảy máu, nhưng lượng không nhiều bằng thôi."

Lâm Đào gật đầu.

Tôi dùng kẹp cầm máu banh một vết thương trên vai nạn nhân ra, nói: "Cậu xem, vết thương rất sâu, cắt đứt rất nhiều động mạch và tĩnh mạch. Nếu như bị thương lúc còn sống sẽ chảy rất nhiều máu. Cậu có biết thi thể chết do mất máu có đặc trưng gì không?"

"Vết hoen tử thi rất nhạt." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu: "Đúng. Vì máu đã chảy kiệt nên không còn hồng cầu tích tụ ở mặt dưới thi thể, bởi vậy sẽ không hình thành vết hoen tử thi. Vết hoen tử thi trên thi thể Đào Tử lại rất rõ rệt, vẫn có màu tím đỏ, chắc chắn không phải là tử vong do mất máu. Nhìn vào tình trạng của vết hoen, có thể Đào Tử đã bị nhét vào vali trong vòng mười hai tiếng đồng hồ sau khi chết, sau đó mang ném ở đây."

"Tớ biết là tại sao rồi." Do thường xuyên đi theo chúng tôi nên Lâm Đào cũng học lỏm được rất nhiều kiến thức pháp y. "Trong vòng mười hai tiếng, vết hoen tử thi chưa ngấm vào tổ chức mềm, cho nên nếu thi thể thay đổi vị trí, chúng sẽ dịch chuyển sang bộ phận phía dưới của trạng thái thi thể mới. Và các vết hoen tử thi trên thi thể Đào Tử đều nằm cả ở phía dưới bên trái thi thể, cùng hướng với trạng thái của chiếc vali dưới đáy sông."

"Vậy nguyên nhân tử vong của Đào Tử là gì?" Giám đốc Cường không mấy hứng thú với kiến thức pháp y.

Tôi lật mí mắt và miệng của nạn nhân ra quan sát, không có hiện tượng ngạt thở cơ học, môi miệng và cổ cũng không có dấu vết tác dụng lực, bèn nói: "Hiện tại vẫn chưa phán đoán được, cần phải giải phẫu tử thi đã."

*

Lưỡi dao phẫu thuật lạnh lẻo cửa xuống tử thi, lộ ra lớp mỡ vàng vàng dưới da. Chúng tôi tiến hành giải phẫu thi thể của cô thiếu nữ lần lượt theo quy trình bình thường. Không có được kết luận gì.

"Tại sao vẫn chưa tìm ra nguyên nhân?" Lâm Đào hỏi.

"Ai bảo là chưa tìm ra?" Đại Bảo bắt đầu lên lớp. "Trong trường hợp thông thường, cơ thể tử vong là do một số nguyên nhân dưới đây. Thứ nhất là tử vong do tổn thương cơ học, ví dụ mạch máu và nội tạng bị đứt vỡ, mất nhiều máu dẫn đến tử vong, hoặc đầu, não bị tổn thương. Trường hợp này cũng bao gồm tử vong do những nguyên nhân lý, hóa, ví dụ sét đánh, da bị ăn mòn trên diện tích rộng. Thứ hai là tử vong do ngạt thở cơ học, như bị dị vật làm tắc đường hô hấp, đường hô hấp bị bóp nghẹt, ví dụ như siết cổ, bóp cổ hoặc chìm xuống nước. Thứ ba là tử vong do ngộ độc. Thứ tư là tử vong do bệnh tật."

Đại Bảo thao thao một chặp, nghỉ lấy hơi rồi lại nói tiếp: "Trước mắt, chúng ta đã loại trừ khả năng chết do tổn thương và ngạt thở. Quan sát từ các triệu chứng của thi thể, cũng không giống tử vong do ngộ độc. Nhìn thì có vẻ như không phát hiện ra nguyên nhân tử vong, nhưng thực ra, chúng ta vẫn chưa loại trừ được nguyên nhân tử vong do bệnh tật."

"Bệnh tật?" Điều tra viên phá lên cười. "Nghe các anh bàn luận, tôi lại cứ tưởng như như đang nghe tấu hài. Khắc khắc, vụ án chặt xác này là tự sát. Ha ha ha!"

Tôi rất phản cảm với vẻ bông lơn của anh chàng điều tra viên này: "Người khác không biết thì thôi, chứ anh là cảnh sát mà cũng không biết à? Tại sao vụ án chặt xác lại không thể là tự sát được? Tự sát, bị sát hại, chết do tai nạn, đều là phương thức tử vong của nạn nhân, còn chặt xác là thủ

đoạn tác động vào thi thể sau khi đã chết, hai vấn đề này không dính dáng gì đến nhau nhé!"

Điều tra viên tắc tị.

Tôi thừa thắng xông lên: "Ví dụ như có người nhảy sông tự sát, bị chân vịt của tàu thuyền chém đứt, là tự sát đúng không? Là chặt xác đúng không? Lại ví dụ một người treo cổ tự sát trong nhà nhân tình, vì muốn che giấu việc ngoại tình, nhân tình bèn chặt xác giấu đi. Là tự sát đúng không? Là chặt xác đúng không?"

Điều tra viên gãi đầu gãi tai.

"Em thử xem, liệu có khả năng nạn nhân đột tử do phát bệnh, người khác sợ trách nhiệm nên mới tìm cách vứt xác đi không?" Đại Bảo đúng là nói một hiểu mười.

Tôi không nói gì, lấy nội tạng ra khỏi thi thể, mổ từng bộ phận ra quan sát.

Bác sĩ Ngô nói: "Đột tử thường gặp ở người mắc bệnh tim mạch máu não, thường phát bệnh ở người trung niên, người già. Đào Tử còn trẻ thế này, chắc không có khả năng đó đâu. Các anh nói xem, liệu có phải là bị chèn ép tim hay là u lympho tuyến ức không?"

Tôi lắc đầu nói: "Chèn ép tim thường là do vùng tim chịu ngoại lực tác động, chèn ép xuống tim, khiến tim ngừng đập dẫn tới tử vong, vậy thì vùng da gần tim phải có tổn thương tương ứng. Còn nếu là u lympho tuyến ức gây đột tử, tuyến ức của nạn nhân phải phình to, gây ảnh hưởng đến quá trình dậy thì. Nhưng nhìn vào mức độ dậy thì của nạn nhân, có thể loại trừ khả năng này."

"Vậy thì là vấn đề gì được đây?" Đại Bảo hỏi.

Tôi mở tim nạn nhân ra rồi nói: "Tim thất rất dày, hơn nữa, tim nạn nhân cũng lớn hơn người bình thường. Tim của người bình thường thì chỉ to bằng nắm đấm của chính họ, trong khi tim của nạn nhân lại to gấp rưỡi thế."

"Cậu nghi ngờ là đột tử do bệnh tim?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu. Điều tra viên bên cạnh bèn lên tiếng: "Hiểu rồi. Bây giờ, tôi sẽ đi hỏi người nhà của Đào Tử xem cô bé có bệnh tim bẩm sinh hay không."

"Được." Tôi đáp thật đồng dục, muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng khi này. "Ngoài ra, hãy điều xe chuyển nội tạng của nạn nhân đến sở Công an tỉnh gấp, tôi sẽ gọi điện cho bác sĩ Phương Tuấn, một chuyên gia về bệnh lý học, nhờ anh ta quan sát tình trạng tim của nạn nhân, nhanh chóng kiểm tra cấu trúc nội tạng của nạn nhân để xác nhận xem có bệnh biến gì không?"

Nghiên cứu bệnh lý học tức là cắt lát cơ quan nội tạng, sau đó quan sát hình thái của tế bào và mô dưới kính hiển vi. Bệnh lý học được vận dụng trong pháp y học được gọi là bệnh lý học pháp y. Đây là một trong những phương pháp chủ yếu để phán đoán nạn nhân có bệnh tật ở cơ quan nội tạng hay không. Phương pháp này phải dùng Formaldehyde cố định nội tạng, sau đó rút nước, bọc lại, cắt lát, nhuộm màu, rồi mới có thể quan sát dưới kính hiển vi, vì vậy nên mất rất nhiều thời gian.

"Còn chúng ta," tôi vươn vai, "quay về chờ tin thôi."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (4)

Do tối qua ngủ muộn dậy sớm nên sau bữa trưa, chúng tôi về khách sạn ngủ một mạch, đến tận trước bữa cơm tối tôi mới bị Lâm Đào gọi dậy: "5 giờ rồi, mau dậy đi, không biết tiến độ điều tra thế nào rồi."

Tôi cầm điện thoại nhìn giờ, đúng lúc ấy, điện thoại reo lên âm ỉ, là Phương Tuấn bên phòng bệnh lý học pháp y gọi đến: "Trưởng phòng Tần, những nội tạng mà các anh cho chuyển đến, tôi đã xem rồi. Từ kết cấu nội tạng, có thể chẩn đoán tim của nạn nhân bị hẹp van động mạch phổi."

"Hẹp van động mạch phổi?" Tôi nói. "Đây là bệnh tim bẩm sinh mà, đã khẳng định được chưa?"

"Có thể khẳng định được rồi." Phương Tuấn nói. "Bước tiếp theo, tôi cần tiến hành cắt lát để xác nhận, nhưng phải mất hai ngày."

"Có vẻ như tớ đã đoán đúng." Tôi nói với Lâm Đào. "Đúng là có khả năng nạn nhân đột tử do bệnh tim bẩm sinh. Chúng ta đến tổ chuyên án báo cáo tình hình."

Lâm Đào nói: "Cậu đi báo cáo, tớ đến hiện trường khám nghiệm lại lần nữa."

Bước vào cửa phòng tổ chuyên án, tôi nhận ra người trong phòng đã vắng mặt một nửa. Nếu đoán không nhầm, tổ chuyên án nghe nói nạn nhân có khả năng chết do phát bệnh nên đã giảm bớt một nửa lực lượng.

"Nạn nhân mắc bệnh tim bẩm sinh, hẹp van động mạch phổi, có thể gây đột tử." Tôi nói. "Kết hợp với kết quả khám nghiệm tử thi, nạn nhân có lẽ đã tử vong do chứng bệnh này."

"Chúng tôi đã nghe nói." Giám đốc Cường nói. "Như vậy, có lẽ vụ án này không phải là án mạng?"

"Tôi lại không nghĩ như vậy." Tôi nói. "Ai nói tử vong do bệnh tật thì không phải là án mạng? Đừng quên cái bóng trắng trong ngõ Mê Cung, lại kết hợp với thời gian tử vong của nạn nhân, tôi nghĩ rằng, có lẽ nạn nhân đã bị hù dọa bởi một thứ gì đó trông giống ma quỷ, khiến cho bệnh tim phát tác dẫn đến tử vong. Nếu chỉ là một trò đùa đơn thuần, vậy sẽ là giết người do sơ suất. Nhưng nếu cái bóng trắng kia biết rõ Đào Tử có bệnh tim bẩm sinh mà vẫn cố tình dọa dẫm Đào Tử, vậy thì đây là một vụ giết người có âm mưu!"

Giám đốc Cường ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Dùng phương thức này để giết người thì thiếu bảo đảm quá."

"Chưa chắc." Tôi nói. "Nhìn vào bức ảnh cắt từ video, cái bóng trắng đội tóc giả che kín mặt, cho dù hẳn không thể dọa dẫm Đào Tử chết được thì Đào Tử cũng không thể nhận ra hẳn. Nên tôi lại cảm thấy, đây là thủ đoạn giết người rất an toàn và cao tay."

"Cuộc sống không phải là tiểu thuyết trinh thám, tôi nghĩ tình hình không đến nỗi phức tạp thế đâu." Điều tra viên chính nói. "Theo như kết quả điều tra của chúng tôi, buổi tối hôm đó, có hai người bạn học của Đào Tử cũng ra về sau khi Đào Tử rời khỏi quán karaoke không lâu."

"Đúng thế." Một điều tra viên khác nói tiếp. "Theo sự phản ánh của những người bạn học, một trong hai người này đang theo đuổi Đào Tử nhưng bị Đào Tử nhiều lần từ chối. Vì thế, tôi cảm thấy hai người này có lẽ

là có động cơ hù dọa Đào Tử. Cách dọa dẫm ấu trĩ cấp thấp thế này, chắc chỉ có bọn trẻ nghịch ngợm mới làm ra được."

Tôi nhất thời không nghĩ ra được lý do gì để phản bác, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy hơi gờn gợn nhưng vẫn đành phải để cho giám đốc Cường quyết định, tiến hành thẩm tra hai cậu học sinh kia.

*

Trở về khách sạn, vừa hay Lâm Đào cũng vừa từ hiện trường quay về.

"Sao buồn thế?" Lâm Đào hỏi.

"Không có gì!" Tôi uể oải đáp. "Tổ chuyên án bước đầu nhận định, có thể là do bạn bè nạn nhân đùa ác dẫn đến tử vong ngoài ý muốn. Tổ chuyên án đang tiến hành thẩm tra hai cậu học sinh ra về sau Đào Tử tối hôm đó."

"Sao có thể là học sinh được?" Lâm Đào kêu ầm lên. "Thế cậu không phản bác lại họ à?"

Tôi lắc đầu, ngơ ngác nhìn Lâm Đào.

Lâm Đào mở túi, lấy ra một tấm bản đồ hiện trường trải lên bàn trong phòng khách sạn, nói: "Tớ có hai căn cứ phủ nhận đây là do học sinh gây án."

"Nói xem nào." Tôi lập tức tỉnh táo trở lại. "Vừa nãy họ phân tích cách thức gây án của hung thủ, nói là rất ấu trĩ, phù hợp với lứa tuổi của học sinh. Tớ cũng định nói ấu trĩ đến cực điểm lại chính là không hề ấu trĩ."

Lâm Đào gật đầu, nói: "Thứ nhất, cậu quên những dấu vết chúng ta nhìn thấy lần trước rồi à? Dấu vết cho thấy có một người vác nạn nhân trên vai, mệt quá mới dựa vào tường nghỉ lấy sức. Vậy thì vụ án này chắc chắn không phải do hai người gây án!"

Tôi vỗ đầu nói: "Đúng rồi. Sao tớ lại quên mất nhỉ?"

"Thứ hai," Lâm Đào nói tiếp. "Trong lúc ngủ trưa, tớ đã nghĩ đến vấn đề này, cho nên buổi tối mới tới xem lại hiện trường. Cậu xem đi."

Lâm Đào cầm bút chì đánh dấu vào bản đồ hiện trường. "Đây là tuyến đường hung thủ vác nạn nhân rời khỏi hiện trường. Hẳn dừng nghỉ ở đây, gần đó không có nhà ở, vậy thì chỉ có thể là hãn rời khỏi ngõ Mê Cung qua lối này."

Tôi gật đầu đồng tình.

"Ra khỏi ngõ Mê Cung qua lối này sẽ tới đường cái." Lâm Đào nói tiếp. "Cho dù là 12 giờ đêm, thì trên đường cái kiểu gì cũng có người và xe đi lại. Thế thì ăn mặc quái gở, lại vác nguyên một con người trên vai, chẳng lẽ lại không bị ai phát hiện?"

Tôi chau mày: "Ý của cậu là, nếu hung thủ rời khỏi ngõ Mê Cung, vậy thì chắc chắn hãn không sống ở đây. Ngoài ra, hãn còn tự tin không sợ bị người đi đường phát hiện, là vì lối ra chỗ đó rất an toàn?"

"Tại sao lối ra nằm sát đường cái lại an toàn?" Lâm Đào khẽ nhướn mày, cái điệu này của cậu ta không biết đã đồn gục không biết bao nhiêu cô gái trẻ.

"Biết rồi." Tôi nói. "Bên lối ra không có nhà ở, vậy thì phương thức an toàn duy nhất là có xe đậu sẵn ở đó."

"Đúng thế." Lâm Đào gật gù. "Một cậu học sinh trung học chưa đến 16 tuổi vác Đào Tử trên vai, vòng vèo trong con ngõ phức tạp như mê cung, lại thành thạo đi theo những lối không có camera giám sát, sau đó lái xe bỏ đi? Có hợp tình hợp lý không? Một cậu học sinh trung học liệu có đủ khả năng làm được như vậy không?"

"Không!" Tôi vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi ra. "A lô, giám đốc Cường phải không? Tôi cần hai điều tra viên cùng đến nhà cục trưởng Đào để trao đổi."

*

"Cuộc đời cô bé Đào Tử đúng là bi kịch." Trước khi lên đường đến nhà cục trưởng Đào, điều tra viên đã tìm đến khách sạn. Khi chúng tôi đang khám nghiệm tử thi, họ đã đến nhà cục trưởng Đào để điều tra tình hình gia đình.

Điều tra viên nói: "Đào Tử là một đứa trẻ bị bỏ rơi từ khi mới lọt lòng. Mười sáu năm trước, Đào Tử bị bố mẹ đẻ vứt bỏ ở gần nhà cục trưởng Đào. Vợ cục trưởng Đào không có con, thấy đứa bé mập mạp đáng yêu nên quyết định nhận nuôi. Nhưng sau đó không lâu, cục trưởng Đào phát hiện Đào Tử thường bị ngạt thở nên đã đưa bé đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, kết quả phát hiện ra Đào Tử mắc bệnh tim bẩm sinh. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến bố mẹ ruột của Đào Tử vứt bỏ cô bé."

"Điều tôi quan tâm bây giờ là có bao nhiêu người biết Đào Tử mắc bệnh tim bẩm sinh?" Tôi nôn nóng hỏi.

Điều tra viên nói tiếp: "Có nhiều người biết, hàng xóm, đồng nghiệp năm xưa của cục trưởng Đào, còn có mấy bác sĩ trong bệnh viện nữa. Mấu chốt là trong số bao nhiêu người như vậy, ai có khả năng lợi dụng bệnh tật của Đào Tử để hãm hại cô bé?"

"Phải đấy, phải đấy." Tôi gật đầu lia lịa.

"Khi chúng tôi hỏi đến vấn đề này, cục trưởng Đào đã phản đối kịch liệt." Điều tra viên nói. "Nhưng ông ta cứ nhắc đi nhắc lại một câu, tôi làm vậy là để chữa bệnh cho Đào Tử."

"Chữa bệnh?" Tôi thắc mắc. "Ông ta đã làm gì thế?"

Điều tra viên lắc đầu: "Tôi thấy phản ứng của ông ta bất thường nên cũng không tiện hỏi tiếp."

Tôi nói: "Nếu như đã né tránh câu hỏi của chúng ta, vậy thì việc làm của ông ta chắc chắn không tốt đẹp gì."

"Cục trưởng cục thuế," Lâm Đào nói. "Vậy việc mà ông ta nói, có phải là tham ô hối lộ?"

"Chúng tôi cũng suy đoán như vậy." Điều tra viên nói. "Thứ nhất không phải là chuyện quang minh chính đại, thứ hai là để trị bệnh cho con, vậy thì hẳn là chuyện tiêu cực có liên quan đến tiền nong, chỉ có thể liên tưởng đến tham ô thôi."

"Tôi mạn phép suy đoán thế này!" Tôi nhìn lên trần nhà, nói: "Nếu có người nào đó đưa tiền cho cục trưởng Đào để nhờ vả, nhưng sự việc lại không được giải quyết nên đã oán hận rồi sát hại Đào Tử, có hợp lý không?"

"Ừm, rất hợp lý." Đại Bảo nói.

"Còn một điều kiện nữa." Lâm Đào nói. "Đối tượng này rất thân thiết với cục trưởng Đào, biết được con gái ông ta mắc bệnh tim."

"Đúng thế." Tôi nói. "Chính vì rất thân thiết, cho nên đưa tiền mà không được giúp đỡ mới oán hận đến mức nảy sinh ý định giết người. Ngoài ra, thủ đoạn rất thâm độc chứng tỏ kẻ này chắc chắn nham hiểm."

"Chúng ta vẫn còn một điều kiện sàng lọc nữa," Lâm Đào bổ sung. "Người này có xe, cao 1,75 mét, hơi gầy, rất thông thuộc ngõ Mê Cung, đặc biệt là sau khi ngõ được lắp camera giám sát, hẳn nắm rõ vị trí của từng camera."

"Còn nữa, hẳn từng mua tóc giả!" Tôi nói.

Điều tra viên cười hề hề: "Nhiều manh mối như vậy mà chúng tôi chưa phá án được, đúng là vô dụng thật đấy."

*

Có thể do buổi trưa ngủ nhiều quá nên cả đêm tôi không tài nào chợp mắt.

Nhớ lại thời đại học, thầy giáo chuyên ngành pháp y dạy chúng tôi vận dụng mười ngón tay của mình như thế nào trong khi khám nghiệm tử thi. Những ngón nào cầm dao, những ngón nào cầm kẹp cầm máu, những ngón nào thăm dò buồng tim, những ngón nào khâu chỉ thắt nút.

Thầy nói: "Khi pháp y chúng ta khám nghiệm tử thi, ngón tay dùng đến nhiều nhất không phải bất cứ ngón nào trên bàn tay mà chính là ngón tay thứ mười một - dao phẫu thuật."

Thầy giáo ví con dao phẫu thuật giống như ngón tay thứ mười một của chúng tôi, mà hiện giờ chúng tôi lại đang rối tinh rối mù với vụ án ngón tay thứ mười một.

Một ngón tay thừa ra có phải manh mối do hung thủ để lại? Hẳn đang cho chúng tôi một bài toán quá tàn nhẫn. Tôi nhất định phải bắt được hắn, nhất định phải bắt được!

Đầu óc tôi chen chúc những hình ảnh về thi thể bị mổ bụng chặt nhỏ, và một ngón tay sạm đen co quắp.

Không biết trời sáng từ khi nào, tôi đánh thức Lâm Đào: "Ngủ giỏi thật đấy, đúng là tuổi trẻ có khác."

*

"Có tổng cộng một trăm bốn mươi hai người có khả năng biết đến chứng bệnh của Đào Tử." Điều tra viên giơ tờ danh sách trong tay lên. "Chúng tôi đã tác chiến suốt đêm qua, tiến hành điều tra sàng lọc hơn một trăm người này, đã sàng lọc được bốn đối tượng có đầy đủ điều kiện gây án. À, tất nhiên là tình tiết mua tóc giả chúng tôi chưa thể xác nhận được. Trong bốn người này, có hai người không có mặt ở địa phương trong thời gian xảy ra vụ án, hai người còn lại, tình hình cơ bản như sau."

Điều tra viên đồng dục nói tiếp: "Trịnh Hiếu Phong, 40 tuổi, bạn học của cục trưởng Đào, bác sĩ bệnh viện Nhân Dân. Trước đây, chính ông ta đã giới thiệu cục trưởng Đào đến gặp bác sĩ khoa tim mạch, xác thực Đào Tử mắc bệnh tim bẩm sinh. Trịnh Hiếu Phong cao 1,75 mét, nặng 62 cân, nhà ở trong khu đô thị mới bên cạnh ngõ Mê Cung. Điểm duy nhất không phù hợp là người này tính tình cởi mở, thân thiện, thích đùa."

Tôi khẽ lắc đầu.

Điều tra viên trình bày tiếp: "Hà Hồng, 46 tuổi, là hàng xóm cũ của cục trưởng Đào, từng có thời gian qua lại rất thân thiết. Cao 1,78 mét, nặng 58 cân, tính cách hướng nội, đang kinh doanh một khách sạn."

"Điểm này rất quan trọng." Tôi ngắt lời điều tra viên. "Những người có khả năng nảy sinh quan hệ với quyền lực của cục trưởng Đào là đối tượng khả nghi nhất!" Điều kiện của người này rất phù hợp, chênh lệch 3 centimet chiều cao vẫn nằm trong phạm vi sai số của thực nghiệm."

"Có một điểm không phù hợp." Điều tra viên nói, "Hà Hồng sống ở phía tây thành phố, cách ngõ Mê Cung rất xa, phạm vi hoạt động chủ yếu ở phía tây. Có lẽ đối tượng này không thông thạo địa hình của ngõ Mê Cung."

"Thông thạo hiện trường cũng là một điều kiện quan trọng." Giám đốc Cường nói.

Đại Bảo đẩy cửa bước vào, cầm một bức ảnh vừa mới in, hỏi: "Người này là Hà Hồng phải không?"

Gần đây, Đại Bảo đang nghiên cứu lý thuyết điều tra qua hình ảnh nên tôi bảo anh ta đến phòng hình ảnh theo dõi nội các video trích xuất từ camera giám sát trong ngõ Mê Cung. Ngoài hai mươi mốt hộ sinh sống ở đó, đối tượng xuất hiện nhiều lần trong camera rất có khả năng là hung thủ. Cách làm quen hiện trường từ trước được cảnh sát gọi là "thăm dò hiện trường". Tôi tin chắc rằng, để thông thạo hiện trường, ngoài sinh sống gần đó, còn có một khả năng khác chính là đã thăm dò địa hình chu đáo.

Người trong ảnh chính là Hà Hồng.

"Người này chỉ xuất hiện một lần trong camera." Đại Bảo nói. "Nhưng trong tay có cầm một cái hộp. Một đồng nghiệp hỏi đầu vừa nhìn đã nhận ra, đó là hộp đựng một loại tóc giả cao cấp."

"Đã bắt người được chưa?" Tôi quay sang nhìn giám đốc Cường đang ngẩn ra kinh ngạc.

*

Hà Hồng và cục trưởng Đào là hàng xóm với nhau đã hơn ba mươi năm, lớn lên và trưởng thành cùng nhau. Khi khách sạn của Hà Hồng còn phải trốn thuế mới cầm cự được thì cục trưởng Đào đã được thăng chức làm cục trưởng cục thuế thành phố.

Hà Hồng như mở cờ trong bụng, lợi dụng mối quan hệ này, cộng thêm khoản hậu tạ hậu hĩnh theo "thông lệ", khách sạn của Hà Hồng sẽ có cơ hội đổi đời. Nhưng Hà Hồng hoàn toàn không ngờ được rằng, người anh em thân thiết từ nhỏ lại thu thập chứng cứ trốn thuế rồi quay sang uy hiếp mình, liên tục tống tiền Hà Hồng. Cục trưởng Đào vốn không phải là người như vậy, làm trong cục thuế hai mươi năm, lúc nào ông ta cũng thật thà như

đếm. Tại sao vừa ngồi lên cái ghế cục trưởng đã trở mặt với bạn thân? Hà Hồng không tài nào hiểu nổi.

Đáp án duy nhất chính là thấy mình hiền nên bắt nạt, Hà Hồng nghĩ vậy.

"Ông ta nói vì cần tiền chữa bệnh cho con gái nên mới bắt đắc dĩ phải lấy tiền của mình." Hà Hồng thầm nghĩ. "Bịa đặt! Mười mấy năm nay, chẳng lẽ ông ta không tích cóp nổi hai trăm nghìn đồng chi phí phẫu thuật?"

Thực ra thì cục trưởng Đào không hề nói dối. Phí điều trị thường niên của Đào Tử đã tiêu tốn sạch trơn khoản tiền tích lũy của cục trưởng. Vì vợ không có việc làm, chỉ dựa vào khoản tiền lương ít ỏi thì thực sự khó lòng tích cóp cho đủ chi phí phẫu thuật.

Dùng dao dùng súng để giết người, Hà Hồng không dám, nên ông ta phải chuyển sang dùng âm mưu. "Không dọa chết được nó cũng phải để nó sợ đến thành bệnh." Hà Hồng dự định báo thù cục trưởng Đào như vậy.

Ông ta bám theo Đào Tử, đứng ở dưới tầng quán karaoke đợi cô bé, sau đó nhiệt tình đòi lái xe đưa cô bé về nhà. Ông ta chở Đào Tử đến gần ngõ Mê Cung, nói là vào đi vệ sinh, nhưng thực ra là mang "đạo cụ" đi hóa trang. Khi ông ta lù lù xuất hiện ở trước cửa xe với bộ dạng ma nữ, Đào Tử chưa sợ đến chết ngất mà xô cửa xe bỏ chạy theo phản xạ. Do Đào Tử không chạy qua những chỗ có camera, lại cũng không thông thạo ngõ Mê Cung nên ông ta đã dồn cô bé vào ngõ cụt thành công. Cho đến khi một sinh mệnh đổ gục trước mắt mình, ông ta mới bắt đầu sợ hãi. Kế hoạch ban đầu là chỉ dọa ngất Đào Tử rồi bỏ đi, nhưng vì sợ sự việc bại lộ, ông ta đã vác thi thể của Đào Tử lên taxi, nhanh chóng chạy khỏi ngõ Mê Cung.

Ông ta nghĩ đến các cách thiêu xác, chặt xác, tiêu hủy xác, nghĩ rất nhiều cách nhưng đều không thể làm được. Nên cuối cùng, ông ta đã nhét

thi thể của Đào Tử vào vali ném xuống sông Lệ Kiều.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường đã tìm được vết máu của Đào Tử trong phòng tắm nhà Hà Hồng, khiến ông ta không còn chối cãi được nữa.

Ủy ban Kỷ luật vào cuộc, tiến hành điều tra hành vi nhận hối lộ của cục trưởng Đào.

Cuối cùng, cả hai người hàng xóm cũ cùng ngồi tù.

*

"Giết người bằng phương pháp không xác định thể này thật hiếm gặp." Đại Bảo nói. "Quay về có thể viết báo cáo được đấy."

"Tham ô chỉ vì muốn chữa bệnh cho con gái," Lâm Đào lẩm bẩm, "nhưng lại chính vì tham ô mà hại chết con gái mình."

"Có vất vả đến mấy, đồng lương bèo bọt đến mấy cũng không thể trở thành lý do để tham nhũng được." Tôi nhìn Lâm Đào và Đại Bảo, nói. "Cố gắng lên!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (1)

Bản chất của sự hồ thẹn không phải là sai lầm của bản thân chúng ta, mà là do bị người khác nhìn thấy.

Milan Kundera

"Trưởng phòng Tân!" Đại Bảo thở hỗn hển chạy vào phòng. "Anh quên mất, hôm nay là ngày giỗ của bà nội anh, anh phải về quê Thanh Hương để chôn cất bà."

Sáng sớm hôm nay, tôi mở máy tính xem lại những bức ảnh khám nghiệm tử thi của những vụ án tôi từng tham gia điều tra, định chọn ra một số để sử dụng trong cuộc tọa đàm về nghiệp vụ pháp y cho các sinh viên trường Cảnh sát. Mắt nhìn hình nhưng trong đầu tôi vẫn quanh quẩn với vụ án ngón tay thứ mười một. Đã hai tuần trôi qua, bộ phận điều tra vẫn đang bận rộn điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân Phương Tương và các địa điểm mà nạn nhân đã từng ăn, ngủ, nghỉ, làm việc ở các thành phố Long Phiên, nhưng vẫn chưa lần ra được manh mối nào. Mặt khác, ADN của ngón tay thứ mười một vẫn liên tục được nhập vào trong kho dữ liệu, hết hệ thống tự động đối chiếu lại đối chiếu bằng tay không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không có bất cứ thu hoạch nào. Nhân thân của chủ nhân ngón tay đến bây giờ vẫn không sủi tăm, thi thể của nạn nhân cũng chưa được phát hiện.

Do suy đoán Phương Tương bị sát hại vào ngày 3 tháng Sáu nên vụ án này được đặt tên là chuyên án Ba Sáu. Mặc dù bộ chỉ huy chuyên án vẫn còn đó, công tác điều tra vẫn đang tiến hành nhưng không ít cảnh sát đã có

tâm lý ngại khó, đều muốn ôm cây đợi thỏ, chờ đến khi có tình hình mới tiếp tục đẩy mạnh công tác điều tra phá án.

Tôi chỉ là một bác sĩ pháp y, những việc có thể làm được đều đã hoàn tất, về phương diện điều tra phá án, thực sự tôi cũng không đưa ra được ý kiến nào. Theo lý mà nói, công tác điều tra sơ bộ được triển khai rất tốt, rất kỹ lưỡng, cũng đã thu được một số manh mối, nhưng tại sao đến tận bây giờ phía cảnh sát vẫn chưa có được thu hoạch gì? Chẳng lẽ chúng tôi đã bỏ sót điều gì?

Đại Bảo thấy tôi mắt mũi đờ đẫn không trả lời liền gõ xuống mặt bàn kêu lên: "Này, em có nghe thấy không đấy? Hôm nay là ngày giỗ bà nội anh, anh phải về nhà chôn cất bà."

Tôi như choàng tỉnh khỏi cơn mơ: "Hả? À! Xin lỗi, anh bớt đau buồn nhé."

Đại Bảo nói: "Vâng, không cần bớt nữa, bớt cả năm nay rồi. Bác sĩ pháp y mà còn không nhìn thấu sinh tử hay sao?"

"Một năm? Ngày giỗ? Chôn cất?" Tôi choàng tỉnh. "Anh nói gì sao em nghe không hiểu? Bà anh mất cách đây một năm rồi mà bây giờ mới chôn cất?"

"Phải, sao thế?" Đại Bảo ngẩn người. "Có gì lạ đâu? Phong tục quê anh là sau khi mất thì đem hỏa táng, tròn một năm sau mới đem chôn hộp tro cốt xuống đất."

"À, ừ." Tôi gật đầu. "Đúng là phong tục mỗi nơi một khác. Ở quê em, sau khi người già qua đời, hỏa táng xong rồi chôn cất luôn."

"Thế anh về nhé!" Đại Bảo vừa sắp xếp đồ đạc vừa lăm bắm. "Làm pháp y thì phải chịu khó tìm hiểu về phong tục của các địa phương chứ."

"Em đưa anh ra bến xe, tiện thể đến tổ chuyên án Công an thành phố Long Biên xem vụ án ngón tay thứ mười một có thêm manh mối gì chưa." Tôi nói.

Đại Bảo vội từ chối: "Ờ... Không cần, không cần đâu, xe công giờ quản lý nghiêm lắm, anh đi taxi được rồi."

Tôi cười, gơ chìa khóa xe đạp điện lên lúc lắc, nói: "Của mình mình dùng, thử con mui trần của em xem sao."

Hai chúng tôi vừa yên vị trên con xe đạp điện, bỗng "bụp" một tiếng điect tai, bánh xe nổ tét.

Tôi nhảy xuống xe, nhìn bánh xe xẹp lép, vô thức đưa tay lên véo bụng: "Chúng ta đi công tác liên miên, suốt ngày cơm hàng cháo chợ, đúng là không thích hợp để chạy xe mui trần."

Đại Bảo ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tôi lườm anh ta: "Ngày giỗ bà anh mà anh còn cười được à, đúng là cháu con bất hiếu."

Bỗng nhiên, một chiếc xe cảnh sát lao đánh vèo đến bên cạnh chúng tôi, Lâm Đào ngồi ở ghế lái phụ đưa tay vẫy: "Đang bảo sao không thấy hai người ở văn phòng. Có việc rồi, mau đi thôi."

"Lại có vụ án gì thế?" Tôi hí hục vác con xe đạp điện vào nhà để xe. "Vội thế à? Tớ còn chưa chuẩn bị quần áo."

"Thành phố Thanh Hương, nạn nhân là hai cô gái, vừa mới phát hiện." Lâm Đào nói. "Trung tâm chỉ huy vừa ra lệnh cho chúng ta lập tức tới đó."

"Thanh Hương?" Mắt Đại Bảo sáng lên. "Thế là anh tiết kiệm được mấy chục đồng tiền vé xe rồi."

*

"Phòng quản lý giám định vật chứng sở Công an tỉnh. Sáng sớm nay, có người phát hiện ra hai thi thể phụ nữ trong nhà tắm công nhân nữ của một mỏ than thổ phỉ tại vùng ngoại ô thành phố chúng tôi. Nhân viên kỹ thuật phán đoán sơ bộ là bị sát hại. Vì đây là vụ án có hai nạn nhân, gây ảnh hưởng xấu đến dư luận, cộng thêm hiện trường đã bị phá hủy, gây khó khăn cho công tác phá án, nên đề nghị các chuyên gia kỹ thuật sở Công an tỉnh đến Thanh Hương chỉ đạo phá án. Rất hy vọng nhận được sự giúp đỡ. Phân đội cảnh sát hình sự Công an thành phố Thanh Hương. Ngày 29 tháng 6."

Khi đã lắc lư trên xe, Lâm Đào đọc fax nội bộ khẩn cấp vừa nhận được, không bỏ sót một chữ. "Đề nghị phòng Pháp y, phòng Pháp chứng nhanh chóng điều chuyên gia cấp tốc đến hiện trường. Trương Hiếu Khê. Mọi người xem này, giám đốc Trương phê duyệt ngay lập tức nên mới phải vội vàng đi tìm hai người, may mà hai người chưa kịp chạy xa."

"Nhà tắm? Nhân viên nữ?" Đại Bảo nhìn lên nóc xe, nói. "Lần trước anh có xem một mẫu tin thời sự, có hai cô bạn thân tắm chung, vì chê bai ngực của đối phương mà trở mặt thành thù, đánh chửi nhau âm ỉ. Vụ này liệu có giống thế không nhỉ? Gây án rồi tự sát?"

Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến cái phán đoán trời ơi đất hời của Đại Bảo, nhắm mắt tranh thủ ngủ một giấc. Mỗi khi phải đối mặt với vụ án hóc búa không phá ngay được, tôi lại ngủ không ngon giấc. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến tôi mới công tác được bảy năm mà trông như đã già đi mười mấy tuổi.

Trong cơn mơ màng, tôi cảm thấy xe đã xuống khỏi đường cao tốc, bèn vội gắng gượng mở choàng đôi mắt chỉ muốn díp lại ra. Phân đội trưởng Trần của phân đội Cảnh sát hình sự Công an thành phố Thanh Hương đã đứng đợi sẵn bên trạm thu phí từ lâu, nhanh nhẹn nhảy lên xe chúng tôi, thân mật vỗ vai tôi rồi nói: "Đi thôi, tôi dẫn đường, nhân tiện kể qua tình hình cho các anh nghe."

Phân đội trưởng Trần còn rất trẻ, rất đẹp trai, giỏi ăn nói, là phân đội trưởng Cảnh sát hình sự trẻ tuổi có triển vọng nhất của tỉnh chúng tôi.

Thanh Hương là một thành phố được xây dựng trên than, nói như vậy cũng không ngoa chút nào. Chín mươi phần trăm nguồn thuế thu của thành phố đều đến từ ngành than, thậm chí những địa danh mang tính tiêu biểu của toàn thành phố cũng là Mỏ Một, Mỏ Hai, Mỏ Ba. Dù là khu mỏ nhưng vùng trung tâm cũng phát triển giống như trung tâm thành phố, những người sống dựa vào nguồn than đã sinh sống nhiều đời ở đây.

"Xảy ra vụ án này tôi mới biết," sắc mặt phân đội trưởng Trần đầy bí hiểm, "ngành than còn có rất nhiều ngành bên rìa, ví dụ, địa điểm xảy ra vụ án là ở một công ty quản lý tài sản."

"Ví dụ" này đã khiến Đại Bảo thất vọng: "Ờ... Công ty quản lý tài sản ở đâu mà chẳng có? Trong khu dân cư, trong công ty, trong chợ đều có cả, bây giờ trường đại học, thậm chí là trong cơ quan công an cũng có bóng dáng của ban quản lý tài sản cả rồi."

Phân đội trưởng Trần cười tủm tỉm: "Nhưng công ty quản lý tài sản của ngành than lại có lối đi riêng."

*

Sau khi nghe phân đội trưởng Trần giới thiệu, chúng tôi đều kinh ngạc.

Công ty quản lý tài sản của ngành than thực ra là một ngành treo đầu dê bán thịt chó. Chức trách chủ yếu của họ là sau khi một núi than được vận chuyển đi, trước khi núi than tiếp theo được đắp lên, họ sẽ dọn dẹp "rác" gồm phần đáy của núi than trộn lẫn với bùn đất. Chữ "rác" ở đây tôi đã đặc biệt bỏ vào trong ngoặc kép.

Thứ "rác" này, ngôn ngữ trong nghề gọi là bùn than. Sau khi được công ty quản lý tài sản dọn dẹp, bùn than sẽ không bị đổ đi mà được chuyển đến một cánh đồng hoang gần ga tàu hỏa chở than, tích trữ tại đó. Vậy, bùn than có tác dụng gì? Công ty quản lý sẽ liên kết với một số công ty trung gian mua bán than, trộn lẫn nửa toa xe bùn than với một toa xe than, như vậy sẽ dễ dàng "hô biến" một toa xe than thành một toa xe rưỡi. Công ty trung gian và công ty quản lý tài sản cùng chia chác lợi nhuận.

Mặc dù đã trộn lẫn nhưng vì trong bùn than cũng có than, hơn nữa màu sắc tính chất tương đồng, dù khả năng đốt giảm mạnh nhưng người mua rất khó nhận biết và phát hiện ra. Chính vì vậy, kinh doanh bùn than nhanh chóng trở thành một ngành buôn bán phi pháp rất hời.

Ông chủ công ty quản lý tài sản thường có mối quan hệ mật thiết với bí thư đảng ủy của mỏ than. Ngoài mặt, công ty tài sản bỏ công sức ra dọn "rác" cho mỏ than nên hàng năm, mỏ than sẽ chi trả cho công ty quản lý một khoản gọi là phí quản lý tài sản. Chỉ với khoản phí quản lý tài sản này đã đủ để nuôi sống toàn bộ công ty. Cho nên ông chủ của công ty quản lý tài sản đã tập trung kinh doanh lĩnh vực không vốn siêu lợi nhuận này.

"Các anh đoán xem, lợi nhuận hàng năm của công ty quản lý tài sản kiểu này là bao nhiêu?" Phân đội trưởng Trần hỏi.

"Một triệu?" Tôi nói phóng lên.

"Năm triệu!" Lâm Đào còn mạnh mẽ hơn tôi.

Phân đội trưởng Trần lắc đầu, nói: "Hai mươi triệu."

"Hai... hai... hai mươi triệu?" Đại Bảo kinh ngạc đến xoắn cả lưỡi. "Nhưng đó là tiền bất chính."

"Địa điểm tích trữ bùn than của công ty quản lý tài sản thường rất kín đáo." Phân đội trưởng Trần nói. "Nông dân quanh đó đều biết làm việc

trong công ty này hái ra tiền nên cũng tranh thủ mọi quan hệ quen biết, chạy chọt đủ đường để vào được công ty. Công ty cần lao động khỏe mạnh là có thể tìm được những trai tráng khỏe mạnh nhất vùng. Công ty cần kế toán là có thể tìm được những kế toán tháo vát nhất vùng. Công ty cần nhân viên quan hệ công chúng là có thể tìm được những cô gái xinh đẹp nhất vùng."

"Không biết bao nhiêu kẻ đã phất lên nhờ vào làm ăn bất chính?" Tôi than thở.

"Ở nước mình thì có doanh nghiệp nào phát đạt mà không làm ăn bất chính?" Lâm Đào nói.

"Cực đoan quá, cực đoan quá." Tôi phản đối.

"Ờ..." Đại Bảo nói. "Chẳng lẽ ai cũng bỏ mặc cho cái công ty đó thích làm gì thì làm à?"

"Chắc sau khi xảy ra vụ án này, các ban ngành có liên quan sẽ chú ý hơn." Phân đội trưởng nói. "Không chỉ có vậy, họ còn thuê cả lao động trẻ em. Hai cô gái xinh đẹp, nạn nhân của vụ án này, đều chưa đầy 16 tuổi."

"Chưa đầy 16 tuổi?" Lâm Đào kêu lên. "Thế họ không đi học à?"

"Cần những cô gái trẻ như thế để làm gì?" Đại Bảo hỏi. "Công việc này cần đàn ông sức vóc chứ."

"Nhân viên quan hệ công chúng." Phân đội trưởng Trần nói. "Quan hệ, hiểu không? Là kiểu quan hệ đó đó."

Nhìn ánh mắt ngơ ngác của Lâm Đào và Đại Bảo, tôi thầm than thở nếu mình cũng được ngây thơ như họ thì tốt biết mấy. Tôi ngắt lời phân đội trưởng Trần: "Anh vẫn chưa nói cho chúng tôi biết về tình hình cơ bản của vụ án đâu nhé."

"À, phải rồi." Phân đội trưởng Trần vỗ đầu. "Vụ án là như thế này."

*

Từ ngày 25 đến ngày 28 tháng Sáu, công ty quản lý tài sản thành phố Thanh Hương tạm ngừng hoạt động nên toàn công ty được nghỉ bốn ngày. Vì được nghỉ dài ngày nên đa số các nhân viên đều rời khỏi khu ngoại ô hoang vắng, đi xe về quê. Chỉ có hai thiếu nữ trẻ chưa đầy 16 tuổi là Hoàng Dung và Tạ Lâm Diệu muốn ở lại công ty lên mạng miễn phí nên không về nhà. Bảo vệ trực ban thấy họ có hai người, lại tình nguyện trông nom giúp, nên cũng chuẩn về nhà.

Tờ mờ sáng hôm nay, bảo vệ Lưu Kiệt sống ở gần đó đi xe máy quay về công ty.

Trong lúc ngồi trong phòng bảo vệ ăn sáng, anh ta lơ mơ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách vọng trong không gian tĩnh mịch. Hẳn là tiếng xối nước trong nhà tắm.

Công ty quản lý tài sản Thanh Hương ngoài tòa nhà văn phòng được xây dựng khá khang trang, trang thiết bị hiện đại, còn các công trình khác như ký túc xá, nhà tắm, nhà vệ sinh, nhà kho đều xập xệ tồi tàn. Nhà tắm công nhân nữ nằm ở một góc sân, là nhà cấp bốn xây bằng gạch đỏ, cửa kính mờ kiểu cũ. Đám dê xồm trong công ty rất thích nghe tiếng nước chảy vọng ra từ nhà tắm công nhân nữ. Cánh cửa sổ cổ lỗ trong nhà tắm cũng không thể ngăn được những ánh mắt nheo nheo nhìn trộm.

Bảo vệ Lưu Kiệt nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn 6 giờ sáng, còn hơn hai tiếng nữa mới tới giờ công nhân đi làm. Đi nhìn trộm lúc này là thích hợp nhất!

Đến gần nhà tắm, Lưu Kiệt nhìn thấy ánh đèn vàng cam bên trong nhưng lại không nhìn thấy bóng hình đẹp đẽ lẽ ra phải in trên cửa sổ kính

mờ. Còn cách mấy mét nữa mới đến nhà tắm, anh ta giẫm phải một vũng nước.

*

"Là sao? Nước trong nhà tắm tràn ra khỏi cửa?" Đại Bảo vội hỏi.

Phân đội trưởng Trần gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Cửa nhà tắm vẫn đóng kín à?" Tôi hỏi. "Nạn nhân chết trong nhà tắm đúng không?"

"Đóng kín. Loại khóa kiểu cũ, ở bên ngoài phải dùng chìa khóa mới mở được, bên trong có thể vặn mở trực tiếp." Phân đội trưởng Trần gật đầu nói. "Nhưng khóa cửa đã bật ra, có lẽ là bị ai đó dùng chân đạp tung. Bảo vệ nói thấy cửa vẫn đóng, anh ta không đụng vào cửa nên không biết cửa chỉ khép hờ."

"Sao tôi cứ cảm giác là người trong công ty gây án?" Đại Bảo nói. "Nhìn trộm, sau đó cưỡng hiếp, rồi giết người."

"Khu vực công ty có cổng không?" Tôi hỏi.

Phân đội trưởng Trần lắc đầu: "Cổng không bao giờ đóng. Vì tòa nhà văn phòng của công ty có hệ thống cửa chống trộm, còn bên ngoài tòa nhà này chẳng có gì đáng giá nên chỉ cần bảo vệ tòa nhà văn phòng thôi."

"Từ từ đã!" Lâm Đào nói. "Sao không ai nghĩ như tôi nhỉ, tôi vẫn chưa hiểu tại sao bảo vệ không đẩy cửa vào mà đã biết bên trong có người chết?"

"Bảo vệ nói," phân đội trưởng Trần kể tiếp, "anh ta giẫm phải nước, đang nghĩ không hiểu tại sao nước trong nhà tắm lại tràn ra khỏi cửa, vừa cúi đầu nhìn thì phát hiện ra đôi tất trắng trong giày đã ngả sang màu đỏ."

Ngồi xuống nhìn kỹ, mới biết không phải là nước, mà là máu! Chính vì thế, anh ta đã báo cảnh sát luôn."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (2)

"Liệu có thể làm một thực nghiệm xem thử vòi nước chảy mấy ngày thì nước mới tràn ra khỏi cửa lênh láng như thế không?" Đại Bảo hỏi.

Vừa mở cửa nhà tắm, mùi máu tanh đã xộc lên nồng nặc. Để dòng nước không tiếp tục phá hỏng hiện trường, bộ chỉ huy đã sai người khóa van nước tổng của công ty quản lý tài sản nên nước không chảy nữa. Nhưng trong thời tiết oi bức thế này, nhà tắm lại kín bưng không thông gió, nước nóng lại chảy liên tục rất lâu nên cho dù đã khóa vòi nước mấy tiếng đồng hồ nhưng nhiệt độ trong phòng vẫn cao hơn bên ngoài đến mấy độ. Môi trường nóng ẩm sẽ đẩy nhanh tốc độ phân hủy của thi thể. Chúng tôi vừa bước đến cửa, mùi thối rửa cộng với mùi máu tanh dữ dội đã tấn công thần kinh khứu giác của chúng tôi.

"Trong môi trường thế này thì không thể căn cứ vào nhiệt độ tử thi và mức độ thối rửa để phán đoán thời gian tử vong được, đúng không?" Lâm Đào hỏi.

Có đến mấy lỗ cống cùng thoát nước nhưng nền nhà vẫn còn đọng nước. Chúng tôi kê đệm khám nghiệm, bước đi từng bước cứ như qua cầu khỉ, tiến lại gần thi thể.

Hai thi thể nằm cách nhau khá xa. Thi thể của cô gái tóc nhuộm vàng nằm sấp trên sàn nhà cách cửa khoảng hai mét, hoàn toàn khóa thân. Cô gái tóc đen cuộn trong góc trong cùng của nhà tắm, nằm nghiêng, mặt úp xuống sàn, cũng không mặc gì. Khuôn mặt của hai nạn nhân đều bị máu và tóc che kín, không thể nhìn rõ.

"Mức độ phân hủy có liên quan chặt chẽ với môi trường xung quanh." Tôi lật mí mắt, ấn thử xuống da lưng của thi thể rồi than thở. "Bụng dưới của nạn nhân đã ngả sang màu xanh lục, lan lên bụng trên, cho thấy đường ruột đã bắt đầu thối rữa. Thường thì trong thời tiết này cần phải ba ngày trở lên. Nhưng giác mạc của nạn nhân có dạng mây mù, nửa trong suốt, vẫn còn nhìn thấy đồng tử, cho thấy mới tử vong trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Vết hoen tử thi cơ bản đã ổn định, ấn xuống không bị nhạt màu, chứng tỏ đã tử vong được hai mươi tư tiếng đồng hồ trở lên."

"Vậy là thế nào?" Lâm Đào hỏi.

"Trong trường hợp này, độ đục của giác mạc và tình trạng của vết hoen tử thi sẽ phản ứng chân thực nhất thời gian tử vong. Trong môi trường nóng ẩm, nội tạng thối rữa nhanh hơn cũng là chuyện bình thường." Tôi nói.

Lâm Đào ngửa đầu nhìn bóng đèn chống nước lập lòe trên trần, nói: "Bật đèn, đã tử vong hai mươi tư tiếng trở lên, bốn mươi tám tiếng trở lại, vậy chứng tỏ họ bị sát hại vào tối hôm kia."

Tôi gật đầu.

"Thi thể luôn biết nói." Đại Bảo gật gù. "Chúng ta không cần làm thực nghiệm với nước chảy nữa, để tiết kiệm tài nguyên."

"Khi chúng tôi đến, hai vòi nước đang chảy." Điều tra viên chau mày, chỉ vào hai vòi nước trong cùng. Đương nhiên anh ta không thể chịu đựng nổi bầu không khí trong nhà tắm.

"Khi các anh đến, mực nước thế nào?" Tôi hỏi.

"Cơ bản là ngập đến hai phần ba thi thể." Điều tra viên đáp.

Tôi thở dài: "Nếu là vụ án cưỡng hiếp, xác suất lấy được mẫu xét nghiệm là rất thấp."

"Tại sao?" Lâm Đào hỏi.

"Tinh dịch tan trong nước." Tôi nói.

"Vậy thì cũng không thể xác định được có phải là vụ án cưỡng hiếp hay không à?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lắc đầu nói: "Đừng vội, vừa nãy anh Đại Bảo đã nói rồi, thi thể biết nói đấy."

Máu bị nước pha loãng, loang khắp nền nhà tắm, muốn căn cứ vào vết máu để phục dựng hiện trường là không thể. Đến quần áo của nạn nhân đặt trên ghế cạnh cửa nhà tắm cũng trở nên ẩm ướt. Với một hiện trường thế này, pháp y chỉ còn có thể khám nghiệm bên ngoài thi thể, phối hợp với công tác khám nghiệm dấu vết, hy vọng có thể phát hiện ra một vài manh mối.

Tôi phân công Đại Bảo đi theo đệm khám nghiệm đến bên thi thể trong góc nhà, còn tôi khám nghiệm thi thể ở gần cửa.

"Ai đã động vào thi thể thế?" Tôi kêu lên.

"Làm gì có ai." Viên cảnh sát bảo vệ hiện trường kêu lên đầy oan ức. "Khi chúng tôi đến, nạn nhân đã nằm ở đó. Anh nhìn mà xem, vùng chấm của nạn nhân bị thương, phù hợp với động tác ngã sắp xuống."

Sau gáy cô gái có mấy vết thương giập rách, rìa mép không phẳng phiu, cầu nối tổ chức bên trong vết thương rất rõ rệt. Da đầu nứt toác lộ ra xương sọ màu trắng, bên trong vết thương, tổ chức dưới da vàng đen lẫn lộn trông vô cùng rùng rợn. Quanh vết thương không có vết máu.

"Họ đã nói, mực nước ngập đến hai phần ba thi thể. Nếu nạn nhân này nằm sấp thì tại sao vết máu sau đầu lại bị rửa sạch sẽ thế này? Ngay cả trên tóc cũng không có vết máu dính rõ rệt." Tôi nói. "Hơn nữa vết hoen tử thi nằm ở sau lưng, chứng tỏ sau khi chết, nạn nhân đã nằm ngửa trong suốt hai mươi tư tiếng trở lên, vì vậy vết hoen tử thi mới cố định ở phần lưng."

"Đúng thế, trường hợp này thường là do thi thể bị lật ngược lại sau khi nạn nhân đã tử vong trên hai mươi tư tiếng." Tiếng Đại Bảo vọng lại từ trong góc.

"Nhưng... nhưng đúng là không ai có thể vào đây để dịch chuyển thi thể." Anh cảnh sát nói. "Tôi luôn đứng bên ngoài canh chừng, cửa nhà tắm không hề mở ra."

Tôi trấn an: "Đừng lo, không phải tôi bảo anh tắc trách đâu. Nạn nhân tử vong vào khoảng tối ngày 27. Trong khoảng thời gian từ tối ngày 28 đến trước khi các anh đến vào ngày hôm nay, khả năng là đã có người động chạm vào thi thể."

Anh cảnh sát chớp chớp mắt, không nói năng gì."

Tiếng của Đại Bảo lại vang lên từ trong góc phòng: "Này, em nói xem liệu có phải Lưu Kiệt đã giết người vào hôm kia, sáng sớm hôm nay đến đây lại nảy sinh mục đích nào đó nên mới lật thi thể lại, sau đó báo cảnh sát?"

"Cũng có khả năng đấy, cái kiểu vừa ăn cắp vừa la làng thế này gặp nhiều rồi." Anh cảnh sát vội vã tiếp lời.

"Nhưng hẳn làm vậy nhằm mục đích gì nhỉ?" Tôi nói. "Hành vi này sẽ khiến hẳn bại lộ."

"Đúng rồi đấy!" Lâm Đào này giờ im lặng quét dấu vết trên cửa, giờ chợt dừng tay nói. "Giả thiết của anh Đại Bảo đúng là rất có khả năng."

"Ồ?" Tôi phấn khởi đứng bật dậy, định đi về phía Lâm Đào. Do đứng dậy nhanh quá nên hơi xây xẩm, loạng choạng trên tấm đệm một lúc mới giữ được thăng bằng.

"Là thế này!" Lâm Đào chỉ tay nói, "loại khóa cửa này bên ngoài là khóa chìm, bên trong có một tay nắm, một then cài, tiếc là đã gỉ hết cả rồi. Vì điều kiện kém quá nên rất khó để lại dấu vân tay."

"Không đúng." Tôi bước trên những tấm đệm đi về phía Lâm Đào. "Nếu hung thủ đứng bên ngoài muốn khép cửa lại, kiểu gì cũng phải sờ vào mép cửa, vì bên ngoài không có tay cầm."

"Cho nên tớ đã tập trung quét khắp bề mặt cánh cửa." Lâm Đào gật đầu nói. "Khổ nỗi cánh cửa này rờm quá, điều kiện quá tệ, có một vài mảng vân tay khả nghi cũng không có giá trị đối chiếu. Nhưng trên chốt cài cửa có một dấu vân tay không hoàn chỉnh."

Tôi nheo mắt nhìn vào chốt cài cửa.

Lâm Đào nói với một kỹ thuật viên đang đứng phía sau: "Đã lấy mẫu vân tay của Lưu Kiệt chưa?"

Kỹ thuật viên gật đầu, rút từ trong túi ra một tấm thẻ in vân tay. Khi điều tra án mạng, trước tiên phải lấy vân tay của người phát hiện ra vụ án, điều này đã trở thành ý thức thâm căn cố đế của các nhân viên kỹ thuật.

Lâm Đào mở tấm ảnh vừa chụp bằng máy chụp dấu vân tay, phóng to rồi đối chiếu với mẫu vân tay trên thẻ.

"Vân tay đúng là một thứ tuyệt vời." Giọng tôi tràn đầy ngưỡng mộ. "Không giống ADN, muốn đối chiếu phải mất mấy tiếng đồng hồ. Đối chiếu dấu vân tay chỉ cần mấy phút là xong."

"Chính là hắn." Lâm Đào không đáp lời tôi nhưng câu nói của cậu ta khiến tất cả cảnh sát ở hiện trường nhảy dựng cả lên.

"Chết tiệt!" Điều tra viên chính nói. "Từ đầu tôi đã thấy hắn không phải hạng người tử tế, dám qua mặt chúng ta? Hắn còn thề thốt là không hề động vào cánh cửa nhà tắm. Không động vào, sao trên cửa lại có dấu vân tay của hắn?"

"Chứng cứ đã xác thực," tôi nói, "trên cửa có dấu vân tay của hắn, có khả năng chính hắn đã động vào thi thể, nhưng hắn lại không thừa nhận, các anh hãy đi thẩm tra xem. Chú ý nhé, phải làm rõ lý do vì sao hắn giết người, rồi tại sao sáng sớm nay lại lật thi thể lại."

Điều tra viên chính gật đầu, rời khỏi hiện trường với niềm tin tràn trề.

"Đôi khi phá án chỉ cần một dấu vân tay. Tiếp theo, tớ thấy, hay là chúng ta cùng Đại Bảo về tham gia lễ an táng bà nội anh ấy?" Tôi hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào gật đầu.

"Không cần đâu!" Đại Bảo nói. "Còn phải khám nghiệm tử thi nữa, không biết vụ án đã phá được hay chưa, nhưng thi thể vẫn cứ phải khám nghiệm."

"Em biết rồi, không cần anh phải dạy." Tôi nói. "Bây giờ, phải chuyển thi thể đến nhà xác để hong khô đã. Ướt sũng thế này mà khám nghiệm ngay, không khéo lại bỏ sót dấu vết trên thi thể."

"Đúng đấy, đúng đấy!" Lâm Đào nói. "Khám nghiệm thi thể cũng phải chọn đúng thời điểm. Trong vụ án này, tớ vẫn cảm thấy chứng cứ chưa đủ thuyết phục."

"Không sao, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành tốt đẹp, phần còn lại cứ để cho pháp y." Tôi tự tin vỗ vai Lâm Đào.

"Này, này!" Lâm Đào vội vàng né tránh. "Đừng có đeo nguyên gang tay mà vỗ vào người tớ, cái áo này đắt tiền lắm đấy."

Tôi và Đại Bảo cẩn thận giúp các nhân viên nhà xác chuyển hai thi thể ướt sũng vào túi đựng tử thi, rồi ba chúng tôi cũng lên xe vội vàng đến nhà tang lễ để tham gia lễ an táng bà nội Đại Bảo.

Phong tục miền Bắc đúng là phức tạp, là cháu đích tôn mà lại đến muộn nên Đại Bảo bị bố mẹ mắng cho một trận vuốt mặt không kịp, mặt mày bí xị quần vải xô trắng quanh lưng. Nghi thức lúc này mới bắt đầu, nào là đốt pháo, khóc lóc, vái lạy, cúng tế, kéo dài hơn một giờ đồng hồ. Tiếp theo, người chủ tế ném hoa quả cúng xuống, mọi người ùa vào tranh cướp, ai cướp được thì vội vã nhét ngay vào miệng.

"Theo truyền thuyết, ăn đồ cúng tế của người sống thọ thì có thể kéo dài tuổi thọ." Đại Bảo thì thào với tôi.

Tôi lắc đầu nói: "Như vậy không đúng, đồ cúng dâng cho hương hồn người quá cố, sao lại cướp về ăn được?"

"Em không hiểu đâu, đây là phong tục ở quê anh." Đại Bảo nói. "Lát nữa còn phải dùng cành liễu quét sạch hộp tro cốt, sau đó mới đưa đi an táng được."

Vậy là lại thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa.

Sau khi lễ an táng kết thúc, chúng tôi lại lên xe quay trở về tổ chuyên án đợi kết quả thẩm vấn.

"Chắc mọi người mệt lắm phải không?" Đại Bảo có vẻ áy náy. "Thành phố Thanh Hương nằm ở chỗ giao cắt của bốn tỉnh nên chịu ảnh hưởng của

nhiều nền văn hóa khác nhau, phong tục tập quán rất phức tạp. Vốn dĩ mỗi thôn xóm có tập tục khác nhau, nhưng lâu dần, vì không muốn đặc tội với thần linh nên người quê anh đã tập trung phong tục của mọi nơi lại rồi sử dụng tổng hợp."

"Đừng nói lung tung, cẩn thận lại đặc tội với thần linh đấy." Lâm Đào nghiêm nghị nhắc nhở.

"Nhưng em lại rất hứng thú với các phong tục tập quán." Tôi nói.
"Anh thử kể một vài phong tục lạ lùng cho em nghe xem nào."

"Thế thì nhiều lắm. Đặc biệt lạ lùng ấy à? Ví dụ như một huyện ở phía bắc Thanh Hương có tục nếu trẻ con chết yếu phải đặt thi thể của đứa trẻ ở ngã ba đường ba ngày. Một huyện ở phía nam lại quan niệm thi thể không được nhìn thấy ánh nắng, cho nên họ sẽ dùng vải trắng bọc kín đầu thi thể lại. Còn một số nơi khác, sau khi có người qua đời, phải nhét tiền xu vào miệng. À, còn có một nơi có tục trét bùn lên mặt nạn nhân. Ở quê anh, phải mặc cho thi thể nhiều lớp áo liệm, chất liệu của áo liệm cũng rất cầu kỳ."

"Đây là phong tục tập quán kiểu gì thế? Rõ ràng là mê tín dị đoan." Tôi nói.

"Đừng nói bừa, đừng nói bừa." Lâm Đào cuống quýt kêu lên.

Trong lúc trò chuyện, xe đã chạy đến trước cổng trụ sở Công an thành phố Thanh Hương.

Chúng tôi vừa đẩy cửa bước vào tổ chuyên án đã cảm thấy bầu không khí thật nặng nề. Tất cả lãnh đạo và cảnh sát đều có mặt, người thì cau có, người thì hút thuốc, người thì uống trà, người thì xem tài liệu, người thì ngồi chờ đợi, chẳng ai nói tiếng nào. Nhưng câu nói của phân đội trưởng Trần lại chẳng hề ăn nhập với bầu không khí đó: "Lưu Kiệt khai nhận rồi."

"Yeah!" Tôi và Đại Bảo đập tay vào nhau.

"Hắn khai nhận đã có hành vi dâm ô thi thể," phân đội trưởng Trần nói, "nhưng phủ nhận giết người."

"Dùng máy phát hiện nói dối cũng đã loại trừ khả năng hắn giết người." Anh Trương, giám đốc sở nghiên cứu Kỹ thuật hình sự nói.

"Nhưng hắn giải thích thế nào về hành vi xâm nhập hiện trường, xoay lật thi thể?" Chuyển biến quá bất ngờ khiến tôi hơi choáng váng.

"Giải thích rồi!" Phân đội trưởng Trần nói. "Hắn nói sáng sớm hôm nay, sau khi đến công ty, nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm, hắn liền lén tới đó nhìn trộm, phát hiện ra cửa chỉ khép hờ. Hắn vừa bước vào nhà tắm đã sợ hết hồn, nhưng nổi sợ hãi nhanh chóng bị dục vọng lấn át, hắn liền cài then cửa nhà tắm từ bên trong vì sợ những công nhân đến sớm phát hiện ra, do đó đã để lại dấu vân tay trên then cửa. Sau đó, hắn thực hiện hành vi dâm ô đối với thi thể. Vì sợ chúng ta phát hiện ra dấu vân tay in trên người nạn nhân nên trước khi đi, hắn đã lật úp thi thể xuống nước."

"Mùi thối rửa nồng nặc như thế mà hắn còn làm được." Đại Bảo tỏ ra ghê sợ.

"Anh phải hiểu cho một tên dê xồm như hắn." Một điều tra viên vừa lên tiếng đã bị phân đội trưởng Trần quăng cho một cái lườm nên đành ngậm miệng.

"Nhưng lời khai của hắn có phải sự thật không?" Lâm Đào nói. "Máy phát hiện nói dối chỉ có thể tham khảo, không thể dùng làm căn cứ để loại trừ hoặc phá án được."

"Các anh đã xác định hung thủ gây án vào tối 27 tháng Sáu." Phân đội trưởng Trần nói. "Khi bắt Lưu Kiệt, chúng tôi đã phái một nhóm đi điều tra về hắn. Cả đêm ngày 27 tháng Sáu, Lưu Kiệt ngồi đồng trong một quán net ở thành phố Thanh Hương từ 5 giờ chiều ngày 27 đến tận 10 giờ sáng ngày 28, có camera giám sát làm chứng. Đến trưa ngày 28, hắn về nhà ngủ,

người nhà và hàng xóm có thể làm chứng. Quả thực hẳn không có đủ điều kiện thời gian để gây án."

"Tớ đã nói rồi mà, chứng cứ của vụ án có vấn đề." Lâm Đào rất điềm tĩnh. "Đúng là đã có chứng cứ chứng minh không phải Lưu Kiệt gây án."

"Nhưng hẳn dân ô thi thể! Phá hoại hiện trường! Cản trở điều tra!" Tôi hằm hằm giận dữ.

"Được rồi, được rồi!" Lâm Đào nói. "Tranh thủ còn mấy tiếng nữa mới trời tối, chúng ta hãy quay về nhà xác thôi. Các cậu đợi tớ một chút, tớ đi lấy bộ quần áo làm việc, thay cái áo sơ mi này ra đây."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (3)

"Sơ suất quá!" Trên xe đến nhà xác, tôi tự trách mình. Cứ ngỡ sự việc đã có chứng cứ xác thực, nào ngờ lại có đảo ngược bất ngờ. Có điều qua sự vụ lần này, tôi càng hiểu rõ hơn về ý nghĩa đa chiều của hai chữ chứng cứ, đó tuyệt đối không chỉ là một dấu vân tay hay một đồ thị ADN, mà còn là một ý thức, một tư duy.

Hình ảnh của hai thi thể cứ quanh quẩn mãi trong đầu óc tôi, nhưng tôi lại không thể tưởng tượng ra hình thái tổn thương của họ. Điều này khiến tôi càng nóng ruột, chỉ muốn đến nhà xác thật nhanh.

Trong phòng giải phẫu, hai túi đựng tử thi đã được mở ra, hai thi thể nằm im lìm trên hai mặt bàn giải phẫu, nước trên người đã khô. Chúng tôi quyết định khám nghiệm tử thi của cô gái tóc đen cuộn tròn trong góc tường trước. Theo như đơn vị thụ lý vụ án giới thiệu, cô gái tên là Hoàng Dung.

"Quách Tĩnh biết được chắc sẽ đau lòng lắm đây." Lâm Đào cầm máy ảnh lên, nghiêm túc chụp ảnh lưu lại.

Hoàng Dung là nữ chính, Quách Tĩnh là nam chính trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Trên đường đi cải trang thành ăn mày, Hoàng Dung vô tình gặp gỡ Quách Tĩnh và nhanh chóng bị thu hút bởi sự đáng yêu ngốc nghếch của chàng, sau cùng hai người kết làm vợ chồng, sinh được ba người con

Đại Bảo ngồi xuống bên cạnh bàn giải phẫu, cầm dao phẫu thuật từ từ cạo tóc nạn nhân. Còn tôi khám nghiệm lần lượt theo đúng quy trình. Đầu

tiên là khám nghiệm bề ngoài thi thể theo trình tự đầu, mặt, cổ ngực, bụng, tứ chi. Đặc biệt là phần da đầu, da mặt đòi hỏi sự kỹ lưỡng cao độ nhất, ví dụ như mí mắt, niêm mạc môi đều là những bộ phận pháp y cần tập trung khám nghiệm.

"Trên đầu có rất nhiều vết thương," Đại Bảo nói, "rất khó cạo tóc."

Pháp y buộc phải là những thợ cạo lành nghề, đương nhiên, chúng tôi chỉ thạo có đúng một kiểu cạo trọc mà thôi. Vì tránh để tóc che mất những bộ phận tổn thương, cần phải cạo sạch tóc trước khi khám nghiệm tử thi. Có bác sĩ pháp y quen cạo bằng dao phẫu thuật, cũng có người phải mua dao cạo chuyên dụng. Có đôi khi, người nhà nạn nhân cảm thấy cạo tóc là thiếu tôn trọng nạn nhân, còn xung đột với pháp y.

Nếu trên da đầu có nhiều vết thương, thao tác cạo tóc của bác sĩ pháp y sẽ trở nên khó khăn, vì không được phép phá hỏng hình thái ban đầu của vết thương, lại phải cạo sạch tóc trên phần da bong tróc xung quanh, việc này đòi hỏi phải có tay nghề khéo léo.

"Kết mạc mí mắt trắng bột, khoang miệng mũi không có tổn thương." Tôi không đáp lời Đại Bảo, vẫn tiến hành khám nghiệm tuần tự.

Lâm Đào cầm máy ảnh, đứng bên cạnh quan sát những bức ảnh vừa chụp được, nói: "Sao tớ cứ cảm thấy lỗ mũi của nạn nhân rất đen."

Lâm Đào nói, tôi lập tức cầm kẹp cầm máu vạch lỗ mũi của nạn nhân ra xem: "Ồ, cậu nói mới thấy, đúng là đen một cách bất thường." Nói rồi, tôi cầm tăm bông đưa vào lỗ mũi nạn nhân quẹt một vòng, khi rút ra, đầu bông trắng đã đen nhem.

Tôi quẹt thử khoang mũi của Tạ Lâm Diệu, cũng có hiện tượng tương tự.

"Thế là thế nào?" Lâm Đào hỏi. Đại Bảo cũng chau đầu nhìn vào.

"Vô lý!" Tôi nói. "Nhà tắm rất sạch sẽ, mặt sàn cũng lát gạch men, tại sao lại có nhiều bụi bẩn lọt vào khoang mũi như thế nhỉ?"

"Mặt của nạn nhân đều ngập trong nước." Đại Bảo nói. "Chẳng lẽ nạn nhân đã xuống lò than? Mặt rất bẩn? Nước chỉ làm sạch bụi bẩn trên mặt chứ không thể chui vào làm sạch khoang mũi được?"

"Họ là con gái, mới 16 tuổi, lại làm công việc sạch sẽ." Tôi nói. "Xuống lò than? Anh nghĩ liệu có khả năng đó không?"

"Vậy thì chắc chắn hai cô ấy đã chơi trò gì đấy rồi làm bẩn mặt mình." Đại Bảo trợn ngược mắt, suy nghĩ.

"Em nghĩ là không phải đâu, chẳng lẽ anh không biết khuôn mặt có ý nghĩa như thế nào với một cô gái trẻ hay sao?" Lâm Đào nói.

"Liệu có phải do hung thủ gây ra không?" Tôi nhấc hai tay của nạn nhân lên xem rồi nói. "Tất cả các bộ phận trên thi thể đều không có bụi bẩn màu đen, kẽ móng tay cũng rất sạch sẽ. Cho dù hung thủ gây ra thì cũng chỉ có thể làm bẩn được da mặt của nạn nhân thôi chứ."

"Quan trọng nhất, bụi bẩn là thứ gì?" Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu: "Đúng, điểm này rất quan trọng, lập tức đưa đến Công an thành phố tiến hành xét nghiệm vật chứng vi lượng. Giờ đã muộn rồi, chúng ta cứ tiếp tục."

Khám nghiệm sơ qua bề ngoài xong, tôi cắt lấy mười móng tay của cả hai nạn nhân, sau đó dùng tăm bông quét vào khoang miệng, âm đạo, hậu môn để lấy mẫu. Thao tác lấy mẫu cũng là trình tự bắt buộc trong quá trình khám nghiệm tử thi, đặc biệt là trong những vụ án ngờ là cưỡng hiếp, những thao tác này lại càng quan trọng.

"Cho dù đã bị ngâm nước trong thời gian dài, chúng ta cũng không được bỏ qua việc lấy mẫu xét nghiệm." Nói đến đây, tôi bỗng khựng lại.

"Sao thế?" Đại Bảo vẫn chưa cạo tóc xong, thấy tôi đột ngột dừng lại thì cũng đứng dậy, vươn vai, co duỗi hai chân đã nhức mỏi vì ngồi xồm quá lâu.

"Cái gì đây?" Tôi một tay cầm kính lúp, một tay bóp vào hai bên má Hoàng Dung.

Hiện tượng co cứng tử thi của Hoàng Dung đã giảm bớt, khớp thái dương - hàm đã mềm ra, bị tôi bóp vào, khoang miệng của nạn nhân nhanh chóng mở ra.

Tôi soi kính lúp vào hàm răng của nạn nhân, trong đó có giắt một sợi tóc.

"Cái đó thì có gì lạ." Đại Bảo nói. "Em quên rồi hả, phần đầu của cô ấy có rất nhiều vết thương do vật tày gây ra, có khả năng đã giật đứt tóc của cô ấy. Hơn nữa, lúc đó cô ấy nằm nghiêng, cơ thể cuộn tròn, tóc phủ kín mặt. Khi thi thể bị di chuyển sẽ có tóc vụn rơi vào trong miệng, đó cũng là điều bình thường."

Tôi kéo khê sợi "tóc" trong miệng nạn nhân ra, nói: "Nhưng đây là lông mu mà."

Lông mu và lông ở các bộ phận khác trên cơ thể có sự khác biệt rõ rệt. Lông mu màu đen, cứng, xoắn, mặt cắt ngang hơi dẹt. Còn tóc có màu đen, chất tóc mềm mại hơn, ít xoắn hơn, có hình trụ tròn. Bác sĩ pháp y đều có khả năng phân biệt nhanh chóng hình thái lông tóc ở các bộ phận cơ thể. Đây cũng là nội dung của nhân loại học pháp y, có tác dụng tích cực trong việc thu thập vật chứng giá trị khi khám nghiệm hiện trường.

"Lông mu thì cũng bình thường thôi." Đại Bảo bĩu môi. "Nền nhà vệ sinh nhà ai chẳng có, khi nước chảy cũng có khả năng tràn vào khoang miệng, bình thường!"

Tôi dùng kẹp cầm máu kẹp lấy sợi lông trong miệng Hoàng Dung, kéo một cái rồi nói: "Không thể nào, sợi lông bị kẹp chặt trong kẽ răng của nạn nhân!"

Cả phòng giải phẫu chợt im bật, mọi người đang liên tưởng đến một chuyện "đen tối".

"Cũng may mà nữ bác sĩ pháp y không nhiều, nếu không thì chuyện này khó thảo luận đây." Lâm Đào nói.

"Ồ! Anh biết rồi! Té ra là thế!" Đại Bảo lúc này mới ngỡ ngàng kêu lên.

Tôi cẩn thận kẹp lấy sợi lông, quan sát dưới ánh đèn không bóng: "Hình như có chân lông. May quá, có chân lông thật này!"

Lông tóc phải có chân lông mới có thể xét nghiệm được ADN, còn không có chân lông thì chịu. Chính vì vậy một sợi lông có chân hay không, điều đó có ý nghĩa cực kỳ to lớn đối với bác sĩ pháp y.

Đúng lúc này, điều tra viên vừa nãy mang bông tăm lau khoang mũi nạn nhân đến phòng xét nghiệm vật chứng vi lượng của Công an thành phố hỗn hển chạy vào phòng giải phẫu. Thấy chúng tôi ai nấy hí hửng vây quanh sợi lông, anh ta nói: "Có phải... em lại phải chạy thêm chuyển nữa không?"

"Nếu phá án được, sự vất vả của cậu sẽ không vô ích đâu." Tôi động viên.

*

Tổn thương của hai nạn nhân giống nhau đến lạ lùng, đều là mười mấy vết thương do vật tày gây ra, tập trung ở vùng cằm. Hai đầu gối của Hoàng Dung có vết xuất huyết dưới da. Ngoài những vết thương đó, bề ngoài cả hai thi thể đều không có tổn thương do bị khống chế hay kháng cự.

"Màng trinh có vết rách cũ, phần đáy chậu (vùng giữa hậu môn và bộ phận sinh dục) không có tổn thương rõ rệt." Tôi nói. "Chứng tỏ nạn nhân không có quan hệ tình dục trước lúc tử vong."

"Nhưng làm thế... thế cũng được coi là quan hệ tình dục mà." Đại Bảo nói.

"Cái gì mà làm thế với chẳng làm này," tôi nói, "chúng ta phân tích này giờ, cũng đều là vì dữ liệu ADN mà."

"Cậu nghĩ thử xem, liệu hai người họ có quan hệ yêu đương đồng tính hay không?" Lâm Đào băn khoăn. "Sau đó vì tình cảm bất hòa, người này giết người kia rồi tự sát?"

Tôi lắc đầu nói: "Không thể, vùng cằm của cả hai người tổn thương rất nghiêm trọng, tự mình không gây ra được. Vấn đề này không khó, xem chủ nhân của sợi lông kia là nữ hay nam sẽ biết ngay thôi."

Phụ nữ mang nhiễm sắc thể XX, nam giới mang nhiễm sắc thể XY. Kỹ thuật ADN có thể căn cứ vào cấu trúc nhiễm sắc thể để phán đoán giới tính nam nữ.

Mở tách da đầu của nạn nhân Hoàng Dung, lộ ra phần xương sọ trắng ớn. Bên dưới da đầu có thể nhìn thấy hai mảng xuất huyết rõ rệt, một là xuất huyết dưới da đầu, nằm ở xung quanh mười mấy vết thương giáp rách tại vùng cằm. Hai là ở khu vực đỉnh đầu, chỗ xuất huyết này là xuất huyết dưới cân trên sọ.

"Tại sao lại xuất huyết dưới cân trên sọ nhỉ?" Tôi vươn cổ sang nói với Đại Bảo đang giải phẫu thi thể của Tạ Lâm Diếu.

Đại Bảo gật đầu: "Nạn nhân này cũng có."

Phía dưới da đầu của con người có một lớp cân trên sọ, giữa lớp cân trên sọ và màng xương sọ có một khe hở mềm xốp. Kết cấu này đảm bảo cho độ co giãn giữa da đầu và xương sọ. Xuất huyết dưới cân trên sọ thường là tổn thương do kéo, giằng xé tóc gây ra, chứ ngoại lực va đập vào rất khó hình thành.

"Em nói anh mới nghĩ ra, hết như Lâm Đào vừa nói." Đại Bảo nói. "Phụ nữ đánh nhau thường túm tóc nhau."

Tôi không nói gì. Sau khi chụp lại các vết thương trên da đầu và hình thái gãy xương ở vùng chẩm của Hoàng Dung, tôi dùng cửa điện mở hộp sọ của nạn nhân ra.

Lưỡi cửa chuyển động sẽ nóng lên nhanh chóng, mặt xương bám vào bị đốt cháy, bốc mùi khét lẹt. Tôi sợ nhất thứ mùi này, còn kinh khủng hơn cả mùi tử thi thối rữa. Tôi dùng cửa, đưa cánh tay lên dụi mũi.

Khi tôi lấy được tổ chức não của Hoàng Dung thì phía bên kia, Đại Bảo cũng đã lấy được tổ chức não của Tạ Lâm Diếu, mà rõ ràng anh ta bắt đầu sau tôi. Anh chàng trông thì ngờ nghệch nhưng kỹ thuật giải phẫu không chê vào đâu được.

Tiếp theo là hàng loạt những động tác đồng bộ của tôi và Đại Bảo.

Chúng tôi cùng nhìn tổ chức não trên tay mình, ngây ra một lúc, sau đó lại cùng lật phần da trước trán nạn nhân lên quan sát, cuối cùng đặt tổ chức não xuống, ngửa mặt nhìn trần suy nghĩ.

Phần não ở vùng chẩm của hai nạn nhân đều bị giập nát, xuất huyết rất nhiều, nhưng ở trước trán cũng có hiện tượng não giập nát và xuất huyết.

Nếu xuất huyết não do bị tác động từ bên ngoài thì chỗ da đầu tương ứng phải có dấu vết tổn thương tương ứng, nhưng cả hai thi thể này đều không có. Như vậy, chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích được.

Tôi và Đại Bảo đồng thanh: "Tổn thương đội đối lực!"

Lâm Đào ngăn người: "Hai người sao thế? Không phải bị ma nhập đấy chứ? Có cần hành động đồng bộ như thế không?"

Tổn thương đội đối lực hay chấn thương đội đối lực là một dạng tổn thương não rất đặc trưng. Đặc điểm chủ yếu là da đầu tại vị trí tác dụng lực bị tổn thương, tổ chức não ở phía dưới cũng có tổn thương tương ứng. Đồng thời với đó, tổ chức não tại điểm đối diện với vị trí tác dụng lực cũng bị tổn thương, nhưng da đầu ở vị trí tương ứng do không chịu lực nên không bị tổn thương.

Tổn thương đội đối lực thường xảy ra trong quá trình vận động giảm tốc như vấp ngã, va đập.

"Sao lại có tổn thương đội đối lực được nhỉ?" Tôi vắt óc suy nghĩ.

"Anh hiểu rồi." Đại Bảo kêu lên. "Nhà tắm trơn quá, nên hai người đều bị ngã mà chết."

"Vừa thôi ông!" Lâm Đào nói. "Em chả phải là pháp y cũng biết, da đầu vùng chẩm của họ có nhiều vết giập rách như thế chứng tỏ bị tác dụng lực nhiều lần. Chứ họ không thể ngã liên tục rồi tử vong được."

"Ờ, ừ nhỉ!" Đại Bảo gãi đầu.

"Họ bị va đập." Tôi nói. "Nhưng không phải bị ngã, mà là bị người khác quật ngã."

Tôi lật da đầu của nạn nhân lên, chỉ vào mảng xuất huyết dưới cân trên sọ vừa mới phát hiện ra: "Giải thích thế này nhé, có người túm tóc nạn nhân, liên tục đập đầu nạn nhân xuống sàn hoặc tường, à, mà khả năng cao là xuống sàn, vì lúc đó mực nước trong nhà tắm chỉ cao mười mấy phân, không thể gột sạch vết máu dính trên tường được. Hơn nữa, chúng ta không phát hiện thấy có vết máu trên mặt tường. Đừng quên, khi đầu vận động giảm tốc có thể hình thành chấn thương đội, va đập cũng là vận động giảm tốc."

Những người có mặt đều gật đầu đồng ý.

Chúng tôi lại tiếp tục khám nghiệm tử thi, giải phẫu khoang ngực, bụng của nạn nhân theo quy trình thông thường, không phát hiện ra hiện tượng khả nghi nào khác. Phần ngực và âm hộ của Tạ Lâm Diệu có tổn thương rất nhẹ sau khi chết, không phải là cưỡng hiếp, mà có lẽ là do hành vi dâm ô của Lưu Kiệt.

"Có vẻ như Lưu Kiệt không nói dối." Lâm Đào nói. "Thật quá biến thái!"

Hai nạn nhân đều tử vong to tổn thương não nghiêm trọng. Căn cứ vào tình trạng dạ dày, có lẽ họ đã tử vong sau bữa cuối cùng bốn tiếng đồng hồ. Nhìn vật chất dạng sợi xoắn còn lưu lại trong dạ dày, có lẽ họ đã ăn mì ăn liền vào bữa cuối cùng.

Đã hoàn tất mọi việc cần làm, tôi cởi bộ trang phục giải phẫu, nhìn đồng hồ. Không ngờ đã nửa đêm rồi.

"Chúng ta về ngủ thôi." Tôi nói. "Điều tra và khám nghiệm suốt cả đêm, sáng mai chúng ta sẽ biết được kết quả khám nghiệm vật chứng và kết quả điều tra những hoạt động của hai nạn nhân trước lúc tử vong."

"Vậy em nghĩ thế nào về vụ án này?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Thực ra rất đơn giản, chí ít đã có thể phục dựng hiện trường."

"Ồ?" Lâm Đào giục. "Cậu nói thử xem nào."

"Căn cứ vào tình trạng xuất huyết dưới da ở đầu gối và sợi lông trong khoang miệng Hoàng Dung, có thể phán đoán là trước tiên, hung thủ cưỡng bức Hoàng Dung quan hệ bằng miệng." Tôi nói. "Sau đó, hung thủ lần lượt túm tóc đập đầu cả hai nạn nhân xuống sàn nhà đến chết. Trong toàn bộ quá trình, hung thủ không hề khóa vòi nước đang chảy, sau khi giết người xong, lập tức rời khỏi hiện trường. Vòi nước cứ thế chảy suốt một ngày hai đêm, cho đến sáng sớm nay Lưu Kiệt bước vào hiện trường, có hành vi dâm ô thi thể, dịch chuyển vị trí thi thể. Nói đến lại bức mình, trong lỗ mũi hai nạn nhân có bụi bẩn màu đen, nếu Lưu Kiệt không xoay lật thi thể Tạ Lâm Diếu, có lẽ chúng ta đã có được nhiều gợi ý hơn. Lưu Kiệt xoay mặt thi thể úp xuống nước, cũng đồng nghĩa với việc hủy hoại mất manh mối và chứng cứ."

"Không hủy hoại được đâu." Lâm Đào nói. "Chúng ta hãy tin vào năng lực của phòng Vật chứng vi lượng Công an thành phố, hy vọng rằng với một lượng nhỏ như vậy, họ vẫn có thể xét nghiệm ra thành phần."

"Em nói hung thủ xâm hại tình dục Hoàng Dung, còn Tạ Lâm Diếu thì sao?" Đại Bảo hỏi.

"Điểm này thì chưa có căn cứ để xác nhận," tôi nói, "nhưng em cứ cảm thấy thủ đoạn giết người của hung thủ rất kỳ quặc."

"Kỳ quặc ở chỗ nào?" Đại Bảo hỏi.

"Không nói rõ được." Tôi nhắm mắt lại, nói. "Để em suy nghĩ xem."

*

Sáng sớm ngày 30, phòng chỉ huy chuyên án vụ án giết người "Hai Chín Sáu" (ngày 29 tháng Sáu).

Tôi căm ghét nhất là các vụ án hiếp dâm nên cả đêm ác mộng, mắt mũi sưng húp đẩy cửa bước vào phòng.

"Một tin tốt, một tin xấu," phân đội trưởng Trần mắt cũng sưng húp nhưng trông vẫn phong độ ngời ngời. "Anh muốn nghe tin nào trước?"

"Tin tốt đi." Tôi nói.

"Từ sợi lông trong miệng Hoàng Dung, đã xét nghiệm được là kiểu gen ADN của nam giới." Phân đội trưởng Trần nói. "Vụ án này đã có căn cứ để sàng lọc nghi phạm."

"Điều này thì chúng tôi đã dự liệu được." Tôi nói. "Vậy còn tin xấu thì sao?"

"Sau một đêm điều tra, đã xác định được những hoạt động cuối cùng của nạn nhân, nhưng không phát hiện ra bất cứ manh mối nào để phá án." Phân đội trưởng Trần nói. "Tất cả đàn ông trong công ty quản lý tài sản đã được loại trừ thông qua so sánh ADN. Biển người mênh mông, làm sao tìm được chủ nhân của sợi lông này đây?"

Tôi ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: "Nhân khẩu lưu động ở đây không nhiều chứ?"

Phân đội trưởng Trần nói: "Cách công ty quản lý tài sản hai cây số có một thị trấn, khá sầm uất, nhân khẩu lưu động cũng nhiều. Nhưng công ty quản lý tài sản nằm ở chỗ hẻo lánh, vốn dĩ rất ít người biết đến công ty này, nếu không có việc gì, chắc chẳng ai đến đây cả. Người ngoài cũng không biết ở đây có hai cô gái xinh đẹp ở lại công ty vào ngày nghỉ."

"Vậy có khả năng cấu kết với người trong công ty gây án không?" Lâm Đào hỏi.

"Hiện tại chúng tôi đang điều tra theo hướng này, tìm hiểu hoạt động của các nhân viên và mối quan hệ xã hội của họ." Phân đội trưởng Trần nói. "Nhưng không khác gì mò kim đáy bể."

Tôi tì nắm đấm lên đầu, vắt óc suy nghĩ. Cả tổ chuyên án mặt ai cũng khó đăm đăm như tôi, đều muốn tìm ra con đường phá án nhanh nhất.

"Phải rồi," tôi hỏi, "cái tấm bông lau lỗ mũi, kết quả xét nghiệm vật chứng vi lượng thế nào rồi?"

"Theo phán đoán sơ bộ, chắc là một loại mực cacbon." Người phụ trách phòng Giám định vật chứng vi lượng nói.

"Mực cacbon?" Tôi hỏi, "trong nhà tắm tại sao lại có mực cacbon?"

"Chúng tôi đang suy đoán, liệu có phải hai cô gái này bị dính mực lên mặt nên mới đi tắm không?" Phân đội trưởng Trần nói.

Tôi lắc đầu: "Người nghiện Internet thì chắc đã quên mất mùi mực từ lâu rồi. À phải, mực cacbon có phải là loại mực dùng cho bút bi dùng một lần hiện nay không?"

"Không phải. Sau khi phân tích hóa học cho thấy có cùng thành phần với loại mực nước đựng trong lọ đã sắp bị đào thải khỏi thị trường."

"Ờ... Phân đội trưởng Trần vừa rồi có nói đã điều tra được hoạt động cuối cùng của hai nạn nhân, là gì vậy?" Đại Bảo không mấy hứng thú với mực cacbon.

"À, camera giám sát trên đường cho thấy, vào 6 giờ tối ngày 27, hai cô gái đi xe moped lên thị trấn." Phân đội trưởng Trần nói. "Theo điều tra, họ

đi mua mì ăn liền. Tôi biết các anh định nói gì, có phải các anh muốn hỏi liệu có người trong thị trấn bám theo về, đúng không? Vấn đề này, các điều tra viên đã xem xét rất kỹ dữ liệu camera giám sát, nếu đi bộ sẽ không thể bám theo, còn nếu bám theo bằng phương tiện giao thông, camera kiểu gì cũng sẽ quay được. Vì vậy về cơ bản, chúng tôi đã loại trừ khả năng có người bám theo. Cho nên mục tiêu trước mắt của chúng tôi là điều tra những người biết rõ tình hình của công ty quản lý tài sản và những người quen biết nhân viên trong nội bộ công ty."

"Tôi có thể khẳng định nạn nhân tử vong sau 10 giờ tối. Chi tiết mua mì ăn liền phù hợp với vật chất trong dạ dày của nạn nhân. Chúng tôi phán đoán nạn nhân tử vong sau bữa tối bốn tiếng đồng hồ." Tôi nói.

"Ừm, xác định được thời điểm tử vong cũng là một điểm hữu ích, có thể dùng để sàng lọc." Phân đội trưởng Trần cầm bút ghi chép vào trong sổ.

Phòng họp lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Tôi tiện tay kích vào bức ảnh nạn nhân trong laptop đặt trên bàn, hết phóng to lại thu nhỏ.

"Tôi vừa nghĩ ra một cách này, thử xem sao nhé." Tôi phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (4)

"Đầu tiên, nói về vấn đề mực cacbon." Trước vô số ánh mắt nôn nóng của mọi người, tôi thấy hơi lúng túng.

"Nói mau lên nào." Phân đội trưởng Trần thúc giục.

"Sau khi đến khám nghiệm hiện trường, chúng tôi đã suy đoán hung thủ là Lưu Kiệt, cho nên buổi trưa hôm đó, chúng tôi đã tranh thủ đến tham dự lễ an táng bà nội Đại Bảo." Tôi nói. "Nghỉ thức an táng rất rườm rà, kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ, nguyên nhân chính là do phong tục tập quán ở vùng đó."

Đại Bảo ngồi nghe, gật đầu lia lịa.

Tôi nói tiếp: "Sau đó, Đại Bảo nói với tôi, do quê anh ấy tiếp giáp với nhiều tỉnh nên chịu ảnh hưởng của nhiều phong tục tập quán khác nhau. Anh ấy nói, nếu là trẻ con chết yếu, phải mang thi thể đứa trẻ đặt ở ngã ba đường suốt ba ngày. Có nơi lại quan niệm người chết không được thấy ánh mặt trời, nên phải dùng vải trắng bọc đầu thi thể lại, hoặc trét bùn đất lên mặt nạn nhân."

Phân đội trưởng Trần đập xuống bàn đánh chén khiến tôi giật nảy mình, rồi nói: "Phải rồi! Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Đúng là tôi đã nghe thấy phong tục trét thứ gì đó lên mặt nạn nhân. Nhưng bụi bẩn được lấy ra từ lỗ mũi cơ mà? Phong tục chỗ chúng tôi là trát lên mặt chứ có phải bịt lỗ mũi đâu?"

Tôi nói: "Khi chúng ta đến hiện trường, cả hai nạn nhân đều úp mặt xuống nước. Nước chảy có thể rửa sạch vật chất bám trên mặt, cũng có thể cuốn một số thứ vào trong lỗ mũi."

"Cũng có nghĩa là, nếu không phải tại Lưu Kiệt lật thi thể lại, chúng ta sẽ nhìn thấy khuôn mặt của Tạ Lâm Diệu bị bôi đen?" Trưởng phòng điều tra hỏi. "Chết tiệt, hắn không hề khai báo tình tiết này với chúng ta."

"Chắc là hắn lúc đó tâm trạng thấp thỏm, hơn nữa trời chưa sáng hẵn, đèn trong nhà tắm lại lờ mờ, có khi hắn cũng không chú ý." Phân đội trưởng Trần phân tích.

"Cho dù thế nào, hắn dâm ô thi thể, gây khó khăn cho công tác điều tra, vẫn phải truy cứu trách nhiệm hình sự!" Tôi bực bội nói.

"Thế nhưng, động tác bôi đen mặt tử thi có thể nói lên điều gì?" Phân đội trưởng Trần băn khoăn.

Tôi trấn tĩnh lại, nói: "Trước tiên, về tập tục dân gian, thường chỉ người có tuổi mới tin theo. Anh nghĩ xem, nếu là đám thanh thiếu niên 9x giết người thì có bao giờ nghĩ đến phong tục hay không? Cho nên tôi suy đoán, hung thủ có lẽ là người trung niên, vẫn còn khả năng tình dục, khả năng lớn nhất là tầm 40 đến 60 tuổi. Còn nếu già hơn nữa thì khả năng tình dục đã suy yếu rồi. Hơn nữa, hung thủ dùng cách thức rất bạo lực để xâm hại tình dục nạn nhân cho thấy rất có thể là người khát dục, nên tôi suy đoán, có lẽ hắn sống độc thân."

"Có lý." Ngòi bút trong tay phân đội trưởng Trần chạy thoăn thoắt trên cuốn sổ.

"Tiếp theo, là một vấn đề quan trọng hơn nữa." Tôi nói tiếp. "Chúng ta đã phân tích được chất bẩn trên mặt thi thể là mực cacbon, vậy thì chúng ta hãy suy nghĩ về nguồn gốc của nó. Hung thủ không thể nào giết người xong

rồi quay về nhà lấy mực, sau đó lộn lại bơi lên mặt nạn nhân được. Và tại sao hẳn lại không dùng bùn than trong kho ngay gần đây?"

"Chỉ có khả năng là hẳn có mang theo vật này trên người." Đại Bảo nói.

"Thế anh có bao giờ đeo theo lọ mực nước trên người không?" Tôi nhìn Đại Bảo hỏi.

"Có lẽ là ở trong bút máy." Đại Bảo nói.

"Đúng." Tôi nói. "Đây chính là mấu chốt, em cũng nghĩ có khả năng hung thủ mang theo bút máy. Hiện nay, người sử dụng bút máy bơm mực không nhiều, điều này càng chứng tỏ hung thủ là người trung niên. Mặt khác, nông dân, công nhân thường không mang theo bút máy, nên hung thủ rất có khả năng làm công việc liên quan đến viết lách, giấy tờ, ví dụ như thầy giáo, văn thư, nhà văn."

"Trung niên, độc thân, làm công việc liên quan đến viết lách giấy tờ." Phân đội trưởng Trần trầm ngâm. "Đúng là những phác thảo tuyệt vời, phạm vi điều tra đã thu hẹp không ít."

"Đây là vấn đề đầu tiên tôi muốn trình bày." Được phân đội trưởng Trần khen ngợi, tôi càng thêm phấn chấn, bèn chậm rãi nói tiếp. "Tôi còn có một ý thứ hai nữa."

Ánh mắt của mọi người lại càng tràn đầy kỳ vọng.

"Tôi qua, trong lúc giải phẫu, tôi phát hiện vết thương ở vùng chẩm của hai nạn nhân hơi kỳ quặc, nhưng chưa nghĩ ra được tại sao." Tôi nói. "Vùng xương chẩm có vết thương va đập rất nghiêm trọng, có đến hơn ba chục vết da. Có nghĩa là hung thủ đã đập đầu nạn nhân xuống sàn nhà hơn ba chục lần. Thực ra, với sức lực của hẳn, chỉ cần ba bốn lần đã đủ khiến

nạn nhân hôn mê dẫn đến tử vong, nhưng tại sao hung thủ lại đập đầu nạn nhân nhiều lần như thế?"

"Thù hận?" Phân đội trưởng Trần vừa nói xong đã lắc đầu ngay. "Cũng không đúng, theo kết quả điều tra, hai cô gái này không thù oán với ai cả, vả lại chúng ta đã xác nhận đây là một vụ án xâm hại tình dục."

"Thù hận cũng là một cách giải thích," tôi nói, "nhưng tôi nghiêng về một phương án khác - say rượu."

"Say rượu?"

Tôi gật đầu: "Đúng. Đặc điểm gây án trong lúc say rượu là bất chấp hậu quả, tổn thương nghiêm trọng, điều đó được phản ánh qua thủ đoạn gây án điên cuồng của hung thủ."

"Vậy tại sao không phải là bệnh nhân tâm thần gây án?" Lâm Đào hỏi.

"Bệnh nhân tâm thần gây án khác hẳn với say rượu gây án." Tôi nói. "Hai đối tượng này giống nhau ở sự điên cuồng, nhưng bản chất lại khác biệt. Cụ thể là bệnh nhân tâm thần sẽ không có ý thức xóa dấu vết sau khi gây án, ví dụ như xử lý thi thể, giấu xác... Trong vụ án này, nếu hung thủ là bệnh nhân tâm thần thì chắc chắn không thể có hành vi bôi mực lên mặt nạn nhân."

"Hơn nữa, bệnh nhân tâm thần thì không thể mang theo bút máy được." Đại Bảo bổ sung.

"Những phân tích của các anh rất có giá trị." Phân đội trưởng Trần nói. "Tôi cảm thấy hung thủ không ở cách hiện trường quá xa. Cho nên, bước tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành điều tra thị trấn gần hiện trường nhất, trọng điểm điều tra là đàn ông độc thân, có khả năng thường xuyên mang theo bút máy, độ tuổi trung niên."

"Còn một trọng điểm nữa." Tôi bổ sung. "Điều tra các quán ăn, nhà hàng, xem tối ngày 27 có người đàn ông nào phù hợp với các điều kiện kể trên đến đó uống rượu say rồi quay về một mình hay không."

"Đã rõ." Phân đội trưởng Trần nói. "Trong vòng tám tiếng, phải tìm ra được nghi phạm cho tôi."

Một người không chịu được nhàn rỗi như tôi không thể ngồi yên thấp thỏm chờ đợi kết quả điều tra, nên tôi đã theo các điều tra viên lên đường đến thị trấn.

Là người luôn đứng ở hậu trường các vụ điều tra phá án, lần này tôi mới thực sự thấm thía công việc của các điều tra viên cũng vô cùng gian khổ. Dưới cái nắng như đổ lửa, chúng tôi đã tìm đến cái quán thứ mười hai.

"Ngày 27?" Ông chủ quán nói. "Quán ngày nào cũng đông nghịt, làm sao mà nhớ được."

"Bác cố nghĩ kỹ lại xem."

"À phải rồi, để tôi tìm lại hóa đơn tối hôm đó," ông chủ quán rất hợp tác, "xem có nhớ được ra không."

Tôi châm một điếu thuốc, đợi ông chủ quán rờ rẫm lần dò hóa đơn tối ngày 27.

"Tôi biết ngay mà." Ông chủ người Chiết Giang reo lên. "Tôi vẫn hơi mang máng, cái ông thư ký già ở ủy ban thị trấn, tên là gì ấy nhỉ? À, ông La. Tối hôm đó uống nhiều lắm, cứ một mình ngồi lảm nhảm."

"Từ từ, từ từ đã." Một điều tra viên vội vàng bật máy ghi âm, một điều tra viên khác mở ngay sổ ghi chép. "Ông La, thư ký ủy ban thị trấn, tối hôm đó ông ta ngồi uống với ai?"

"Một mình." Ông chủ nói. "Gọi một đĩa gà kung pao và một đĩa tôm hùm nước ngọt."

Tôi dụi mắt thuốc, bước lại gần để nghe.

"Ông ta đến lúc nào, về lúc nào?"

"Sao mà tôi nhớ được. Nói chung là rất muộn, nhưng chắc chắn là trước khi quán đóng cửa lúc 10 giờ. Ra đến cửa còn trượt ngã cái oạch, tôi còn chạy lại đỡ mà."

Điều tra viên quay sang tôi gật đầu, ý nói thời gian trùng khớp.

"Bác có thân với ông La không?"

"Bình thường thôi." Ông chủ nói. "Già độc thân, thích đến đây uống rượu giải sầu. Có phải các anh đang nghi ngờ ông ấy giết người không đấy? Vụ án mạng ở công ty quản lý tài sản phải không? Không thể nào, ông ấy là người tốt."

"Đừng đoán mò. Việc điều tra hôm nay, hy vọng bác giữ bí mật cho." Điều tra viên nói rồi kéo tôi ra khỏi quán.

"Tuổi tác, đặc điểm, thời gian, say rượu, tất cả đều phù hợp." Tôi nói. "Một thị trấn nhỏ không thể có sự trùng hợp thế được. Hơn nữa, những người buộc phải kiềm chế vọng thường có tính cách hướng nội. Sao các anh không bắt người luôn đi?"

Điều tra viên gật đầu: "Tôi sẽ lập tức báo cáo với phân đội trưởng Trần, anh cứ về nghỉ, chờ tin của chúng tôi."

*

Khi các điều tra viên bí mật khám xét nhà ông La, về cơ bản đã khẳng định ông bí thư lương tuổi thật thà, nghiêm túc này chính là hung thủ gây

án.

Nghi phạm tên là La Phong, năm nay 45 tuổi, cả đời làm văn thư ở ủy ban thị trấn nhưng không chen chân được vào biên chế. Tính cách khép kín, thu nhập bèo bọt, trong thị trấn này, những cô gái hãnh thích thì chẳng để mắt đến hắn, những cô gái thích hắn thì hắn không ưng, dù gì thì hắn cũng là trí thức kia mà.

Cứ như vậy, La Phong đọc thân đến tận bây giờ, chỗ dựa tinh thần chỉ là chồng đĩa phim sex.

Ngày 27 vốn dĩ là ngày La Phong đi xem mặt, chủ tịch ủy ban giới thiệu cho hắn một phụ nữ đã ly hôn. Có lẽ do người phụ nữ nghe nói La Phong không phải công chức trong biên chế nên đã bỏ hẹn. La Phong buồn bực, đến quán quen uống rượu đến say mèm. Trong cơn say, ngọn lửa dục vọng càng bùng lên hừng hực, không thể nào kiềm chế. Hắn bám theo một cô gái trẻ nhưng bị mất dấu, men rượu lại làm hắn lạc đường.

Hắn cứ khật khưỡng đi lang thang, rồi lạc vào công ty quản lý tài sản. Trong khoảnh sân vắng vẻ thênh thang, cũng giống như Lưu Kiệt, hắn nghe thấy tiếng nước róc rách trong nhà tắm.

Do làm việc trong ủy ban thị trấn nên hắn cũng biết ít nhiều về tình hình của công ty quản lý tài sản. Hắn biết ở đó có mấy cô gái trẻ, không chừng là họ đang tắm.

Ngọn lửa dục vọng càng trào lên ngùn ngụt, hắn xông đến trước cửa nhà tắm, đập tung cánh cửa. Tiếng kêu thét của hai cô gái không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Tạ Lâm Diệu và Hoàng Dung đều nhận ra La Phong, La Phong cũng thường xuyên nhìn thấy hai cô "gái gọi" này cười nói lảng lơ với bí thư huyện. Hắn bắt Hoàng Dung quỳ xuống, bắt chước động tác của những nhân vật nữ trong phim sex.

Dù sao cũng chỉ là những thiếu nữ mới 16 tuổi, ngoài các vụ "giao dịch" do ông chủ sắp xếp, việc khỏa thân trước mặt đàn ông vẫn khiến họ hãi hùng, hổ thẹn, thậm chí là mất đi ý thức phản kháng. Không phản kháng nhưng vẫn chống cự. Hoàng Dung quỳ dưới đất khóc lớn, nhất quyết không chịu mở miệng. Còn Tạ Lâm Diểu chớp lấy thời cơ, định bỏ chạy ra ngoài.

Thấy Tạ Lâm Diểu muốn trốn, La Phong liền nổi điên. Hắn xông đến túm tóc Tạ Lâm Diểu, quật cô ngã xuống, sau đó ra sức đập đầu cô xuống sàn nhà tắm. Chẳng mấy chốc, sàn nhà tắm đã đỏ loang những máu. Tạ Lâm Diểu đã bị hắn quật chết, Hoàng Dung kinh hoàng tột độ.

Hoàng Dung không dám phản kháng nữa, ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của La Phong.

Xong việc, để không bị phát giác, hắn đã giết luôn Hoàng Dung bằng thủ đoạn tương tự.

Cưỡng hiếp và giết người khiến hắn tiêu hao không ít thể lực. Hắn đổ vật xuống sàn nhà, hình như đã tỉnh táo hơn vì hắn cảm thấy sợ hãi. Hắn nghe nói nếu trát bùn lên mặt nạn nhân sẽ không bị oan hồn đeo bám nên lập cập rút cây bút máy trong túi ra, bóp mực bôi lên mặt hai thi thể, sau đó hoảng loạn chạy thực mạng khỏi hiện trường.

La Phong muốn đi đầu thú nhưng lại sợ chết. Những cơn ác mộng hành hạ hắn hằng đêm, khiến hắn không thể sống yên. Nên khi thấy cảnh sát xuất hiện trước mặt, hắn đã ngoan ngoãn tra tay vào còng.

"Tuân thủ pháp luật cũng là một cách để giải thoát linh hồn." Đại Bảo nói một câu triết lý khiến hết thầy chúng tôi đều phải ngẫm ngàng.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (1)

Trẻ nhỏ sợ bóng tối là chuyện bình thường. Bi kịch thực sự của đời người chính là người lớn sợ ánh sáng.

Plato

"Con cún con nhà tôi ngoan lắm, chẳng bao giờ ăn linh tinh, cũng không bao giờ chạy rong, tôi gọi một tiếng là chạy lại ngay." Người phụ nữ trước mặt nhìn con vật cưng đang bò rạp dưới chân trách móc.

Ánh mắt đó tôi đã từng nhìn thấy, năm xưa khi tôi thi trượt một môn, ánh mắt mẹ tôi nhìn tôi cũng y hệt như vậy.

"Nó không phải là cún... con... nữa rồi mà?" Đại Bảo nhấn mạnh vào chữ "con".

Chú chó Chow Chow (chó sư tử xù) chợt đứng bật dậy, giữ giữ bộ lông xù, thè chiếc lưỡi tím hồng nhều đầy nước dãi thở phì phò khiến Lâm Đào sợ quá lùi vội về phía sau.

"Cậu sợ chó à?" Tôi hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào nói: "Cậu sợ thì có, tớ chỉ sợ nước dãi chó nhỏ lên đôi giày mới của tớ thôi, mới mua mà..."

"Đắt lắm đấy!" Tôi bắt chước thói quen của Lâm Đào, nói cùng lúc với cậu ta.

"Nhỏ đâu mà nhỏ, con sư tử xù của chị béo hơn hẳn những con khác đấy." Điều tra viên nói.

"Ai bảo?" Người phụ nữ ngồi thụp xuống vuốt ve bộ lông của con chó, nói. "Nó bao giờ chẳng khỏe mạnh thế này, không béo chút nào hết, lông chỉ hơi xù tí thôi."

*

Mười phút trước, chúng tôi nhận được điện thoại của Công an thành phố Long Biên, nói rằng có một chú chó tha đâu về một khúc xương, người dân cảm thấy không giống xương động vật nên đã báo cảnh sát.

Vụ án ngón tay thứ mười một vẫn đang treo lơ lửng trên đầu các nhân viên của Công an thành phố Long Biên và sở Công an tỉnh. Công tác tìm kiếm thi thể của chủ nhân ngón tay thứ mười một vẫn đang tiếp tục triển khai, cho nên vừa nghe tin có xương người, lực lượng pháp y lập tức có mặt tại hiện trường. Sau khi nhận được lệnh của 110, trưởng phòng Hồ đã dẫn theo bác sĩ Hàn đến một khu dân cư ở vùng ngoại ô phía tây bắc thành phố Long Biên. Sáng sớm hôm nay, có một người đàn ông báo cảnh sát, nói rằng hàng xóm của mình nuôi một con chó, không biết tha đâu về một khúc xương. Do anh ta trước đây làm nghề mổ lợn nên nhận ra khúc xương này không giống xương lợn, liền báo cảnh sát.

Chú chó Chow Chow trông khá hần học. Miếng ăn đến miệng lại bị con người cướp mất nên chắc nó đang bức mình lắm.

"Nhìn vào hình dạng của khúc xương, chúng tôi có thể khẳng định chắc chắn đây là xương cánh tay người." Trưởng phòng Hồ nói. "Chòm cánh tay, củ lớn, củ bé, rỗng rọc, móm vẹt, lồi củ delta, hoàn toàn trùng khớp với tất cả đặc trưng giải phẫu của xương cánh tay."

"Không chừng đây chính là chủ nhân của ngón tay thứ mười một cũng nên." Đại Bảo phấn chấn. "Khúc xương này tìm thấy ở đâu thế?"

Mọi người im bật.

"Ông hỏi ai thế hả ông tướng?" Tôi bó tay trước câu hỏi của Đại Bảo.

"À, phải!" Đại Bảo chớp chớp mắt. "Con chó tha về."

"Con chó của chị thường chạy chơi ở đâu?" Điều tra viên cố nhin cười, quay sang hỏi người phụ nữ.

Người phụ nữ đáp: "Chỉ loanh quanh gần nhà thôi, nó chẳng bao giờ chạy đâu xa cả."

"Theo tôi thấy," tôi nói, "thi thể của Phương Tương được tìm thấy trong khu dân cư đông đúc, chúng ta đã phân tích mục đích của hung thủ, hẳn muốn chúng ta sớm phát hiện ra tử thi. Vậy thì, nếu như vụ án này cũng tương tự như vụ án Phương Tương, có lẽ các mảnh thi thể cũng nằm ở ngay trong khu dân cư này."

"Không thể." Trưởng phòng Hồ nói. "Chúng ta phân tích chủ nhân của ngón tay này bị sát hại trước Phương Tương, vậy thì chỉ ít cũng đã hơn nửa tháng rồi. Trời nóng nực thế này, chắc chắn thi thể đã thối inh lên từ lâu. Nếu ở trong khu dân cư, kiểu gì cũng sẽ phát hiện ra."

"Vậy thì có lẽ hai vụ án này không liên quan đến nhau." Tôi tỏ ra thất vọng.

"Đừng bỏ cuộc, trước tiên hãy tìm kiếm thi thể này đã rồi tính, không chừng sẽ có bước đột phá đấy." Trưởng phòng Hồ vỗ vai tôi khích lệ, "đã có hơn ba mươi cảnh sát bủa đi tìm kiếm, phạm vi chủ yếu là khu nhà máy bỏ hoang và cánh đồng xung quanh khu dân cư, chúng ta cũng vào cuộc thôi."

*

Dưới cái nóng hừng hực như đổ lửa, hơn ba mươi cảnh sát mồ hôi mồ kê nhễ nhại sục sạo tìm kiếm. Chó nghiệp vụ dường như đã mất cảm giác với mùi thối rửa, một phờ trong nắng nóng. Công việc tìm kiếm tiến hành đến tận chiều tối, trong máy bộ đàm mới vọng lên một giọng nói đầy phấn chấn.

"Đã phát hiện ra thi thể, phía tây bắc khu dân cư, theo con đường nhỏ đi khoảng hai cây số, ở ngay bên đường." Trong máy bộ đàm vang lên những tiếng xèn xẹt. "Tổ ba và tổ năm đã ở hiện trường, đang bố trí công tác bảo vệ, mời pháp y đến chi viện."

Con đường rải đá rất nhỏ hẹp, xe khám nghiệm hiện trường phải chật vật lắm mới đi qua được, người trên xe không ai nói năng gì. Tôi nghĩ, nếu là chủ nhân của ngón tay thứ mười một thật thì quá tốt, có thêm một manh mối sẽ tăng thêm khả năng phá án. Chí ít cũng có thể tháo gỡ nút thắt đang bám riết lấy tâm trí tôi suốt một tháng nay.

Hiện trường là một bãi cỏ ven đường, các điều tra viên đã giăng dây cảnh giới xung quanh. Chúng tôi vừa đến, mấy chục nông dân cũng bám theo tới nơi, xúm xít lại xem.

"Con đường nhỏ dẫn đến một bãi tha ma." Đồn trưởng đồn công an khu vực nói. "Đằng ấy có một nghĩa địa nhỏ, cũng khá lâu năm rồi, thành phố có lần muốn di dời nhưng có một người nông dân đã khiếu nại lên tận ủy ban thành phố, suýt chút nữa thì tự thiêu, cho nên kế hoạch phải hủy bỏ. Nghĩa địa vẫn giữ nguyên đến giờ. Hiện trường nằm ở ven đường, theo con đường này đi về phía tây bắc mấy chục mét có một ngã rẽ, một ngã dẫn đến nghĩa địa, một ngã dẫn đến một lò gạch nhỏ. Nhưng lò gạch đã phá sản mười mấy năm rồi. Có nghĩa là trừ những ngày Thanh minh, Đông chí mọi người đến cúng tế tổ tiên, còn thường ngày chẳng có ai qua lại chỗ này cả."

Chúng tôi vội vã chui qua dây cảnh giới, một cảnh sát chỉ vào bụi cỏ, nói: "Phân hủy gần hết rồi, vẫn là Dito phát hiện ra."

Dito là tên của chú chó nghiệp vụ đang tự đắc ngồi thè lưỡi bên cạnh một cảnh sát.

Đám cỏ dại cao đến nửa thân người, nếu không tìm kiếm kỹ lưỡng sẽ khó lòng phát hiện ra thi thể đã thối rữa bên trong. Có lẽ đến ruồi nhặng cũng chê bai nên không thấy cảnh dòi bọ đầy đất như trong tưởng tượng. Nhưng ở bên cạnh đồng xương sắp phơi ra hoàn toàn, có rất nhiều xác ấu trùng ruồi và xác ruồi chết.

"Có vẻ như trong mười mấy ngày trước, chỗ này đã trở thành tụ điểm của ruồi nhặng và con cái chúng, nhưng đáng tiếc là chúng đã chọn nhầm chỗ, thi thể này có độc." Tôi nói.

"Chắc cũng phải ở đây hơn một tháng rồi, đã sắp sửa hóa xương hoàn toàn." Lâm Đào nói.

Trong môi trường độ ẩm cao, thi thể phơi trong không khí chỉ cần hơn một tháng là có thể biến thành xương trắng hoàn toàn.

"Bị chặt xác!" Tôi cầm cành cây gậy vào đám xương, phát hiện ra mấy khúc xương ống đều bị chặt đứt đoạn, vết chặt chông chéo, chẳng chệch đến mười mấy nhát. Cộng thêm rất nhiều xác ruồi chết xung quanh, chứng tỏ thi thể có khả năng nhiễm độc. Điểm này rất giống với chuyên án Ba Sáu - ngón tay thứ mười một.

Thi thể chưa hóa xương hoàn toàn, vẫn còn một vài phần mềm nổi lên. Tôi bảo lái xe bật đèn pha trên nóc xe khám nghiệm, biến chỗ này thành phòng giải phẫu tạm thời, bắt đầu khám nghiệm sơ bộ tử thi. Có bốn, năm bác sĩ pháp y cùng xúm lại làm việc, công tác khám nghiệm tiến hành thuận lợi, càng lúc càng có nhiều phát hiện.

"Xương chậu vẫn nối liền với xương đùi, nhưng xương đùi bị chặt đứt ngang. Xương cẳng ở thắt lưng cũng bị chặt rời." Đại Bảo nói. "Vị trí bị chặt rất giống với thi thể trong chuyên án Ba Sáu."

"Từ từ đã," bác sĩ Hàn kêu lên, "xương đùi có một sợi dây thừng quấn quanh, thắt nút, nếu không nhầm thì rất giống với kiểu cửa khe buột dây tại vùng hông và đùi trong chuyên án Ba Sáu."

"Phần đầu chưa bị chặt rời khỏi thân thể, do đầu và thân úp sấp nên phần mềm ở mặt trước cổ sát với mặt đất chưa bị dòi bọ ăn mất." Trưởng phòng Hồ nói. "Tôi đang tìm mạch máu ở phần cổ, xem có phát hiện gì không."

"Không thấy quần áo của nạn nhân ở quanh đây." Lâm Đào quan sát một vòng rồi nói.

"Nội tạng của nạn nhân có lẽ vẫn còn." Bác sĩ Vương vừa kịp đến chi viện cũng nói. "Cách đồng xương này chừng mét rưỡi có một đám cỏ dại đổ rạp, bên trong có thứ gì đó thối rữa khá nghiêm trọng, có thể là nội tạng, xung quanh cũng có rất nhiều xác ruồi chết."

Cứ thế người này một câu người kia một câu khiến cậu thực tập sinh phụ trách ghi chép tay chân bấn loạn.

Tôi nhanh chóng đeo găng tay cao su, giúp bác sĩ Vương từ từ lật đám bầy nhầy thối rữa dính đầy xác dòi bọ lên. Mỗi lần lật, mùi hôi thối lại xộc lên nồng nặc.

"Tim gan lách phổi thận ruột đều ở đây cả." Bác sĩ Vương nói. "Bên trên chắc vẫn còn khí quản và lưỡi."

"Hơn nữa giữa các cơ quan không có dấu vết bị cắt rời." Tôi nói. "Giống hệt như chuyên án Ba Sáu, toàn bộ cơ quan nội tạng của nạn nhân đều bị hung thủ bóc lấy chỉ bằng một động tác liên mạch bằng phương pháp rút lưỡi mà pháp y thường dùng."

"Đã có đầy đủ căn cứ để coi đây là một chuỗi vụ án." Trưởng phòng Hồ nhướng mày nói. "Hai vụ án này là do cùng một hung thủ gây ra."

"Xương tứ chi và những phần xương chủ yếu trên thân thể không bị thiếu." Đại Bảo đã khám nghiệm xong những phần xương lớn nhất là xương chậu và xương đùi, sau đó quay sang xử lý đám xương khô. Anh ta nói xong, ngừng một lúc rồi nói tiếp: "Hai hai, hai ba, hai tư!Ồ không! Tay phải thiếu mất ba đốt xương ngón tay!"

Bàn tay của con người có hai mươi bảy đốt xương, trong đó tám đốt là xương cổ tay, mười bốn đốt là xương ngón tay, năm đốt là xương bàn tay. Tại sao xương ngón tay có mười bốn đốt? Do ngón tay cái chỉ có hai đốt xương, bốn ngón còn lại mỗi ngón có ba đốt xương. Đại Bảo phát hiện ra thi thể thiếu mất ba đốt xương ngón tay, chứng tỏ bàn tay phải của người này thiếu mất một ngón.

"May quá, chúng ta không cần xét nghiệm ADN đã có thể khẳng định đây chính là chủ nhân của ngón tay thứ mười một trong chuyên án Ba Sáu rồi!" Bác sĩ Hàn mừng rỡ.

Một luồng máu nóng bỗng xộc thẳng lên não, tôi cảm thấy mình đang tiến lại gần hơn tên hung thủ man rợ biến thái giết người, lấy nội tạng, chặt xác, thách thức cảnh sát kia.

"Không đúng!" Đại Bảo nói. "Tại sao thi thể của Phương Tương bị vứt trong thùng rác ở khu dân cư đông đúc, còn thi thể này lại bị vứt ở một nơi hẻo lánh không người qua lại?"

"Thực ra, bản chất không có gì khác nhau." Tôi cảm phẫn nói. "Tử thi kia bị vứt ngay trong thùng rác ở khu dân cư là để người ta dễ phát hiện. Tử thi này cũng bị vứt ngay ven đường, nhưng có lẽ do hung thủ không biết con đường này bình thường ít người đi lại. Chứng tỏ một điều, có lẽ hãn không thông thạo vùng này."

Nói rồi, trưởng phòng Hồ ngồi thụp xuống quan sát phần xương sọ, không nói năng gì.

"Anh có phát hiện ra điều gì không ạ?" Tôi hỏi.

"Ở nạn nhân kia, chỗ vết thương có phản ứng sống nhẹ, tôi nghi ngờ hung thủ giải phẫu nạn nhân ngay khi còn sống." Trưởng phòng Hồ nói. "Mặc dù xét nghiệm ra được chất Tetramine, nhưng cũng chưa thể hoàn toàn loại trừ khả năng nạn nhân bị mổ bụng trước khi chết."

"Nhưng em lại luôn cảm thấy không phải là mổ bụng cơ thể sống," tôi nói, "mà phản ứng sống nhẹ là do phản xạ siêu sinh của tế bào sinh ra. Ban đầu Đại Bảo cũng cho rằng nạn nhân bị mổ bụng khi còn sống nhưng không đủ căn cứ."

"Không đủ căn cứ? Vết hoen tử thi mờ nhạt, nội tạng teo nhão, nạn nhân tử vong do mất máu, rõ ràng thế còn gì?" Đại Bảo tháo găng tay, móc điện thoại, mở một bức ảnh đưa tôi xem.

"Anh copy cả ảnh vào điện thoại cơ à?" Tôi kêu lên. "Level của anh cũng cao thật đấy nhỉ!"

"Không phải!" Mặt Đại Bảo đỏ bừng. "Nhiều khi vấn đề nghĩ mãi không ra, nhìn đi nhìn lại không chừng có thể nghĩ được manh mối để phá án."

Xem ra vụ án này cũng khiến Đại Bảo hao tâm tổn trí không ít.

"Vấn đề chính là ở đây." Trưởng phòng Hồ nói. "Đầu Phương Tương bị cắt rời khỏi thân, không cung cấp được nhiều manh mối, còn đầu của thi thể này không bị cắt rời, cho nên tôi đã quan sát kỹ phần cổ của nạn nhân. Phần cổ có một vết thương lớn, động mạch cảnh đứt hoàn toàn, phản ứng sống ở thành trong mạch máu rất rõ rệt. Chứng tỏ nạn nhân bị cắt cổ dẫn đến mất máu mà chết."

"Đầu độc, cắt cổ, mổ bụng, chặt xác?" Bác sĩ Hàn nói. "Quá trình có lẽ là như vậy. Ít nhất là khi cắt cổ, nạn nhân vẫn còn sống. Bị đầu độc một

lượng Tetramine đủ để gây tử vong cũng cần phải trải qua một quãng thời gian mới chết hẳn. Tôi thấy có khả năng Phương Tương cũng tử vong theo cách tương tự, nhưng vì sau đó, phần đầu đã bị chặt mất cho nên chúng ta không thể phán đoán trên cổ nạn nhân có vết thương hay không."

Lúc này, trời đã tối sập, dưới ánh đèn pha của xe khám nghiệm, tôi thấy mọi người đều gật gù tán đồng. Tôi đứng dậy, vươn vai, vặn vẹo sống lưng đã cứng đờ, nhìn quanh thấy người dân đứng xem không hề bớt mà còn tăng lên.

"Trời tối om om, không biết họ nhìn cái gì thế nhỉ?" Tôi hỏi.

"Cỏ tốt um tùm thế này cũng chẳng nhìn thấy gì được." Lâm Đào nói.

"Bây giờ phải tìm ra lai lịch thi thể." Trưởng phòng Hồ mở liên hợp xương mu của nạn nhân ra. "Thế này thì chẳng cần đến nôi áp suất nữa."

"Cũng khoảng 30 tuổi, nam giới." Tôi nhìn mặt liên hợp của xương mu, đã ước đoán được số tuổi, nói, "đáng tiếc là chưa thể suy đoán được khổ người, chốc nữa chúng ta sẽ tính toán chiều cao."

"Không sao, với bộ xương này, tìm lai lịch không khó." Bác sĩ Hàn nói.

Chưa nói dứt câu, đám đông vây quanh bỗng trở nên nhốn nháo. Có người quay đầu bỏ chạy về phía xóm làng, có người nghển cổ la hét ầm ĩ.

"Chuyện gì thế?" Tôi hỏi.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

"Ma! Có ma!" Một ai đó rú lên, đám đông lập tức tủa ra, bỏ chạy tán loạn.

Tài xế xe khám nghiệm trước kia là lái xe chỉ huy cho cục Ổn định chính trị, rất giàu kinh nghiệm, nên lập tức xoay đèn pha trên nóc xe chiếu về phía con đường mòn dẫn vào thôn xóm, tránh để dân chúng hoảng loạn giẫm đạp lên nhau.

"Chuyện gì thế không biết?" Tôi tò mò hỏi.

"Hình... hình như họ nói... có... có ma." Lâm Đào nhích lại sát bên cạnh tôi. Không còn đèn pha chiếu sáng, bãi cỏ rậm xung quanh bỗng tối thui, ánh trăng mờ mờ ảo ảo.

"Ma ở đâu?" Tôi cười hỏi. "Ma nữ à? Đẹp không? Đi xem đi!"

Vốn dĩ chúng tôi đang chuẩn bị thu gom xương đưa về nhà xác, nhưng không còn đèn chiếu nên công việc đành tạm dừng lại. Chúng tôi băng qua vòng dây cảnh giới, xem thử có chuyện gì xảy ra.

Dân chúng đã gần như chạy sạch, chỉ còn một người nông dân đang được cảnh sát dìu lại gần.

"Có chuyện gì thế bác?" Tôi hỏi.

"Sợ... sợ quá." Bác nông dân đáp. "Có con ma nữ, ở trong nghĩa địa!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (2)

Trong vòng vây của mười mấy canh sát, bác nông dân từ từ hoàn hồn lại, đôi chân mềm nhũn cũng đã bớt lập cập. Bác ta nói: "Vừa nãy tôi đứng đây nhìn các anh làm việc, rảnh rỗi quá nên đi quanh, vào bãi tha ma định đi tiểu cái thì gặp ngay một con ma nữ."

"Ma nữ trông thế nào? Ở đâu?" Tôi hỏi.

"Ở ngay chỗ rẽ kia kìa, đi vào mấy bước là nhìn thấy ngay, nó tựa lên bia mộ, vắt chân chữ ngũ, tóc dài thướt, gió thổi đu đưa đưa, sợ hết cả hồn vía."

Sắc mặt của bác ta không giống như đang nói đùa.

"Đi thôi, đến đó xem sao." Tôi nói

Bác nông dân run rẩy dẫn theo mấy người chúng tôi xách đèn khám nghiệm đến ngã rẽ. Bác ta chỉ vào lùm cỏ, nói: "Đi vào theo đường này, mấy bước là nhìn thấy ngay. Mà các anh có thể để lại một người với tôi không?"

Cả mấy ngọn đèn khám nghiệm đều chiếu vào bãi cỏ, thấy bên trong có rất nhiều nấm mộ nhấp nhô. Đi được vài bước, chúng tôi đã nhìn thấy "ma nữ".

Phía xa có một ngôi mộ khá lớn, bia mộ làm bằng đá hoa có mái cong vút, chắc là của nhà giàu có. Sát bên bia mộ có một bóng người, im lìm bất

động, trông giống như đang ngồi, dựa lưng vào tấm bia, đầu cúi gục nhưng hai chân lại giơ cao, trông cứ như đang tập thể dục.

Cái tư thế gì thế này? Không tưởng tượng ra nổi @@

Người bình thường muốn giữ nguyên tư thế này mấy phút đã rất khó, nhưng "ma nữ" lại không hề động đậy.

Một cảnh sát bạo gan hơn cả cầm đèn khám nghiệm soi về phía đó, bóng người nghiêng nghiêng kia càng rõ hơn, không sai, đúng là một con người. Hai tay buông thõng, hai chân giơ cao, giống như một cường thi đang tập thể dục. Dưới ánh đèn, làn da của "ma nữ" tái ngắt trắng bợt.

"Này, đang làm gì thế?" Anh cảnh sát lớn tiếng hỏi.

Bóng người vẫn không nhúc nhích.

Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, khiến mái tóc dài bay lên chập chờn.

"Ồi mẹ ôi, tóc trông khiếp quá!" Lâm Đào run lên bần bật.

Cảnh tượng này khiến tôi nhớ đến một câu chuyện kinh dị được nghe hồi nhỏ. Chuyện kể rằng có một người đi trên con đê giữa cánh đồng lúc nửa đêm, đột nhiên thấy trước mặt có một cô gái mặc váy trắng, thân hình tha thướt mỹ miều, tóc dài đen mượt, phất phơ trong gió đêm. Anh ta huyết sáo, người đẹp quay ngoắt đầu lại, nhưng trước mặt cũng chỉ toàn tóc là tóc.

Câu chuyện này đã ám ảnh tôi suốt nhiều năm, đến tận bây giờ, tôi vẫn thấy chồn chợn trước phụ nữ tóc dài. Giờ vừa nghĩ đến, tôi bỗng rùng mình ớn lạnh.

Dưới ánh đèn sáng quắc, "ma nữ" vẫn ngồi tựa vào bia mộ, hai chân giơ cao, không hề động đậy. Mái tóc dài bay lững lờ trong gió, nhưng dù

bay kiêu gì cũng không để chúng tôi nhìn thấy mặt, dù chỉ cách mười mấy mét.

"Có ai đi cùng tôi tới đó xem không." Đã trót mang danh là Tần To Gan nên tôi không thể hữu danh vô thực được.

Mấy nhân viên cảnh sát hình sự cùng tôi mang ủng, tiến về phía "ma nữ".

Đến gần mới giật mình nhận ra, đây là một thi thể phụ nữ hoàn toàn lỏa lồ.

Tử thi dựa vào bia mộ, đầu cúi gục, mái tóc dài che kín mặt.

Tôi đã từng một lần hết hồn với "xác chết sống dậy" nên thận trọng cầm một cành cây đẩy thử vào tử thi, tử thi vẫn không động đậy. Lấy thêm chút can đảm, tôi đưa cành cây vén mái tóc của thi thể lên.

May quá, cô ta không thành linh ngẩng phắt lên để lộ khuôn mặt phẳng lì, lúc này tôi mới dám kết luận: "Một cô gái trẻ."

Với tôi, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt người, sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

Một anh cảnh sát khu vực di chuyển mấy bước, bỗng "soạt" một tiếng, từ trên tán cây bên cạnh có thứ gì đó rơi xuống, đập trúng người anh cảnh sát khiến anh ta hết hồn nhảy dựng lên, phúi vai túi bụi.

"Đừng sợ, đừng sợ!" Tôi trấn an. "Chỉ là sợi dây thừng thôi."

Sở dĩ tử thi giữ nguyên một tư thế là vì đã bị dây thừng trói buộc. Trên ngực của thi thể có một sợi dây thừng vòng qua, buộc chặt thân người vào bia mộ, bầu ngực bị thít chặt đến biến dạng. Hai tay bị trói quặt ra sau lưng bằng một sợi dây thừng. Hai cổ chân cũng bị buộc vào hai sợi dây thừng,

hai đầu dây còn lại buộc lên cành một cây thấp phía trước mộ khiến hai chân bị kéo căng, giơ lên cao, dang sang hai bên.

Vừa nãy, anh cảnh sát đã va phải cành cây khiến sợi dây tuột xuống.

Không còn sợi dây treo buộc, hai chân thi thể vẫn nhấc cao, dang rộng.

"Chuyện... chuyện... chuyện gì thế này?" Một cảnh sát hỏi. "Không có dây thừng nữa, sao hai chân vẫn giơ lên được? Người chết rồi mà vẫn giơ chân được à?"

"Thế anh chưa nghe đến hiện tượng co cứng tử thi à?" Tôi lườm anh ta một cái, thử gập khớp gối của nạn nhân lại, rất cứng, không thể gập được.

Thấy chúng tôi không bị "ma nữ" tấn công, mấy người đang đứng đằng xa mới bắt đầu tiến lại.

Lâm Đào xác nhận đây là một tử thi thì không còn sợ hãi nữa, xua tay nói: "Đừng lại gần! Tôi phải tìm dấu chân! Tìm dấu chân!"

Chúng tôi thực hiện các biện pháp bảo vệ hiện trường nghiêm ngặt, cắt đứt sợi dây ở chỗ không có nút thắt, sau đó chuyển thi thể vào trong túi đựng tử thi. Đôi lúc, nút thắt dây có thể cho thấy thói quen thắt nút của một người, cho nên nó là một chứng cứ và manh mối khá quan trọng. Khi bị cho vào trong túi, tử thi vẫn còn giữ nguyên tư thế giơ cao hai chân nên cái túi cong queo trông rất đáng sợ.

Hiện trường có vài dấu chân lộn xộn, Lâm Đào lần lượt tiến hành chụp ảnh cố định: "Dấu giày đều rất mới, ở đây lại rất ít người qua lại, cho nên rất có giá trị. Chốc nữa về đến văn phòng, mọi người nhớ gửi dấu giày của mình cho tôi để còn loại trừ."

"Hiện trường cần phải phong tỏa kỹ lưỡng." Tôi nói. "Chặn toàn bộ các con đường có thể dẫn vào hiện trường, đợi ngày mai trời nắng, chúng ta sẽ đến đây tìm kiếm. Quần áo của nạn nhân vẫn chưa thấy đâu. Sợ là đèn pha xe khám nghiệm sẽ không cầm cự được lâu đến thế."

Mấy cậu cảnh sát trẻ tuổi của đồn cảnh sát khu vực vừa nghe tôi nói dứt lời đã bắt đầu trò oản tù tì, chắc đây là thói quen của họ, gặp việc khó khăn sẽ quyết định bằng may rủi. Một mình ở lại bãi tha ma trông coi hiện trường cả đêm quả là một việc kinh khủng.

"Không sao," trưởng phòng Hồ nói, "tôi sẽ lập tức điều thêm người đến, dùng đèn khám nghiệm tìm kiếm. Tối nay không biết có mưa hay không, nếu mưa thì coi như đi đứt. Cho nên phải tìm kiếm ngay trong đêm."

"Vụ án này có vẻ cũng rất kỳ quặc." Tôi băn khoăn không biết nên tập trung vào vụ án nào trước.

"Người bên sở Công an các cậu cứ khám nghiệm thi thể này trước đi." Trưởng phòng Hồ nói. "Còn bộ xương kia vẫn chưa tìm thấy manh mối nào hữu ích, bây giờ phải tìm lai lịch nạn nhân trước đã. Nên công tác thu dọn xương cốt cứ giao cho chúng tôi, cậu yên tâm."

"Vâng." Tôi đáp. "Buộc thi thể vào bia mộ thì quái lạ quá, em phải phá bằng được vụ án này."

"Trời cái kiểu này, lại chọn một địa điểm thế này, nạn nhân còn ở trong tư thế này, chắc chắn là muốn chơi trò SM đây, nhưng chơi quá tay dẫn đến chết người." Đại Bảo nói.

"Đi thôi, về nhà xác." Tôi nói. "Phải khám nghiệm tử thi xong mới được nghỉ."

*

Thi thể đã nằm trên bàn giải phẫu, hai chân vẫn giơ lên cao. Sau khi Lâm Đào chụp ảnh xong, chúng tôi bắt đầu phá vỡ sự co cứng tử thi.

"Cứng quá!" Tôi nói. "Thực tiễn đã chứng minh, tử thi cứng nhất là sau khi chết từ mười lăm đến mười bảy tiếng đồng hồ."

Do tử thi vẫn giữ nguyên tư thế hai chân dang rộng nên chúng tôi dễ dàng đo được nhiệt độ từ hậu môn.

"Không sai, căn cứ vào thân nhiệt của tử thi, nạn nhân đã tử vong khoảng mười bảy tiếng đồng hồ." Đại Bảo nhẩm tính.

Tôi nhìn đồng hồ treo trên tường phòng giải phẫu, 8 giờ 2 phút tối. Như vậy tức là nạn nhân mới tử vong trong ngày hôm nay, khoảng 3 giờ sáng ngày 4 tháng Bảy.

"3 giờ sáng, một cô gái đến bãi tha ma làm gì kia chứ?" Tôi băn khoăn.

"Tớ thấy giống một vụ cướp của." Lâm Đào đeo găng tay để lấy dấu vân tay nạn nhân rồi nói. "Cậu nhìn này."

Các ngón tay của nạn nhân đều đã trắng bột, nhưng trên ngón giữa tay phải có một vết màu nhạt hơn hẳn, cho thấy nạn nhân đã từng đeo nhẫn.

"Anh đồng ý." Đại Bảo nói. "Màng trinh vẫn còn nguyên vẹn."

"Ồ, cô gái này không còn trẻ lắm, lại xinh xắn nữa." Lâm Đào nói. "Con gái bây giờ hiếm người giữ mình được như thế."

"Không xâm hại tình dục?" Tôi hơi ngạc nhiên. "Không xâm hại tình dục tại sao lại cởi hết quần áo người ta ra, lại còn trói người ta trong tư thế đó?"

Đại Bảo nhún vai: "Không nhầm đâu, âm đạo không hề bị tổn thương."

"Kiểu gì thì kiểu, cởi hết quần áo của một cô gái ra thì chỉ có thể là để hiếp dâm." Tôi nói. "Nhưng vì nguyên nhân nào đó nên hiếp dâm bất thành. Hay là, hung thủ cũng là phụ nữ?"

Toàn thân nạn nhân không có tổn thương do bị khống chế hay kháng cự, nhưng những chỗ trói đều có hiện tượng tróc da và xuất huyết nhẹ.

"Rõ ràng là bị trói khi còn sống." Tôi nói. "Nhưng nạn nhân không kháng cự, ngay cả sau khi tứ chi bị trói, nạn nhân cũng không giãy giụa quá mạnh."

"Liệu có phải bị đánh thuốc mê không?" Lâm Đào nói. "Lấy một ống máu tim đi xét nghiệm trước đã."

"Cũng có khả năng nạn nhân chơi trò SM với một phụ nữ khác?" Đại Bảo nói.

"Em đang nghĩ," tôi nói, "trói người vào bia mộ liệu có phải là một phong tục hay không? Dem cô gái này làm tế phẩm, hoặc cô ấy đồng ý làm tế phẩm?"

Sau vụ án Hai Chín Sáu ở thành phố Thanh Hương, tôi bắt đầu quan tâm đến phong tục tập quán các vùng. Mấy hôm trước, tôi còn mua mấy cuốn sách viết về phong tục tập quán và điển cố về nghiên cứu. Tôi cũng đã đọc được một bài viết về cúng tế người sống thời xưa, nhưng chưa thấy cái tiền lệ trói người ta vào bia mộ, bày ra điệu bộ giống như bị cưỡng dâm như thế này bao giờ.

"Nói cũng có lý," Đại Bảo giơ cánh tay đẩy gọng kính trên sống mũi. "Ngày mai chúng ta sẽ điều tra xem đó là mộ của ai, trông có vẻ như phần

mộ của một dòng họ lớn, xem xem liệu có phải họ cống người sống hay không."

Quanh cổ nạn nhân có một vết thít rất sâu, da bị phơi một ngày ngoài trời nên đã bong tróc khô ráp. Kết mạc mí mắt chẳng chịt các điểm xuất huyết, máu trong tim không đông, móng tay xanh đen. Rất hiển nhiên, nạn nhân đã bị hung thủ dùng dây thừng siết cổ gây ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong.

"Bị trói tứ chi, sau đó lại thắt cổ, người bị hại đúng là không có khả năng phản kháng. Nhưng vẫn có phản kháng nhẹ, chỗ bị trói ở tứ chi có hiện tượng tróc da nhẹ, còn sợi dây thừng trói chân và nút buộc trên cành cây đều đã lỏng ra, anh cảnh sát kia vừa đụng vào đã rơi xuống." Tôi nói. "Nếu là SM, sẽ không thể siết cổ hung hãn đến thế được."

Tính chất vụ án nhất thời sa vào bế tắc, trước mắt không có căn cứ hữu hiệu nào để suy đoán về động cơ giết người của hung thủ. Nhưng trực giác mách bảo chúng tôi, đây hoặc là tục hiến tế người sống mê tín dị đoan, hoặc là giết người cướp của. Nhưng tại sao lại sắp đặt hiện trường giống như một vụ hiếp dâm? Có lẽ là vì hung thủ có ý định này nhưng chưa thực hiện được, hoặc hung thủ ngụy trang để đánh lạc hướng cơ quan điều tra.

Đã khám nghiệm kỹ lưỡng khắp trong ngoài tử thi nhưng vẫn không phát hiện được manh mối nào hữu ích, chúng tôi liền lấy toàn bộ dạ dày và ruột của nạn nhân ra, nghiên cứu tình trạng thức ăn của bữa cuối cùng.

Nghiên cứu vật chất trong dạ dày của nạn nhân là một công việc cực kỳ kinh khủng. Bác sĩ pháp y phải móc từng thìa vật chất trong dạ dày ra, sau đó lần lượt phân tích từng loại vật chất bên trong, từ đó suy đoán nạn nhân đã ăn gì trong bữa cuối cùng để cung cấp một số manh mối cho bộ phận điều tra. Vật chất trong dạ dày nạn nhân rất ít, sền sệt như hồ.

"Theo lý thuyết thì cần đến sáu tiếng đồng hồ để tiêu hóa hết thức ăn trong dạ dày của con người, bình thường người ta hay ăn bữa tối vào 6 giờ chiều, vậy thì từ bữa ăn tối tới thời gian tử vong của nạn nhân vào lúc 3 giờ sáng là khoảng chín tiếng đồng hồ, đáng lẽ thức ăn trong dạ dày phải tiêu hóa hết rồi mới đúng. Nhưng trong dạ dày của nạn nhân vẫn lưu lại một ít vật chất, chứng tỏ nạn nhân đã ăn chút ít vào khoảng 12 giờ đêm, thức ăn là thứ gì đó làm từ bột mì."

"Nạn nhân không ăn bữa tối, nhìn vào vật chất trong ruột non, kết hợp với thời gian tử vong đã biết, có thể phán đoán nạn nhân ăn cơm vào khoảng từ 1 giờ chiều đến 2 giờ chiều ngày 3 tháng Bảy." Đại Bảo xếp toàn bộ ruột non của nạn nhân lên bàn giải phẫu, rạch mở để tìm hiểu vật chất trong ruột non. "Đoạn giữa ruột non có một khoảng trống rất dài, có nghĩa là nạn nhân không ăn bất cứ thứ gì cho đến khoảng 12 giờ đêm mới ăn một chút thức ăn làm từ bột mì."

"Đa phần thức ăn đã tiêu hóa thành dạng sền sệt," Đại Bảo nói tiếp. "Nhưng vẫn còn một số chất xơ không dễ tiêu hóa vẫn có thể nhận ra, chắc là có rau có thịt, à, còn có ít vỏ cà chua nữa."

"Có lẽ trưa hôm qua, sau khi ăn xong, nạn nhân đã bị đưa đi." Lâm Đào nói.

Đã hoàn tất các công đoạn giải phẫu, khi chúng tôi chuẩn bị lấy liên hợp xương mu của nạn nhân ra để suy đoán độ tuổi thì điều tra viên phụ trách liên lạc bước vào phòng giải phẫu, nói: "Trưởng phòng Hồ mời các anh nhanh chóng đến phòng họp tại tầng bảy trụ sở Công an thành phố."

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, ngáp dài: "Có phát hiện gì phải không? Đã 11 giờ rồi, buồn ngủ quá."

"Có đấy." Điều tra viên gật đầu. "Đã tìm ra được lai lịch của cô gái."

"Nhanh thế!" Tôi nói. "Vậy thì chúng tôi không cần phải lấy liên hợp xương mu ra nữa, để cho thi thể được vẹn toàn. Các anh đã điều tra bằng cách nào thế?"

Điều tra viên nói: "Trong lúc các anh khám nghiệm tử thi, toàn bộ cảnh sát trong phân đội đã dốc toàn lực tìm kiếm khắp xung quanh, nhanh chóng tìm được tất cả quần áo của nạn nhân vứt ở ven con đường dẫn ra khỏi bãi tha ma. Ngoài ra, một nhóm cảnh sát khác tìm được một vài vỏ túi bánh quy còn mới và một túi đeo chéo kiểu nữ trong một lò gạch bỏ hoang bên một ngã rẽ khác. Trong túi có một số đồ trang điểm rẻ tiền, danh thiếp và ví tiền. Trong ví không có tiền và thẻ ngân hàng, nhưng có chứng minh thư và một vài phiếu giảm giá."

"Phải, phải, phải, đúng là nạn nhân có ăn ít bánh quy vào khoảng 12 giờ đêm." Tôi nói. "Quá trùng khớp, chứng minh thư chắc chắn là của nạn nhân đấy."

"Vẫn đang tiến hành xét nghiệm ADN và đối chiếu với ADN của cha mẹ người đứng tên chứng minh thư." Điều tra viên nói. "Nhưng đã có kết quả xét nghiệm độc chất, có thể loại trừ khả năng nạn nhân bị đầu độc hoặc dùng thuốc an thần khi còn sống."

"Nạn nhân không phản kháng, không bị chuốc thuốc," tôi chậm rãi nói, "lại còn ở cùng với hung thủ tại một nơi hoang vu heo hút lâu đến vậy, cùng ăn bánh, thậm chí cùng đến nghỉ địa. Khi bị cởi quần áo, bị trói cũng không giằng co giãy giụa. Việc này nói lên điều gì?"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (3)

Nạn nhân tên Thích Tĩnh Tĩnh, tích cách cũng giống hệt như cái tên, trầm lặng, hướng nội.

Qua người thân, bạn bè và đồng nghiệp nạn nhân, chúng tôi biết bố của Thích Tĩnh Tĩnh sau khi bị sa thải đã không tìm được công việc ổn định, phải đến công trường làm lao động chân tay. Cách đây không lâu, mẹ cô lại mắc bệnh ung thư. Thích Tĩnh Tĩnh phải cáng đáng gánh nặng kinh tế cho cả gia đình. Để có tiền trị bệnh cho mẹ, thời gian gần đây, Thích Tĩnh Tĩnh điên cuồng lao vào kiếm tiền.

Thích Tĩnh Tĩnh là nhân viên marketing cho một công ty thiết kế nội thất, làm nhiều, kiếm tiền cũng nhiều. Mặc dù năm nay mới chỉ 21 tuổi nhưng cô đã lăn lộn với nghề này từ khi tốt nghiệp trung học cơ sở, cũng đã được coi là đàn chị, có nhiều mối quan hệ trong ngành vật liệu xây dựng. Ai cũng thích tính cách điềm đạm của cô, cho nên để kiếm được nhiều tiền hơn, cô còn tranh thủ làm nghề môi giới ngoài giờ làm. Ví dụ giới thiệu cho các công ty vật liệu xây dựng mua nguyên liệu ở một công ty nào đó, giao dịch hoàn tất sẽ nhận được tiền môi giới.

"Công việc marketing thì suốt cả ngày phải chạy đôn chạy đáo bên ngoài," điều tra viên chính nói, "rất ít khi được ngồi ở văn phòng. Cho nên cả ngày hôm qua, đồng nghiệp của Thích Tĩnh Tĩnh đều không biết cô ta đã đi đâu, họ chỉ phản ánh mấy ngày nay, mọi biểu hiện của Thích Tĩnh Tĩnh đều rất bình thường."

"Thích Tĩnh Tĩnh vẫn còn trinh," Đại Bảo nói, "nên hãy điều tra xem liệu có phải nạn nhân là người đồng tính hoặc có khuynh hướng tình dục khác thường hay không?"

Điều tra viên lắc đầu: "Không có ai phản ánh về vấn đề này. Hơn nữa, vào buổi trưa hôm xảy ra vụ án, cô ta còn đi xem mặt."

"Chúng tôi đã kiểm tra danh sách cuộc gọi của nạn nhân, có rất nhiều cuộc gọi." Trưởng phòng Hồ bổ sung. "Có thể xác minh, 11 giờ trưa hôm qua, nạn nhân có nhận một cuộc điện thoại của đối tượng xem mặt, sau đó đến chỗ hẹn. Từ 11 giờ đến 2 giờ có rất nhiều cuộc gọi, đã điều tra được, đều là điện thoại của khách hàng và điện thoại công cộng, không có manh mối hữu hiệu nào. Khoảng 3 giờ chiều thì tắt máy."

"Đối tượng xem mặt rất khả nghi." Đại Bảo nói, "là người thế nào?"

"Là một ông chủ nhỏ đến Long Phiên làm ăn, tên là Tào Triết." Điều tra viên nói. "Nửa tháng trước đến Long Phiên mở một cửa hàng nhỏ, hiện vẫn đang sửa chữa trang trí."

"Anh ta cao bao nhiêu?" Lâm Đào vừa hỏi, vừa cầm tập ảnh chụp dấu giày sẵn sàng đối chiếu.

Sau khi loại trừ dấu giày của các cảnh sát, nạn nhân và bác nông dân đã phát hiện ra tử thi, Lâm Đào tìm thấy rất nhiều dấu giày giống nhau. Không chừng những dấu giày này chính là của hung thủ để lại.

"Mét bảy," điều tra viên nói, "gầy gầy."

"Rất có khả năng." Đại Bảo nói. "Tôi thấy, làm gì có cô gái nào lại cho phép người ta tùy tiện cởi quần áo mình? Tôi đoán, có thể là nạn nhân thấy ưng đối tượng xem mặt, sau đó hai người tìm một nơi kín đáo để thân mật, nào ngờ gã kia lại là một tên biến thái."

"Cởi quần áo chưa chắc đã là tự nguyện." Trưởng phòng Hồ nói. "Quần áo của nạn nhân đã rách nát. Tức là hung thủ đã dùng dao cứa rách để cởi ra."

"Sở dĩ dùng dao rạch chứ không phải cưỡng bức cởi," tôi nói, "có lẽ là do lúc đó hung thủ đã trói nạn nhân lại. Chân tay bị trói nên không thể cởi quần áo được, đành phải dùng dao rạch."

"Sao Thích Tĩnh Tĩnh lại dễ dàng bị khống chế thế nhỉ?" Đại Bảo băn khoăn.

Tôi lắc đầu không hiểu.

"Khả năng này không cao." Lâm Đào nói. "Dựa vào dấu giày, có thể suy đoán hung thủ cao khoảng 1,8 mét, dù có sai số nhưng chênh lệch không thể lớn đến thế."

"Tớ cũng cảm thấy không có khả năng đó." Tôi nói. "Anh ta mới đến Long Phiên được nửa tháng, làm sao có thể biết đến một nơi hẻo lánh như vậy được? Còn biết rõ có bãi tha ma, có lò gạch bỏ hoang? Tớ sống ở Long Phiên bao nhiêu năm rồi mà còn không biết."

"Dù thế nào đi nữa," phó giám đốc Trần lên tiếng, "anh ta vẫn có khả năng là người cuối cùng tiếp xúc với Thích Tĩnh Tĩnh. Chúng tôi đã bắt giữ, đang thẩm tra."

Tôi chau mày không nói gì, thấy phản cảm với sự hấp tấp của vị phó giám đốc này.

"Thế các anh cứ điều tra đi." Lâm Đào cũng tỏ ra không hài lòng, giơ tay nhìn đồng hồ nói. "Mọi biểu hiện của vụ án này đều cho thấy đây là một vụ cướp của. Một ông chủ mà lại cướp của chứ không cưỡng hiếp? Tôi vẫn thấy nghi ngờ nhưng cứ tạm bảo lưu ý kiến cái đã. Muộn rồi, chúng ta về nghỉ ngơi thôi, ngày mai có thêm tin tức rồi tính tiếp."

*

Khuya lắc khuya lơ mới về đến nhà, Linh Đan mắt nhắm mắt mở trở dậy nấu cho tôi bát mì rồi ngồi nhìn tôi ăn như hổ đói, nghe tôi kể chuyện điều tra.

"Vậy theo anh, đây là vụ án thế nào?" Linh Đan hỏi.

"Anh nghĩ có khả năng là nghi thức cúng tế gì đó." Tôi nói.

"Thế anh có nhìn chữ trên bia mộ không?" Linh Đan hỏi. "Nếu là cúng tế thì chắc phải chọn ngày mang tính kỷ niệm."

"Phải rồi!" Tôi đập bàn đánh chát. "Tiếc quá, anh không nghĩ ra nên đã không nhìn. Hay bây giờ em đi cùng anh luôn nhé?"

"Em không đi đâu!" Linh Đan hoảng hốt. "Anh đừng có lăn xả quá thế, mau nghỉ đi cho sớm."

Tôi bật cười, hôn vào má nàng: "Anh đùa em đấy. Bia mộ thì làm sao biết chạy, ngày mai đi xem cũng được. Nhưng đúng là em đã cho anh một gợi ý đấy, vợ anh giỏi quá!"

"Anh nói làm em sờn cả gai ốc..."

*

Sáng sớm hôm sau, tôi hẹn Lâm Đào, Đại Bảo lái xe đến hiện trường.

Hiện trường vẫn còn mười mấy cảnh sát đang sục sạo tìm kiếm. Tôi đi thẳng đến bên bia mộ nơi phát hiện ra tử thi.

"Liệt sĩ Lý Hoa Hạ - anh hùng kháng Nhật."

Thì ra đây là mộ liệt sĩ, là mộ chôn quần áo di vật của người quá cố. Nghe nói chính người nhà của liệt sĩ này đã kiên quyết phản đối việc di dời nghĩa địa, thậm chí còn dùng biện pháp cực đoan bắt công ty xây dựng phải từ bỏ mảnh đất này.

"Sinh ngày 8 tháng 9 năm 1910, hy sinh ngày 4 tháng 6 năm 1941."

Tôi giật thót mình, mở điện thoại tra lịch âm.

"Vụ án xảy ra vào sáng sớm hôm qua, hôm qua chính là mùng 4 tháng Sáu âm lịch!"

Tôi thấy Lâm Đào và Đại Bảo cũng giật nảy mình.

Lâm Đào nói: "Tớ đoán vụ án này sắp phá được rồi."

Hành động bước đầu của tổ chuyên án đã gặp phải bế tắc, việc thẩm vấn Tào Triết không có kết quả. Tào Triết nói anh ta không hề có cảm tình với Thích Tĩnh Tĩnh, buổi trưa hôm đó, sau khi dùng bữa xong, anh ta một mình quay về nhà.

"Camera giám sát ở cổng chung cư nơi anh ta thuê nhà có thể xác thực cho điều này." Phó giám đốc Trần có vẻ thất vọng.

"Tôi đã nói rồi mà." Tôi thầm đặc ý. "Anh ta không có đủ điều kiện để gây án. Nhưng các anh có khai thác được manh mối nào từ anh ta không?"

Điều tra viên chính lắc đầu.

Tôi hơi hụt hẫng, lại hỏi tiếp: "Vậy khoảng mấy giờ họ kết thúc bữa ăn? Sau khi ăn xong, có ai gọi điện cho Thích Tĩnh Tĩnh không?"

"Đã điều tra rồi." Điều tra viên nói. "Ở bên đường đối diện cách nhà hàng không xa có một bộ điện thoại công cộng dùng thẻ, chính số điện thoại này đã gọi cho Thích Tĩnh Tĩnh."

"Thời buổi này mà vẫn còn có người dùng thẻ điện thoại công cộng cơ à?" Tôi băn khoăn.

"Có lẽ vì muốn né tránh cảnh sát cho nên không dùng điện thoại di động." Lâm Đào nói.

"Phải rồi!" Tôi ngẩng lên hỏi. "Ngôi mộ mà Thích Tĩnh Tĩnh bị trói vào là của một liệt sĩ chống Nhật, mà nạn nhân lại bị giết hại vào đúng ngày giỗ của liệt sĩ. Tôi cảm thấy nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là phải bắt tay vào điều tra người nhà của liệt sĩ này. Theo như tình hình trước mắt, rất có khả năng là hiến tể người sống."

"Thế tại sao Thích Tĩnh Tĩnh lại không phản kháng?" Trưởng phòng Hồ hỏi.

Tôi lắc đầu: "Em không biết, nhưng dù sao cũng phải điều tra trước đã, những hướng khác vẫn chưa có manh mối gì. Anh Hồ này, hay là chúng ta thảo luận về chuyên án Ba Sáu trước đi?"

"Được, được, được, thảo luận đi." Phó giám đốc Trần vội vàng giục già. Có thể thấy chuyên án Ba Sáu đã điều tra cả tháng trời mà chưa phát hiện ra manh mối, phó giám đốc bị lãnh đạo cấp trên giục già ráo riết nên chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa.

*

"Chuyên án Ba Sáu đã có một chút tiến triển." Trong văn phòng pháp y, trưởng phòng Hồ nói. "Lai lịch của bộ xương đã được xác nhận."

"Nhanh thế cơ à?" Tôi ngạc nhiên trước tốc độ điều tra của cảnh sát hình sự Long Phiên.

"Thực ra ban đầu, khi mới phát hiện ra một ngón tay, chúng tôi vẫn luôn tích cực tìm kiếm." Trưởng phòng Hồ nói. "Chúng tôi cũng đã phát

thông báo tới các tỉnh thành lân cận xin hỗ trợ. Khéo làm sao đúng cái tối tìm được bộ xương, lai lịch của nạn nhân cũng đã được xác nhận. ADN cũng chứng thực người này chính là chủ nhân của ngón tay."

Trưởng phòng Hồ dừng lại một lúc, nói: "Nạn nhân là người Thanh Hương, bác sĩ khoa tiết niệu của bệnh viện thành phố Thanh Hương, tên là Mạnh Tường Bình. Cuối năm nay đi học bồi dưỡng trên bệnh viện tỉnh, cứ đến cuối tuần là lại về nhà, nhưng ngày 16 tháng Năm vừa rồi không thấy về. Vợ anh ta gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng đều không liên lạc được nên đến ngày 18 tháng Năm đã báo cảnh sát."

"Thời gian khá trùng khớp với suy đoán của chúng ta." Tôi nói, "Mạnh Tường Bình chết trước Phương Tương hơn nửa tháng, nhưng thi thể của Phương Tương bị vớt ở nơi đông đúc nên chúng ta tìm thấy trước. Vậy các anh đã điều tra về hoạt động của Mạnh Tường Bình trước khi chết chưa?"

Trưởng phòng Hồ gật đầu, nói: "Đã điều tra. Tối thứ tư ngày 14 tháng Năm, Mạnh Tường Bình ăn cơm trong nhà ăn bệnh viện, có đồng nghiệp nhìn thấy. Ngày 15 nghỉ, thứ sáu ngày 16 trực hai ca nên theo thường lệ, có thể không đến văn phòng khoa. Vì anh ta ở một mình một phòng nên từ sau ngày 14, không có ai nhìn thấy anh ta nữa. Mãi đến ngày 17, vợ của Mạnh Tường Bình gọi điện cho chủ nhiệm văn phòng khoa mới phát hiện ra anh ta đã mất tích."

"Đây chính là kết quả điều tra?"

"Đúng thế. Không thể xác định được hoạt động của Mạnh Tường Bình sau đó." Trưởng phòng Hồ cất giọng tiếc nuối.

"Thế các mối quan hệ xã hội thì sao ạ?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Hồ lắc đầu: "Trước mắt vẫn đang điều tra, chưa có kết luận."

Vụ án mặc dù có chút tiến triển nhưng lại nhanh chóng rơi vào bế tắc. Ba người chúng tôi và trưởng phòng Hồ đều cảm thấy chán nản. Hai nạn nhân này có quan hệ ra sao, tại sao lại lần lượt bị sát hại, rồi lại bị chặt xác, mổ bụng tàn ác như vậy? Tất cả những chuyện này, rốt cuộc là vì sao?

"Tiếp tục đợi kết quả điều tra thôi." Trưởng phòng Hồ nói. "Manh mỗi mà chúng ta có được quá ít ỏi."

*

Hường suy đoán nạn nhân bị trói vào bia mộ là để cúng tế cũng nhanh chóng bị phủ định.

Lần trước phó giám đốc Trần nghi ngờ Tào Triết là hung thủ, bị chúng tôi dễ dàng chỉ ra đó là phán đoán sai lầm khiến anh ta hơi mất mặt. Nhưng lần này, sau khi điều tra, suy đoán của chúng tôi cũng bị loại trừ nên anh ta được thể diện vô giương oai.

"Tôi biết ngay chỉ là trùng hợp thôi mà." Phó giám đốc Trần nói. "Thời đại nào rồi mà còn hiến tế người sống cơ chứ? Đến xã hội cũ cũng chẳng có trò này."

"Đã loại trừ thế nào vậy?" Tôi vẫn chưa tin hẳn.

"Con cháu của liệt sĩ Lý Hoa Hạ từ năm ngoái đã không còn ở thành phố Long Phiên nữa." Phó giám đốc Trần nói. "Ông liệt sĩ chỉ có một người con trai, nhưng cũng đã mất rồi. Một người cháu trai năm nay 51 tuổi, cháu gái 47 tuổi, đang ở với mẹ già 80 tuổi ở Nam Giang. Nhờ sự hỗ trợ của Công an thành phố Nam Giang, đã xác định được một năm nay hai người này không quay về Long Phiên."

Phó giám đốc Trần ra hiệu cho điều tra viên chính trình bày tiếp.

Anh ta vội vàng lật giờ sổ ghi chép, nói: "Toàn bộ con cháu của liệt sĩ Lý Hoa Hạ đã chuyển đến Nam Giang từ năm ngoái, chỉ còn một người chắt là Lý Kiến Quốc năm nay 18 tuổi, học đại học năm thứ nhất ở nơi khác, thỉnh thoảng mới quay về Long Phiên, ở nhà dì ruột. Người dì đã nuôi cậu ta từ nhỏ tới lớn nên quan hệ rất thân thiết."

"Tại sao lại loại trừ đối tượng này?" Tôi hỏi, "tại sao Lý Kiến Quốc lại không bị tình nghi? Đừng quên, người cuối cùng gọi điện cho Thích Tĩnh Tĩnh dùng điện thoại công cộng. Bây giờ chỉ có sinh viên đại học mới dùng thứ này thôi."

"Thế anh có biết tên cụ cố nhà anh không?" Phó giám đốc Trần vạch lại. "Tôi mới chỉ hỏi tên thôi chứ chưa hỏi đến ngày giỗ nhé. Một đứa chắt, lại là sinh viên đại học, liệu có nhớ nổi ngày giỗ của cụ cố rồi mang người sống hiến tế cho cụ mình không? Hơn nữa, chúng ta đã phân tích hung thủ vì muốn né tránh cảnh sát nên mới cố tình dùng điện thoại công cộng."

Tôi gãi đầu, đã bị thuyết phục: "Phải rồi, mọi dấu vết đều cho thấy đây là vụ án cướp của."

"Buổi trưa hôm đó, Tào Triết và Thích Tĩnh Tĩnh đã ăn những gì?" Tôi bỗng sức nhớ đến những vật chất chứa trong dạ dày của Thích Tĩnh Tĩnh.

"Trứng xào cà chua, gà kung pao, và một vài món rau." Điều tta viên nói.

"Đúng là anh ta không nói dối," tôi nói, "trùng khớp với những vật chất tìm được trong dạ dày nạn nhân. Điều này cũng có thể xác nhận, từ sau bữa trưa đến tận 12 giờ đêm, Thích Tĩnh Tĩnh không ăn gì nữa."

"Việc này đã điều tra rõ cả rồi còn gì, vật chất chứa trong dạ dày chẳng mang lại tác dụng gì cả." Phó giám đốc Trần ngạo mạn phán một câu.

"Trước mắt, vẫn chưa xác định được nạn nhân có quen biết hung thủ hay không." Lâm Đào chuyển chủ đề để xoa dịu không khí, "nạn nhân không phản kháng quyết liệt, không biết là bởi nguyên nhân gì. Nhưng đáng lý ra, cho dù có quen biết cũng không thể để người khác trói lại rồi rạch bỏ quần áo mới phải."

"Nhưng chí ít thì hung thủ cũng rất thông thạo hiện trường." Tôi nói. "Có nhiều người biết ở đó có bãi tha ma và lò gạch không?"

"Không nhiều, chỉ những người sống ở vùng này mới biết." Điều tra viên nói.

"Đáng tiếc, dấu chân chỉ có thể dùng để xác nhận chứ không thể dùng để loại trừ, hơn nữa còn phải tìm được đôi giày tương ứng, cho nên không thể làm căn cứ sàng lọc tội phạm." Lâm Đào nói.

Đột nhiên, một điều tra viên chạy xộc vào tổ chuyên án, nói: "Thẻ ngân hàng của Thích Tĩnh Tĩnh vừa này đã bị rút hết số tiền hai mươi ngàn đồng trong đó."

Phó giám đốc Trần đứng bật dậy: "Tốt! Có mang ảnh cắt từ video của kẻ rút tiền đến đây không?"

Điều tra viên lắc đầu: "Không ạ, hắt đội mũ và đeo kính đen, nhìn không rõ mặt."

Phó giám đốc Trần lại ngồi phịch xuống: "Vậy cậu la hét ầm ĩ cái gì thế, có tác dụng gì đâu?"

"Không," tôi nói, "rất có giá trị đấy. Thứ nhất, chúng ta sẽ biết được dáng dấp của kẻ tình nghi. Thứ hai, chúng ta đã phán đoán được rõ tính chất của vụ án, chí ít có một động cơ giết người là cướp của."

"Đúng! Đúng." Điều tra viên gật đầu lia lịa. "Cao khoảng mét tám, thân hình khỏe khoắn, lưng đeo ba lô."

"Dáng dấp trùng khớp với suy đoán của bộ phận khám nghiệm dấu vết." Tôi nhìn sang Lâm Đào, nói.

"Nhưng chúng ta vẫn chưa thể xác định được phạm vi điều tra." Đại Bảo nói, "Long Phiên có bảy nghìn dân số, tìm thế nào đây?"

"Khám nghiệm lại tử thi, xem có phát hiện gì khác không." Tôi nói.

*

"Chuyên án Ba Sáu hiện tại vẫn chưa có tiến triển, chúng tôi cũng chẳng có việc gì để làm." Bước ra khỏi phòng họp, trưởng phòng Hồ khẽ nói với tôi. "Vụ án này, cậu đi giải phẫu, cậu xem có việc gì cần chúng tôi làm không?"

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Cho đến hiện tại, tất cả các manh mối tìm được ở xung quanh hiện trường đều là do nạn nhân Thích Tĩnh Tĩnh để lại, chỉ duy nhất một thứ có lẽ là hung thủ mang đến."

Trưởng phòng Hồ cúi đầu suy nghĩ.

Tôi nói: "Chính là mấy vỏ túi bánh quy."

"Ừ, phải rồi." Trưởng phòng Hồ kêu lên.

"Vậy, bước tiếp theo hãy điều tra mấy cái vỏ túi bánh quy, xem cơ sở sản xuất nằm ở đâu, chủ yếu được tiêu thụ ở đâu, xem có thể phát hiện ra manh mối gì hay không." Tôi nói.

Trưởng phòng Hồ gật đầu, nói: "Tôi sẽ đi báo cáo với phân đội trưởng để anh ta phái người đi điều tra. Phía chúng tôi sẽ kiểm tra kỹ lưỡng mấy cái vỏ túi bánh xem có dấu vân tay hay không."

"Hung thủ rất có ý thức nguy trang đánh lạc hướng." Tôi nói. "Đi rút tiền biết đội mũ, đeo kính đen, nên em nghĩ rằng hẳn sẽ không thể để lại thứ gì trên vỏ túi bánh được. Vì vậy em đề nghị nên bắt đầu từ phương diện sản xuất và tiêu thụ."

"Được!" Trưởng phòng Hồ quay người đi luôn. Tôi nhìn Lâm Đào và Đại Bảo, nói: "Tiếp tục làm việc thôi."

*

Còn chưa đến nhà xác, Lâm Đào đã gọi điện đến: "Vừa rồi tớ đã kiểm tra túi và ví tiền của nạn nhân, không có dấu vết của người khác, ngay cả dấu găng tay cũng không có, chỉ có dấu vân tay của nạn nhân. Tớ phán đoán, có khả năng nạn nhân chủ động đưa tiền và thẻ cho hung thủ."

"Vậy thì có hai khả năng," tôi nói, "thứ nhất là người quen, thứ hai là bị uy hiếp."

"Anh cũng cảm thấy từ đầu đến cuối nạn nhân không phản kháng quá quyết liệt, có lẽ là vì sợ hãi." Đại Bảo nói, "Thích Tĩnh Tĩnh là người nhút nhát."

"Theo anh, liệu có giống với vụ án hai hôm trước không? Hung thủ thích quan hệ tình dục với tư thế không bình thường?"

"Không đâu. Thích tư thế không bình thường thì tại sao phải cởi sạch quần áo nạn nhân làm gì?" Đại Bảo nói. "Hơn nữa cũng đã lấy mẫu vật trong khoang miệng và hậu môn rồi, kết quả đều âm tính cả."

Tôi gật đầu, không nói gì.

Khám nghiệm lại tử thi đã hơn hai tiếng đồng hồ, chúng tôi vẫn không phát hiện thêm được gì mới. Mặc dù lần trước khám nghiệm vào buổi tối

nhưng lại không hề bỏ sót điều gì. Mãi đến khi khâu lại tử thi, tôi mới loáng thoáng nhìn thấy trên ngón chân nạn nhân có chỗ khác lạ.

Ánh nắng chiếu vào phòng giải phẫu, rọi lên ngón chân tử thi, trên phần da ở giữa ngón chân có một vết gì đó nổi bật dưới ánh nắng.

Tôi dùng mũi khâu, ghé sát vào bàn chân quan sát.

"Sao thế?" Đại Bảo hỏi.

"Tôi hôm trước không nhận thấy, trên bàn chân tử thi có một vết phản quang." Tôi nói.

"Là thứ gì thế?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu không nói, rồi cầm tấm bông lau một lượt trên ngón chân, bỏ vào túi vật chứng, sau đó cởi trang phục giải phẫu, lái xe đến phòng Giám định ADN tại trụ sở Công an thành phố.

Trong phòng giám định, nhân viên kỹ thuật tiến hành ngâm và ly tâm chiếc tấm bông tôi mang đến, sau đó lấy vật kết tủa quét lên mặt kính. Tôi cầm kính đặt dưới kính hiển vi quan sát.

"Quá tuyệt!" Tôi reo lên.

"Tìm thấy rồi à?" Cô em trong phòng Giám định ADN tươi cười hỏi.

"Có tinh trùng, mau làm xét nghiệm ADN!" Tôi phấn khởi nói.

*

Trong lúc ngồi trước cửa phòng ADN chờ đợi kết quả xét nghiệm, trưởng phòng Hồ cũng gửi đến một tin tốt lành.

"Chúng tôi đã điều tra ra túi bánh quy rồi." Giọng trưởng phòng Hồ qua điện thoại vẫn sang sảng. "Do một cơ sở địa phương sản xuất, ở tỉnh Thiểm Tây, chủ yếu được tiêu thụ trong tỉnh đó. Về cơ bản thì loại bánh này không thể bán trong tỉnh chúng ta được. Hơn nữa, còn một việc rất trùng khớp, cuộc điện thoại cuối cùng gọi đến số máy của Thích Tĩnh Tĩnh là từ bất điện thoại công cộng dùng thẻ đúng không? Sau khi xử lý kỹ thuật, đã xác định tấm thẻ đó do bưu điện Thiểm Tây phát hành. Có nghĩa là người gọi cuộc điện thoại này rất có thể chính là hung thủ."

"Thiểm Tây?" Tôi hỏi. "Hung thủ đến từ Thiểm Tây? Đến từ Thiểm Tây sao lại thông thạo tình hình của Long Phiên thế? Vậy thì vụ án này phải làm thế nào đây? Vừa nãy em đã lấy được mẫu tinh trùng trên ngón chân của tử thi, nhưng chắc cũng vô dụng thôi. Tỉnh Thiểm Tây rộng bao la như thế, tìm thế nào được?"

"Đừng lo, tôi còn có một tin tốt lành nữa." Trưởng phòng Hồ nói. "Tôi sẽ đến ngay, gặp nhau ở văn phòng của tôi nhé."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (4)

Trong phòng làm việc, trưởng phòng Hồ ngả lưng xuống ghế, nhấp một ngụm trà rồi nói: "Nếu hung thủ không phải là người to gan lớn mật mà lại chọn cách gây án ở bãi tha ma, thường sẽ chọn nơi nào?"

"Sao anh biết hung thủ không phải là người bạo gan?" Tôi hỏi.

"Tôi chỉ giả thiết thôi mà!" Trưởng phòng Hồ vẫn úp mở.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Trưởng phòng Hồ nói: "Giả sử tôi là hung thủ, rất thông thạo khu vực hiện trường, nếu tôi gây án ở nghĩa địa, tôi sẽ chọn nơi tôi quen thuộc nhất, ví dụ như mộ của người thân."

"Từ từ đã," tôi ngắt lời trưởng phòng Hồ, "nhưng tại sao hung thủ nhất định phải gây án ở nghĩa địa?"

"Chuyện này thì chưa rõ lắm." Trưởng phòng Hồ nói. "Nhưng cậu vẫn chưa hiểu ý tôi à?"

Tôi gật đầu, nói: "Em biết, thầy đang nghi ngờ người thân của liệt sĩ Lý Hoa Hạ. Nhưng bộ phận điều tra đã nói rồi, ngoài cậu chắt nội của liệt sĩ thì không có ai quay về Long Phiên. Hơn nữa, cậu chắt lại đang học đại học, tại sao lại mê tín đến mức hiến tế người sống cho cụ cố mình? Chắc chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi."

"Cậu nói trùng hợp ngẫu nhiên là thời gian giết người trùng với ngày giỗ của liệt sĩ Lý Hoa Hạ," trưởng phòng Hồ nói, "tôi cũng tán thành. Nhưng ý tôi vừa nói là, nếu như hung thủ là con cháu của liệt sĩ Lý Hoa Hạ, có lẽ sẽ lựa chọn một nơi khiến bản thân cảm thấy không quá đáng sợ ở một nơi đáng sợ. Đây là một tiềm thức tâm lý, ai cũng có phản ứng như vậy cả."

"Vậy thì phải điều tra hành tung của cậu chặt này thôi." Tôi nói.

"Không dễ điều tra," trưởng phòng Hồ nói, "trường học hai ngày trước đã bắt đầu kỳ nghỉ, không thể nào điều tra ra được hành tung."

"Vậy thì phải tìm cách để đối chiếu ADN." Tôi nói. "Vừa rồi em có nhắc đến vết tinh trùng, nhưng kỳ lạ là tại sao nó lại nằm ở ngón chân? Chẳng lẽ phim AV [Adult Video (ㄅㄞˋㄅㄞˋ)] của Nhật có chiêu trò gì mới à? Nên lại có người bắt chước theo?"

"Chẳng cần điều tra tôi cũng biết là hẩn." Trưởng phòng Hồ nói.

"Ồ?" Tôi phấn khởi ra mặt. "Có căn cứ gì không?"

Trưởng phòng Hồ cười bí hiểm: "Vì cậu chặt của liệt sĩ Lý Kiến Quốc đang học đại học ở Tây An, cao 1,8 mét, vóc dáng khỏe mạnh."

"Thật sao?" Tôi nhảy bật dậy.

"Đúng thế." Trưởng phòng Hồ nói, "trên thế gian này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp đến thế? Tôi ngờ rằng hung thủ đã mang theo bánh quy từ tỉnh Thiểm Tây về, thẻ điện thoại công cộng cũng do Thiểm Tây phát hành, đối tượng lại đang học đại học ở Thiểm Tây, vừa đúng thời gian nghỉ học. Nạn nhân lại bị trói vào chính bia mộ của cụ cố đối tượng, đặc điểm ngoại hình của đối tượng cũng hoàn toàn trùng khớp. Nhiều sự trùng hợp tập trung lại một chỗ, đó chính là đáp án."

"Vậy thì bắt người thôi!" Tôi hớn hờ reo lên.

"Đã giăng lưới rồi!" Trưởng phòng Hồ nói. "Với thực lực của cảnh sát hình sự Long Phiên chúng tôi, muốn bắt một thằng nhóc thế này chỉ cần một chớp mắt."

*

Có lẽ quá tự tin về Lý Kiến Quốc nên mãi đến khi phòng Giám định ADN xác nhận ADN trong vết tinh trùng trên ngón chân tử thi đồng nhất với ADN lấy trên đồ dùng hàng ngày của Lý Kiến Quốc ở trong nhà dì của nghi phạm, tổ chuyên án mới báo tin cho tôi.

Lý Kiến Quốc đã bị cảnh sát hình sự bắt giữ trên chuyến tàu từ Nam Giang đến Tây An.

Tổ chuyên án đã tịch thu toàn bộ giày dép của nghi phạm ở nhà dì và nhà riêng của nghi phạm ở Nam Giang, nhưng không có đôi giày nào trùng khớp với dấu vết ở hiện trường.

"Chắc thằng ranh này đã xử lý đôi giày của hắn rồi." Sau khi mất cả buổi chiều để kiểm tra hai mươi mấy đôi giày thối hoắc, Lâm Đào chán nản nói.

"Cũng may chúng ta phát hiện ra ADN, không thì không biết lấy gì để xác nhận." Đại Bảo đặc ý nói.

Lý Kiến Quốc không chỉ rất có ý thức xóa dấu vết mà còn hết sức cứng đầu. Tất cả những gì có thể狡 biện, hắn sẽ cãi cố đến cùng, còn việc gì không thể cãi được, hắn chọn cách im lặng. Sau khi nhiều sách lược thăm vắn đều thất bại, cuối cùng, tổ chuyên án đã đưa ra con át chủ bài ADN. Trước bằng chứng đanh thép của khoa học kỹ thuật hiện đại, Lý Kiến Quốc đã hết đường chối cãi.

Cậu cháu mới tròn 18 tuổi của liệt sĩ cách mạng cuối cùng đã phải khai nhận hành vi phạm tội.

*

Lý Kiến Quốc từ nhỏ đã lớn lên trong ngôi nhà tổ ở thành phố Long Biên, năm nào cũng đi cúng lễ cụ cố, cũng nhận được sự giáo dục nghiêm khắc của ông nội. Đến khi ông nội qua đời, bố mẹ do bận kiếm tiền nên đã lơ là giáo dục hẳn. Vốn là một thanh niên đầy triển vọng, nhưng cuối cùng lại chỉ thi đỗ được vào một trường đại học hạng ba ở Thiểm Tây.

Sau khi lên đại học, hắn chìm đắm trong các hộp đêm, sau đó qua lại với một nữ tiếp viên quán bar. Hai người nhanh chóng dọn về sống chung.

Gần mực thì đen nên chẳng bao lâu, từ một sinh viên năm nhất đại học non nớt, Lý Kiến Quốc đã nhanh chóng biến thành một con nghiện ma túy.

Dính vào thứ đồ chơi nguy hiểm này cũng đồng nghĩa với việc hủy hoại cả một đời người. Lý Kiến Quốc cũng không ngoại lệ, khoản sinh hoạt phí hàng tháng bố mẹ hắn chu cấp không bằng thu nhập một đêm của cô bạn gái. Vì ma túy, hắn đành chấp nhận để cô gái mình yêu ra ngoài mây mưa với người khác. Hắn từng buồn bã, chán chường, do dự, nhưng sự hành xác đau đớn của những con vật do thiếu thuốc đã vượt xa nỗi đau tinh thần khi bạn gái phải bán dâm.

Hắn biết, xin bố mẹ một khoản tiền lớn để hút chích là không thể. Cách duy nhất chính là đi ăn cướp.

Hắn đặt ra một mục tiêu vĩ đại là phải cướp một khoản tiền lớn đủ để cung ứng ma túy cho bốn năm đại học. Sau khi tốt nghiệp, hắn sẽ đi cai nghiện. Nhưng nghe nói ma túy rất khó cai, đại đa số người cai đều tái nghiện. Tái nghiện thì tái nghiện thôi, không chừng hắn có thể tìm được một công việc tốt, lúc đó không phải lo chuyện tiền nong nữa, hắn tự an ủi mình như vậy.

Kết thúc năm thứ nhất đại học, hắc chạt vật vượt qua được kỳ thi cuối kỳ. Trên chuyến tàu về Long Phiên thăm dì, hắc cứ suy nghĩ mãi về kế hoạch đi cướp? Cướp ai? Cướp ngân hàng được không?

Ở Long Phiên hai ngày, hắc đã đến mấy ngân hàng thăm dò, nhận thấy việc cướp tiền qua lớp kính chống đạn dày cộp hoặc từ tay nhân viên áp tải trang bị tận răng là hoàn toàn bất khả thi. Vậy nên hắc từ bỏ ý định cướp ngân hàng, bắt đầu nhắm vào những phụ nữ độc thân. Hai ngày trôi qua, hắc vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp. Cho đến ngày thứ ba, khi vào một quán ăn trưa, hắc nhìn thấy Tào Triết và Thích Tĩnh Tĩnh đang hẹn hò.

Thích Tĩnh Tĩnh thuộc mẫu phụ nữ hắc thích, tóc dài óng ả, dịu dàng, diễm đạm, hướng nội. Đôi má ửng hồng của cô khiến hắc mơ mộng xa xôi. Người đàn ông ngồi ăn với Thích Tĩnh Tĩnh tay đeo đồng hồ hàng hiệu, cổ đeo dây chuyền vàng, vừa nhìn đã biết là đại gia. Một cô gái nhu mì đáng yêu như vậy sao lại đi cặp kè đại gia? Có điều, phụ nữ cặp kè với đại gia thường có tiền.

Lý Kiến Quốc ngồi cách họ không xa, vừa ăn vừa ngấm ngấm liệu có nên chọn cô gái kia làm mục tiêu hay không. Hắc thấy Thích Tĩnh Tĩnh đưa cho Tào Triết một tấm danh thiếp, thầm nghĩ nếu mình có được tấm danh thiếp đó thì tốt biết mấy.

Thích Tĩnh Tĩnh đưa xong danh thiếp thì đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Còn Tào Triết vẫn ngồi đó, sắc mặt ngán ngấm, quay người ném toẹt tấm danh thiếp vào sọt rác phía sau.

"Đúng là muốn gì được nấy." Lý Kiến Quốc mừng rỡ nghĩ thầm.

Bữa trưa của Tào Triết và Thích Tĩnh Tĩnh rất đơn giản và chóng vánh. Ăn xong, họ cùng rời khỏi quán.

Lý Kiến Quốc chớp lấy thời cơ, vội vàng chạy lại, nhặt tấm danh thiếp trong sọt rác lên.

Công ty trang trí nội thất Hải Thiên, giám đốc marketing, Thích Tĩnh Tĩnh, 139*****.

"Đúng là không hoài công." Lý Kiến Quốc như mở cờ trong bụng, bước ra khỏi quán, dùng thẻ điện thoại công cộng gọi đến số máy của Thích Tĩnh Tĩnh.

"A lô, có phải giám đốc Thích Tĩnh Tĩnh không? Tôi ở công ty phát triển bất động sản Hoa Hạ Thiểm Tây." Hắn giả giọng Thiểm Tây học được từ cô bạn gái trong một năm qua. "Chúng tôi đang có một dự án lớn ở phía tây thành phố Long Phiên, chuẩn bị xây dựng một tòa nhà cao ốc cao cấp. Sau khi nghiên cứu lựa chọn, chúng tôi thấy dịch vụ của công ty Hải Thiên rất khá, chúng ta có thể đàm phán chuyện hợp tác không?"

Công ty Hải Thiên từ khi khai trương đến nay chưa bao giờ ký được hợp đồng trang trí nội thất cho nguyên một tòa nhà cả. Nhận được cuộc điện thoại này, Thích Tĩnh Tĩnh vui mừng khôn xiết. Biết tên mình, biết tên công ty mình, còn biết cả số điện thoại của mình, chắc chắn không phải là lừa đảo, Thích Tĩnh Tĩnh chỉ nghĩ đơn giản như vậy.

Lý Kiến Quốc hẹn gặp Thích Tĩnh Tĩnh ở ngay trước cửa căn nhà tổ của mình, như vậy hắn có thể dẫn cô vào nhà để cướp bóc. Nhưng nghĩ lại, hắn thấy dẫn vào nhà chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, bắt đầu hối hận vì đã không suy tính kỹ càng về điểm hẹn. Nhưng gần nhà hắn có một lò gạch bỏ hoang, bình thường ít người qua lại, cũng là một địa điểm lý tưởng.

"Xe của tôi đỗ ở đằng kia." Sau khi gặp Thích Tĩnh Tĩnh, Lý Kiến Quốc đưa tay bắt, rồi chỉ vào chiếc Audi đỗ ở bên cạnh khu dân cư, nói.

Chiếc xe chẳng biết là của ai vô tình đỗ ở đó đã nghiễm nhiên trở thành công cụ lừa đảo của Lý Kiến Quốc.

Ma túy đã tàn phá cơ thể của Lý Kiến Quốc, cho nên tuy là một sinh viên đại học mới 18 tuổi nhưng hắn gầy gò hốc hác trông cứ như ngoài 30.

Thích Tĩnh Tĩnh hơi bất ngờ khi thấy người đàn ông trông khá thông minh lanh lợi kia biết được thông tin của mình, nhưng cũng vì thế mà cô lại càng lơ là mất cảnh giác.

Lý Kiến Quốc khoác lác rằng khu dân cư này và cả nghĩa địa sẽ được san bằng, sau đó, công ty hắn sẽ triển khai dự án, xây dựng một khu đô thị cao cấp, sang trọng tại đây. Sẵn bề dày kinh nghiệm ăn chơi trong hộp đêm, Lý Kiến Quốc tha hồ khoác lác một tấc đến trời. Với vốn diễn xuất đó, bất cứ người nào cũng dễ dàng tin theo.

Lý Kiến Quốc lấy cớ là đi xem địa hình, dẫn Thích Tĩnh Tĩnh tiến về phía con đường nhỏ vắng vẻ. Suốt dọc đường, Thích Tĩnh Tĩnh cứ mãi mê nhăm tính mình có thể nhận được bao nhiêu tiền hoa hồng từ hợp đồng lớn này. Con số đầy hứa hẹn khiến Thích Tĩnh Tĩnh lâng lâng vui sướng.

Cho đến khi một mũi dao sắc nhọn chìa ra giữa thanh thiên bạch nhật, Thích Tĩnh Tĩnh mới choàng tỉnh khỏi giấc mơ đẹp.

Lý Kiến Quốc ép Thích Tĩnh Tĩnh đến lò gạch bỏ hoang, bắt cô đưa hết tiền trong ví. Chỉ có tám trăm đồng và một chiếc nhẫn không đáng giá, bấy nhiêu đó khiến Lý Kiến Quốc vô cùng thất vọng. Để không hoài công lên kế hoạch cướp bóc, hắn lại ép Thích Tĩnh Tĩnh giao ra thẻ ngân hàng.

Lý Kiến Quốc vốn mồm mép lanh lợi, hẳn ngồi "đàm phán" với Thích Tĩnh Tĩnh suốt cả buổi chiều và buổi tối trong lò gạch hoang. Hắn đe dọa, dụ dỗ đủ điều, mềm rắn đủ cả, cho đến khi xác nhận mặt khẩu Thích Tĩnh Tĩnh nói ra là thật, biết được trong thẻ có hai ba vạn (76.889.000 VNĐ) thì hắn mừng quỳnh. Một sinh viên đại học mới 18 tuổi, số tiền nhiều nhất hắn từng cầm được trong tay chỉ là khoản học phí ba nghìn đồng bố mẹ hắn cho.

Xong khoản cướp tiền, hắn bắt đầu nảy ra ý cưỡng hiếp. Nhưng hắn vừa tiến lại gần, Thích Tĩnh Tĩnh đã phản kháng quyết liệt. Hắn dụ dỗ, vui

một tí thôi mà, hung dữ thế làm gì? Bao nhiêu tiền như thế còn cho tôi cả, thì cho tôi vui vẻ tí có sao đâu?

"Chết cũng không!" Thích Tĩnh Tĩnh nói.

Lý Kiến Quốc nhìn qua cửa sổ, thấy sao đã mọc đầy trời, bèn lôi từ trong ba lô ra mấy gói bánh quy, ném cho Thích Tĩnh Tĩnh một gói. Hắn không thích cưỡng ép, hắn đã nghĩ ra một cách hay.

"Thôi, tiền cô đã đưa hết cho tôi rồi, tôi sẽ dẫn cô về." Lý Kiến Quốc nói.

Thích Tĩnh Tĩnh thấy đã thoát nạn liền đứng ngay dậy, quên luôn cả túi xách, đi theo Lý Kiến Quốc. Qua một lối rẽ, bãi tha ma hiện ra. Cô không ngờ hắn lại dẫn mình đến một nơi rùng rợn đến vậy, xung quanh trập trùng mồ mả, thi thoảng lại vọng lên những tiếng cú rúc ghê rợn.

"Tôi lạc đường mất rồi." Lý Kiến Quốc dẫn Thích Tĩnh Tĩnh đến trước mộ cụ tổ nhà mình, tiếp tục phát huy tài năng diễn xuất siêu đẳng.

"Phải làm thế nào bây giờ?" Thích Tĩnh Tĩnh run rẩy hỏi.

"Cô ngồi đây đợi nhé, tôi đi tìm đường thử xem." Lý Kiến Quốc nói.

"Không, tôi sợ lắm." Thích Tĩnh Tĩnh nói. "Hay là chúng ta quay về chỗ cũ?"

"Quay lại thế nào tôi cũng không nhớ nữa." Lý Kiến Quốc bắt đầu giở trò. "Hay là ngủ ở đây một đêm, sáng ra chúng ta đi tiếp vậy."

Thích Tĩnh Tĩnh nhìn xung quanh, thấy cỏ dại um tùm, mồ mả san sát. Một cô gái đang khiếp sợ cực độ không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ nữa. Cô đành gật đầu đồng ý, chỉ cần cô không phải ở đây một mình là được.

"Lỡ tôi ngủ rồi cô lại chạy đi báo cảnh sát thì làm thế nào?" Lý Kiến Quốc nói. "Hay tôi buộc cô lại nhé, được không? Tôi hứa, tôi sẽ ngủ ngay bên cạnh cô, không bỏ đi, không dọa cô, được không? Tôi thề danh dự với cô đấy!"

Thích Tĩnh Tĩnh gật đầu, cô đã sợ hãi đến hoàn toàn mất đi lý trí.

Và thế là, Thích Tĩnh Tĩnh đã bị hấn trói vào bia mộ. Sau đó, hấn lại trói hai chân cô lên cành cây. Xong xuôi, Lý Kiến Quốc mới rút dao ra, cười gan xảo: "Nhưng tôi không hứa sẽ không đụng vào cô đâu nhé!"

Cầm dao trong tay, hấn bắt đầu cắt bỏ quần áo của nạn nhân. Tư thế bị trói của nạn nhân càng khiến hấn bị kích thích cao độ. Hấn bắt đầu cởi quần.

Bị uy hiếp đến mức này, Thích Tĩnh Tĩnh bỗng trở nên tỉnh táo hơn hấn, cô điềm tĩnh nói: "Có bao không đấy? Tôi bị AIDS."

Lý Kiến Quốc tay xách chiếc quần đã cởi một nửa, sững lại.

"Không tin hả? Dám thì thử đi!" Thích Tĩnh Tĩnh cố tỏ ra trấn tĩnh.

"Bệnh AIDS!" Lý Kiến Quốc vô cùng thất vọng, miếng ăn đến miệng mà còn hụt mất! Nhưng với chuyện này, thà tin là có còn hơn không tin, cẩn thận không mất mạng như chơi.

Hấn liền đứng nguyên tại chỗ, thủ dâm ngay trước mặt Thích Tĩnh Tĩnh.

"Kinh tởm!" Thích Tĩnh Tĩnh cảm thấy có thứ gì đó bắn vọt vào chân mình thì ghê sợ kêu lên.

"Cô nói ai kinh tởm?" Nghe Thích Tĩnh Tĩnh nói vậy, hấn nổi giận, rút ra một sợi dây thừng từ trong ba lô, siết chặt quanh cổ Thích Tĩnh Tĩnh.

"Vì cô ta đã thấy mặt tôi, trên đùi tôi lại có vết xăm, trắng sáng như thế, kiểu gì cô ta cũng nhìn thấy. Cô ta sẽ báo cảnh sát, cảnh sát sẽ bắt tôi. Cướp xong thì phải diệt khẩu, trong phim người ta đều làm như thế cả mà."

Lý Kiến Quốc thề thốt hắn không muốn giết người, nhưng lúc đó, hắn nghe thấy một giọng nói không ngừng hối thúc hắn, phải giết Thích Tĩnh Tĩnh. Cho đến khi nạn nhân bất động, mà thực ra trước đó, nạn nhân cũng chẳng hề phản kháng quá quyết liệt, Lý Kiến Quốc liền mang theo quần áo của Thích Tĩnh Tĩnh trốn khỏi hiện trường, vứt ở ven đường.

"Tôi sợ cô ta chưa chết hẳn, sẽ vùng thoát khỏi dây trói đuổi theo tôi." Lý Kiến Quốc nói. "Nếu cô ta không mặc quần áo thì sẽ không thể đuổi theo tôi được."

"Thế anh có cảm thấy oan hồn của nạn nhân vẫn bám sát theo anh không?" Tôi thốt ra một câu sờn tóc gáy.

Lý Kiến Quốc ngẩng đầu, sợ hãi nhìn tôi. Lâm Đào đứng bên cạnh cũng rúm người sờn gai ốc.

*

"Cô ấy không mắc AIDS thật chứ?" Đại Bảo có vẻ lo lắng.

Bác sĩ pháp y sợ nhất là gặp phải tử thi mang bệnh truyền nhiễm nguy hiểm. Lỡ để mắc phải, ai có thể chứng minh đó là tai nạn nghề nghiệp?"

"Không đâu!" Tôi nói. "Đã xét nghiệm rồi, yên tâm đi, cô ấy đã dùng mưu kế để bảo vệ sự trong sạch của bản thân, nhưng cuối cùng lại mất đi tính mạng. Không thể phủ nhận, Thích Tĩnh Tĩnh là một cô gái thông minh. Nhưng chỉ vì một tấm danh thiếp mà gặp phải thảm kịch."

"Thảm kịch của cả một gia đình." Lâm Đào than thở. "Người mẹ mắc bệnh ung thư và người cha lao động chân tay vất vả sau này sẽ phải sống

sao đây?"

"Hy vọng chính phủ sẽ có biện pháp giúp đỡ họ." Đại Bảo ngậm ngùi nói.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (1)

Nếu những người đàn ông hiểu nhau, họ sẽ không sùng bái cũng như căm hận lẫn nhau.

Elbert Hubbard

"Tại sao lại có bệnh tiềm ẩn?"

"Rất nhiều người có bệnh tiềm ẩn, loại bệnh này thường không có triệu chứng rõ rệt, nhưng nếu gặp các tác nhân khiến bệnh tiềm ẩn bùng phát sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng. Bệnh tiềm ẩn thường gặp chủ yếu là một số bệnh về tim mạch máu não. Ví dụ như mạch máu não có một khối u động mạch, bình thường sẽ không có biểu hiện rõ rệt, nhưng nếu phần đầu bị va đập nhẹ, hoặc tinh thần đột nhiên kích động, khối u động mạch có khả năng bị vỡ, nếu vỡ sẽ dẫn đến tử vong. Thêm vào đó, rất nhiều người gặp vấn đề tại hệ thống dẫn truyền của tim, nếu chịu kích thích, bệnh tiềm ẩn ở hệ thống dẫn truyền đột ngột phát tác có khả năng khiến tim ngừng đập dẫn đến tử vong."

"Thế anh bảo bệnh tiềm ẩn của bố tôi nằm ở đâu?"

"Tim của bố anh không thể coi là có bệnh tiềm ẩn. Ông ấy mắc bệnh huyết áp cao, bệnh tim mạch vành, hẹp động mạch vành độ bốn, van tim có huyết khối."

"Bố tôi vừa khám sức khỏe xong, tại sao lại không phát hiện ra?"

Tôi nhìn tờ xét nghiệm máu của trạm xá thị trấn mà nhất thời ghen hòng.

"Ông ấy chỉ xét nghiệm máu thôi, đến điện tâm đồ cũng không làm thì không thể tính là khám sức khỏe được." Đại Bảo đỡ lời.

"Anh nói không tính thì là không tính chắc? Tôi nói tính là tính! Đừng nhiều lời nữa, nói luôn đi, có xử bắn hay không?"

"Xử bắn hay không, không phải do cơ quan công an quyết định." Tôi cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh. "Tinh thần kích động chỉ có thể coi là tác nhân phụ, còn nguyên nhân tử vong của ông cụ là do phát bệnh. Nếu tử vong do bệnh tật thì không thể truy cứu trách nhiệm hình sự được. Nhiều nhất chỉ là sơ suất dẫn đến chết người thôi."

"Các anh dựa vào đâu mà dám nói là tác nhân phụ hả? Tôi thấy rõ ràng là đánh chết người."

"Nguyên nhân tử vong của con người, về cơ bản chỉ có bốn loại chính, đó là ngoại thương, ngạt thở, ngộ độc, bệnh tật." Tôi nói. "Chúng tôi đã khám nghiệm toàn diện thi thể của bố anh, đã loại trừ các khả năng ngoại thương, ngạt thở, ngộ độc, và đã phát hiện ra chứng bệnh có khả năng gây tử vong và dấu hiệu phát bệnh. Cho nên kết quả giám định của cả hai cấp pháp y thành phố và tỉnh đều trùng khớp, không có nghi vấn gì."

"Mẹ kiếp! Đúng là quan chức bao che cho nhau, cấp trên bao che cho cấp dưới. Cái gì mà loại trừ ngoại thương? Vậy cái vết bầm tím to tướng trên đùi ông cụ không phải là ngoại thương thì là cái gì? Các người giải thích cho tôi xem nó là cái gì?"

Tôi thầm siết chặt nắm đấm, cố hạ giọng ôn tồn mà tiếp tục giải thích: "Ngoại thương mà chúng tôi nói đến là chỉ vết thương có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng, ví dụ như đứt mạch máu gây mất máu, hoặc giập vỡ các cơ quan nội tạng quan trọng, hoặc các nguyên nhân lý hóa dẫn đến

tổn thương gây chết người. Chứ một vết xuất huyết dưới da còn chưa được tính là tổn thương nhẹ, làm sao có thể gây chết người được? Tổn thương này chỉ chứng tỏ ông ấy có xô xát với người khác, nhưng không có liên quan gì tới cái chết của ông ấy cả."

"Các người thì lúc nào cũng lừa dối nhân dân như thế cả. Thế mà còn rêu rao án mạng nhất định phải phá. Mẹ kiếp!"

"Đây không phải là án mạng. Ông cụ tử vong là do phát bệnh."

"Ông đểch tin. Ngày mai ông sẽ lên hãn Bắc Kinh thưa kiện."

"Thôi đừng anh ạ, chúng tôi đã giải thích rõ với anh rồi còn gì." Phân đội trưởng Hoàng trưng ra một nụ cười.

Tôi không sợ kiện cáo khiếu nại, tôi đã cố gắng hết sức để giải thích về căn cứ phán đoán pháp y cho người khiếu nại nghe, hy vọng họ hiểu được những kiến thức pháp y và hiểu được chúng tôi rồi, ngừng khiếu nại, ngừng kiện tụng. Thế nhưng, cho dù vụ án đã rõ ràng rành rành, cho dù đã giải thích, thuyết phục chi tiết đến đâu, cũng chẳng thể hóa giải được bao nhiêu vụ khiếu nại qua thư tín, điện thoại.

Tôi đang tức nổ đom đóm mắt trước những lời thóa mạ của gã lưu manh trước mặt, nhìn thấy nụ cười xởi lởi của phân đội trưởng Hoàng, lại càng bức mình hơn nữa.

Tôi nói hãn là một gã lưu manh cũng chẳng oan uổng cho hãn chút nào. Hãn là một đứa trẻ bị bỏ rơi được ông cụ sống độc thân nhận nuôi. Ông cụ vất vả nuôi hãn cho đến khi có thể tự lập, hãn liền chuyển ra ngoài ở riêng. Hơn chục năm nay, chưa bao giờ hãn mua cho ông cụ một cây kim sợi chỉ hay mang cho ông cụ một bát canh, cốc trà. Sau một vụ xô xát nhẹ với hàng xóm, ông cụ đột nhiên qua đời, gã khốn này mới vác mặt về gào khóc ăn vạ.

Xô xát dẫn đến phát bệnh gây tử vong, đối phương chí ít cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm dân sự. Hãn hoàn toàn có thể tuân theo đúng quy trình pháp luật, nhưng hãn biết như vậy thì không được bao nhiêu tiền bồi thường.

"Gây âm ỉ thì lời lớn, gây sơ sơ thì lời nhỏ, không gây thì không có lời." Hãn nói với dân làng như vậy.

Dân làng đều phản cảm với hãn, tán đồng kết luận của cơ quan công an, nhưng việc này lại trở thành lý do cho hãn lên mạng tung tin: "Họ đều cùng một giuộc, chèn ép cha tôi, một người già cả neo đơn, thế mới thấy quyền lực nhà họ lớn thế nào. Công an đều đã bị họ mua chuộc, nhắm mắt làm ngơ trước vụ án giết người. Mọi người nhìn ảnh mà xem, khắp người đầy thương tích mà công an lại bảo là ốm chết. Xin mọi người hãy lên tiếng giúp tôi, tôi không thể để cha nuôi của mình chết oan uổng như vậy được."

Thế là, trên mạng lập tức dậy lên một làn sóng chửi bới sôi động.

Giải thích kiểu gì cũng vô ích. Tôi đã quá ngán ngẫm những vụ phúc tra vụ án khiếu nại qua thư rồi.

"Sư huynh, sao vừa nghe anh ta đòi đi Bắc Kinh kiện cáo anh đã xuống nước ngay thế, trông ghét không chịu được." Tôi hậm hực nói với phân đội trưởng Hoàng.

"Với người dân thì phải cúc cung tận tụy là đúng rồi, chúng ta là công bộc, là đầy tớ của nhân dân cơ mà!" Phân đội trưởng Hoàng cười nói. "Gần đây áp lực lớn quá, chẳng hiểu tại sao mà liên mấy vụ hàng xóm xích mích gây phát bệnh tử vong, họ đều khiếu nại lên trên cả. Mấy nhà còn so bì xem ai đòi được nhiều tiền hơn nữa kìa."

"Đây không phải là dấu hiệu tốt đâu, xã hội rối loạn, khéo lại có án mạng cũng nên!" Tôi nói.

Biệt danh sao Quả Tạ là do phân đội trưởng Hoàng đặt cho tôi đầu tiên, cho nên tôi cũng hay dùng cách nói gở để trả đũa anh ấy.

"Này! Này!" Phân đội trưởng Hoàng kêu lên. "Vụ án khiếu nại còn chưa xong, thêm một án mạng nữa thì tôi không đỡ nổi đâu. Tôi sợ anh lắm rồi, Vân Thái đã bao giờ xảy ra án mạng đâu, anh vừa đến đã đen đủi ngay, đúng là sao Quả Tạ!"

Đi qua sở nghiên cứu Khoa học hình sự Công an thị trấn Vân Thái, chúng tôi thấy các đồng chí công an đang tất bật chạy đi chạy lại.

"Chuyện gì thế?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi bác sĩ Cao.

"Thưa sếp, các anh họp suốt, trung tâm chỉ huy vừa gọi đến, phát hiện ra một tử thi, có khả năng là án mạng." Bác sĩ Cao nói. "Chúng em đang chuẩn bị ra hiện trường. À, bác sĩ Trần có gọi điện thoại cho anh báo cáo rồi đấy."

"Ôi, tôi sợ cái ông sao Quả Tạ này quá!" Phân đội trưởng Hoàng méo mặt.

Tôi nhanh nhẩu xung phong: "Em sẽ đi hiện trường với anh."

*

Đây chính là ngôi làng đã xảy ra một vụ án mạng trong chuỗi vụ án Vân Thái (1). Vừa đến cổng làng, chúng tôi đã thấy người dân túm tụm bàn tán xôn xao. Có người nói ngôi làng đã bị ma ám, oan hồn của cô gái năm xưa còn quanh quất nơi đây. Có người lại nói phong thủy của làng không tốt, năm nào cũng khắc chết người làng. Còn có người dân rục rịch muốn chuyển nhà đi chỗ khác.

(1) Xem "Pháp y Tần Minh" tập 2, "Lời tố cáo lặng thầm".

Ngoài làng có một cánh đồng, một góc cánh đồng có một cái giếng, hiện trường chính là ở đó. Mấy điều tra viên đang vây quanh người báo án để hỏi thăm tình hình. Người báo án tên Giải Lập Văn, một ông cụ 60 tuổi, vóc dáng nhỏ thó, đen đúa, lúc này đang ngồi thu lu bên ngoài vòng dây cảnh giới, lặng lẽ hút thuốc.

"Bác nói gì đi chứ." Điều tra viên giục. "Đây là một mạng người, bác là người đầu tiên phát hiện ra, bác hãy cho chúng cháu biết một vài điều để giúp chúng cháu nhanh chóng phá án."

Giải Lập Văn ngẩng lên nhìn anh cảnh sát, nói: "Mẹ kiếp, đúng là vô phúc mới gặp phải chuyện này. Mẹ cha đứa nào giết người ném xuống giếng nhà ông, ông nguyên rửa nó tuyệt tử tuyệt tôn!"

Hóa ra cái giếng là của nhà Giải Lập Văn. Mấy ngày trước, ông ta vẫn còn múc nước giếng để tưới cho đồng ruộng. Hôm nay, trời vừa tờ mờ sáng, Giải Lập Văn vẫn đi làm đồng như mọi bận. Ông ta buông gầu xuống giếng kéo nước, nhưng thả đi thả lại mấy lần mà gầu vẫn không thể chìm xuống nước được. Trước đây chẳng bao giờ có chuyện như thế cả nên ông ta lấy làm ngờ vực. Ông ta thò đầu ngó xuống lòng giếng, dưới ánh sáng ban mai, loáng thoáng nhìn thấy có thứ gì bập bênh phía dưới.

"Thằng mất dạy nào vứt bậy xuống giếng nhà ông?" Ông ta nghĩ thầm.

Chẳng còn cách nào khác, ông ta đành tạm bỏ đó, đi làm việc khác. Đến khi mặt trời lên, trời sáng rõ, ông ta mới nhớ đến cái giếng.

Nhìn xuống lòng giếng, thấy dưới đó toàn là rơm rạ.

"Tiên sư cha nhà nó." Giải Lập Văn chửi bới. "Không biết trẻ con nhà nào nghịch bậy, ném đầy rơm rạ xuống giếng nhà ông, lại phải dọn bỏ hơi tai đây!"

Mực nước giếng sâu khoảng 1,5 mét, đường kính miệng giếng chỉ rộng bằng vai, muốn vớt rác rưởi dưới giếng lên không phải chuyện dễ dàng. Giải Lập Văn hết khua xẻng lại thả gầu, hì hục đến tận hơn 12 giờ trưa mới vớt hết được rơm rạ dưới giếng.

Giải Lập Văn ngồi phịch xuống bên thành giếng thở phì phò, châm thuốc hút, vẫn không ngừng chửi bới mười tám đời tổ tông kẻ đã vớt rơm xuống giếng. Sau đó, ông ta lại ngẫm nghĩ xem gần đây có xích mích với ai không?"

Đờ mệt rồi, ông lại đứng dậy, cầm gầu định kéo nước lên. Nhưng vừa thò đầu nhìn xuống, ông ta đã giật bắn mình, hai chân loạng choạng.

"Còn cái gì dưới giếng thế nhỉ?" Ông ta thầm nghĩ. "Vừa nãy đã vớt sạch cả rồi cơ mà!"

Ông nhặt lấy một mảnh cây dài, run run chọc xuống lòng giếng, khuấy lên. Dưới mặt nước có vật gì đó sẫm màu trôi nổi bập bênh, trên mặt nước còn nổi lên một lớp váng dầu.

"Ồi mẹ ời, mèò chết hay chó chết thế này?" Giải Lập Văn nghĩ như vậy để trấn an bản thân chứ ông ta biết rõ, mèò hay chó cũng không thể to đến vậy.

Ông ta cầm cành cây chọc xuống lần nữa. Vật dưới đáy giếng chìm hẳn xuống rồi lại nổi bênh lên theo quán tính, nhô lên khỏi mặt nước.

Là đôi bàn chân, chân người.

"Lần bác kéo nước gần đây nhất là khi nào?" Điều tra viên hỏi.

"Tôi không nhớ rõ." Giải Lập Văn nói. "Hình như là hôm kia, hay là hôm kia."

"Vậy hôm qua bác không kéo nước giếng, có phát hiện ra điều gì khác thường không?"

"Không, chẳng có gì khác thường cả."

Điều tra viên ngẫm nghĩ một lúc vẫn thấy tắc tị, bèn quay sang hỏi tôi: "Trưởng phòng Tần, có cần bảo vệ hiện trường không?"

"Đương nhiên rồi." Tôi vừa gật đầu vừa nhảy lò cò đeo ủng. Đeo ủng ở ngoài đồng cần phải dùng tư thế "ngõng đứng một chân", mà khả năng giữ thăng bằng của tôi không được tốt cho lắm.

"Chúng tôi đã khám nghiệm xung quanh rồi," nhân viên kỹ thuật nói, "những nơi có khả năng lưu lại dấu chân đều thấy chõng chéo dấu chân của người báo án và canh sát, về cơ bản không hy vọng có thể phát hiện ra vật chứng dấu vết."

Tôi lắc đầu, nói: "Vậy thì cũng phải bảo vệ, còn ở bên kia nữa, đồng rơm rạ đằng ấy cũng phải bảo vệ cẩn thận. Một lát nữa, Lâm Đào sẽ đến giúp chúng ta."

Đi xong ủng, tôi tiến đến bên giếng, thò đầu nhìn xuống. Có lẽ tử thi lại đã chìm xuống đáy giếng nên không thấy đâu nữa. Dù trời đang nắng to nhưng lòng giếng vẫn tối om om, không nhìn thấy gì cả.

"Sao ông Giải Lập Văn lại nhìn thấy được nhỉ?" Tôi nói. "Tôi chẳng nhìn thấy gì cả."

"Ờ... Thi... thi thể vẫn chưa được vớt lên à?" Đại Bảo hỏi. "Thi thể chưa vớt lên, sao biết là án mạng? Lỡ nhảy xuống giếng tự sát thì sao? Hay uống rượu say rồi ngã xuống giếng?"

"Vớ vẩn!" Tôi nói. "Tự sát hay tự ngã xuống giếng, chẳng lẽ hồn ma quay về ôm rơm rạ ném xuống?"

"Ôi chào!" Đại Bảo rúm người lại. "Em nói nghe mà phát ghê! Ý anh là, nạn nhân rơi xuống đó trước, sau đó có đám trẻ con nghịch ngợm chơi đùa vớt rơm rạ xuống dưới?"

"Ừm, cũng không phải là không có khả năng." Tôi xoay vòng vòng quanh miệng giếng, lựa đủ các góc độ để nhìn xuống, vẫn chẳng thấy gì cả.

"Thôi đừng có mơ nữa đi." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Có sao Quả Tạ ở đây thì kiểu gì cũng là án mạng."

Tôi lườm phân đội trưởng Hoàng một cái rồi cầm lấy cành cây Giải Lập Văn đã dùng, chọc thử xuống giếng. Lần này tôi cảm thấy đúng là có vật gì đó bên dưới. Tôi lại quan sát kỹ miệng giếng, đúng là không có bất cứ dấu vết nào đáng ngờ.

"Vớt lên thôi." Tôi ném cành cây đi, phúi tay nói.

Nghe tôi nói vậy, phân đội trưởng Hoàng bắt đầu cắt cử mấy người mang sào tre và dây thừng đến, bắt tay vào việc.

"Em nghe nói là có máy trục vớt rồi cơ mà?" Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy phương pháp nguyên thủy này.

"Máy trục vớt thì phải phá giếng." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nên cố gắng không phá phách của người dân."

Chắc tại gần đây quá đau đầu với các vụ án khiếu nại nên phân đội trưởng Hoàng trở nên cẩn trọng hơn nhiều.

"Em thấy cái giếng này cũng chẳng giữ được đâu, sớm muộn cũng phải phá thôi." Tôi chép miệng nói.

Phân đội trưởng Hoàng lừ mắt nhìn tôi: "Này, làm ơn nói những lời tốt đẹp cho tôi nhờ."

Mấy cảnh sát vây quanh miệng giếng, hò hét ồm tỏi: "Này này này, bên trái bên trái bên trái, cẩn thận cẩn thận, được rồi được rồi, tròng vào được rồi, bắt chặt, bắt chặt vào!"

Hì hục suốt hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng, các cảnh sát bắt đầu kéo dây lên.

Tôi đứng bật dậy khỏi bãi cỏ, chạy đến bên giếng, ngồi xuống quan sát.

Theo nhịp hò dô của các cảnh sát, sợi dây được kéo lên từng chút một. Một cái xác từ từ lộ lên khỏi giếng. Khi các cảnh sát đặt tử thi xuống tấm nilon đã trải sẵn bên giếng, nước từ từ thi nhỏ xuống rào rào, bắn lên tung tóe.

"Không trương phềnh, không sập hóa, may quá!" Đại Bảo lẩm bẩm.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (2)

Thi thể là một người đàn ông cao lớn mập mạp, cời trần, chỉ mặc độc quần ngủ. Một chiếc áo sơ mi dài tay bị buộc vào cổ bởi một sợi thừng cỏ, che mất một phần ngực. Phần bụng tử thi vẫn chưa ngả màu xanh lục.

Tử thi ngâm trong giếng nước, vì nước dẫn nhiệt nhanh gấp cả trăm lần không khí, cộng thêm nhiệt độ dưới lòng giếng rất thấp, cho nên dùng phương pháp đo nhiệt độ tử thi để suy đoán thời gian tử vong sẽ không thể chuẩn xác. Tôi thấy tử thi còn rất mới nên bẻ thử các ngón tay của nạn nhân.

"Tử thi đã mềm ra, vết hoen tử thi ẩn không thấy nhạt màu, hôm nay là ngày 18 đúng không, vậy có lẽ nạn nhân đã tử vong được hai mươi tư đến bốn mươi tám tiếng đồng hồ." Tôi đưa mắt quan sát xung quanh, nói. "Quanh đây rất trống trải, vận chuyển thi thể khá nguy hiểm nên có lẽ hung thủ đã đưa xác đến đây vào ban đêm. Vậy thì có lẽ nạn nhân đã tử vong trong khoảng thời gian từ tối ngày 16 đến sáng sớm ngày 17, sau đó bị ném xuống giếng."

"Đừng có chủ quan như thế!" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, cẩn thận lật chiếc áo sơ mi che trước ngực nạn nhân lên. "Sao em lại khẳng định là người này bị giết? Chiếc áo sơ mi trông đáng nghi thật đấy, nhưng cũng có khả năng nạn nhân mắc bệnh thần kinh nên mới ăn mặc thế này, còn dùng dây buộc cổ áo lại, sau đó ngã cắm cổ xuống giếng, nên chiếc áo mới bị lộn ngược?"

Tôi lắc đầu: "Này anh Bảo, lần sau nhớ quan sát cho kỹ nhé. Anh nhìn hai vai của nạn nhân mà xem."

Trên hai bả vai và mé ngoài hai cánh tay của nạn nhân đều có những vết tổn thương lớn, sâu đến lớp mỡ dưới da, biểu bì bị trầy xước, nhưng bề mặt vết thương có màu vàng, lộ ra một vạt mô mỡ rộng. Lớp vầng mỡ trên mặt nước giếng có lẽ bắt nguồn từ đây. Kiểu tổn thương này được pháp y gọi là "không có phản ứng sống", tức là vết thương hình thành sau khi chết. Phân biệt tổn thương khi còn sống và sau khi chết chủ yếu căn cứ vào kinh nghiệm thực tế, việc này không quá khó. Tổn thương sau khi chết thường không đi kèm xuất huyết nên bề mặt vết thương sẽ có màu vàng xám. Còn tổn thương khi còn sống sẽ làm vỡ các mạch máu nhỏ dưới da gây xuất huyết, cho nên bề mặt vết thương phần lớn có màu đỏ.

"Đã là tổn thương sau khi chết, vậy thì nạn nhân chắc chắn là bị sát hại rồi ném xuống giếng." Tôi nói.

Đại Bảo há hốc miệng, không nói gì.

Tôi biết, anh ta đang nghi ngờ những vết trầy xước trên thi thể có lẽ được hình thành trong quá trình trục vớt. Các chỗ trầy xước đều có mép da, đầu vểnh lên của mép da chính là hướng đến của lực tác động. Ở vết trầy xước trên mặt ngoài bả vai nạn nhân, đầu mép da chúc xuống dưới. Có nghĩa là hướng của lực tác dụng là từ bả vai đến tay, phù hợp với động tác lao đầu xuống giếng. Còn nếu vết trầy hình thành trong quá trình trục vớt, khi tử thi chuyển động từ dưới lên trên, phương hướng của lực tác dụng phải là từ tay đến bả vai mới phải, vậy thì mép da sẽ phải có chiều ngược lại.

"Lát nữa khi giải phẫu khám nghiệm, có thể phân tích sâu hơn sự khác biệt giữa rơi xuống nước khi còn sống và vớt xác xuống nước sau khi chết." Tôi bổ sung.

Điều tra viên dẫn Giải Lập Văn đến bên cạnh, chỉ vào thi thể hỏi: "Bác có quen người này không?"

Giải Lập Văn nghiêng mặt liếc nhìn tử thi rồi quay đi nôn khan mấy tiếng, đáp: "Quen, ông Quân."

Giải Lập Văn và ông Quân là người cùng làng, cùng họ, nhưng nói đến quan hệ thân thích thì chắc phải truy ngược lên đến thời Dân Quốc.

"Ông Quân sống ở đâu?" Thấy đã nhanh chóng tìm được lai lịch thi thể, tôi nhẹ cả người.

"Để tôi đưa các anh đi." Giải Lập Văn nói.

Thi thể được chuyển vào túi đựng tử thi, giao cho nhân viên nhà xác chuyển về phòng giải phẫu. Chúng tôi quan sát xung quanh một vòng, căn dặn cảnh sát khu vực bảo vệ kỹ hiện trường, đợi nhân viên pháp chứng đến khám nghiệm.

Chúng tôi đi theo Giải Lập Văn, men theo con đường làng tiến về phía bắc, khoảng mười mấy phút thì đến một ngôi nhà gạch cũ nát.

"Đây, chính là ở đây." Giải Lập Văn nói.

Cảnh sát lập tức giăng dây cảnh giới quanh ngôi nhà. Chúng tôi lồng bao bọc giày, bao trùm đầu, đeo khẩu trang và găng tay, đẩy cửa bước vào trong. Cửa chỉ khép hờ.

Trong nhà trống huơ trống hoác, chẳng có đồ vật gì đáng giá. Chiếc giường kê trong một góc, bên trên chất đống chăn màn, quần áo. Có vẻ như thói quen của gia chủ khá bừa bộn.

Tấm chăn mỏng trên giường bị lật lên, trước giường đặt một đôi dép lê. Trên nền nhà đất nện bừa bãi đầu mẩu thuốc lá. Đối diện với giường là

một cái bàn vuông, hai bên bàn có hai cái ghế, trên bàn bày một bàn cờ tướng.

"Nhìn vào hiện trạng chần đệm trên giường và vị trí của đôi dép lê, có lẽ lúc đó nạn nhân đã đi ngủ và bị sát hại ngay trong lúc ngủ." Tôi nói. "Hiện trường có nhiều đầu mẩu thuốc lá, chúng ta hãy thu nhặt lấy, lập tức đưa đi xét nghiệm ADN."

Đại Bảo là một "nhà tạp học", trò chơi nào cũng biết đôi chút. Anh ta đứng trước bàn, nhìn chăm chú một hồi rồi nói: "Hai kỳ thủ này trình độ không được cao cho lắm, quân đỏ đã chiếu tướng hết cờ quân đen rồi."

Vì nền nhà bằng đất nện nên ít có khả năng để lại dấu chân, nhưng từ trước giường đến trước cửa có một vệt kéo lê rộng, ở giữa có mấy chỗ đứt đoạn.

"Đây là do thi thể bị kéo lê trên nền nhà." Tôi dùng thước cuộn đo độ rộng của dấu vết, sau đó chỉ vào hai vết lờ mờ ở hai bên vết kéo lê, nói. "Còn chỗ này là do hai tay của nạn nhân quệt xuống đất tạo thành."

"Ừm, đồng ý!" Kỹ thuật viên chụp ảnh ghi lại.

Tôi nói: "Lôi xềnh xệch nạn nhân đi như thế này, chứng tỏ chỉ có một người gây án. Nếu là hai người thì có thể khiêng tử thi đi."

Phân đội trưởng Hoàng giơ ngón tay cái về phía tôi, nói: "Xác định được luôn số người gây án, giỏi đấy!"

Men theo dấu vết đi ra khỏi ngôi nhà đến nền đất bên ngoài, dấu vết đã biến mất.

Quan sát một vòng trong khắp ngôi nhà gạch, không thấy có manh mối nào đặc biệt hữu ích, tôi nói với điều tra viên chính đứng bên cạnh:

"Đi, chúng tôi đi khám nghiệm tử thi. Điều tra cũng phải bắt kịp tiến độ đấy nhé. Ba tiếng nữa gặp nhau ở tổ chuyên án."

Thi thể nặng đến 90 cân. Tôi, Đại Bảo và bác sĩ Cao phải vận hết sức bình sinh mới nhấc được tử thi lên bàn giải phẫu.

"Ồ, tử vong do ngạt thở cơ học." Đại Bảo nói.

Mí mắt của nạn nhân có những điểm xuất huyết dày đặc, móng tay và móng chân đều ngả màu xanh đen, niêm mạc miệng có nhiều chỗ xuất huyết và trầy xước cục bộ. Dựa vào những đặc trưng này, có thể sơ bộ phán đoán nạn nhân bị hung thủ bịt khoang mũi, miệng gây ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong.

Mặc dù đã bước đầu phán đoán được nguyên nhân tử vong nhưng vẫn phải tiến hành công tác giải phẫu tử thi. Thứ nhất, phải tìm thêm căn cứ khác để khẳng định tử vong do ngạt thở cơ học. Thứ hai, phải loại trừ các nguyên nhân khác, có nghĩa là, để khẳng định một nguyên nhân dẫn đến tử vong, phải loại trừ các nguyên nhân khác có khả năng tồn tại. Nếu không thể loại trừ các nguyên nhân khác thì phải đưa ra kết luận là nguyên nhân tử vong kép. Ví dụ, một người bị vật tày đập vào đầu gây chấn thương sọ não có thể dẫn đến tử vong, đồng thời cũng làm đứt vỡ mạch máu lớn, mất nhiều máu cũng có thể dẫn đến tử vong. Trong trường hợp không thể xác định rõ nguyên nhân nào mới là chủ đạo thì phải kết luận là nguyên nhân tử vong kép. Khi đó, nếu hai hành vi gây thương tích không phải do cùng một người gây ra thì cả hai hung thủ đều phải gánh tội giết người.

Trong vụ án này, phải thông qua giải phẫu tử thi để loại trừ khả năng nạn nhân tử vong do chết đuối, vì chết đuối cũng là tử vong do ngạt thở, có các đặc trưng giống như tử vong do bịt mũi miệng.

Trong lúc Đại Bảo tiến hành khám nghiệm tử thi theo quy tình, tôi lại sẫm soi sợi thừng cở buộc quanh cổ nạn nhân.

Sợi dây buộc hai vòng quanh cổ nạn nhân, thắt nút chết trước cổ, đầu dây vẫn còn dài hơn 20 centimet. Giữa sợi dây và lớp da có một chiếc áo sơ mi, vẫn đang nhỏ nước tong tòng.

"Đại Bảo, theo anh thì sợi dây thường dùng để làm gì?" Tôi hỏi.

"Dây thường? Dây thì đương nhiên dùng để buộc chứ còn làm gì nữa? Loại thùng cỏ này rất phổ biến, người dân thường tự bện." Đại Bảo nói.

"Đương nhiên là em biết dây thường dùng để buộc." Tôi nói. "Ý em muốn nói, sợi dây này buộc trên tử thi để làm gì?"

Đại Bảo ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Có phải là siết cổ không nhỉ?"

Tôi cắt đứt sợi dây ở chỗ không có nút thắt, lấy sợi dây và chiếc áo sơ mi ra, nói với Đại Bảo: "Anh xem, phần da bên dưới sợi dây có vết thít rõ rệt, nhưng vết thít này không có phản ứng sống."

Đại Bảo gật đầu, nói: "Sợi dây bị buộc vào cổ sau khi đã chết. Thế thì anh đoán là hung thủ muốn mặc áo cho nạn nhân?"

Tôi lắc đầu nói: "Không thể. Biểu hiện đầu tiên sau khi chết là cơ bắp lỏng ra, lúc này muốn mặc áo cho nạn nhân sẽ rất dễ dàng. Rất nhiều cụ già sau khi qua đời, người nhà phải tranh thủ thay áo liệm ngay sau khi chết chưa lâu, khi đó cơ bắp còn lỏng, hiện tượng co cứng tử thi chưa hình thành. Cho nên hung thủ không nhất thiết phải che bừa áo lên ngực nạn nhân rồi dùng dây thường buộc lại, đây đâu thể coi là thay quần áo? Hay có phải là phong tục nào đó không?"

Gần đây tôi nghe nhiều chuyện phong tục quá nên thành ngộ phong tục mất rồi.

"Anh chưa nghe thấy có phong tục nào thế này cả." Đại Bảo nói.

Tôi lại đặt chiếc áo sơ mi và sợi dây về trạng thái ban đầu, nói: "Vạt trước của chiếc áo bị dây thừng buộc lại một phần nhỏ, còn vạt sau kéo dài lượt trượt, điều này không bình thường, không phải chỉ đơn giản là dùng dây thừng buộc áo vào cổ nạn nhân thôi đâu."

Đại Bảo cũng bước đến hoa chân múa tay mô phỏng một hồi rồi nói: "Biết rồi. Đầu tiên chiếc áo dùng để bọc kín đầu của nạn nhân lại. Vì khi ngâm dưới nước, thi thể bị Giải Lập Văn động vào, sau đó lại thêm công tác trục vớt trầy trật nên vạt áo bung ra khỏi sợi dây, chúng ta mới nhìn thấy nó buông thông trước ngực."

Tôi đưa tay high five với Đại Bảo, nói: "Nghĩ y như em."

"Vậy chúng ta bắt đầu giải phẫu nhỉ?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Sợi dây thừng này không chỉ dùng để bọc đầu đâu."

Tôi dùng thước cuộn đo chu vi của vòng dây, sau đó lại đo chu vi cổ của nạn nhân, nói: "Chu vi của vòng dây dài hơn chu vi của cổ nạn nhân 2 centimet. Với độ chênh lệch này, cho dù có nhét thêm một lượt áo sơ mi vào trong thì vẫn hơi rộng."

"Có rộng một chút thì cũng bình thường thôi mà." Đại Bảo nói. "Người đã chết rồi, hung thủ không cần thiết phải siết chặt nữa. Hơn nữa, một góc áo đã bung ra khỏi vòng dây, chứng tỏ sợi dây buộc không chặt."

Tôi nhìn Đại Bảo, nói: "Cứ cho là buộc không chặt đi, vậy tại sao trên cổ nạn nhân lại có vết thít sâu thế?"

"Ừ nhỉ!" Đại Bảo chớp chớp mắt. "Người chết đâu thể tự co lại được."

Tôi lườm Đại Bảo một cái, nói: "Tổng hợp lại những điều kể trên, em suy đoán rằng hung thủ buộc sợi dây thừng vào cổ nạn nhân là có hai nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất, hung thủ đã lấy ngay chiếc áo ở hiện

trường bọc đầu nạn nhân lại. Thứ hai, ở đầu còn lại của nút thắt, hung thủ đã buộc vào một vật nặng để kéo cái xác chìm xuống, không để nổi lên mặt nước. Nhưng sợi thừng cỏ không chịu được trọng lượng của vật nặng nên đã bị đứt."

Nói rồi, tôi chỉ vào vết đứt ở một đầu dây.

"Vết đứt rất nham nhở, chứng tỏ là bị giật đứt chứ không phải bị dao kéo cắt đứt." Tôi bổ sung.

"Có nghĩa là, trong giếng vẫn còn một vật gì đó?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu.

Đại Bảo kêu lên: "Bảo em là sao Quả Tạ thật chẳng sai chút nào, lần này thì phải phá cái giếng của người ta thật rồi."

Sau khi giải phẫu tử thi, nhận thấy nội tạng tụ máu, đỉnh tim có xuất huyết, đá xương thái dương xuất huyết. Nhưng trong dạ dày không có nước, phổi cũng không bị phù thũng, nên nạn nhân tử vong là do ngạt thở nhưng không phải là đuối nước. Kết hợp với tổn thương ở phần miệng, có thể phán đoán nạn nhân bị hung thủ bịt khoang mũi miệng dẫn đến tử vong do ngạt thở cơ học.

Dạ dày của nạn nhân gần như trống rỗng, kết hợp với tình trạng của vết hoen tử thi và mức độ co cứng tử thi, chúng tôi phán đoán nạn nhân chết sau bữa tối ngày 16 tháng Bảy khoảng sáu tiếng đồng hồ. Lưng và hai vai nạn nhân đều có rất nhiều vết trầy xước chồong chéo hình thành sau khi chết. Có vết chạy từ thắt lưng đến tận cổ, có lẽ hình thành khi hung thủ cầm chân lôi nạn nhân đi. Có vết theo hướng từ cổ đến thắt lưng, có lẽ hình thành khi bị vứt xuống giếng.

"Thông thường, nạn nhân tử vong do bị bịt khoang mũi miệng thường có tổn thương do khống chế và kháng cự rõ rệt." Tôi cẩn thận giải phẫu các

khớp tứ chi của nạn nhân, nói. "Nhưng nạn nhân không có hai dạng tổn thương kể trên."

Đại Bảo lắc đầu: "Không đâu, có đấy!"

Rồi anh ta rạch mở lớp trên phần gai chậu trước trên của nạn nhân, bên dưới chỗ lồi ra của hai bên khung chậu có xuất huyết dạng mảng.

Đại Bảo nói: "Có lẽ hung thủ đã ngồi lên người nạn nhân rồi bịt mũi miệng. Khi đó, tứ chi của nạn nhân không thể vùng vẫy được nữa, chứng tỏ hung thủ khỏe hơn hẳn nạn nhân."

Tôi nhìn thân hình cao to lực lưỡng của nạn nhân, lắc đầu không nói.

Sau khi khám nghiệm xong tử thi, chúng tôi lập tức đến tổ chuyên án.

Đến nơi, vừa hay cuộc họp mới bắt đầu. Phân đội trưởng Hoàng bảo bác sĩ pháp y trình bày kết quả trước.

Tôi nói: "Có lẽ là nạn nhân đang ngủ thì bị hung thủ cưỡi lên người, bịt chặt khoang mũi miệng dẫn đến tử vong do ngạt thở cơ học. Thời gian tử vong là khoảng sáu tiếng đồng hồ sau bữa tối ngày 16. Sau khi giết người, có lẽ hung thủ đã dùng áo của nạn nhân bọc phần đầu lại, sau đó buộc thừng cỏ để cố định. Chúng tôi cho rằng hành vi này là đặc trưng của người quen gây án. Rất nhiều hung thủ sau khi giết người quen đã phải bịt mặt nạn nhân lại, hành vi này chứng tỏ tâm lý sợ hãi trước nạn nhân."

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu nói: "Đã bảo trưởng phòng Tần đây đúng là sao Quả Tạ mà. Lúc trước vừa nói với tôi, gần đây có nhiều vụ hàng xóm tranh chấp, sớm muộn cũng xảy ra án mạng, nhìn xem, hôm nay đã có ngay rồi đấy."

"Ờ... sao Quả Tạ còn có tập tiếp nữa cơ." Đại Bảo nói. "Chúng tôi cho rằng đầu dây bên kia của sợi thừng cỏ được buộc với vật nặng để kéo thi

thể chìm xuống giếng, nhưng vì dây bị đứt nên vật này đã chìm hẳn xuống đáy giếng rồi. Cho nên, chúng ta đành phải phá giếng thôi."

"Vụ này thì tôi không sợ." Phân đội trưởng Hoàng cười, rồi ra hiệu cho điều tra viên báo cáo tình hình.

Điều tra viên chính mở sổ ghi chép, nói: "Nạn nhân Giải Lập Quân, 61 tuổi, sống độc thân, chưa kết hôn lần nào, có nhận một cô con gái nuôi. Cô này ra ngoài đi làm, sau đó kết hôn, sống ở tỉnh Hồ Bắc. Theo hàng xóm phản ánh, đã một năm chưa về nhà. Ngoài ra, nạn nhân còn có một người anh trai tên là Giải Lập Quốc, sống cách nhà Giải Lập Quân chừng năm trăm mét về phía bắc. Hai anh em quan hệ không tốt nhưng con dâu của Giải Lập Quốc đối xử rất tốt với Giải Lập Quân, ngày nào cũng mang cơm cho ông ta."

"Ồ? Cháu dâu? Liệu có quan hệ mập mờ gì không?" Đại Bảo cắt lời điều tra viên.

Điều tra viên lắc đầu nói: "Không hề. Theo chúng tôi điều tra, cháu trai và cháu dâu đều rất hiếu thảo, nhưng người dân trong thôn lại xì xầm rằng chắc là vì họ muốn nhận được tài sản thừa kế của Giải Lập Quân."

"Đúng là miệng lưỡi người đời." Tôi thở dài. "Thời buổi bây giờ muốn làm con cháu hiếu thảo cũng khó."

"Phân đội trưởng Hoàng nói lần này không sợ vụ sao Quả Tạ của trưởng phòng Tần là có nguyên nhân đấy." Điều tra viên úp mở.

"Nói mau xem nào!" Tôi giục.

"Là thế này," điều tra viên nói, "cháu trai của Giải Lập Quân tên là Giải Mao Mao cùng cháu dâu Lưu Thúy Hoa rất quan tâm đến Giải Lập Quân, ngày ba bữa cơm đều do Lưu Thúy Hoa nấu rồi mang đến tận nhà cho, công việc đồng áng của Giải Lập Quân cũng do Giải Mao Mao làm

giúp. Lương thực đều để cả ở chỗ Giải Lập Quân, còn tiền nong thu nhập, ngoài khoản sinh hoạt phí, Giải Mao Mao đã lập tài khoản cho Giải Lập Quân trong quỹ tín dụng rồi gửi cả vào đó."

"Rồi sao nữa?" Tôi không mấy hứng thú với những tình tiết này.

Điều tra viên nói tiếp: "Khoảng 6 giờ tối ngày 16 tháng Bảy, Lưu Thúc Hoa vẫn mang cơm đến nhà Giải Lập Quân như mọi bận. 6 giờ 30 phút, Lưu Thúc Hoa đến lấy bát đĩa, thấy Giải Lập Quân đang bày bàn cờ, nói rằng buổi tối sẽ có mấy cuộc đại chiến. Điều này cũng phù hợp với những gì chúng ta nhìn thấy ở hiện trường. Điều tra cũng cho thấy, hai năm trước Giải Lập Quân học đánh cờ tướng, cực kỳ mê chơi cờ."

"Ông ấy có nói đánh cờ với ai không?" Tôi vội hỏi.

"Đừng nóng, cứ nghe tôi kể lần lược!" Điều tra viên nói, "Lưu Thúc Hoa biết trong thôn có mấy ông cụ mê đánh cờ, buổi tối thường đến chơi cùng Giải Lập Quân nên cũng không hỏi gì thêm, thu dọn bát đĩa xong là về nhà luôn. Sáng sớm ngày 17, Lưu Thúc Hoa lại mang bữa sáng đến thì thấy chần màn của Giải Lập Quân tanh bành cả, trong nhà không bị lục lọi nhưng không thấy ông cụ đâu."

"À phải, tôi muốn hỏi," tôi cắt ngang, "thế thường ngày Giải Lập Quân đi ngủ không khóa cửa à?"

Điều tra viên nói: "Khóa cửa nhà ông ta hỏng rồi. Ông ta lại sống một mình, nghèo rớt mùng tơi, chẳng có tên trộm nào thèm để mắt đến."

Tôi gật đầu, ra hiệu cho điều tra viên nói tiếp.

Điều tra viên tiếp tục: "Mấy hôm trước, Giải Lập Quân có nói với Lưu Thúc Hoa, sau khi con gái kết hôn vẫn chưa đón ông đến Hồ Bắc thăm nhà mới lần nào, nên mấy hôm trước đã có ý định đi Hồ Bắc. Ông cụ thuộc kiểu người hứng lên là làm, bởi vậy Lưu Thúc Hoa nghĩ rằng ông cụ thấy nhớ

con gái nên đã đi Hồ Bắc rồi, còn cầu nhàu ông cụ đi cũng chẳng nói một tiếng, phí mất bữa sáng, chứ chẳng nghi ngờ gì cả."

"Anh vẫn chưa nói với tôi ai đã đánh cò với ông cụ đâu đấy!" Điều tra viên nói lòng vòng làm tôi sốt ruột.

"Nói ngay đây." Điều tra viên thấy tôi sốt sắng cũng phải phì cười. "Vừa nãy, phòng Giám định ADN đã chọn lọc từ trong số rất nhiều đầu mẫu thuốc lá ở hiện trường, xét nghiệm thành công mẫu ADN của một người đàn ông, trùng khớp với ADN của Giải Lập Văn, chính là người đã báo cảnh sát."

"Ồ! Thì ra là vậy!" Tôi đập bàn. "Giờ thì Giải Lập Văn đã trở thành đối tượng tình nghi, cho nên anh sẽ không còn gánh nặng tâm lý khi phá giềng nhà đối tượng nữa, phải không?"

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu.

"Vậy đầu mẫu thuốc lá đó nằm ở vị trí nào thế?" Đại Bảo hỏi.

Điều tra viên cầm bảng liệt kê vật chứng rồi bật máy tính, mở ảnh chụp hiện trường, đối chiếu một chốc rồi nói: "Bên dưới chiếc ghế đầu phía ngoài."

"Tức là phía quân đen trên bàn cờ." Đại Bảo nheo mắt nhìn tấm ảnh dưới ánh đèn chiếu, nói. "Thế thì đúng rồi! Quân đỏ chiếu tướng quân đen, có nghĩa là trong ván cờ đó, Giải Lập Quân đã đánh thắng Giải Lập Văn, cho nên Giải Lập Văn mới nổi giận giết chết Giải Lập Quân."

"Đầu tiên tôi cũng hơi nghi ngờ, vì Giải Lập Văn nói sau khi vớt hết rơm rạ liền nhìn thấy tử thi," bác sĩ Cao nói, "nhưng trước khi vớt tử thi, tôi nhìn mãi cũng chẳng thấy gì cả."

"Việc này thì khó nói lắm!" Tôi nói. "Đầu tiên, tôi cũng băn khoăn về điều này, nhưng cũng có khả năng góc độ ánh sáng khác nhau thì khúc xạ sẽ khác nhau, cho nên chúng ta không nhìn thấy, còn ông ta lại nhìn thấy."

"Thế chẳng phải vừa ăn cắp vừa la làng còn gì?" Đại Bảo nói. "Xa vút gần chôn. Vì hung thủ thông thạo đất ruộng của mình nên mới vút xuống giếng của nhà mình. Sau khi vút xác, vì sợ người đi đường phát hiện ra nên mới vút rơm xuống để che đậy. Hai ngày sau, ông ta vẫn sợ nên đã báo cảnh sát, cho rằng tự mình báo án thì cảnh sát sẽ không nghi ngờ."

Nghe Đại Bảo phục dựng hiện trường, phân đội trưởng Hoàng gật đầu đồng ý.

"Nhưng vẫn có một điểm chưa giải thích được." Đại Bảo nói. "Chúng tôi nhận định rằng hung thủ có khả năng to khỏe hơn nạn nhân, nhưng Giải Lập Văn lại là một ông già gầy gò, nhỏ thó."

"Ai nói hung thủ to khỏe hơn nạn nhân? Tôi không đồng ý." Không biết Lâm Đào đã khám nghiệm xong hiện trường từ khi nào, đã ngồi thu lu trong một góc phòng họp. Cậu ta nói tiếp: "Tôi đã khám nghiệm nhà của Giải Lập Quân, phát hiện ra vết kéo thi thể. Trên tử thi có vết trầy xước không?"

Tôi gật đầu: "Rất nhiều, rất rõ ràng."

Lâm Đào nói: "Khi tử thi bị lôi đi, trong vết kéo dài mấy mét có dấu vết hung thủ dừng nghỉ rất nhiều lần."

Lâm Đào chỉ vào phần đứt đoạn ở giữa vết kéo trong ảnh, nói: "Những chỗ đứt đoạn này có lẽ là do hung thủ dừng lại nửa chừng. Có nghĩa là, hung thủ kéo thi thể đi rất khó nhọc và tốn sức. Điều này chứng tỏ hung thủ có lẽ không khỏe mạnh cho lắm."

"Nhưng khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi nhận thấy nạn nhân phản kháng rất ít." Đại Bảo nói. "Các khớp ở tứ chi đều không có tổn thương dưới da."

Tôi lặng lẽ chuyển ảnh, dừng lại ở tấm ảnh chụp mặt giường trong nhà nạn nhân, nói: "Việc này có thể giải thích được. Nếu nạn nhân đang ngủ, có lẽ sẽ đắp chăn. Lúc này, nếu đột nhiên có người ngồi đè lên trên, tấm chăn đắp trên người sẽ trở thành dây trói. Hai cánh tay không thể rút ra được nên không thể phản kháng. Hơn nữa, kiểu trói này là trói toàn bộ cánh tay, diện tích chịu lực lớn, sức ép nhỏ nên đương nhiên sẽ không để lại dấu vết không chế."

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Nếu mọi người đã không còn ý kiến gì khác, vậy thì bắt người thôi. Bộ phận kỹ thuật đi phá giếng!"

*

Phá giếng cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật. Khi chúng tôi đang đứng bên cạnh giếng loay hoay không biết làm sao thì không biết đồng chí cảnh sát thông minh nào đã mời đến một đội thợ đào giếng. Họ mang linh kinh nào đèn thợ mỏ, nào máy trục vớt đến hiện trường.

Đội thợ làm việc rất chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc, xung quanh miệng giếng đã bị đào thành một hố lớn. Tiếp đó, gạch kê quanh miệng giếng bị gỡ sạch, lòng giếng mở rộng ra không ít. Gầu xúc của máy trục vớt được đưa xuống giếng, bắt đầu trục vớt vật thể dưới đáy giếng.

Tâm trạng của chúng tôi cũng hồi hộp lên xuống trong tiếng nổ rền vang của động cơ diesel. Mỗi lần gầu xúc thò xuống lòng giếng, chúng tôi lại khắp khởi hy vọng. Nhưng mỗi lần gầu xúc đưa lên trống rỗng, hy vọng của chúng tôi cũng tiêu tan theo. Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi đi trong hy

vọng rồi lại thất vọng, đội trục vớt vẫn không bỏ cuộc, âm thầm tiếp tục công việc.

Cuối cùng, trong tiếng hò reo vang dậy, máy trục vớt đã vớt lên được một vật thể đen ngòm.

Tôi vội vàng đeo găng tay, đón lấy vật thể màu đen đỏ. Hơn chục ngọn đèn khám nghiệm đồng loạt chiếu vào tay tôi, trong phút chốc, tôi cảm thấy mình như một minh tinh đứng dưới ánh đèn tụ quang trên sân khấu.

Đó là một cái túi nilon cứng đen trũi, đựng đầy thứ gì đó rất nặng, miệng túi buộc chặt.

"Lạ thật đấy, cái túi chìm dưới đáy giếng, đáng lẽ phải bị nước vào làm phồng lên chứ, tại sao nó lại không có nước nhỉ?" Lâm Đào thắc mắc.

Tôi nhìn cái túi, nói: "Cậu xem, trên túi có rất nhiều lỗ thủng nhỏ."

Đúng vậy, trên cái túi nilon đen có rất nhiều lỗ thủng, có lỗ còn đang chảy nước ròng ròng. Hiển nhiên, những cái lỗ này là do người ta chọc thủng.

Cái túi được từ từ mở ra, bên trong toàn đá là đá. Chúng tôi suy đoán không sai, đây chính là vật nặng để chìm xác nạn nhân.

"Em đã đoán đúng." Đại Bảo nói. "Đúng là có vật nặng để chìm xác. Nhưng anh thấy vất vả này giờ đúng là phí hoài, biết có vật chìm xác thì có tác dụng gì?"

"Đương nhiên là có." Lâm Đào kêu lên. "Loại đá xi măng này không phải chỗ nào cũng có đâu, thường chỉ những chỗ làm đường hay xây nhà mới có, còn bình thường ở đồng ruộng lấy đâu ra?"

Tôi gật đầu, nói: "Khi hung thủ tìm vật dìm xác, chắc chắn sẽ phải tìm vật gì chắc chắn nhất và lấy được thuận tiện. Cho nên tớ cảm thấy sau khi giết người, hung thủ sẽ đi chuẩn bị cho việc vứt xác. Gần đây chắc chắn là có con đường đang sửa chữa hoặc nhà cửa đang xây, chí ít thì hung thủ cũng lấy được chỗ đá xi măng này một cách dễ dàng."

"Gần nhà Giải Lập Văn có đường đang sửa hay nhà đang xây không?" Tôi hỏi.

Điều tra viên lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu ngay sau đó: "Gần nhà Giải Lập Văn không có, nhưng cách nhà nạn nhân chừng ba trăm mét về phía bắc có một nhà đang xây. Khi chúng tôi đi điều tra xung quanh, còn phải leo qua một đồng đá."

"Có vẻ như việc chuẩn bị được thực hiện ngay trong nhà nạn nhân." Đại Bảo nói.

Tôi lắc đầu, nói: "Giếng ở phía nam nhà nạn nhân, còn đá lại ở phía bắc nhà nạn nhân. Như vậy là hai hướng hoàn toàn ngược đường nhau, không phù hợp với lộ trình gây án của hung thủ."

"Thôi không tranh cãi nữa!" Đại Bảo nói. "Về xem kết quả thẩm vấn thế nào đã."

*

Quả nhiên, quá trình thẩm vấn không hề thuận lợi. Sau khi bị cảnh sát bắt giữ, Giải Lập Văn vô cùng kích động.

"Mẹ kiếp, chúng mày bắt tao vào đây, còn để tội phạm sống nhe nhỡ bên ngoài. Đúng là tao vô phúc tận mạng chứ chẳng sai, giếng nhà thì bị vứt xác chết, còn người thì bị chúng mày bắt cổ vào đây thẩm vấn. Bọn cảnh sát chúng mày chỉ được đến thế thôi à? Trong giếng nhà tao có người

chết thì là tao giết chắc? Chúng mày phá án cái kiểu gì thế hả? Mẹ kiếp, đúng là oan uổng! Cảnh sát đúng là một lũ ăn hại!"

Khi tôi đi ngang qua phòng thẩm vấn, đã biết ngay rằng bầu không khí u ám đang chờ tôi trong phòng họp tổ chuyên án.

Đúng như dự đoán, vừa bước vào cửa, phân đội trưởng Hoàng đã nói: "Có lẽ chúng ta đã nhầm rồi, nhưng không có căn cứ chính xác nên không dám thả người. Giải Lập Văn thừa nhận tối hôm đó có đánh cờ với Giải Lập Quân, nhưng 10 giờ tối đã về nhà đi ngủ. Điều tra vòng ngoài, thấy hành vi của Giải Lập Văn mấy ngày nay cũng không có gì khác thường."

"Em cũng cảm thấy không phải ông ta." Tôi nói. "Có lẽ chúng ta đã bỏ sót một vấn đề. Nếu kích động vì thua cờ dẫn đến giết người thì phải gây án ngay lúc đó mới phải. Nhưng trước đó, chúng ta đã phân tích, sau khi nạn nhân đi ngủ, hung thủ mới lặng lẽ len vào rồi đột ngột tấn công. Hiện trường đó không phù hợp với vụ án giết người trong trạng thái tinh thần kích động mạnh, nên có lẽ chúng ta đã nhầm rồi. Hay cứ thả người luôn tối nay đi, ngày mai trời sáng tiếp tục công việc."

Khi rời khỏi đồn công an, Giải Lập Văn nằm vạ trước cổng đồn gào thét âm ỉ: "Tao không đi đấy! Chúng mày tự dưng bắt tao vào, không phải cứ thả tao là xong đâu! Chúng mày phải bồi thường cho tao! Phí tổn thất tinh thần! Phí tổn thất danh dự! Không bồi thường tao không đi!"

"Anh đã nhầm rồi!" Đại Bảo cúi đầu thất vọng.

Tôi vỗ vai Đại Bảo nói: "Đừng nản. Vụ án này có khá nhiều điều kiện, chúng ta phải có niềm tin!"

Nói là nói vậy, nhưng thấy Giải Lập Văn ăn vạ âm ỉ, tôi cũng thấy chán nản. Tôi lặng lẽ trở về nhà nghỉ, mở máy tính, sắp xếp lại những bức ảnh chụp hiện trường và tử thi trong vụ án.

Xem đi xem lại mấy lượt, cái túi nilon đen trĩu vẫn thu hút sự chú ý của tôi nhất. Tôi cảm giác như đã nhìn thấy cái túi như thế này ở đâu rồi nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra. Tôi đổ vật xuống giường, có lẽ do gần đây mệt mỏi quá độ nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, hình như tôi đã quay về thời thơ ấu, ông nội dắt bàn tay nhỏ xíu của tôi đi chợ mua thức ăn. Tôi thích nhất là món đậu phụ Tứ Xuyên ông nấu, thế là tôi mè nheo ông đòi ăn đậu phụ. Ông nội dắt tôi đến trước hàng bán đậu, ông chủ lấy ra một túi nilon đen, lừa vào chậu nước. Loáng cái, một miếng đậu phụ đã nằm gọn trong túi. Khi nhấc túi nilon lên, nước trong túi chảy ra ròn ròn qua những lỗ nhỏ.

Đúng rồi! Túi đựng đậu phụ!

Tôi choàng tỉnh từ trong giấc mơ, nhìn đồng hồ đã sắp 8 giờ. Tôi bật dậy, chạy vào phòng vệ sinh đánh răng. Lâm Đào dậy sớm hơn tôi, đang tắm.

"Này! Này!" Lâm Đào kêu lên. "Tớ đang tắm đấy!"

Tôi nói: "Đàn ông đang ang cả, ngại cái gì, ai thèm nhìn ngọc thể của cậu! Cứ phải giả vờ ngây thơ với tớ làm gì? Tớ đang vội đến tổ chuyên án đây!"

"Tớ cũng phải quay lại hiện trường mới được. Tối qua tớ nghĩ có rất nhiều rơm ném xuống giếng, nhưng đồng rơm lại cách giếng những mấy chục mét, một người đi bộ thì không thể ôm nhiều rơm như thế được, chắc chắn là có phương tiện giao thông... À phải, cậu đã phát hiện ra điều gì thế?" Lâm Đào vẫn luôn tay xát sữa tắm lên người.

Tôi vừa đánh răng vừa lúng búng trong miệng: "Di chuyển tử thi mấy cây số đến đây, chắc chắn là phải có phương tiện giao thông chứ."

"Hê hê, tớ có tuyệt chiêu rồi, bây giờ chưa nói cho cậu biết đâu!" Lâm Đào ra vẻ bí hiểm. "Lát nữa tớ sẽ đến hiện trường, sau đó mang chứng cứ về cho cậu xem. Mà cậu nói xem nào, đã phát hiện ra gì thế?"

"Cậu nói xem, sao cái túi nilon đen lại phải chọc lỗ?" Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu: "Không biết, chẳng lẽ hung thủ ngô nghê đến nỗi cho rằng cái túi bị nước vào sẽ nổi lên?"

Tôi lắc đầu nói: "Hung thủ không cố tình chọc lỗ đâu. Nhìn vào toàn bộ quá trình gây án, tớ thấy hung thủ khá là căng thẳng sợ hãi, đặc biệt là ném xác xuống giếng rồi còn ôm rơm thả xuống, chứng tỏ hắn rất bồn loạn. Trong tâm trạng đó, người bình thường sẽ không thể nghĩ đến việc chọc lỗ cái túi nilon được, làm thế đâu có ý nghĩa gì?"

"Vậy theo cậu là vì sao?"

"Cậu đến hiện trường trước đi." Tôi cũng úp mở. "Tớ đợi cậu ở tổ chuyên án. Cậu bí mật thì tớ cũng phải bí mật chứ. Với lại phát hiện này của tớ là do ông nội tớ về báo mộng cho biết đấy."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (3)

"Gần đây, hung thủ có lên thị trấn mua đậu phụ." Tôi nói. "Đó là loại túi nylon đựng đậu phụ. Lúc đó, hung thủ cũng chẳng kịp suy nghĩ, chỉ tiện tay vớ lấy cái túi trông có vẻ chắc chắn để dùng luôn. Hơn nữa, chúng ta cũng biết Giải Lập Quân không tự nấu cơm, vậy thì trong nhà ông ta không thể có loại túi này. Cho nên, có lẽ hung thủ đã quay về nhà hẳn để chuẩn bị túi, dây thừng, phương tiện giao thông, trên đường còn nhặt đá nhét đầy vào trong túi."

"Nhặt đá trên đường?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nơi có đá cách nhà nạn nhân ba trăm mét về phía bắc, ý em muốn nói nhà hung thủ có thể ở phía bắc đồng đá?"

"Rất có khả năng." Tôi nói. "Hung thủ có quen biết nạn nhân, rất có thể còn có thù oán, gần đây có lên thị trấn mua đậu phụ, sống ở gần nhà nạn nhân, hay nói chính xác hơn là sống ở phía bắc nhà nạn nhân, vóc dáng nhỏ bé, sức yếu, biết lái xe, có xe. Rất nhiều điều kiện, em nghĩ rằng tìm một đối tượng phù hợp với tất cả các điều kiện này trong ngôi làng nhỏ quanh đây, chắc là không khó?"

"Khó thì không khó," phân đội trưởng Hoàng nói, "nhưng chúng ta chẳng có bằng chứng gì cả, dù có tìm được cũng không thể bắt giữ, không thể thẩm vấn. Đấy, ông già Giải Lập Văn vẫn nằm ăn vạ trong phòng tiếp dân kia kìa, nói là không nhận được tiền bồi thường thì nhất quyết không về."

Tôi biết phá án cần có chứng cứ, không chỉ để hoàn thiện chuỗi chứng cứ cho vụ án, mà quan trọng hơn là củng cố niềm tin cho nhân viên thẩm vấn, dập tắt thái độ chống đối của nghi phạm. Nhưng đến tận bây giờ, một chút xít bằng chứng cũng chưa có.

"Ai bảo là không có chứng cứ?" Lâm Đào cầm một tấm ảnh bước vào phòng. "Các anh đoán xem, phương tiện giao thông là gì?"

Những ánh mắt tràn trề hy vọng đổ dồn về phía Lâm Đào.

Khi không có ADN làm căn cứ, bằng chứng dấu vết sẽ trở thành phao cứu sinh.

Lâm Đào nói: "Rơm rạ ở bên miệng giếng rất mảnh, và nhỏ, chưa buộc thành bó, nếu ôm mang đi thì một lần sẽ không ôm được bao nhiêu, nên chắc hẳn hung thủ có phương tiện giao thông để vận chuyển. Trước đó, tôi có đến chỗ đồng rơm để khám nghiệm, nhưng dấu vết hỗn loạn quá, không tìm ra được manh mối gì. Đến tối hôm qua tôi mới nghĩ, nếu hung thủ dùng xe máy hoặc xe đạp điện thì cũng khó lòng chở nổi nhiều rơm mảnh đến vậy. Chỉ có một loại xe dễ vận chuyển nhất, đó chính là xe ba bánh."

Lâm Đào cầm ly trà trên bàn uống một ngụm, nói tiếp: "Sáng nay, tôi chủ yếu kiểm tra con đường giữa giếng và đồng rơm, vì đã bị phá hoại nên rất khó tìm kiếm dấu vết. Nhưng xe ba bánh khác với các loại xe khác, bánh trước và hai bánh sau sẽ hình thành ba vết bánh xe song song cách đều nhau, đặc biệt đến chỗ rẽ sẽ càng rõ ràng. Nghĩ là vậy, hôm nay, tôi đã nhanh chóng tìm được dấu bánh xe ba bánh ở một đoạn đường, hoa văn của bánh xe trông như thế này."

Lâm Đào đưa tấm ảnh cho mọi người xem: "Đã có rất nhiều điều kiện để điều tra sàng lọc, việc tìm kiếm hung thủ đã trở nên dễ dàng. Lại cộng thêm dấu bánh xe ba bánh, tôi tin rằng có thể phá án ngay trong hôm nay."

"Chắc chắn rồi!" Phân đội trưởng Hoàng đập bàn nói. "Cho các cậu ba tiếng đồng hồ để điều tra. Xuất phát!"

*

Chưa đầy ba tiếng đồng hồ, các điều tra viên đã lần lượt quay về tổ chuyên án, sắc mặt có vui có buồn.

"Căn cứ vào điều kiện tìm kiếm, chúng tôi điều tra được ở phía bắc nhà nạn nhân có hai mươi bảy hộ gia đình, trong đó có ba mươi hai người phù hợp với điều kiện ngoại hình."

"Chúng tôi cũng đã điều tra các cửa hàng bán đậu phụ trên thị trấn, đúng là có hai cửa hàng sử dụng loại túi nilon giống với loại ở hiện trường. Theo trí nhớ của chủ cửa hàng, trong ba mươi hai người ấy có tới mười một người gần đây có tới mua đậu phụ của họ. Trong mười một người này, có bảy nhà có xe ba bánh, nhưng sau khi đối chiếu hoa văn bánh xe, đều đã loại trừ toàn bộ."

"Loại trừ toàn bộ?" Tôi hơi bất ngờ. "Có nghĩa là không còn đối tượng tình nghi nữa?"

Điều tra viên chính gật đầu.

"Vậy là còn bốn nhà không có xe ba bánh, có thể khẳng định là không có không?" Tôi hỏi tiếp.

"Còn bốn nhà Giải Phong, Giải Tư Diểu, Giải Lập Quốc, Triệu Sơ Thất, chúng tôi đã vào từng nhà kiểm tra, xác định không nhìn thấy xe ba bánh."

"Vậy các anh có hỏi họ không? Lỡ họ cho người khác mượn rồi thì sao?"

"Không hỏi được, nếu hỏi sẽ bại lộ phương pháp điều tra của chúng ta."

"Tại sao lại không hỏi?" Phân đội trưởng Hoàng lên tiếng. "Các cậu vào từng nhà sẫm soi bánh xe của người ta, người ta lại chẳng đồn ầm ĩ lên ngay?"

Tôi gật đầu tán thành.

Một điều tra viên đang ngồi trong góc chợt lên tiếng: "Không phải chứ? Vào hôm phát hiện ra án mạng, khi tôi đến nhà Giải Lập Quốc để tìm hiểu về gia đình nạn nhân, thấy trong vườn nhà ông ta hình như có một chiếc xe ba bánh."

Vừa nghe nói vậy, tôi bỗng thấy máu nóng xộc thẳng lên não: "Anh chắc chắn chứ?"

Điều tra viên cầm bút gõ vào trán, chau mày nhớ lại: "Chắc là có đấy."

"Nhưng Giải Lập Quốc là anh ruột của Giải Lập Quân." Điều tra viên chính nói.

"Anh ruột thì sao?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vụ án sát hại người thân năm nay còn ít lắm à?"

"Chúng ta chưa phát hiện ra giữa hai người họ có mâu thuẫn gì cả, chỉ biết họ rất ít qua lại với nhau." Điều tra viên nói.

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Con trai và con dâu của Giải Lập Quốc đối xử rất tốt với ông chú, đây có lẽ chính là nguyên nhân phát sinh mâu thuẫn, chỉ vì thời gian ngắn quá nên chúng ta chưa điều tra ra được thôi."

"Giải Lập Quốc vóc dáng thế nào?" Tôi hỏi.

"Rất phù hợp, gầy, nhỏ, từng mua đậu phụ." Điều tra viên nói. "Phải rồi, lần trước tôi đã giới thiệu qua với các anh, nhà ông ta cách nhà nạn nhân khoảng năm trăm mét về phía bắc, cũng phù hợp với điều kiện địa điểm."

"Lâm Đào, chúng ta đến nhà ông ta xem sao!" Tôi nói.

*

Giải Lập Quốc đang đứng trước cửa hút thuốc, ánh mắt có vẻ hốt hoảng: "Các anh lại đến làm gì nữa? Em trai tôi chết rồi, chẳng lẽ các anh nghi ngờ tôi? Bậy bạ!"

Tôi cười không đáp.

Lâm Đào đi đi lại lại trong sân, bỗng ngồi thụp xuống sẫm soi gì đó.

Thấy Lâm Đào khẽ nhếch miệng, tôi biết, có kịch hay để xem rồi.

Lâm Đào đứng dậy, phủi bụi trên đầu gối, bước đến bên cạnh Giải Lập Quốc, chìa cho ông ta một điều thuốc, hỏi: "Chú này, xe chú giấu ở đâu rồi?"

Câu nói khác nào sét đánh bên tai, sắc mặt Giải Lập Quốc chợt tái mét, ông ta lắp bắp: "Cái... cái gì? Xe gì?"

"Xe ba bánh của chú ấy!" Lâm Đào bình tĩnh nhìn ông ta tùm tùm cười.

"Xe ba bánh nào?" Giải Lập Quốc nói. "Tôi không... không có xe ba bánh."

Lâm Đào không tiếp tục tranh luận với ông ta nữa, đưa mắt ra hiệu cho điều tra viên dẫn ông ta đi.

Lúc này, Lưu Thúy Hoa từ trong bếp chạy ra, kêu lên: "Có chuyện gì thế?"

Lâm Đào nói: "Xe ba bánh của bố chị đâu rồi?"

Vừa nhìn thấy Lâm Đào trong bộ đồng phục phẳng phiu, Lưu Thúy Hoa có phần luống cuống, chị ta bối rối hết sữa mép áo lại vuốt tóc rồi nói khẽ: "Tối qua bố tôi lái đi rồi, chạy ra ngoài đồng."

Vừa nghe thấy thế, chúng tôi lập tức ra khỏi nhà Giải Lập Quốc. Tôi ngoảnh đầu lại, thấy Lưu Thúy Hoa đang nhìn theo chúng tôi, mà không, là nhìn theo Lâm Đào, ngẩn ngơ.

Đến phần ruộng nhà Giải Lập Quốc, chúng tôi nhìn thấy vết bùn còn mới. Lâm Đào phấn chấn nói: "Trên xe khám nghiệm hiện trường của các anh có xẻng không?"

Kỹ thuật viên mang xuống một cái xẻng cứu hỏa, Lâm Đào nhìn mà ngán ngấm, nói: "Thôi dùng tạm vậy, chúng ta đào thôi."

Đào được mấy xẻng, một trục bánh đã lộ ra trước mắt, mọi người vui sướng hò reo ầm ĩ.

*

Hai mươi mấy năm về trước, hai anh em Giải Lập Quốc và Giải Lập Quân vô cùng thân thiết, chẳng khác nào một người. Nhưng họ lại cùng thích một cô gái trong thôn.

Cả hai anh em đều đã ngoài ba mươi, nên để cho ai lấy vợ trước đây? Cha mẹ họ buồn rầu lo nghĩ đến đầu đầu nhức óc. Trong nhà có chút tiền tích cóp nhỏ nhoi, chỉ đủ lấy vợ cho một người. Cô gái kia thái độ lại không rõ ràng, bản thân cô ta cũng không biết mình thích Giải Lập Quân cao to hiền lành, hay là Giải Lập Quốc thấp bé nhanh nhẹn? Vì hương hỏa của gia

tộc, cuối cùng, cha mẹ họ quyết định cho con trai cả lấy vợ trước, còn cậu út phải để sau.

Ngày kết hôn, Giải Lập Quân vắng mặt trong đám cưới. Ông ta lên một quán nhỏ trên thị trấn, uống rượu đến say mềm, nói rằng cả đời này sẽ không lấy vợ nữa.

Mâu thuẫn ghen tuông giữa anh em không kéo dài bao lâu. Rất nhanh, Giải Lập Quân lại bắt đầu qua lại với Giải Lập Quốc, hai người dường như đã nối lại tình cảm anh em thân thiết. Nhưng khi sinh Giải Mao Mao, vợ Giải Lập Quốc đã qua đời vì sinh khó.

Giải Lập Quân khóc lóc thảm thiết, cho rằng Giải Lập Quốc muốn giữ con bỏ vợ nên chị dâu mới chết. Còn Giải Lập Quốc đang đau buồn lại càng thêm tức giận, vợ tôi chết, chú khóc cái gì?

Sẵn mỗi hậm hực trong lòng, Giải Lập Quốc cảm thấy Giải Mao Mao càng lớn lại càng cao to vạm vỡ giống Giải Lập Quân chứ chẳng giống ông ta chút nào. Thậm chí khi Giải Mao Mao học trung học, Giải Lập Quốc trong một lần uống say đã nói với con trai, mày là con của chú mày chứ không phải con tao. Giải Mao Mao hết sức hoang mang, nhưng sau đó, anh ta cũng cảm thấy mình đúng là không giống bố đẻ thật. Dần dần, anh ta đã coi ông chú giống như cha đẻ. Anh ta tâm sự điều này với vợ là Lưu Thúc Hoa, và sau đó, tuy gia đình họ không nhắc đến chuyện này, nhưng ai cũng ngầm ngầm thừa nhận.

Ngày 16 tháng Bảy, Lưu Thúc Hoa và Giải Lập Quốc xảy ra chút xích mích. Lưu Thúc Hoa mang cơm đến cho Giải Lập Quân với tâm trạng rầu rĩ chán chường.

Chị ta nói: "Chú ơi, sau này chúng cháu gọi chú bằng cha nhé."

"Đừng nói linh tinh, cháu là cháu dâu của chú."

"Chú xem Mao Mao nhà cháu tính tình rộng rãi, bao dung, vừa nhìn đã thấy giống con trai chú. Chứ đâu có giống với cha anh ấy, lòng dạ hẹp hòi, thù vặt, chuyện bằng mắt muối cũng thù cả đời."

"Đừng nói cha các cháu như thế, bản chất ông ấy không xấu đâu."

"Cháu mặc kệ, sau này chúng cháu sẽ phụng dưỡng chú chứ chẳng thèm lo hậu sự cho ông ấy. Mao Mao cũng nói như vậy, nói rằng dòng máu trong người anh ấy là của chú."

"Các cháu nghĩ thế là không đúng. Chú có con gái, nó sẽ phụng dưỡng chú."

"Cô ấy dù sao cũng chỉ là con gái nuôi, nào có phải ruột thịt như chúng cháu? Vả lại, con gái đi lấy chồng như bát nước đổ đi. Chúng cháu sẽ phụng dưỡng chú, chú tốt với chúng cháu thế cơ mà."

"Ha ha ha, tấm lòng của cháu, chú xin nhận, thôi không nói nữa."

Tai vách mạch rừng. Thật không may, câu chuyện giữa hai người đã bị Giải Lập Quốc đứng ngoài cửa sổ nghe lỏm được.

Giải Lập Quốc vô cùng giận dữ. Ông ta cho rằng em trai trước đây đã dan díu với vợ mình, đưa con bất hiếu kia chắc chắn là con trai của gã em khốn nạn. Tai họa của gia đình ông ta đều là do Giải Lập Quân gây ra.

12 giờ, đêm khuya tĩnh mịch, Giải Lập Quốc vẫn vật vờ không tài nào ngủ được. Rồi ông ta vùng dậy, đi bộ đến trước nhà Giải Lập Quân, thấy cửa nhà vẫn hé mở liền xộc vào nhà, nhảy lên giường, bịt chặt mũi miệng Giải Lập Quân. Giải Lập Quân đang ngủ say, bị tấn công bất ngờ nên hoảng loạn giãy giụa nhưng tay chân lại bị quấn chặt trong chăn nên không thể phản kháng, cuối cùng ngạt thở tử vong.

Giết người rồi, Giải Lập Quốc mới bình tĩnh trở lại. Ông ta lén lút về nhà, lấy túi nilon, dây thừng, lấy xe ba bánh quay lại nhà Giải Lập Quân. Đang buộc túi đá vào tử thi, dưới ánh trăng rọi, ông ta bỗng thấy Giải Lập Quân mắt mở trừng trừng nhìn mình khiến ông ta sợ vỡ mật. Ông ta đá vào chân Giải Lập Quân, xác nhận rằng nạn nhân đã chết, chết không nhắm mắt. Ông ta run lấy bấy nhật chiếc áo sơ mi bọc kín đầu Giải Lập Quân lại. Buộc xong túi đá vào cổ tử thi, ông ta liền lôi thi thể lên xe ba gác.

Đêm mùa hè, ánh trăng sáng tỏ, sau khi ném nạn nhân xuống giếng rồi, Giải Lập Quân vẫn không yên tâm, liền chở một xe rơm đến thả xuống giếng.

Khi cảnh sát bắt đầu khám nghiệm hiện trường, Giải Lập Quốc kiểm tra kỹ lưỡng chiếc xe ba bánh của mình, hoảng hốt phát hiện ra trên xe có một vết máu lớn. Thì ra sau khi lôi kéo nạn nhân, mạch máu bị vỡ, khi tử thi chòng chành trên xe, máu đã chảy ra. Mà ngay trong nhà ông ta lại có hai "người ngoài", ông ta không dám lấy nước rửa xe đành kiểm cố lái ra ngoài, tìm nơi vắng vẻ tháo rời từng bộ phận rồi chôn xuống đất.

Trên chiếc xe ba bánh đã tìm được vết máu của Giải Lập Quân, mà chiếc xe lại do Giải Lập Quốc sử dụng hàng ngày. Trước những bằng chứng đanh thép, Giải Lập Quốc không thể chối cãi được nữa, cúi đầu nhận tội.

"Rốt cuộc đây là lỗi của ai nhỉ?" Tôi hỏi.

"Tại Giải Lập Quốc tâm địa quá hẹp hòi." Lâm Đào nói. "Thế nhưng vất vả nuôi nấng con trai thành người, cuối cùng té ra lại không phải con mình, cú sốc này đúng là quá lớn."

"Sao cậu biết không phải con ruột của ông ta?" Tôi vạch lại.

"Phải đấy, anh rất muốn biết Giải Mao Mao là con của ai." Đại Bảo ngượng ngịu nói.

Tôi và Lâm Đào cùng đập vào đầu anh ta, nạt: "Làm ơn bớt tọc mạch đi!"

Tui cũng muốn biết nè .-.

*

"Đi thôi!" Bác sĩ Cao bước đến kéo áo tôi, nói. "Hôm nay tôi mời, coi như ăn mừng."

"Lại mì bò hủ?" Tôi bày ra vẻ miễn cưỡng. "Thế anh Hoàng đâu?"

"Phân đội trưởng Hoàng không đi được đâu." Bác sĩ Cao bật cười. "Anh ấy đang vò đầu bứt tóc nghĩ xem phải sửa giếng cho nhà Giải Lập Văn thế nào."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (1)

Ánh sáng luôn nghĩ rằng nó nhanh hơn tất cả mọi thứ, nhưng nó đã sai lầm, bởi cho dù nó có nhanh đến đâu, bóng tối vẫn luôn đi trước một bước để chờ nó xuất hiện.

Terry Pratchett

"Mạnh Tường Bình, bác sĩ khoa Tiết niệu bệnh viện thành phố Thanh Hương, 31 tuổi, mất tích ngày 14 tháng Năm, thi thể được tìm thấy ven con đường mòn ở ngoại ô thành phố Long Phiên vào ngày 19 tháng Bảy. Phương Tương, giám đốc công ty mạng thành phố Nam Giang, 32 tuổi, mất tích ngày 2 tháng Sáu, thi thể được tìm thấy trong thùng rác của một khu dân cư đông đúc trong thành phố Long Phiên vào ngày 5 tháng Sáu." Điều tra viên báo cáo. "Theo kết quả điều tra và sự hợp tác điều tra của Công an thành phố Nam Giang và thành phố Thanh Hương, tất cả những mối quan hệ xã hội đáng ngờ của hai nạn nhân đều đã được loại trừ. Hai người này không quen biết nhau, cũng không có bất cứ mối quan hệ nào."

Từ khi phát hiện ra chuyên án Ba Sáu, đến nay đã tròn hai tháng rồi, tổ chuyên án đã dốc toàn lực để điều tra rải thảm trên toàn thành phố nhưng vẫn chưa có được thu hoạch nào có tính đột phá.

Những cuộc họp chuyên án đã trở thành cuộc họp thường lệ, cứ mỗi tối thứ ba, thứ năm, thứ bảy, Công an thành phố Long Phiên đều nhóm họp, nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối phá án. Trong suốt hai tháng vừa qua, các điều tra viên, nhân viên kỹ thuật của sở Công an tỉnh chúng tôi vẫn thường xuyên đến thành phố Long Phiên, nghe báo cáo về công tác điều tra vụ án.

Liên tục tác chiến khiến cho các điều tra viên ai cũng mệt mỏi, nhưng manh mối vẫn chưa tìm ra nên lo lắng vẫn còn nguyên đó.

"Bộ phận điều tra hình ảnh đã cố gắng hết sức rồi." Trưởng phòng Điều tra hình ảnh nói. "Đã nghiên cứu kỹ lưỡng dữ liệu camera giám sát, nhưng đáng tiếc vì thiếu kinh phí bảo dưỡng nên camera của rất nhiều đơn vị chỉ để trang trí, chúng tôi chỉ có thể lấy được dữ liệu từ camera giao thông lắp trên các trục đường lớn và camera rải rác của một số ngân hàng và công ty lớn. Thông qua điều tra, vào 6 giờ tối ngày 14 tháng Năm, Mạnh Tường Bình đã xuất hiện một lần tại ngã ba đường Phồn Hoa và đại lộ Trường Giang thành phố Long Phiên, đi bộ một mình. Phương Tương có một lần bắt taxi trước cổng khách sạn Long Phiên gần cổng chi nhánh ngân hàng Công Thương đường Hoa Viên vào lúc 8 giờ tối ngày 2 tháng Sáu. Đây là thời gian và địa điểm xuất hiện cuối cùng của hai nạn nhân."

"Tôi muốn hỏi, sau đó Phương Tương có quay lại khách sạn không?" Đại Bảo lên tiếng.

"Tra trong camera của khách sạn, Phương Tương làm thủ tục check in vào buổi trưa ngày 2 tháng Sáu, 5 giờ chiều ra khỏi cửa, sau đó không nhìn thấy nữa."

"Bắt xe," tôi xoa cằm, "thế đã tìm ra xe taxi chưa?"

Điều tra viên lắc đầu nói: "Vì độ nét của camera rất kém, chúng tôi không thể nhìn rõ biển số xe, chỉ có thể căn cứ vào thời gian đại khái để tìm trong camera giao thông trên những con đường gần khách sạn. Đến khi tìm được tài xế lái chiếc taxi đó thì sự việc đã xảy ra nửa tháng rồi. Cho dù chúng tôi đã cho anh ta xem camera, anh ta vẫn không nhớ ra được hôm đó đã chở nạn nhân đến đâu."

"Đại lộ trường gian ở phía bắc, khách sạn Long Phiên ở phía nam," tôi nói, "khoảng cách rất xa, khó mà liên hệ với nhau được."

"Nạn nhân đều tử vong do bị đầu độc, sau đó bị cắt cổ, mổ bụng, chặt xác." Điều tra viên nói. "Chúng tôi đã điều tra rất kỹ về nguồn gốc của thuốc chuột, đáng tiếc là vẫn chưa có kết quả."

"Liệu có phải để cướp của không nhỉ?" Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi. Nguyên nhân của các vụ án mạng thường không nằm ngoài tiền, tình, thù, sắc và bị kích động mạnh. Nếu đã loại trừ mọi mối quan hệ xã hội mâu thuẫn, nạn nhân lại là đàn ông, thì không thể không cân nhắc đến khả năng giết người cướp của.

"Theo như tình hình hiện tại, vẫn chưa thể loại trừ." Điều tra viên cũng có suy nghĩ giống tôi. "Nếu là vụ án giết người cướp của mang tính ngẫu nhiên, lại gặp phải hung thủ tâm thần biến thái thì rất khó tìm ra manh mối."

"Bước tiếp theo, các anh định làm thế nào?" Tôi hỏi.

"Bước tiếp theo, một mặt vẫn điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân, mặt khác tiếp tục cố gắng nghiên cứu dữ liệu camera, quan sát những xe cộ khả nghi ra vào hiện trường vớt xác trong khoảng thời gian đó, sau đó điều tra lần lượt." Điều tra viên ngáp dài rồi đáp.

Tôi gật đầu, nói: "Thật vất vả cho các anh quá. Toàn thành phố có biết bao nhiêu camera giám sát, chắc các anh khó lòng được ngủ ngon."

"Sợ là đêm nay cũng không được ngủ ngon đâu." Trưởng phòng Hồ đẩy cửa bước vào, nói. "Một khu chung cư sang trọng gặp hỏa hoạn, nghe nói đã có người tử nạn."

"Chúng ta cũng đến đó xem sao." Đại Bảo với ngay lấy cuốn sổ ghi chép.

"Chỗ này các cậu không phải đến," trưởng phòng Hồ nói, "chưa chắc đã là án mạng."

"Ồ, không sao, tối nay không có việc gì, chúng ta cùng đi." Tôi nói rồi vỗ vai điều tra viên chính của chuyên án Ba Sáu, nói. "Các anh em chịu khó nhé."

Đây là một khu chung cư cao cấp nằm ở phía đông thành phố Long Biên, gồm mười mấy tòa nhà sáu tầng hai đơn nguyên, mỗi đơn nguyên chỉ có một hộ, mỗi hộ gồm hai tầng kép.

Hiện trường nằm ở tầng hai của một tòa nhà trong số đó. Khi chúng tôi đến nơi, đội phòng cháy chữa cháy đang thu dọn vôi rồng. Một ô cửa sổ kính trên tầng hai bị vôi rồng xối vỡ nhưng bên ngoài cửa sổ không có dấu vết ám đen rõ rệt.

"Chào anh, hỏa hoạn không lớn lắm phải không?" Tôi hỏi.

Một anh lính cứu hỏa lắc đầu, nói: "Không lớn, không nhìn thấy ánh lửa, loáng cái đã bị chúng tôi dập tắt rồi."

"Thế các anh đã vào hiện trường chưa?" Tôi hỏi luôn.

Anh lính cứu hỏa lại lắc đầu, nói: "Chưa, cửa chắc lắm. Khi chúng tôi dập lửa, có đồng nghiệp cũng phá cửa cùng lúc. Giờ dập lửa xong rồi nhưng cửa vẫn chưa phá xong."

Tôi đi qua cổng đơn nguyên đã bị phong tỏa, đến trước cửa hiện trường là phòng 101. Khung cửa lớn bằng sắt trông hơi cong vênh, tôi khễ gật đầu rồi hỏi: "Vậy thì sao các anh biết được bên trong có người chết?"

Anh lính cứu hỏa dừng tay, ngẩng đầu nhìn tôi nói: "A, tôi biết rồi, chắc các anh là bác sĩ pháp y phải không? Tôi đã đọc cuốn truyện "Người giải mã tử thi" viết về nghề pháp y, tôi rất ngưỡng mộ công việc của các anh."

Tôi đang nóng ruột nên không tiếp lời anh ta, hỏi lại: "Sao các anh biết được bên trong có người chết thế?"

"Ồ!" Anh chàng gãi đầu. "Người của bên công an đứng từ ban công soi đèn vào trong nhìn thấy." Rồi chỉ cho tôi xem ban công tầng hai đối diện với hiện trường.

Lúc đó, một kỹ thuật viên của Công an thành phố Long Biên bước ra từ tòa nhà phía sau hiện trường, giơ cao ngọn đèn khám nghiệm trên tay, gọi: "Chào trưởng phòng Tần, lúc này tôi đứng từ căn nhà đối diện nhìn sang, bên trong đúng là có người tử vong."

Tôi gật đầu, đeo găng tay đi tới trước cửa, nhìn thấy ổ khóa hình thù kỳ dị, nói: "Loại khóa cửa này tôi mới nhìn thấy lần đầu tiên đấy, trông lạ thật, chất liệu của cánh cửa cũng rất chắc chắn, đúng là tiền nào của nấy. Thảo nào các anh chưa mở được."

"Trên tay nắm cửa có vết găng tay vải xô." Lâm Đào cầm một chiếc hộp nhỏ đi đến bên cạnh tôi nói. "Thời tiết này mà đeo găng tay trong nhà, ngoài pháp y, giúp việc, lao công thì chắc chẳng phải người tốt đâu."

"Tớ chưa chạm vào khóa cửa đâu nhé!" Tôi giơ hai tay lên.

"Lúc cậu đang tán chuyện với anh lính cứu hỏa, tớ đã xem xong rồi." Lâm Đào bật cười trước động tác của tôi. "Phân tích sơ bộ, có lẽ là vết găng tay mới, để lại khi đóng cửa bỏ đi."

"Ý cậu nói đây là án mạng?" Tôi trợn trừng mắt. "Vừa này cậu đi đâu thế? Giờ cậu định làm gì?"

Lâm Đào giơ chiếc hộp nhỏ trên tay lên, nói: "Tớ đi lấy cái này, mở khóa chứ còn gì nữa, không thì vào thế nào được? Cửa sổ đều lắp lưới chống trộm, mà với cái khổ người của cậu thì có dỡ toàn bộ lưới chống trộm ra, cậu cũng chả chui lọt."

"Đồ đều!" Tôi chửi. "Cậu còn biết mở khóa nữa cơ à?"

"Bắt buộc mà!" Lâm Đào đeo đèn lên đầu, cầm lấy dụng cụ bắt đầu mở khóa.

"Đây không phải là khóa bình thường đâu." Tôi khoanh hai tay đứng nghênh ngang sau lưng Lâm Đào. "Cậu mà mở được thì tớ gọi cậu là anh."

"Tôi thấy không giống án mạng." Trưởng phòng Hồ và bác sĩ Vương bước tới, nói. "Vừa nãy hỏi thăm bảo vệ khu chung cư, đã có được một số manh mối."

"Ồ?" Tôi quay sang nhìn anh lính cứu hỏa đang tò mò xem rồi đi đến bên trưởng phòng Hồ.

Cho dù có phải là vụ án hay không, nếu vẫn trong giai đoạn điều tra thì những thông tin quan trọng có liên quan đều phải giữ bí mật. Rất nhiều người cho rằng công an không cung cấp thông tin là cố tình úp mở nhưng thực ra không phải, nếu để lộ thông tin, không những sẽ đem lại rất nhiều phiền phức cho công tác điều tra, mà cũng rất khó khăn khi sàng lọc nghi phạm. Giả dụ có người muốn nhận tội thay hung thủ thực sự, nếu biết được thông tin vụ án sẽ rất dễ lừa được điều tra viên.

Cho dù đội phòng cháy chữa cháy thuộc sự quản lý của bộ Công an, chúng tôi cũng cần giữ bí mật.

"Là thế này," trưởng phòng Hồ bị tôi kéo sang một bên thì gật đầu hiểu ý, "bảo vệ nói, khoảng hơn 10 giờ tối, toàn bộ khu chung cư mất điện."

Tôi giờ tay xem đồng hồ, kim giờ chỉ 12 giờ 35 phút, liền hỏi: "Hỏa hoạn được phát hiện ra khi nào?"

"Cậu từ từ nghe tôi kể đã," trưởng phòng Hồ nói, "bảo vệ nói rằng, khoảng 10 giờ 10 phút tối, phòng bảo vệ đột nhiên mất điện. Các bảo vệ vội vã ra xem, phát hiện ra cả mười một tòa nhà trong khu chung cư đều tối đen như mực. À phải, trước tiên tôi cần giới thiệu qua đã, khu chung cư này có tổng cộng mười một tòa, mỗi tòa có sáu hộ, tổng cộng là sáu mươi hộ gia đình. Nhưng thực tế, chỉ có khoảng bốn chục hộ sống ở đây, đều rất giàu có, bình thường vào thời gian đây đều bật điện sáng trưng. Vì thế không lâu sau, liên tục có người gọi điện đến phòng bảo vệ."

"Ồ!" Tôi gật gù. "Thời tiết này đến tối vẫn phải 37, 38°C, không có điều hòa thì nhà giàu làm sao chịu nổi."

"Bảo vệ lập tức liên hệ với bộ phận dịch vụ, bộ phận này thông báo cho công ty điện lực." Trưởng phòng Hồ kể tiếp. "Công ty điện lực đã nhanh chóng đến khu chung cư này vào lúc 10 giờ 30 phút, kiểm tra cầu dao tổng khu chung cư, phát hiện ra bị nhảy cầu dao, thế là đẩy một cái, toàn bộ khu chung cư lại sáng trưng."

"Cầu dao tổng?" Đại Bảo nói. "Cầu dao tổng bị nhảy là tại chập mạch, thế họ không đi kiểm tra xem tòa nhà nào bị chập mạch à?"

"Nếu là bị chập mạch, đẩy lên sẽ lại nhảy tiếp." Trưởng phòng Hồ nói. "Họ phân tích rằng, có khả năng chập điện do nguyên nhân ngẫu nhiên nào đó, vì thế sau khi đẩy cầu dao lên, thấy tất cả các tòa nhà đều sáng điện thì cũng về luôn."

"Vậy cầu dao tổng ở đâu?" Tôi hỏi.

"Ở góc tường phía sau phòng bảo vệ khu chung cư có một cái hộp sắt, cầu dao ở bên trong." Trưởng phòng Hồ nói.

Tôi gật đầu, nói: "Ý của anh Hồ là, nếu như mạch điện tại hiện trường có vấn đề, khi đẩy cầu dao lên, tuy không bị nhảy tiếp nhưng chỗ bị chập mạch vẫn có khả năng bắn ra tia lửa. Nếu gần đó có vật dễ cháy, sẽ bị bắt

lửa, và nếu chủ nhà đang ngủ say hoặc say rượu, có lẽ sẽ không phát hiện ra trong nhà bốc cháy. Vì thế, khi lửa bén đến người, dù có tỉnh lại cũng không kịp chạy nữa."

Trưởng phòng Hồ gật đầu nói: "Tôi cảm thấy hỏa hoạn và ngắt điện cũng trùng hợp thật đấy, làm sao có thể vừa khéo đến thế được? Giờ đang là mùa hè, các hộ thường sử dụng đồ điện công suất lớn, chúng tôi đã gặp phải mấy vụ đường điện chập cháy dẫn đến hỏa hoạn chết người rồi."

"Nhưng mà," tôi nói, "vụ hỏa hoạn được phát hiện khi nào thế?"

Trưởng phòng Hồ nói: "Là thế này, sau khi có điện lại, hai bảo vệ liền đi ngủ. Nhưng một trong hai người vẫn không yên tâm, bởi vì mới hôm kia anh ta đọc được bài báo nói về một vụ án chập cháy điện gây hỏa hoạn, có nạn nhân chết cháy, nên lại bật dậy, cầm đèn đi xem lại."

"Lúc đó là mấy giờ?" Tôi hỏi.

"11 giờ 30 phút," trưởng phòng Hồ nói, "sau khi đóng lại cầu dao khoảng một tiếng đồng hồ. Khi bảo vệ đi tới dưới chân tòa nhà hiện trường thì phát hiện ra rèm cửa sổ tại hiện trường bốc cháy, còn có khói phụt ra qua khe cửa sổ thì vội vã báo cảnh sát. Khoảng năm phút sau, xe cứu hỏa và cảnh sát khu vực đã kịp đến hiện trường, một mặt dập lửa, một mặt lên tòa nhà đối diện quan sát tình hình trong phòng, nhìn thấy trên giường có một thi thể, có lẽ đã cháy thành than rồi."

"Nhưng bên cứu hỏa đã nói là lửa rất nhỏ, không nhìn thấy ánh lửa cơ mà?" Tôi thắc mắc.

"Đúng là lửa không lớn, nhưng có ngọn lửa, cháy cả rèm cửa đấy thôi." Trưởng phòng Hồ nói.

"Nhưng, từ lúc đóng cầu dao đến khi phát hiện ra lửa cháy là khoảng một tiếng đồng hồ," tôi nói, "anh có thấy là chậm quá không? Lửa thường

bén rất nhanh, nếu là lửa lớn, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ có thể đốt cháy sạch mọi thứ trong nhà. Nhưng anh xem, từ khi bảo vệ phát hiện ra rèm cửa sổ bị cháy cho đến khi đội cứu hỏa dập tắt lửa cũng phải đến mười mấy phút, kỹ thuật viên của chúng ta đứng ở tòa nhà đối diện nhìn vào được trong phòng, chứng tỏ rèm cửa sổ đã bị cháy sạch, lửa như thế thì không thể chậm được phải không?"

"Ồ!" Trưởng phòng Hồ nói. "Đây cũng là một vấn đề, nhưng cũng không loại trừ khả năng lúc mới đầu, lửa bắt vào vật không dễ cháy, lửa lan chậm, cho đến khi bén vào rèm cửa, lửa mới lan nhanh thì sao?"

"Khu vực này có nhiều camera giám sát thật đấy." Đại Bảo rất hào hứng với những thiết bị khoa học kỹ thuật tân tiến như mạch điện, điện tử, lúc này đang cảm thấy tò mò trước hệ thống camera đủ mọi hình thù lấp đầy đặc trong khu chung cư.

"Sao thế?" Tôi hỏi. "Anh muốn nghiên cứu về sự phân bố của camera giám sát trong khu chung cư này à? Cũng được đấy."

"Được thôi." Đại Bảo nói. "Anh sẽ đi tìm hiểu một lát, sau đó mượn lấy tấm bản đồ phân bố về nghiên cứu để xem người giàu có được bảo vệ tốt hơn người nghèo chúng ta hay không."

"Anh đi đi!" Tôi tán đồng. "Dù sao thì đợi Lâm Đào mở được cửa cũng còn lâu, cho dù có mở được cửa, cũng phải chờ bộ phận pháp chứng mở đường vào hiện trường."

"Còn phải hì hục mở khóa làm gì nữa?" Đại Bảo nói. "Cứ kiểm cái rìu bổ ra là xong!"

"Rìu ấy à?" Tôi nói. "Anh quên mất phân đội trưởng Hoàng đang phải làm gì hay sao?"

"Phân đội trưởng Hoàng?" Trưởng phòng Hồ cắt lời. "Phân đội trưởng của thành Phố Vân Thái phải không?"

Đại Bảo ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Phải rồi, giờ anh ấy đang phải bù đầu sửa giếng cho người ta."

"Cười cái gì mà cười, lại đây, này Tần Minh, mau gọi anh đi." Lâm Đào bước ra, đưa tay ra hiệu "mời vào". Ổ khóa kỳ dị kia đã bị cậu ta mở ra.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (2)

"Hy vọng là cậu đừng bị thất nghiệp, nếu không thì chúng tôi sẽ phải đối phó với một tên trộm siêu cao thủ đấy." Tôi nói rồi, thò đầu nhìn vào hiện trường. Tầng dưới rất gọn gàng ngăn nắp, nếu không ngửi thấy mùi cháy khét, hoàn toàn không thể nhận ra đây là hiện trường hỏa hoạn."

"Nhân thân của nạn nhân đã điều tra rõ." Một điều tra viên tiến lại, giở sổ ghi chép nói.

"Thế à? Tốt quá. Lâm Đào, mau mở đường vào hiện trường đi, tớ đứng đây đợi, tiện thể nghe anh ấy giới thiệu về tình hình của nạn nhân." Tôi giúp Lâm Đào lấy đệm khám nghiệm từ trên xe xuống, nói.

"Nạn nhân tên là Đồng Kỳ Phong, 32 tuổi, là giám đốc công trình trẻ nhất thành phố Long Phiên, thu nhập rất cao." Điều tra viên nói.

"Ồ, một người đàn ông thành đạt, thật đáng tiếc." Tôi nói.

"Phải nói là một nữ doanh nhân thành đạt." Điều tra viên nói. "Tên nghe thì nam tính đấy, nhưng thực chất lại là một thiếu phụ xinh đẹp."

Nói xong, anh ta lấy từ trong sổ ghi chép ra một tấm ảnh thẻ. Người phụ nữ trong ảnh có khuôn mặt thanh tú, toát lên vẻ sắc sảo, kiên nghị.

"Chị ta mới kết hôn được hơn một năm, thông tin của người chồng vẫn đang tiếp tục điều tra." Điều tra viên nói. "Căn nhà này do Đồng Kỳ Phong mua, gần ba triệu tệ (khoảng 10 tỷ VNĐ hơn). Đúng là một nữ đại gia."

"Vì nghi ngờ hỏa hoạn là do đường điện chập cháy nên tôi quan tâm hơn cả đến cách lắp đặt trang thiết bị nội thất trong nhà." Tôi nói.

"Điều này thì tôi đã hỏi rồi. Nội thất do nhà thầu thống nhất thi công, nhà có kết cấu tầng kép, nội thất sang trọng, điện nước đều do nhà thầu lắp đặt. Nếu đúng là đường điện chập cháy, kiểu gì nhà thầu cũng phải đền ồm. Một nhân tài như vậy có giá hơn đám cảnh sát quèn chúng ta nhiều."

Tôi gật đầu, đưa cho điều tra viên một điều thuốc, nói: "Đi, chúng ta ra chỗ khác, gần hiện trường không được phép hút thuốc."

Sau khi hút xong hai điều thuốc lá, Lâm Đào mới mờ mờ hồ hồ kê như tấm chạy ra: "Được rồi, đường đến chỗ nạn nhân đã được mở thông."

"Nhanh thế cơ à?" Tôi thoáng ngạc nhiên. Khi bộ phận pháp chứng mở đường vào hiện trường, cũng phải đồng thời tiến hành khám nghiệm trên mặt sàn để tìm kiếm các dấu vết và vật chứng thuộc về hung thủ. Nếu là hiện trường án mạng, hoàn thành công việc nhanh chóng như vậy không phải là một việc tốt. Nhưng nếu chưa xác định được có phải là án mạng hay không mà lại không phát hiện ra dấu vết gì ở hiện trường lại là một dấu hiệu tốt. Tai nạn luôn khiến người nhà nạn nhân dễ chấp nhận hơn là án mạng.

"Tớ đang có một chút băn khoăn." Lâm Đào đã không mang tin tốt lành đến cho tôi. "Sàn nhà rất khó lưu lại dấu vết, phải là giày rất bẩn mới có thể lưu lại dấu chân trên hiện trường. Sau khi quan sát sàn nhà tầng một, chúng tớ đang nghi ngờ có khả năng tồn tại dấu giày đàn ông. Nhưng vấn đề lại nằm ở chính sàn nhà, dấu vết ngờ là dấu chân kia chưa có giá trị giám định."

Hiện trường được bài trí cầu kỳ sang trọng, nếu là người trong nhà, bước vào hiện trường chắc chắn sẽ phải thay giày. Chỉ khi đi giày bẩn vào

thăng trong nhà mới có thể lưu lại dấu giày, nếu như xuất hiện một dấu giày như thế tại hiện trường, e rằng vấn đề sẽ không còn đơn giản.

Tôi không hỏi thêm gì nữa, lẳng lặng mặc trang phục khám nghiệm rồi men theo lối đi đã mở tiến vào hiện trường. Ở tầng một, mọi thứ bình thường, rất yên tĩnh, bên cửa có một đôi giày cao gót phụ nữ. Tôi không dừng lại, đi thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng hai.

Đầu cầu thang tầng hai là một phòng khách nhỏ, bày bàn trà và ghế nhỏ thiết kế sang trọng, trên bàn có một bộ đồ trà, trên mặt tường bên bàn treo bức ảnh cưới, chú rể điển trai, cô dâu xinh đẹp. Tôi cầm ấm pha trà lên xem, khô cong nhưng không một mảy bụi, chứng tỏ gia chủ thường xuyên dùng đến nhưng trước khi án mạng xảy ra lại không dùng, Phòng khách nhỏ bài trí đơn giản nhưng trang nhã lịch sự, phong cách sống tinh tế này có vẻ như rất phù hợp với một thiếu phụ xinh đẹp giàu có.

Quanh phòng khách nhỏ có ba cánh cửa dẫn đến ba gian phòng khác. Hai gian phòng sàn nhà đầy bụi, cho thấy đã lâu lắm không có ai bước vào, cũng chứng tỏ giám đốc Đồng không thuê người giúp việc theo giờ.

Hiện trường trung tâm là phòng ngủ chính trên tầng hai, bên cửa phòng ngủ là nhà vệ sinh, cửa đóng, đèn tắt, trông rất bình yên. Nhưng vừa bước chân vào trong phòng ngủ, cảnh tượng thảm khốc đã đập vào trước mắt.

Căn phòng không nhỏ, có lẽ trước đây có giường, kệ đầu giường, bàn trang điểm và kệ ti vi, nhưng bây giờ đã nham nhở tan hoang, ám khói đen kịt. Hầu hết đồ gia dụng đều có dấu vết cháy hòng, lớp sơn bên ngoài rạn nứt bong tróc, kệ đầu giường cháy nghiêm trọng nhất, toàn bộ bề mặt gần như đã cháy thành than.

Đệm giường bị cháy chỉ còn lò xo. Nằm trên mặt đệm là một thi thể, phần lớn bề mặt da đã cháy thành than, tóc cháy trụi hoàn toàn, không còn

nhìn rõ mặt mũi.

"Thảm khốc quá!" Tôi nhớ lại tấm ảnh đẹp đẽ vừa nãy, thở dài sườn sượt.

"Nạn nhân bị thiêu cháy khi còn sống phải không?" Lâm Đào hỏi. "Tớ nghe nói tư thế đấm bốc là dấu hiệu cho thấy nạn nhân bị chết cháy."

Tư thế đấm bốc là tư thế thường gặp ở thi thể nạn nhân bị chết cháy, do tứ chi của thi thể co lại tại các khớp, trông giống như đang đấu quyền Anh nên có tên gọi này. Trong giáo trình còn có ảnh chụp tư thế đấm bốc của nạn nhân, giống hệt như võ sĩ quyền Anh. Vì thế mỗi lần xem đấm bốc, tôi lại có cảm giác hai võ sĩ giao đấu trông cứ như hai cái xác chết cháy.

"Không phải!" Tôi lắc đầu, nói. "Có tư thế đấm bốc là do phần cơ bị lửa đốt co rút lại nhưng xương vẫn giữ nguyên không co, bởi vậy các chi sẽ bị kéo gập theo các khớp. Nên dù nạn nhân còn sống hay đã chết, phần cơ bị lửa đốt cũng đều co lại. Vì thế, chỉ riêng một tư thế đấm bốc không chứng tỏ được nạn nhân bị thiêu khi còn sống hay sau khi chết mới bị đốt xác."

"Vậy tại sao nạn nhân bị thiêu đốt đến thế này mà lại không hề có dấu hiệu giãy giụa hay tháo chạy?" Lâm Đào ngày càng có cảm hứng với kiến thức pháp y học, có vẻ như cu cậu muốn phát triển theo hướng đa nguyên hóa.

"Có rất nhiều nguyên nhân." Tôi nói. "Ví dụ như nạn nhân uống say, hoặc nạn nhân đang ngủ say thì lửa bén từ từ. Nạn nhân còn chưa phát hiện ra, trong phòng ngủ đóng kín đã sinh ra rất nhiều khói và khí CO khiến nạn nhân hôn mê."

"Ồ!" Lâm Đào nói. "Có lý, hình như tớ có nghe thấy, nạn nhân tử vong trong các vụ hỏa hoạn rất ít khi chết vì bỏng nặng mà phần nhiều là do bị sặc khói hoặc ngộ độc khí CO."

"Nguyên nhân tử vong kiểu này không gọi là chết do sặc khói." Tôi đính chính. "Khói có nhiệt độ cao và bụi than lọt vào trong đường hô hấp sẽ dẫn đến một loạt phản ứng của đường hô hấp, ví dụ như họng bị phù nề gây ngạt thở dẫn đến tử vong."

"Phải, phải. Mớ thuật ngữ pháp y của cậu, tớ nhớ thế quái nào được?" Lâm Đào nhướn mày.

"Đúng rồi, câu hỏi của cậu vừa nãy, tớ vẫn chưa trả lời xong." Tôi nói. "Bị đốt thế này mà không giãy giụa, còn có một khả năng nữa, đó là bị đốt xác sau khi chết."

"Cậu nghi ngờ là đốt xác sau khi chết à?" Lâm Đào hỏi. "Nhưng sao có thể trùng hợp như thế được, đúng lúc bị ngắt điện?"

Tôi đi quanh phòng ngủ một vòng, trên sàn phủ một lớp bụi than đen kịt, còn vài vũng nước do vòi rồng chữa cháy phun vào. Phần lớn mặt tường đã ám khói đen thui. Hiện trường thế này, muốn tìm dấu vết vật chứng là rất khó khăn. Tôi nhìn thấy bên cạnh chiếc kệ đầu giường bị cháy nghiêm trọng nhất có một sợi dây điện cháy đen.

"Trong không gian khép kín, nếu chất dẫn cháy chưa rõ, chúng tớ thường cho rằng chỗ bị cháy nghiêm trọng nhất là điểm phát cháy." Tôi chỉ vào kệ đầu giường, nói. "Ở đó có dây điện, xem ổ cắm phía dưới nối với thứ gì?"

Tôi và Lâm Đào hợp sức dịch chuyển kệ đầu giường, lộ ra một ổ cắm bên cạnh. Trên ổ cắm còn cắm một cái sạc điện đã cháy đen, nhìn vào hình dạng, có lẽ là đầu sạc điện thoại iPhone.

Tôi vội vàng gảy đám tro bụi trên giường.

Không có phát hiện gì cũng là một phát hiện. Tôi nói: "Có thể khẳng định, trong đám tàn tro quanh đây không hề có linh kiện điện thoại. Hoặc là

điện thoại không cắm vào sạc, hoặc là đã bị người khác lấy mất rồi."

"Tôi cảm thấy vụ án đang dần dần sáng tỏ." Trưởng phòng Hồ nói. "Rất nhiều người có một thói quen xấu, đó là cứ cắm sạc liên tục vào nguồn điện, không nhỡ ra. Như vậy rất dễ gây hỏa hoạn. Tôi cho rằng khi bị mất điện, có lẽ nạn nhân đã đi ngủ rồi. Khi điện có lại, nguồn điện bên cạnh cái điện tóe lửa, bén vào những vật dễ cháy ở gần đó như đệm giường, vỏ gối. Đến khi nạn nhân phát giác ra hỏa hoạn, đã không còn khả năng chạy thoát nữa."

"Cũng có thể là vậy." Điều tra viên nói. "Vừa nhận được điện thoại, đã điều tra được vào 6 giờ tối hôm đó, nạn nhân một mình đến quán bar uống rượu."

"Tôi đến rồi đây." Giọng Đại Bảo ông ổng vang khắp hiện trường. Loáng cái, anh ta đã leo lên đến tầng hai.

"Anh đã xem một lượt dữ liệu camera giám sát trong khu chung cư." Đại Bảo nói. "Nạn nhân được một chiếc Audi TT đưa đến cổng khu chung cư, sau đó một mình đi vào chung cư, còn chiếc Audi TT lái đi."

"Mấy giờ thế?" Tôi hỏi.

"9 giờ 51 phút," Đại Bảo nói. "Sau đó nạn nhân lao đảo đi về phía cửa đơn nguyên. Cửa ở đây mở khóa bằng vân tay, nhưng đơn nguyên 101 lại là góc chết của camera."

"Hay nói cách khác, có lẽ nạn nhân đã uống say, sau đó về nhà ngủ." Tôi nói. "Nếu say rượu thì khó nói lắm."

"Theo em thì liệu có ai uy hiếp nạn nhân trước khi cô ấy bước vào nhà không?" Đại Bảo cảm thấy không yên tâm vì xuất hiện góc chết camera.

Tôi lắc đầu, nhặt một đôi đế dép đã cháy nham nhở lên, nói: "Cô ấy đã thay dép lê. Làm gì có kẻ uy hiếp nào còn đế cho nạn nhân thay dép lê nữa?"

"Thôi, cứ đến nhà xác trước đã." Trưởng phòng Hồ nói. "Để muộn tí nữa thì phải làm việc đến sáng đây."

"Tớ ở lại tiếp tục khám nghiệm dấu vết." Lâm Đào nói. "Phía các cậu có thông tin gì thì gọi điện cho tớ."

"VẬY anh ở lại xem xét đường điện và hệ thống camera giám sát nhé?" Đại Bảo rất hứng thú đối với mạch điện.

Tôi gật đầu, cùng với trưởng phòng Hồ, bác sĩ Vương bước xuống cầu thang.

*

"Tại sao lại có vết thương trên ngực nhỉ?" Tôi cầm mảnh vải gạc lau đi những mảnh áo đã cháy thành than trên ngực của nạn nhân, hỏi.

"Sau khi thi thể bị lửa đốt, da sẽ co lại, đến khi vượt quá mức độ co giãn của da, bề mặt da sẽ bị kéo rách." Trưởng phòng Hồ nói.

Thi thể bị thiêu cháy đôi khi sẽ xuất hiện rất nhiều thương tích giống như ngoại thương, thường khiến gia đình nạn nhân hiểu lầm. Ví dụ như tình hình mà trưởng phòng Hồ vừa nói, người nhà nạn nhân thường cho rằng nạn nhân bị tấn công bằng hung khí nhọn. Một ví dụ khác, sau khi nạn nhân tử vong, do bị nhiệt độ cao nung đốt, xương sọ sẽ bị vỡ, ngoài mảng cứng xuất hiện mảng tụ huyết lớn, dễ gây hiểu lầm là nạn nhân bị vật nặng đánh vào đầu khi còn sống. Nhưng sự thực thì đây lại là hiện tượng thường gặp ở thi thể chết cháy.

"Nếu là vết thương do da bị co lại quá độ gây ra thì vết rách phải xuôi theo nếp da chứ. Nhưng em lại thấy vết thương này không phải xuôi theo nếp da." Tôi nói. "Tiếc là da đã bị cháy quá nghiêm trọng, thứ nhất không thể nào nhìn rõ hướng của nếp da, thứ hai không nhìn rõ bên trong vết thương có phản ứng sống hay không. Nếu là vết thương do da bị co lại sau khi chết, chắc chắn sẽ không có phản ứng sống."

"Nói nhiều như vậy cũng đâu có tác dụng gì." Trưởng phòng Hồ nói. "Giải phẫu là biết ngay nạn nhân bị thiêu sau khi chết hay khi còn sống thôi mà."

*

Tương truyền vào thời Tam Quốc, một viên huyện lệnh của nước Ngô là Trương Cử đã làm thực nghiệm đốt lợn để phân biệt xác chết bị thiêu khi còn sống và sau khi chết. Thực nghiệm hiện trường "Trương Cử đốt lợn" đã được người đời sau truyền tụng rộng rãi. Để phân biệt nạn nhân bị thiêu trước hay sau khi chết, chủ yếu cần quan sát đường hô hấp của nạn nhân có tồn tại phản ứng với khói nóng và có muội than hay không. Khoa học kỹ thuật hiện đại còn có thể căn cứ vào hàm lượng khí CO trong máu tim nạn nhân để phân biệt hai trường hợp này.

Muốn xét nghiệm đường hô hấp của nạn nhân, bác sĩ pháp y thường áp dụng một kỹ thuật được gọi một cách thông tục là "rút lưỡi". Sau khi rạch mở phần da ngực bụng của nạn nhân sẽ lấy xương ức ra, rồi rạch đứt phần cơ ở dưới cằm, sau đó rút phần lưỡi của nạn nhân từ trong họng xuống dưới cằm, dùng dao mổ cửa đứt các mảng gân nối liền. Biện pháp này không chỉ có thể lấy ra toàn bộ lưỡi, nắp khí quản, họng, thực quản, khí quản một cách hoàn chỉnh, mà nếu tiếp tục rạch mở, thậm chí có thể lấy ra toàn bộ nội tạng.

Nếu như cần xét nghiệm bệnh lý thì đây chính là phương pháp lấy nội tạng thuận tiện nhất. Nếu không cần xét nghiệm bệnh lý, bác sĩ pháp y

thường sẽ không sử dụng thủ thuật này để tránh gây kích thích tâm lý quá mạnh đến người nhà nạn nhân hoặc người làm chứng đứng bên cạnh quan sát.

Do bị lửa đốt nên phần da của thi thể chết cháy trở nên cứng rắn, bởi vậy, phân tách da cũng là công việc tiêu hao nhiều sức lực. Sau khi mở được khoang ngực của nạn nhân ra, ba người trong kíp mổ đã mồ hôi như tắm.

Tôi vội vã tách rời xương ức của nạn nhân rồi kéo màng tim ra ngoài.

"Trên màng tim của nạn nhân cũng có một vết nứt nhỏ!" Tôi kêu lên. "Da thì có thể nứt do bị đốt, nhưng màng tim thì không thể."

Trưởng phòng Hồ và bác sĩ Vương vội vã xúm lại xem. Trưởng phòng Hồ nói: "Đúng vậy, đúng là có một vết nứt nhỏ. Liệu có phải bị dao phẫu thuật cửa vào trong lúc giải không thể?"

Khi giải phẫu pháp y, mũi dao phẫu thuật sắc bén đôi khi có thể gây ra những vết cửa, nếu chẳng may cửa phải những tổ chức không dễ quan sát có tồn tại phản ứng sống hay không, đôi lúc sẽ gây thêm khó khăn trong công tác giám định.

Bản thân tôi cũng không thể khẳng định vết rách trên màng tim có phải là do tôi sơ suất gây ra hay không. Tôi tránh chỗ vết rách, rạch một đường hình chữ V ngược trên màng tim. Bên trong màng tim đọng đầy những máu.

"Chắc không phải tại em cửa vào đâu." Tôi cầm xi lanh hút lấy một ống máu vẫn chưa đông, nói. "Tim cũng bị rách rồi. Nếu là do dao phẫu thuật cửa phải thì máu bên trong không thể chảy ra đầy màng tim thế này được, vì thế có lẽ là sau khi bị đâm trúng, tim đã ngừng đập theo phản xạ. Phải mau chóng chuyển ống máu này đến phòng hóa nghiệm độc chất của Công an thành phố, xem hàm lượng CO bên trong thế nào."

"Hiện trường không có hung khí nhọn làm thủng tim," trưởng phòng Hồ nói, "thế thì đây đúng là án mạng rồi, mất điện chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên."

Thao tác rút lưỡi đã hoàn thành. Đường hô hấp của nạn nhân rất sạch sẽ, không có muội than hay sung huyết.

"Nạn nhân tử vong do rách tim," trưởng phòng Hồ nói, "bị đốt xác sau khi chết. Cậu Vương, cậu ở lại khâu, tôi và trưởng phòng Tần tới bộ chỉ huy lâm thời của Công an thành phố, yêu cầu họ lập tức thành lập tổ chuyên án."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (3)

"Cái gì? Án mạng?" Lâm Đào kêu toáng lên đầu tiên.

Mấy cô cảnh sát hình sự thấy vẻ kinh ngạc của Lâm Đào thì đều bụm miệng cười khúc khích.

"Đúng vậy," tôi nói, "tim nạn nhân có một vết rách, có lẽ là tử vong do bị rách tim. Khám nghiệm toàn thân chưa thấy có tổn thương nào khác, cũng không thấy có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy là bị thiêu khi còn sống."

"Kiểm nghiệm hóa lý sơ bộ thấy trong máu tim của nạn nhân không có khí CO." Người phụ trách phòng Kiểm nghiệm hóa lý cũng lên tiếng.

"Chứng tỏ nạn nhân đã chết trước khi xảy ra hỏa hoạn." Tôi bổ sung.

"Nhưng thông qua khám nghiệm sơ bộ hiện trường, bên pháp chứng chúng tôi vẫn chưa phát hiện ra bất cứ vật chứng dấu vết có giá trị nào." Lâm Đào nói. "Ngoại trừ sàn nhà tầng một có mấy vết giày khả nghi không hoàn chỉnh, tôi cảm thấy không giống như án mạng."

"Hiện trường đã bị lửa phá hủy, hung thủ hành động đơn giản," tôi nói, "các nhân tố này đã khiến cho hiện trường có rất ít vật chứng dấu vết."

"Không phải chứ?" Phó giám đốc Trần bị điện thoại lời dậm trong giấc ngủ, sắc mặt đầy mệt mỏi, ngồi tại vị trí chỉ huy. "Rách tim mà không có vết máu phun ra à?"

"Tim khác với động mạch." Tôi nói. "Bên ngoài tim còn có màng tim, ngoài ra, tôi cho rằng sau khi nạn nhân bị đâm rách tim, nhịp tim lập tức ngừng lại nên không có quá nhiều máu phun ra, nhưng ít nhiều cũng có một chút. Có điều hiện trường đã bị lửa đốt và nước xối, không phát hiện ra dấu vết cũng là dễ hiểu."

"Tình hình an ninh ở khu chung cư này rất tốt, nhưng tại sao bộ phận nghiên cứu camera giám sát vẫn chưa thấy có tin gì nhỉ?" Giám đốc Trần bần khoăn.

"Họ vẫn đang tích cực nghiên cứu, nhưng chưa có phát hiện gì cả." Điều tra viên chính đáp. "Bước tiếp theo, chúng ta phải làm gì?"

Tôi giờ tay xem đồng hồ, kim giờ đã chỉ 4 giờ sáng.

"Tôi thấy chúng ta nên nghỉ ngơi một lát." Tôi nói. "Đợi trời sáng, tôi và Lâm Đào sẽ quay lại hiện trường xem sao."

Phó giám đốc Trần gật đầu nói: "Anh em vất vả quá, giờ hãy nghỉ ngơi một lát, còn bộ phận điều tra vẫn tiếp tục điều tra vòng ngoài đêm. Đến khi trời sáng, tôi muốn biết thông tin về các hoạt động của Đồng Kỳ Phong tối hôm đó cùng những đối tượng đã tiếp xúc và liên hệ qua điện thoại với nạn nhân. Ngoài ra, những xét nghiệm ADN và hóa lý có liên quan, đến chiều mai nhất định phải có kết quả."

Gần đây, tôi phải chạy hiện trường liên tục, mệt mỏi đến kiệt sức, cơ thể đã mấp mé bên bờ suy sụp. Vừa nghe thấy hai chữ "nghỉ ngơi", mí mắt tôi đã muốn sập xuống.

Trưởng phòng Hồ nghe điện thoại xong, bước ra khỏi tổ chuyên án, nói: "Chắc chúng ta hết đường nghỉ ngơi rồi."

"Sao vậy?" Lâm Đào hỏi.

"Nhân viên vệ sinh của trường đại học Long Phiên trong khi quét dọn vườn trường đã phát hiện ra một thi thể nằm trong một góc khuất của trường học."

"Mọi người đến đó trước nhé." Tôi nói. "Em mệt mỏi quá rồi, em chỉ ngủ hai tiếng đồng hồ thôi."

Trưởng phòng Hồ lập tức nghiêm mặt lại: "Nhưng bác sĩ pháp y mà chúng tôi vừa điều đến hiện trường đã phán đoán, thi thể này có liên quan đến chuyên án Ba Sáu."

*

Vụ án ngón tay thứ mười một được tổ chuyên án gọi là chuyên án Ba Sáu. Vụ án này đã hai tháng chưa có động tĩnh gì, bây giờ lại phát hiện ra một manh mối mới, toàn bộ phòng họp như thể bừng tỉnh, ai cũng nôn nóng muốn biết tình hình.

Phó giám đốc Trần quyết đoán hạ lệnh: "Toàn bộ nhân viên tham gia chuyên án Ba Sáu lập tức đến ngay trường đại học Long Phiên, gọi toàn bộ thành viên trong tổ chuyên án Ba Sáu dậy. Còn về vụ án Đồng Kỳ Phong, sẽ lập tức điều động cảnh sát hình sự của phân cục đến đây bàn giao công việc, tiếp quản điều tra."

"Còn cậu thì sao?" Trưởng phòng Hồ nhìn tôi hỏi.

Bốn chữ "chuyên án Ba Sáu" đã khiến tôi tỉnh như sáo từ nãy. Tôi gật đầu lia lịa: "Em đi, em đi, không ngủ nữa. Đợi vài chục năm nữa thì thiếu gì thời gian để ngủ."

*

Khi chúng tôi đến trường đại học Long Phiên, trời đã sắp sáng. Trường học đang trong kỳ nghỉ hè nên lặng ngắt như tờ. Vườn cây nhỏ

thường được các sinh viên sử dụng làm nơi hẹn hò tâm sự đã bị quây kín trong vòng dây cảnh giới. Các điều tra viên đang bận rộn bên trong.

"Khi tôi đến nơi, hiện tượng co cứng tử thi đã bắt đầu hình thành tại các khớp lớn." Bác sĩ pháp y hiện trường Tôn Dũng nói. "Sơ bộ phán đoán, nạn nhân có lẽ đã tử vong khoảng năm tiếng đồng hồ."

"Bây giờ, điều tôi quan tâm nhất là tại sao anh lại cho rằng có liên quan đến chuyên án Ba Sáu?"

Tôi đứng từ xa quan sát tử thi, vẫn hoàn chỉnh, không bị chặt xác. Nhưng những nạn nhân trong hai vụ án của chuyên án Ba Sáu đều bị chặt xác một cách tàn nhẫn.

"Nạn nhân bị cắt cổ chết, sau đó bị mổ bụng, dùng phương pháp rút lưỡi để lấy mất phần lớn nội tạng." Tôn Dũng đáp. "Thủ đoạn rất giống với chuyên án Ba Sáu."

Tôi gật đầu: "Nghe thì giống thật, nhưng thi thể chưa bị chặt rời, muốn chuyển đến đây cũng khá khó khăn."

"Hiện tại, chúng tôi cho rằng nạn nhân bị sát hại ngay ở đây." Tôn Dũng chỉ vào chiếc Audi TT bên ngoài vườn cây, nói. "Đó là xe của nạn nhân Trình Tiểu Lương. Trên xe có giấy phép lái xe và bằng lái xe, tôi nhìn ảnh, chính xác là nạn nhân."

"Trình Tiểu Lương?"

"Trình Tiểu Lương, nam, 25 tuổi, con trai độc nhất của bí thư đảng ủy trường đại học Long Phiên." Tôn Dũng nói. "Chúng tôi đã khám nghiệm xe của nạn nhân, bên trong rất bình thường, không có dấu vết vật lộn, cũng không có vết máu. Trích xuất dữ liệu camera giám sát tại cổng trường, vào 11 giờ đêm hôm qua, Trình Tiểu Lương đã tự mình lái xe vào cổng trường."

"Trên ghế lái phụ có ai không?" Tôi hỏi.

"Không!" Tôn Dũng đáp.

"Vậy có nghĩa là hung thủ ở ngay trong trường, sau khi gặp mặt, đã giết chết nạn nhân?" Tôi phán đoán.

"Chưa hẳn!" Tôn Dũng nói. "Xe Audi TT có bốn chỗ, hai cửa, phía sau có hai chỗ ngồi, nếu hung thủ cố tình nấp ở ghế sau thì camera giám sát không thể quay được."

"Vậy khi hung thủ tẩu thoát, camera có ghi lại được không?" Tôi hỏi.

Tôn Dũng lắc đầu: "Trường có rất nhiều cổng phụ, xe cộ chỉ có thể ra vào qua bốn cổng đông, tây, nam, bắc, nhưng người đi bộ thì có thể đi lối tắt, không có camera giám sát."

"Không ngoài dự đoán, lại là bị đầu độc, sau đó cắt cổ." Lâm Đào chỉ xuống mặt đất bên cạnh tử thi.

Trên bãi cỏ chỉ chút những vết máu dạng phun, trên cổ nạn nhân có nhiều vết thương chông chéo, hẳn là nạn nhân đã bị cắt đứt động mạch cổ trong tình trạng mất hết năng lực phản kháng.

"Liệu có phải do hung thủ của chuyên án Ba Sáu gây ra không?" Tôi lẩm bẩm.

"Nhìn từ hiện trường thì đây chắc chắn là địa điểm giết người, không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta đến nhà xác thôi." Trưởng phòng Hồ nói.

Hiện trường quá thảm khốc khiến cơn buồn ngủ của tôi tiêu tan hoàn toàn. Tôi cẩn thận chuyển thi thể và nội tạng vào túi đựng tử thi. Nhìn nhân viên nhà xác chuyển thi thể lên xe rồi, tôi tháo găng tay, cũng bước lên xe.

*

Chỉ một đêm mà đến nhà xác những hai lần, đúng là rất hiếm gặp. Sắc mặt ai cũng nặng như chì. Chuyên án Ba Sáu thành linh có thêm một vụ án treo lơ lửng, cộng thêm vụ án giám đốc công trình bị sát hại vẫn đè trĩu trên vai, áp lực càng thêm nặng nề.

"Trước đây là giết người, chặt xác, vứt xác, sao lần này lại không có dấu vết chặt xác nhỉ?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Hồ nói: "Có vẻ như hung thủ chặt xác chỉ là để thuận tiện cho vứt xác, địa điểm giết người chặt xác rất có thể là ở trong nhà, nên hành vi chặt xác không phải là để thu hút sự chú ý của chúng ta, mà hành vi mổ bụng mới mang tính thách thức. Vì thế nên lần này giết người ở bên ngoài, hung thủ đã không chặt xác."

"Đêm hôm khuya khoắt, Trình Tiểu Lương đến trường học làm gì nhỉ?" Tôn Dũng băn khoăn. "Trong trường học không có nhà ở dành cho người nhà của cán bộ trong trường, học sinh cũng đã nghỉ hè cả rồi."

"Hay là vẫn có sinh viên ở lại trường?" Tôi hỏi.

Tôn Dũng gật đầu: "Ừm, cái này cũng không thể loại trừ, cũng có khả năng hung thủ chính là sinh viên ở lại trường học. Hay là Trình Tiểu Lương có thù oán gì với sinh viên trong trường, tối đến hẹn ra đánh nhau, sau đó bị giết? Vừa hay sinh viên đấy lại chính là hung thủ của chuyên án Ba Sáu."

"A! Cái gì thế này!" Trưởng phòng Hồ đang cầm cúi kiểm tra nội tạng nạn nhân bỗng kêu toáng lên.

Khi đứng ở hiện trường và khi khám nghiệm tử thi, ngoài mùi máu tanh nồng nặc, tôi vẫn loáng thoáng ngửi thấy mùi Formalin. Formalin là một loại dung dịch mà bác sĩ pháp y dùng để cố định tổ chức cơ thể người, pha chế rất đơn giản, chỉ cần nước và Formaldehyde (HCHO), nhưng người bình thường không thể dùng đến. Vì thế, khi ngửi thấy mùi Formalin, tôi cứ

ngỡ là ảo giác, nhưng lúc này, nhìn thấy vật thể trong tay trưởng phòng Hồ, tôi biết đây chính là sự thật.

Trên tay trưởng phòng Hồ là một cái tai, một cái tai đã được ngâm trong Formalin. Tôi nhìn sang xác của Trình Tiểu Lương, cả hai tai vẫn còn nguyên, vậy đây là tai của ai? Tôi vắt óc suy nghĩ, hồi tưởng lại tình trạng của thi thể Phương Tương và Mạnh Tường Bình, bỗng một tia sáng lóe lên.

Tôi tháo găng tay, cầm lấy tập hồ sơ giải phẫu lưu trong phòng, lật xem một lúc rồi nói: "Nếu em nhớ không nhầm, thi thể đầu tiên trong vụ án này, cũng chính là thi thể của Phương Tương, bị thiếu mất một bên tai."

"Thật sao?" Trưởng phòng Hồ nói. "Tôi quên khuấy đi mất."

"Đúng vậy!" Tôi đưa biên bản khám nghiệm cho trưởng phòng Hồ xem. "Nếu em đoán không nhầm thì đây chính là tai của Phương Tương! Anh xem, nếu căn cứ vào thời gian tử vong mà chúng ta suy đoán, thì là thế này: Thi thể Mạnh Tường Bình phát hiện sau nhưng lại bị sát hại trước tiên, thiếu mất một ngón tay. Thi thể Phương Tương phát hiện đầu tiên nhưng lại là nạn nhân thứ hai, thì thừa một ngón tay nhưng thiếu một bên tai. Nếu đây chính là phương thức mà hung thủ dùng để thách thức chúng ta, thi thể của Trình Tiểu Lương thừa ra một cái tai thì chắc chắn sẽ thiếu mất một thứ gì đó."

Tôi vừa nói xong, mọi người vội vã kiểm tra khắp người nạn nhân.

"Không thiếu gì cả!" Tôn Dũng tỏ ra thất vọng.

Tôi nhìn thấy đầu khí quản của nạn nhân đã bị kéo ra ngoài, bên trên xương móng có vết dao cắt. Tôi liền mở phần miệng vẫn chưa bị cứng hoàn toàn của nạn nhân ra, trống rỗng.

"Em biết rồi," tôi kêu lên, "hắn đã lấy mất lưỡi của Trình Tiểu Lương."

"Đúng vậy! Đây chính là sự thách thức của hung thủ đối với chúng ta!" Trưởng phòng Hồ nghiêng răng nói. "Rút lưỡi lấy nội tạng, vứt lại thi thể để chúng ta xâu chuỗi các vụ án, rất có khả năng hẳn là người trong giới pháp y chúng ta! Kẻ nào mà lại biến thái như vậy? Chúng ta đã làm gì hẳn kia chứ?"

"Phương thức gây án rất thành thạo." Tôi nói. "Trên thi thể này vẫn không để lại cho chúng ta một manh mối nào hết. Chắc là vẫn phải bắt tay vào điều tra các mối quan hệ xã hội của Trình Tiểu Lương. Tuy rằng càng giết nhiều người thì càng dễ bại lộ, nhưng hung thủ trước sau chỉ dùng một cách thức giống hệt nhau, chúng ta vẫn không thể có sự đột phá."

Tôn Dũng nói: "Hung thủ rất am hiểu về công tác pháp y nhưng chưa chắc đã am hiểu công tác điều tra, nên chỉ có thể hy vọng bộ phận điều tra có được phát hiện và đột phá mới trong vụ án Trình Tiểu Lương. Không thể để cho tên ác ôn này tiếp tục giết người nữa!"

"Chúng ta nghỉ ngơi một lát, đến chiều mai, cả hai cuộc họp chuyên án sẽ được tổ chức cùng lúc." Trưởng phòng Hồ nói. "Đến lúc đó còn rất nhiều việc."

Tôi mệt mỏi gật đầu, nói: "Cho em ngủ vài tiếng đồng hồ, đến trưa, em sẽ cùng Lâm Đào đến nhà Đồng Kỳ Phong."

*

Ngủ được vài tiếng, tôi đã tỉnh táo hơn hẳn. Khi bước xuống dưới nhà, tôi nhìn thấy em hàng xóm tầng dưới, một cô sinh viên đại học, đang bắt chuyện với Lâm Đào bên xe cảnh sát. Tôi mỉm cười, con gái bây giờ dạn dĩ thật đấy, trong khi con trai lại ngày càng nhút nhát. Đúng là thời đại đã thay đổi triệt để.

Tôi không nói gì, chui tọt vào xe cảnh sát. Lâm Đào buông một câu: "Xin lỗi nhé, lần sau nói chuyện tiếp." Sau đó cũng trèo lên xe.

Tài xế Hàn Lượng hỏi: "Đi đâu, hai anh trai?"

"Đến nhà Đồng Kỳ Phong." Lâm Đào căn nhắc. "Sao giờ cậu mới xuống? Đàn ông con trai mà lề rề lề rề, chậm chút nữa là em ấy đã lừa lấy mất số điện thoại của tớ rồi."

"Càng tốt chứ sao?" Tôi cười nhăn nhở. "Sinh viên đại học đấy, trong sáng ngây thơ."

"Thôi đi." Lâm Đào nói. "Có bằng Tô My được không?"

Loáng cái đã đến hiện trường. Tôi và Lâm Đào mặc trang phục khám nghiệm xong, tiến vào trong nhà.

"Nếu là án mạng, kiểu gì cũng phải tìm thấy đường vào và đường ra của hung thủ." Tôi nói. "Xung quanh hiện trường được bảo vệ nghiêm ngặt như thế, làm gì có lối ra vào?"

Lâm Đào nói: "Lối ra không khó, cửa chính tầng một. Như vậy có thể giải thích tại sao tầng một lại có dấu chân, hơn nữa cổng đơn nguyên lại là góc chết của camera. Nhưng lối vào thì khó nói đấy, lúc đầu, cậu đã loại trừ khả năng hung thủ bám theo nạn nhân vào nhà. Cửa sổ đều trang bị lưới chống trộm, vậy thì lối vào duy nhất chỉ có thể là ở đây."

Lâm Đào chỉ vào ô cửa sổ nhỏ của phòng vệ sinh trong phòng ngủ chính, ô cửa sổ này không lắp lưới chống trộm.

Tôi nhìn rồi ngạc nhiên kêu lên: "Bé tí thế này, còn chẳng lọt nổi cái đầu tớ!"

"Đầu cậu to đùng như thế thì nhét vào thế nào được. Nhưng hôm qua tớ cũng thử rồi, tớ cũng chẳng chui lọt." Lâm Đào nói.

"Cậu mặc quần áo thì trông gầy thôi, cởi ra cũng nung núc như ai." Tôi nói. "Nhưng nếu là người gầy gò thấp bé, khéo lại chui lọt thật đấy."

"Nhưng bên ngoài cửa sổ lại là camera của khu chung cư, nếu đột nhập qua đường này, chắc chắn sẽ bị ghi hình." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu, nói: "Vậy thì phải đợi thông tin từ Đại Bảo thôi."

"Ồ, các anh nhìn đằng kia kìa." Một kỹ thuật viên chỉ về phía kệ đầu giường, nói.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn. Cửa kệ đầu giường đã được kỹ thuật viên mở ra, mép trên cửa do khuất bên trong thân tủ nên chưa bị cháy. Trên mép gỗ phía trên có vết máu dạng phun rất rõ rệt.

"Đúng là một phát hiện vĩ đại!" Tôi vỗ vai cậu kỹ thuật viên. "Chi tiết này đã chứng minh được một vấn đề."

Lâm Đào nói: "Khi nạn nhân bị đâm, cửa kệ đang mở nên máu mới phun lên mép cửa. Sau đó, hung thủ đóng cửa lại khiến mép trên cửa bị che khuất nên lửa không bén được vào. Vì thế, hung thủ đã để lại manh mối này cho chúng ta!"

"Nhưng vết máu này chắc chắn là của nạn nhân, đâu có tác dụng gì?" Kỹ thuật viên hỏi.

Tôi và Lâm Đào cùng lên tiếng: "Tính chất của vụ án!"

Tôi nhìn Lâm Đào nói: "Nếu là giết người vì thù oán thì mở cửa kệ đầu giường làm gì? Cộng với chi tiết không tìm thấy điện thoại iPhone của nạn nhân ở hiện trường, đã nói lên điều gì?"

"Ồ, các anh nghi ngờ là giết người cướp của à?" Kỹ thuật viên hỏi.

"Phải," tôi nói, "không phải là nghi ngờ, mà về cơ bản có thể khẳng định, đây là một vụ án trộm cắp diễn biến thành cướp của."

Rất nhiều trường hợp kẻ gian lẻn vào nhà để trộm cắp, sau khi bị phát hiện đã diễn biến thành giết người cướp của.

"Nhìn vào các chi tiết như lựa chọn lối ra vào, mở cửa kệ, lấy điện thoại di động," Lâm Đào nói, "tớ cho rằng đây là một vụ án giết người cướp của chứ không phải giết người vì thù oán."

"Vậy chúng ta mau đến tổ chuyên án thôi." Tôi nói. "Tớ đang sốt ruột muốn biết bộ phận điều tra đã thu hoạch được những gì."

Vừa bước vào cửa phòng chuyên án, đã nghe thấy giọng nói sang sảng của trưởng phòng Hồ: "Sao bây giờ các cậu mới tới? Có manh mối rồi đây!"

"Tin tức tốt lành gì thế ạ?" Tôi vội vàng giờ sổ ghi chép, hỏi.

"Là thế này," điều tra viên chính nói, "trong mẫu vật lấy từ âm đạo của nạn nhân Đồng Kỳ Phong đã xét nghiệm ra vết tinh dịch, thông qua đối chiếu, lại trùng khớp với một nạn nhân khác, chính là Trình Tiểu Lương."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (4)

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc. "Hai vụ án này làm sao lại giao cắt với nhau được? Một vụ án phóng hỏa giết người bình thường làm sao lại có thể liên quan đến chuyên án Ba Sáu?"

"Thoạt đầu chúng tôi cũng thấy rất khó hiểu, sau đó, về cơ bản đã hiểu ra." Điều tra viên phụ trách nói. "Sau khi điều tra về các hoạt động của Đồng Kỳ Phong gần đây, có một số phát hiện."

Anh ta giở sổ ghi chép, sắp xếp lại một chốc rồi nói: "Đồng Kỳ Phong kết hôn đã một năm, vẫn chưa có con, cô ấy có rủ chồng đến bệnh viện khám xem thể nào nhưng anh chồng lại cho rằng vợ coi thường mình, sau một trận cãi vã kịch liệt, đã bỏ nhà đi."

Tôi sức nghĩ mình kết hôn cũng đã nửa năm rồi, mẹ vợ vốn là trưởng khoa phụ sản, lúc nào cũng lo lắng vì bụng của Linh Đan mãi vẫn không có gì thay đổi, gần đây đã yêu cầu tôi đến khoa sản của bà khám thử xem sao. Tôi thì không né tránh nhưng vì bận việc nên cứ phải lần lữa mãi. Chắc xong mấy vụ án này phải sắp xếp thời gian đến bệnh viện xem sao. Tôi không nghi ngờ mình có bệnh gì, mà chỉ muốn mẹ vợ được yên tâm.

Điều tra viên nói tiếp: "Theo điều tra, chồng của Đồng Kỳ Phong là con nhà nông dân, sau khi tốt nghiệp đại học thì làm nhân viên trong một doanh nghiệp ở Long Phiên. Có lẽ do khoảng cách thu nhập và vị thế nên anh ta luôn cảm thấy tự ti. Một tuần trước, sau khi bỏ đi khỏi nhà, anh ta cũng xin công ty cho nghỉ phép, quay về quê nhà Hà Nam giúp cha mẹ công việc nhà nông, không có mối quan hệ khả nghi nào với người khác, đã

hoàn toàn loại trừ khả năng anh ta gây án. Còn về phần Đồng Kỳ Phong mấy hôm nay rất không vui, tối nào cũng đều đặn nhắn tin cho chồng, ban đầu là trách móc, sau đó là khẩn cầu, nhưng anh chồng chẳng hề nhắn lại một tin nào cho cô ấy. Buổi tối hôm vụ việc xảy ra, tức là tối ngày 4 tháng Tám, sau khi hết giờ làm, Đồng Kỳ Phong một mình đến thẳng quán bar 42° ở trung tâm thành phố uống rượu. Nhưng trong camera đã hiển thị, khoảng 8 giờ tối, cô ấy đã cùng với một người đàn ông rời khỏi quán bar."

"Người đàn ông đó là Trình Tiểu Lương?" Tôi hỏi.

Điều tra viên gật đầu, nói: "Sau khi điều tra các khách quen và nhân viên phục vụ trong quán bar, biết được Trình Tiểu Lương thường đến quán bar này tán gái, sau đó dẫn các cô gái ra ngoài, lên xe uống rượu vang, sau đó hành sự luôn trên xe."

"Hành sự gì trên xe cơ?" Đại Bảo ngơ ngác.

Mọi người cùng trợn mắt lườm anh ta.

"Hay nói cách khác, Đồng Kỳ Phong và Trình Tiểu Lương đã quan hệ tình dục ngay sau đó. Rồi Trình Tiểu Lương đưa cô ấy về đến cổng khu chung cư?" Tôi nhớ ra Đại Bảo đã nói, trong dữ liệu camera giám sát thấy một chiếc Audi TT đưa nạn nhân về, còn bên cạnh hiện trường nơi Trình Tiểu Lương bị sát hại cũng có một chiếc xe Audi TT đỗ lại.

Điều tra viên gật đầu.

"Tôi nghĩ rằng manh mối này không có nhiều giá trị." Tôi nói. "Trước tiên, căn cứ vào dữ liệu camera, có thể loại trừ khả năng Trình Tiểu Lương sát hại Đồng Kỳ Phong. Sau đó, có thể loại trừ hung thủ sát hại Trình Tiểu Lương và Đồng Kỳ Phong là cùng một người. Bởi vì Trình Tiểu Lương bị sát hại vào khoảng 11 giờ, Đồng Kỳ Phong cũng bị giết vào khoảng thời gian đó, đến 11 giờ 30 phút thì có hỏa hoạn. Khoảng cách giữa hai nơi khá

xa, hung thủ không thể nào đồng thời sát hại cả hai người được. Hơn nữa, Trình Tiểu Lương còn bị mổ bụng, việc này cần có thời gian."

"Nhưng liệu có phải một người thuê hai người lần lượt giết Đồng và Trình hay không?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Lần này tôi đến đây, cũng mang theo một manh mối. Tôi cho rằng vụ án Đồng Kỳ Phong là do kẻ trộm bị phát hiện nên đổi hướng giết người. Còn cái chết của Trình Tiểu Lương, tôi nhận định rằng có liên quan đến chuyên án Ba Sáu. Mà rõ ràng là hung thủ trong chuyên án Ba Sáu giết người không phải vì tiền."

"Vậy em cho rằng, sau khi hai nạn nhân xảy ra quan hệ tình dục đều bị sát hại chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Tại sao lại không thể? Tất nhiên, vẫn phải tiếp tục điều tra các mối quan hệ xã hội của hai người, đặc biệt là quan hệ tình cảm giữa hai người họ."

Đại Bảo nói: "Vậy tổ chuyên án có cần phải chia đôi không?"

Tôi gật đầu, nói: "Đúng vậy, hai nhóm đã điều tra hai vụ án, giữ liên lạc chặt chẽ với nhau. Sau khi Trình Tiểu Lương đưa Đồng Kỳ Phong về, còn có manh mối gì nữa không?"

"Không. Theo dõi camera giám sát, thấy anh ta đi thẳng đến trường học. Điều tra danh sách cuộc gọi, anh ta cũng không liên lạc với bất cứ ai."

Chuyên án Ba Sáu vừa có thêm phát hiện lại một lần nữa rơi vào bế tắc. Tổ chuyên án chìm trong bầu không khí im lặng nặng nề.

*

"Đúng rồi, anh Đại Bảo, em còn điều này muốn hỏi anh." Lâm Đào nói. "Em phán đoán lối vào của hung thủ sát hại Đồng Kỳ Phong là cửa sổ nhà vệ sinh, bên ngoài cửa sổ nhà vệ sinh có camera giám sát, các anh có nhìn thấy gì không?"

"Chẳng thấy gì cả." Đại Bảo nói.

Lâm Đào lộ vẻ thất vọng.

Đại Bảo giở ra một tấm bản đồ, nói tiếp: "Nhưng khi khu chung cư bị mất điện, camera giám sát cũng dừng luôn, không ghi hình được."

"Phải rồi!" Lâm Đào đập bàn đánh chát. "Vậy anh có suy nghĩ gì không?"

"Ờ... anh nghĩ thế này!" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, nói. "Đường điện ở khu chung cư là như sau: mỗi hộ đều có một cầu dao riêng, sau đó tập hợp đến cầu dao chung của từng đơn nguyên, cầu dao của các đơn nguyên tập hợp lại ở cầu dao của tòa nhà, cuối cùng mới tổng hợp lại ở cầu dao tổng phía sau phòng bảo vệ. Kết quả điều tra cho thấy, sau khi người của công ty điện lực đóng lại cầu dao tổng, toàn bộ khu chung cư lập tức có điện trở lại, ở đây tồn tại một vấn đề rất lớn."

"Vấn đề gì?" Tôi sốt ruột trước cách nói năng rề rà của Đại Bảo.

"Nếu như một hộ nào đó bị chập mạch, vậy thì cầu dao của hộ đó sẽ nhảy trước, tiếp đó đến cầu dao của đơn nguyên, tiếp đó đến cầu dao của tòa nhà, cuối cùng mới đến cầu dao tổng của toàn bộ khu chung cư. Hay nói cách khác, khi công ty điện lực đóng cầu dao tổng của khu chung cư, thì cầu dao của đơn nguyên, của tòa nhà xảy ra chập mạch vẫn chưa được đẩy lên, như vậy thì không thể có điện được. Và như vậy, người sống trong tòa nhà đó và đơn nguyên đó sẽ phải tiếp tục gọi cho bảo vệ. Nhưng không, công ty điện lực vừa đóng cầu dao tổng, toàn bộ khu chung cư đều có điện trở lại, thế thì không thể là nhảy cầu dao do chập mạch được."

Đại Bảo trình bày khá vòng vo, nhưng tôi hiểu: "Ý của anh là, đây không phải là nhảy cầu dao do chập mạch, mà có người cố tình cắt cầu dao của cả khu chung cư?"

Đại Bảo gật đầu: "Đúng vậy. Kết hợp với phát hiện của em về kệ đầu giường, anh nghĩ thế này: Có lẽ hung thủ đã sập cầu dao của cả khu chung cư, sau đó chui qua cửa sổ vào hiện trường rồi nấp ở đó trước khi công ty điện lực đóng cầu dao trở lại. Đợi đến khi nạn nhân ngủ say, hắn liền hành động, nào ngờ vừa mở kệ đầu giường, Đồng Kỳ Phong đã giật mình tỉnh giấc nên hắn đã đâm chết nạn nhân, sau đó khoắng sạch tiền bạc, đốt hiện trường rồi bỏ đi qua cổng chính. Đoạn đường từ cổng chính đến tường bao của khu chung cư đều khuất tầm camera giám sát, nếu hắn trèo tường tẩu thoát thì camera giám sát sẽ không thể quay lại được quá trình đào tẩu của hắn."

"Vậy theo anh, hắn đã né được camera giám sát trong suốt quá trình hành động bởi vì hắn rất thông thạo khu chung cư này, hay chỉ là mèo mù vớ cá rán?" Tôi hỏi.

Đại Bảo nói: "Anh nghĩ là do hắn thông thạo tình hình, nếu không thì hắn đã trực tiếp chui cửa sổ vào nhà luôn rồi chứ không cần phải cắt cầu dao để tắt camera giám sát ngoài cửa sổ."

"Có lý." Tôi nói với phó giám đốc Trần. "Anh bác sĩ pháp y này bình thường thích mày mò mấy thứ kỳ quặc, hôm nay đã có đất dụng võ. Em nghĩ rằng bây giờ, các anh nên điều tra sàng lọc những người thông thạo hệ thống camera giám sát của khu chung cư. Đối tượng này có lẽ là người sống trong khu chung cư, hoặc công nhân thi công ở đây, điểm mấu chốt là đối tượng này thấp bé, gần đây đang túng quẫn."

"Nhưng đối tượng thế này có lẽ không ít đâu." Điều tra viên chính nói.

"Không ít cũng phải điều tra từng người một." Phó giám đốc Trần nói. "Cuối cùng thì vụ án này cũng có chút manh mối, rõ ràng hơn hẳn chuyên án Ba Sáu, nếu phá được sẽ giảm bớt áp lực cho điều tra viên. Về phía đại học Long Phiên, lãnh đạo thành phố và lãnh đạo tỉnh đã bắt đầu gây sức ép cho chúng ta."

"Đúng vậy, ai bảo nạn nhân lại là cậu ấm kia chứ." Tôi nói. "Người như vậy tuy vô dụng với xã hội nhưng lại được các cấp lãnh đạo hết sức coi trọng."

"Điện thoại của tôi bỗng réo lên ầm ỹ, trên màn hình hiện ra tên Lâm Đào. Tôi ngó trước nhìn sau, không hiểu cu cậu đã len ra khỏi phòng họp từ bao giờ.

Tôi nghe điện thoại: "Cậu bỏ đi lúc nào thế?"

"Tớ nghe Đại Bảo nói là hung thủ cố tình cắt cầu dao nên chạy đi luôn, xem trên cầu dao có vết gì không."

"Ý thức chứng cứ tốt đấy, vậy kết quả thế nào?"

"Kết quả là tìm thấy một dấu vân tay còn mới, có giá trị đối chiếu." Lâm Đào nói. "Trước khi bước vào hiện trường, hung thủ đã đeo găng tay, nhưng khi cắt cầu dao hẳn đã quên mất điều này."

Tắt điện thoại, tôi nói với điều tra viên: "Đã có dấu vân tay làm căn cứ sàng lọc, vụ án này kiểu gì cũng phá được."

Điều tra viên gật đầu cái rụp rồi rời khỏi phòng họp.

*

Khi điều tra viên lấy dấu vân tay của Triệu Bích Phong, hẳn đã vùng ra khỏi tay điều tra viên bỏ chạy. Nhưng hẳn không ngờ được rằng một

trong những điều tra viên có mặt lại là người giữ kỷ lục chạy cự ly ngắn trong đại hội thể dục thể thao toàn thành phố. Triệu Bích Phong mới chạy được khoảng chục mét đã bị điều tra viên ấn cổ xuống đất.

Những chứng cứ đanh thép khiến hãn không thể không nhận tội.

Triệu Bích Phong là công nhân điện nước thuộc ban Điện nước của công ty trách nhiệm hữu hạn Xây dựng của thành phố Long Phiên, hệ thống camera giám sát của khu chung cư cũng do hãn phụ trách thi công. Giám đốc công trình của khu chung cư này chính là Đồng Kỳ Phong.

Triệu Bích Phong biết rõ tuy Đồng Kỳ Phong còn trẻ nhưng rất giàu có, tính cách lại phóng khoáng, đoán chắc rằng trong nhà cô có rất nhiều tiền mặt. Hơn nữa, sắc đẹp của cô cũng khiến hãn thêm thường. Nhưng hãn chưa kịp hành động thì Đồng Kỳ Phong đã kết hôn, anh chồng lúc nào cũng theo sát vợ như hình với bóng, Triệu Bích Phong không thể tìm được cơ hội ra tay.

Ngày 4 tháng Tám, trong lúc các đồng nghiệp tán gẫu, hãn nghe nói chồng của Đồng Kỳ Phong đã bỏ đi thì biết rằng cơ hội của mình cuối cùng đã đến. Hãn làm theo kế hoạch đã vạch ra từ một năm trước, lén vào nhà Đồng Kỳ Phong, ý đồ của hãn là nhân lúc cô ngủ say sẽ lục lọi khoảng hết tiền bạc, sau đó tìm thứ gì đó trùm kín đầu cô lại, cưỡng hiếp xong sẽ tháo chạy, đến bao cao su cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng hãn vừa lục lọi thì Đồng Kỳ Phong đã choàng tỉnh, hét ầm lên. Hãn sợ hãi cuống quýt, vội vung dao đâm. Vốn chỉ định đâm dọa một cái, nào ngờ mũi dao vừa đâm trúng người, nạn nhân đã lập tức ngã xuống tắt thở.

Triệu Bích Phong chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giết người nên lúc đó vô cùng hoảng loạn. Hãn bỏ tiền mặt và điện thoại di động vào túi, dùng bật lửa đốt ga giường, sau đó tẩu thoát khỏi hiện trường theo con đường đã vạch ra từ trước.

*

"Vụ này khá là dễ phá." Đại Bảo nói.

"May là có anh phát hiện ra vấn đề trong hiện tượng nhảy cầu dao, giúp mọi người vạch ra được phạm vi điều tra, cũng giúp Lâm Đào tìm được chứng cứ xác định." Tôi nói. "Còn nhờ có vết máu mà kỹ thuật viên phát hiện ra nữa, nếu không có vết máu đó thì không thể khẳng định được đây là một vụ án cướp của giết người. Không có những phát hiện này, không chừng chúng ta đã xếp vụ án này vào chuyên án Ba Sáu cũng nên. Và hung thủ Triệu Bích Phong sẽ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật."

"Thật đáng tiếc, chuyên án Ba Sáu lại rơi vào bế tắc." Trưởng phòng Hồ nói. "Điều tra viên đã làm việc suốt hai ngày, điều tra tất cả các mối quan hệ xã hội của Trình Tiểu Lương và những đối tượng mà nạn nhân đã tiếp xúc. Nhưng vì nạn nhân tiếp xúc với quá nhiều người nên vẫn chưa tìm được manh mối nào hữu ích."

"Chà, em đã biết trước là nếu vụ án này bị xâu chuỗi với chuyên án Ba Sáu sẽ lại rơi vào bế tắc." Tôi nói, "thứ nhất, quan hệ rất khó điều tra; thứ hai, điều tra viên không đủ lòng tin."

"Không chỉ không đủ lòng tin thôi đâu," trưởng phòng Hồ nói, "mà bây giờ, các cấp lãnh đạo đều gây áp lực cho sở Công an, lãnh đạo sở Công an lại gây áp lực cho phân đội chúng tôi, các anh em sắp sửa không cầm cự nổi nữa rồi."

"Hiện trường nơi Trình Tiểu Lương bị sát hại rất sạch sẽ, ngoài vết máu, gần như không tìm thấy bất cứ vật chứng dấu vết nào." Lâm Đào nói. "Hung thủ cũng giống như những lần trước, đã dọn dẹp cẩn thận xung quanh xác chết, ngoài vết máu, không còn tìm thấy vật chứng dấu vết nào nữa. Chẳng lẽ mục đích của hung thủ là muốn thực hiện một loạt vụ án hoàn hảo?"

Đại Bảo nhú mày, nói: "Công việc của chúng ta đã hoàn tất cả rồi, chỉ còn biết chờ đợi bên điều tra phát hiện ra manh mối mới thôi."

Tôi nói: "Áp lực của mọi người rất lớn, áp lực của em cũng lớn không kém. Em nghĩ rằng em kết hôn nửa năm mà vẫn chưa có con là bởi vì mệt mỏi quá độ. Vụ án này đã phá được rồi, em muốn nghỉ hai ngày để đến bệnh viện khám cho đàn ông. Khám xong xuôi rồi, em sẽ tập trung suy nghĩ về chuyên án Ba Sáu, không thể để giống ác quỷ kia tiếp tục gây tội ác nữa."

"Ồ, trước khi suy nghĩ, phải có con đã nhé!" Lâm Đào trêu chọc.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (1)

Kẻ si tình ảo tưởng đã lầm tưởng mộng ảo là hiện thực, họ cuồng nhiệt và mù quáng; kẻ bảo vệ sự điên cuồng vẫn sẵn sàng trả giá bằng giết chóc, họ mê muội và cực đoan.

Voltaire

Khám bệnh ở bệnh viện quả là một cơn ác mộng, vẫn may sau khi cơn ác mộng ấy kết thúc, kết quả cũng giống như tỉnh mộng, tôi và vợ đều bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Chắc là công đức của hai chúng ta chưa đủ nên bà mẹ vẫn chưa rửa lòng thương đấy." Tôi trêu chọc.

"Một năm anh đi công tác hơn hai trăm ngày, trách bà mẹ thế nào được." Linh Đan lườm tôi.

"Vậy hôm nay anh không đi công tác nữa nhé, tập trung sinh em bé." Tôi tiếp tục trêu nàng.

"Thế anh hết vụ án rồi à?" Linh Đan hỏi.

"Suyt..." Tôi kêu lên. "Câu này không nói bừa được đâu."

Tôi còn chưa kịp dứt lời, chuông điện thoại đã réo lên hết sức vô duyên.

"Em xem, em xem, em xem." Tôi chỉ mấy chữ "trung tâm chỉ huy" trên màn hình điện thoại nói. "Anh đã bảo không được nói như thế mà,

càng nói không có thì lại càng kéo đến, cứ như có ma."

"Huyện Dương Cung xảy ra án mạng, yêu cầu chi viện." Nhân viên trực ban của trung tâm chỉ huy nói. "Chắc là pháp y và pháp chứng đều phải đi, phiền anh thông báo cho Lâm Đào giúp."

"Nhưng mà," tôi chống đối yếu ớt, "chúng tôi vẫn đang theo chuyên án Ba Sáu mà, tối nay phải họp báo cáo về vụ án."

"Đây là chỉ thị của lãnh đạo sở." Nhân viên trực ban nói. "Hơn nữa công tác điều tra chuyên án Ba Sáu hiện vẫn chưa có gì mới, vẫn phải đợi tin từ bộ phận điều tra, các anh có theo cũng chưa phát huy được vai trò. Nếu bộ phận điều tra có vướng mắc gì cần các anh giải thích, có thể liên lạc qua điện thoại được mà. Vậy nên các anh cứ đi Dương Cung trước đã."

Kết thúc cuộc gọi, tôi nhìn sang Linh Đan, thấy sắc mặt nàng thản nhiên như không. Bầu bạn từng ấy năm, nàng đã quá quen với việc tôi chạy hiện trường hết ngày này qua tháng khác. Tôi cảm thấy hơi xót xa nhưng chỉ biết cười trừ, giữ sự áy náy trong lòng, bắt chước giọng Kinh kịch hát lên léo nhéo: "Nương tử nàng ơi! Chúng ta không thể sinh con, Lâm Đào cũng thành ế vợ, đều do tội phạm gây ra. Đợi bản thiếu gia đi bắt chúng về, chúng ta lại bàn chuyện cháu con nối dõi..."

*

Bà Triệu đã ngoài bảy mươi, sống một mình trong căn tứ hợp viện nhỏ ở phía đông huyện Dương Cung. Mỗi người con đều đi xa làm việc, cả năm mới về một lần. Bà Triệu thường ngày đi nhặt ve chai mang bán, góp cùng khoản tiền con cái biếu thêm để sống qua ngày. Bà rất khỏe mạnh, sáng nào cũng ra ngoài tản bộ, tiện đường nhặt nhanh những thứ có thể bán lấy tiền.

Sáng sớm ngày 11 tháng Tám, cũng giống như mọi ngày, bà Triệu đi dạo một vòng trong con ngõ gần nhà.

Ngõ xóm ngoằn ngoèo phức tạp, đã có lịch sử mấy chục năm, trong ngõ còn lưu lại rất nhiều "nhà rác". "Nhà rác" tức là những ô chứa rác nhỏ xếp bằng gạch được dựng từ mấy chục năm về trước. Vì dọn dẹp nhà rác kiểu này rất mất công nên hiện nay, về cơ bản không có ai dùng đến nữa. Dân làng xung quanh một số thùng rác bên cạnh nhà rác, như vậy công nhân vệ sinh chỉ cần điều khiển xe rác nhấc thùng lên đổ là được, thuận tiện hơn rất nhiều.

Những thùng rác ở đây thường mang lại nhiều niềm vui bất ngờ cho bà Triệu. Thực ra thì bà cũng chẳng thiếu thốn gì chút tiền bán ve chai ít ỏi, mà bà thích cảm giác vui vẻ khi "đãi được vàng" từ trong thùng rác.

Sáng hôm đó, tiết trời oi bức, ẩm ướt rất khó chịu, nhưng trông lại không giống như sắp có mưa. Bà Triệu đi trên con ngõ vắng vẻ, thầm cảm thấy may mắn vì mình đã dậy sớm. Trời mới lờ mờ sáng, bà lại tới bên thùng rác tìm kiếm như thường lệ, bỗng nhìn thấy loáng thoáng có một đồng gì đen đen bên trong nhà rác.

"Ồ, cái bao to tướng thế này, đựng gì vậy nhỉ?" Bà lăm băm tự hỏi, rồi cố gắng duỗi thẳng lưng, bước vào trong nhà rác.

Trong một góc nhà rác có một bao gai căng phồng, miệng bao hình như được buộc chặt bởi một chiếc khăn lụa, ánh lên lờ mờ dưới ánh sáng yếu ớt lúc ban mai.

Bà Triệu bước lại gần cái bao gai, chợt ngửi thấy mùi thối nồng nặc.

Mùi hôi thối quá khủng khiếp khiến bà Triệu phải lão đảo.

"Cứ tưởng có thứ hay ho," bà Triệu dụi mũi, "bao gì mà thối hoắc thế này, chắc nhân viên vệ sinh chẳng chở đi cho đâu."

Bà Triệu tiếc rẻ nhìn tấm khăn lụa buộc miệng bao, lăm băm: "Chẳng hiểu ai mà lại lộn xộn thế không biết, vô tâm hùm mà cũng vứt bừa ở đây?"

Thời tiết này mà bỏ đó hai ngày thì làng xóm đến chết ốm mất. Mà khăn lụa dù không dùng nữa thì cũng không nên mang buộc túi rác thế này chứ, đúng là lãng phí."

Cư dân huyện Dương Cung có một thói quen, từ tháng Tư đến tháng Mười hàng năm là mùa tôm hùm nước ngọt nên cư dân thường ăn đêm bằng tôm hùm nước ngọt với bia. Vì thế, vừa chập tối, ven các đường phố trong huyện lại bày hàng dầy quán tôm hùm, đông nghịt thực khách cỏi trần uống bia, trò chuyện rôm rả. Nghe nói, huyện Dương Cung mỗi ngày tiêu thụ đến vài tấn tôm hùm, hệ quả là cũng xả ra hàng tấn vỏ tôm cần được xử lý.

Một số tiểu thương thiếu lương tâm vì muốn tiết kiệm khoản phí vệ sinh đã tự mình đi vớt vỏ tôm hùm. Bởi thế, phát hiện ra những bao tải vỏ tôm chồng chất trong khu dân cư đã không phải là chuyện hiếm.

Bà Triệu là người rất giàu tinh thần cộng đồng nên đã bịt mũi cố chịu đựng mùi hôi thối, nhặt một mảnh giẻ lót tay, kéo cái bao gai đến một khu trại lợn bỏ hoang cách đó vài chục mét.

"Để đây thì hàng xóm cũng đỡ thối." Bà Triệu hài lòng phúi tay, sau đó đưa mắt nhìn theo mảnh khăn lụa buộc miệng bao đã bị tuột ra trong lúc bà lôi kéo, đang bay dạt theo gió sớm.

Bà Triệu chưa kịp rời khỏi khu trại lợn thì bỗng thấy hai con chó hoang gầy như que củi chạy bổ tới, xúm vào nhay cắn cái bao.

"Ăn đi, hôm nay chúng mày tha hồ mà chén no nê nhé!" Bà Triệu bước đi một đoạn rồi ngồi xồm xuống, nheo nheo mắt nhìn hai con chó đang hớn hở trước bữa đại tiệc trời cho.

Miệng bao gai đã bung ra, hai con chó nhanh chóng kéo từ bên trong ra một thứ gì giống như ga trải giường. Đó là loại ga giường "quốc doanh"

bằng vải hoa màu hồng mà hầu hết những người sống vào thập kỷ 70 đều đã từng quen thuộc.

"Sao lại dùng ga giường để bọc vỏ tôm hùm nhỉ?" Bà Triệu tròn mắt ngạc nhiên.

Ga giường đã bị hai con chó giật tung, bên trong không phải là đồng vỏ tôm hùm như bà Triệu nghĩ, mà lòi ra một cái chân người trần trụi.

Cảnh tượng ghê sợ khiến bà Triệu kinh hoàng ngã ngời xuống đất. Chết lặng đi mất một lúc, ý thức trách nhiệm cộng đồng lại một lần nữa trỗi dậy, bà gần như ném sạch toàn bộ gạch đá xung quanh mới đuổi được hai con chó đi, sau đó một tay đề lên lồng ngực vẫn đang đập thùm thụp, một tay rút chiếc điện thoại di động rẻ tiền, run rẩy bấm số 110.

*

"Thời tiết hôm nay hình như hơi bất thường." Tôi tắt điện thoại, hơi nhào người ra khỏi cửa sổ, nhìn bầu trời dày đặc mây đen. "Hy vọng công tác khám nghiệm sơ bộ đã được tiến hành nhanh chóng, sắp mưa đến nơi rồi."

Hiện trường án mạng ở ngoài trời sợ nhất là gặp mưa, nếu khám nghiệm không kịp thời, có thể đánh mất manh mối và chứng cứ then chốt nhất. Tôi bắt đầu nhấp nhóm không yên.

"Phải đấy." Cặp lông mày rậm như xoắn lại thành nút trên khuôn mặt trắng trẻo của Lâm Đào. "Dấu vết ban đầu đã bị phá hoại rồi, nếu lại gặp mưa nữa thì đúng là toi."

Đại Bảo chẳng quan tâm đến thời tiết ra sao, giờ hai ngón tay hình chữ V bật ra câu nói muôn thuở: "Chạy hiện trường không lo bị trĩ, yeah!"

Một lát sau, những giọt mưa lớn bắt đầu quất ràn rạt vào cửa kính. Trời đổ mưa rào rào, đúng là họa vô đơn chí. Con đường cao tốc hoang vắng từ từ tối sầm lại như ban đêm khiến cho tài xế Hàn Lượng buộc phải bật đèn, lái xe thật chậm trong màn mưa xối xả. Trước luồng đèn xe bỗng lơ mờ hiện ra xác con chó nhỏ bị xe cán chết.

"Gặp mưa thì thi thể càng thối rửa nhanh chóng, chẳng mấy chốc sẽ chỉ còn lại một nắm xương thôi." Tôi xót thương cho sinh mệnh bé nhỏ đã lìa đời, dùng kiến thức pháp y để dự đoán tương lai cho thân xác điêu tàn đó.

"Sao trời lại đen ngòm thế nhỉ?" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, chẳng hề đồng điệu với cảm xúc của tôi, nhìn trời đất tối sầm như ban đêm, lẩm bẩm: "Hay là nhật thực rồi?"

"Không phải đâu! Tại mây đen đấy." Hàn Lượng nói. "Lần nhật thực tiếp theo, cho dù là nhật thực không toàn phần thì cũng phải đợi đến năm 2020, còn nhật thực toàn phần thì phải đến tận năm 2034 nhé."

Anh tài xế Hàn Lượng của chúng tôi vốn là một cậu ấm nhà giàu rất khác người, vốn theo nghề cảnh sát vũ trang. Sau khi xuất ngũ đã bỏ qua cơ hội quản lý khối tài sản mấy chục triệu nhân dân tệ, vẫn ôm giấc mộng quân phục nên xin vào làm tài xế cho sở Công an tỉnh. Tuy học vấn không cao nhưng hiểu biết rộng, vốn kiến thức uyên bác của anh thường khiến chúng tôi phải khâm phục sát đất.

Nghe Hàn Lượng nói vậy, Đại Bảo liền xòe bàn tay ra tính toán. Tôi biết anh ta đang tính xem đến lúc đó mình bao nhiêu tuổi.

Tôi lắc đầu bó tay trước anh chàng tốt nghiệp ngành khoa học tự nhiên nhưng dốt toán đến phát gớm kia rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rầu rĩ nói: "Sao lại mưa to thế không biết? Thôi đừng mưa nữa. Tôi biết anh oan ức lắm, nhưng chúng tôi đang đến đây mà!"

Tôi nhìn thấy mái tóc của Lâm Đào như dựng đứng lên, đang ngồi ở hàng ghế sau, anh chàng ôm cứng lấy lưng tựa ghế của hàng ghế trước, nơm nớp hỏi: "Cậu đang nói chuyện với ai thế? Cậu nhìn thấy gì à?"

*

Nhưng thật bất ngờ, khi chúng tôi sắp sửa xuống khỏi đường cao tốc, bỗng thấy trước mặt trời đất sáng bừng. Nhìn mặt đất khô ráo, biết rằng Dương Cung chưa hề đổ mưa. Mùa hè là như vậy đấy, đi có một đoạn đường cao tốc mà chỗ thì âm u, chỗ thì nắng ráo, chỗ thì mưa rào. Cũng chính vì vậy, xác chết trong môi trường thoát mưa thoát nắng cũng thối rữa rất nhanh. Thi thể phân hủy nhanh nhất mà tôi từng gặp mới tử vong có hai ngày đã thối rữa đến trương phềnh.

Nhưng hôm nay thật đáng mừng, huyện Dương Cung không mưa, chúng tôi có đủ thời gian để khám nghiệm hiện trường.

Trong "Hồng lâu mộng" có miêu tả Vương Hy Phượng "chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng", còn với các bác sĩ pháp y có khứu giác nhạy bén thì mỗi lần đến hiện trường án mạng vào mùa hè đều là "chưa nhìn thấy xác đã ngửi thấy mùi". Chúng tôi còn chưa nhìn thấy đám đông vây quanh hiện trường, Đại Bảo đã phán một câu: "Ồ, sắp đến nơi rồi!"

Hiện trường nằm ở cuối một con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, gần một trại lợn bỏ hoang, gồm mấy dãy nhà gạch hoang tàn mất hết cửa nẻo và khoảng sân um tùm cỏ dại. Cái bao gai ruồi nặng bu kín năm chông chơ dưới đất chính là đối tượng công tác của chúng tôi.

Từ nhà rác nơi bà Triệu phát hiện ra cái bao đến trại lợn bỏ hoang dài khoảng sáu chục mét. Cảnh sát đã giăng dây cảnh giới từ nhà rác trở vào, lại thêm đây là khu dân cư, người dân ra vào khá nhiều, vì thế cứ cách vài mét lại có một cảnh sát khu vực đứng canh gác, đề phòng có người dân tò mò lách qua vòng dây lên vào hiện trường.

"Chào trưởng phòng Tần!" Bác sĩ Giang của huyện Dương cung tháo găng tay, bước tới bắt tay tôi. Anh là bác sĩ pháp y cấp huyện hiếm hoi trong toàn tỉnh nhận được chức danh chuyên gia pháp y cấp phó phòng, khoảng bốn chục tuổi, trông rất tháo vát nhanh nhẹn, tính tình khiêm tốn hòa nhã.

"Thi thể đến giờ vẫn chưa tìm thấy." Bác sĩ Giang nói. "Nãy giờ chúng tôi chủ yếu tiến hành tìm kiếm theo kiểu cuốn chiếu ở xung quanh nhà rác, đáng tiếc là chỗ này nhiều người qua lại quá, không thể phát hiện ra manh mối có giá trị nữa. Chỉ có một phát hiện duy nhất, đó là tìm thấy một cái điện thoại trong kẽ đá nhà rác."

Bác sĩ Giang đưa ra một túi vật chứng, bên trong có một chiếc điện thoại rẻ tiền đã bị vỡ màn hình.

"Điện thoại vẫn bật lên được." Bác sĩ Giang nói. "Đã liên hệ với những người trong danh sách cuộc gọi của điện thoại, chủ điện thoại là một cậu bé 11 tuổi tên là Bào Quang Mẫn. Cậu bé đã mất tích vào năm ngày trước, tức là ngày 9 tháng Tám. Vì thế, chúng tôi sơ bộ phán đoán nạn nhân chính là chủ nhân của chiếc điện thoại, Bào Quang Mẫn."

Lâm Đào đeo găng tay, cầm lấy túi vật chứng, lấy ra nguồn sáng nhiều dải từ trong hòm đồ nghề, quan sát tìm kiếm dấu vết trên chiếc điện thoại.

"Chẳng có dấu vết gì hết." Bác sĩ Giang nói. "Khi chúng tôi phát hiện ra, cái điện thoại ướt rượt, đang trong trạng thái tắt máy. Bộ phận pháp chứng đã kiểm tra rồi, không phát hiện ra bất cứ dấu vết gì."

"Ướt? Thế mà vẫn mở máy được?" Tôi hỏi. "Là điện thoại của hãng nào vậy?"

Đại Bảo nói: "Trong phim truyền hình đã nói rồi đấy thôi, điện thoại nhái thật bá cháy!"

"Thế chiếc khăn lụa mà người báo cảnh sát nói đến có tìm thấy không?" Từ trong một vài thông tin rời rạc về vụ án, tôi chỉ thấy điểm này là then chốt nhất. Đồ vật dùng để gói buộc thi thể trong những vụ án vượt xác giữ vai trò vô cùng quan trọng, đôi khi có thể trở thành nhân tố then chốt để phá án.

Bác sĩ Giang lắc đầu, nói: "Bên ngoài tường bao của trại lợn là sông Dương, nếu chiếc khăn bị gió cuốn ra đó, sẽ không thể tìm thấy được nữa. Chúng tôi đã thử đi tìm, nhưng không thấy đâu cả."

"Đúng là không có dấu vết gì." Lâm Đào đứng dậy nói. "Danh sách cuộc gọi thì sao?"

Bác sĩ Giang nói: "Đã kiểm tra, không có gì khả nghi."

"Không có hiện trường, không có kết quả điều tra sơ bộ, chỉ còn cách để tử thi lên tiếng vậy." Tôi đưa tay dụi mũi rồi đeo găng tay, tiến về phía thi thể.

Còn cách khoảng hai mét, mùi hôi thối đã bắt đầu tấn công dữ dội vào thần kinh khứu giác của tôi. Dưới ánh nắng chói chang, mùi thối bốc lên ngùn ngụt khiến tôi gần như không mở nổi mắt.

Cái bao gai trước mặt là loại bao xác rắn thường gặp, cũ nát đến mức dòng nhãn hiệu in bên ngoài đã không tài nào nhìn rõ. Cái bao ướt rượt, tôi biết đây là dịch phân hủy ứa ra từ xác chết bị thối rữa. Từ miệng bao thò ra một góc ga trải giường, cũng đã bị ướt phần lớn, dịch phân hủy thấm xanh lét cả màu vải hồng.

Nhìn vào hình thù và độ căng phồng của cái bao, biết rằng trong bao đựng một xác trẻ con hoàn chỉnh. Miệng bao ruồi nặng bu kín, tôi cầm chiếc áo giải phẫu vẫn còn nguyên trong túi nilon quạt lấy quạt để, ruồi nặng vo ve bay tóa ra, để lộ một cái chân người trắng bệch thò khỏi miệng bao.

Đại Bảo đứng bên cạnh gãi đầu, ngạc nhiên hỏi: "Lạ thật đấy, mất tích bao nhiêu ngày rồi, lại nhìn vào tình trạng của cái bao, nặng thì đã hóa xương, nhẹ thì cũng phải trương phềnh nhưng tại sao cái chân trông vẫn nguyên lành sạch sẽ thế nhỉ? Không hề có dấu vết bị thối rữa."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (2)

Đại Bảo nói rất đúng. Tôi cũng thấy tò mò, bèn sửa lại găng tay cao su, nhẹ nhàng kéo miệng bao ra. Cái bao đã thấm đẫm dịch phân hủy, sờ thấy ướt nhem nhép, trơn nhầy nhầy, kèm theo là mùi thối nồng nặc bốc ra từ miệng bao khiến tôi muốn ngất. Tôi vô thức giơ cánh tay lên dụi mũi.

"Ồ! Tốt nhất hãy chuyển đến nhà xác rồi xem sau vậy." Tôi vừa liếc vào bên trong một cái đĩa vội vã buộc ngay miệng bao lại.

"Tại sao thế?" Đại Bảo nói. "Trong túi có vàng à?"

Tôi hất hàm về phía đám đông đang chen chúc cách đó khoảng chục mét, nói: "Khéo người nhà nạn nhân đã tìm đến rồi, lại có bao nhiêu người đứng xem thế kia, mà tình trạng thi thể có lẽ rất tệ, không nên để họ nhìn thấy, sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực."

Đại Bảo gật đầu, nói: "Nhưng chỉ nhìn chân, anh nghĩ thi thể vẫn chưa đến nỗi bị thối rữa."

"Chưa thối rữa thì sao lại hôi thối đến thế được?" Lâm Đào bịt mũi hỏi.

Tôi vẫy tay về phía các nhân viên nhà xác đang đợi bên ngoài vòng cảnh giới, gọi: "Bỏ luôn cả cái bao vào trong túi đựng tử thi, đựng vừa đấy, là thi thể trẻ nhỏ."

Khi tôi tháo găng tay, chuẩn bị rời khỏi hiện trường, bỗng thấy một đôi vợ chồng trung niên chen ra khỏi đám đông, người phụ nữ gào khóc

thảm thiết: "Các anh là bác sĩ pháp y phải không? Đó là con trai tôi phải không? Cầu xin các anh đấy, hãy nói cho tôi biết đi!"

Nỗi đau mất con có thể khiến người ta điên dại.

Tôi lắc đầu, nói: "Xin chị hãy bình tĩnh, chúng tôi cần xét nghiệm ADN mới có thể xác nhận được nhân thân của nạn nhân."

"Không cần xét nghiệm, tôi nhìn là biết ngay, tôi nhận ra được." Ánh mắt của chị ta vòng qua tôi, hướng về phía những nhân viên nhà xác đang làm việc. Tôi vội giữ tay chị ta lại.

"Chị hãy bình tĩnh lại, chị có nhìn cũng không nhận ra được đâu." Đại Bảo cũng khuyên.

"Con trai tôi làm sao tôi không nhận ra được?" Khuôn mặt người phụ nữ đầm đìa nước mắt. "Nó là do tôi rút ruột đẻ ra, nó mới có 11 tuổi thôi. Mười một năm rồi, chúng tôi chưa bao giờ cho nó được một miếng ăn ngon, một cái áo đẹp, ngày nào cũng đánh nó mắng nó, ép nó học hành. Tôi ân hận quá, ân hận chết mất thôi!"

Nghe chị ta gào khóc, người đàn ông bên cạnh cũng bật khóc nức nở.

"Để tôi xem." Người đàn ông cố ghìm tiếng nấc. "Thằng bé bị tình hoàn ẩn, chỉ có một bên tinh hoàn, rất dễ nhận."

"Tôi khuyên anh đừng nhìn là hơn." Tôi vẫy tay với các nhân viên nhà xác đang đứng ngậy ra, bảo họ mau chóng đưa thi thể đi.

"Ôi trời ơi! Là thằng khốn nạn nào, có thù hằn gì thì hãy đến tìm tôi đây này, tại sao lại giết con tôi?" Người đàn ông thấy các nhân viên nhà xác đã chuyển thi thể đi rồi thì ngửa mặt lên trời gào khóc âm ỉ.

*

"Ồi mẹ ời!" Vừa nhìn thấy tử thi được đưa ra khỏi cái bao xác rắn, Lâm Đào đã giật nảy mình.

"Sao lại thối rửa đến mức độ này được nhỉ?" Bác sĩ Giang cũng chau mày.

Tình trạng thi thể đúng là nằm ngoài dự liệu của mọi người, không ai ngờ được rằng thi thể bị bọc kín chỉ sau năm ngày đã thối rửa nghiêm trọng đến thế. Do Bào Quang Mẫn thân hình gầy gò, tổ chức dưới da rất mỏng, nên sau khi thối rửa, xương đã nhanh chóng lộ ra. Khuôn mặt một nửa đã trở xương, nửa còn lại chỉ còn lớp da lông thông. Sườn phải của xác chết cũng đã lộ từng rё xương, qua khe sườn còn nhìn thấy nội tạng đỏ bầm.

Tử thi thối rửa rất nghiêm trọng, gần như đã ngả sang màu xanh đen hoàn toàn. Biểu bì trên hai tay và chân phải gần như bong tróc toàn bộ, lộ ra tổ chức dưới da trắng xanh xen kẽ.

Khiến tử thi bị thối rửa nghiêm trọng còn có một nguyên nhân nữa, đó là bị ruồi nhặng và dòi phá hủy. Toàn bộ thi thể lúc nhúc những dòi, dòi bò thành từng dòng trật tự, nhìn từ xa, thi thể cứ như đang nhúc nhích, trông như đứng từ trên cao nhìn xuống ngàn vạn con ngựa bé tí đang phi nước đại giữa đồng hoang.

"Quái lạ thật đấy," Đại Bảo băn khoăn, "tại sao chỉ có bàn chân trái không bị thối rửa?"

Tại vị trí nằm trên cổ chân 5 centimet, tình trạng phân hủy có sự khác biệt rất rõ rệt. Phía trên thối rửa trầm trọng, tương đương với mức độ thối rửa của phần còn lại của thi thể; còn phía dưới là một cổ chân và bàn chân lành lặn, mới nguyên. Ranh giới giữa hai khoảng là một đường thẳng bằng, giống hệt như vết hằn do miệng bút tất (vớ) thít vào cổ chân.

"Hay là do tổ chức dưới da tại bàn chân ít hơn?" Bác sĩ Giang vừa nói xong đã lập tức gạt đi. "Mà không đúng, bàn chân phải cũng bị phân hủy

ngghiêm trọng."

"Bởi vì trước đó nạn nhân đi tất?" Đại Bảo nói.

Tôi lắc đầu, nói: "Không thể, cho dù đi tất thì mức độ thối rửa cũng không thể chênh lệch rõ rệt như vậy được."

"Đúng vậy." Lâm Đào chen ngang. "Tớ biết, mức độ thối rửa ở các bộ phận khác nhau trên cơ thể cho dù có chênh lệch cũng sẽ thay đổi từ từ, nhưng ở đây thật kỳ lạ, còn có đường phân cách rất rõ ràng. Như vậy nói lên điều gì?"

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tớ cho rằng từ điểm này có thể giải thích được tại sao trên thi thể lại có nhiều dòi đến thế."

"Nhìn vào chiều dài của dòi thì đúng là nạn nhân đã tử vong khoảng năm ngày rồi, điều này không mâu thuẫn với thời gian nạn nhân mất tích." Đại Bảo nói. "Nhưng đúng là anh chưa từng thấy thi thể nào để ngoài trời lại có nhiều dòi đến vậy."

"Vấn đề không chỉ là thi thể ở ngoài trời đâu." Tôi nói. "Thi thể bọc kín trong ga trải giường, sau đó lại bị bọc kín trong bao xác rắn rồi dùng khăn lụa buộc kín miệng bao. Bao bọc kín mít như vậy thì ruồi nhặng lọt vào thế nào được? Ruồi nhặng không vào được thì sao lại đẻ được nhiều trứng đến thế? Không có trứng ruồi thì tại sao lại có nhiều dòi đến thế?"

"Đúng vậy." Đại Bảo nói tiếp. "Không có dòi thì tại sao chúng ta lại nhìn thấy nhiều dòi đến thế? Chắc chắn là ảo giác, chắc chắn là ảo giác rồi."

Tôi huých cho Đại Bảo một cùi chỏ, nạt: "Anh nghiêm túc xem nào. Anh không thấy phụ huynh của nạn nhân đau đớn ra sao à? Cậu bé thật đáng thương, chúng ta nhất định phải lôi cổ hung thủ ra ánh sáng."

"Vừa nãy cậu nói đường ranh giới thối rửa có liên quan đến dòi, là liên quan thế nào?" Lâm Đào nhanh chóng bắt được trọng tâm.

"Đúng đấy." Đại Bảo nôn khan một tiếng. "Đừng có úp mở nữa."

Tôi lắc đầu, nói: "Vấn đề này em vẫn chưa nghĩ được thấu đáo, đợi em nghĩ xong sẽ nói."

"Các anh ạ," bác sĩ Giang gắp nuốt nước bọt, lúng túng đưa ra một đề xuất khó khăn, "chúng ta có thể ra ngoài giải phẫu được không? Ở đây chúng tôi không thuê người chuyên quét dọn phòng giải phẫu nên xong việc, chúng ta phải tự dọn dẹp lấy. Bao nhiêu dòi bọ thế này, nếu tràn ra bàn giải phẫu thì chúng ta sẽ không dọn sạch nổi đâu."

"Thế cũng đâu được?" Đại Bảo nói. "Bên ngoài không có nước, làm thế nào mới xả được dòi đi? Mà dù có nước thì xả dòi ra đầy sàn nhà, nhân viên nhà xác cũng sẽ xử anh đấy."

"Thôi cứ ra ngoài đã." Tôi nói. "Trong phòng giải phẫu thông gió kém quá, giải phẫu cả tiếng thì chúng ta chết ngộp mất."

*

Bốn người chúng tôi đứng chờ dẫn đến năm phút xung quanh thi thể đặt bên ngoài phòng hỏa thiêu của nhà xác, vẫn chưa nghĩ ra cách gì để làm sạch lũ dòi nhung nhúc trên xác chết. Dòi quá nhiều sẽ gây ảnh hưởng đến công tác giải phẫu. Cuối cùng, Hàn Lượng vẫn thông minh hơn cả, anh ta dúm cho tôi một cái thìa và một cái bát.

"Má ơi, bát ở đâu ra thế?" Tôi hỏi. "Đúng là ở đâu anh cũng tìm thấy bát được, nhà xác cũng không tha."

Hàn Lượng giải thích: "Thì phong tục là thế mà, trong nhà có ai qua đời, người ta vẫn hay tặng bát để đáp lễ. Nên cống nhà xác kiểu gì mà

chẳng bán bát?"

Thời gian không còn sớm nữa, không cho phép chúng tôi tiếp tục ngần ngừ. Tôi cầm lấy thìa và bát, xúc từng thìa dòi đổ vào trong bát. Đến khi bát đầy thì mang đến lò thiêu đốt đi.

Ngoài mặt trông tôi vẫn rất điềm tĩnh, nhưng sự thực là tôi đã phải vận hết mười thành công lực để kìm nén luồng nước chua đang nhộn nhạo chỉ chực vọt ra khỏi dạ dày. Tôi điềm đạm nói: "Chưa bao giờ em sát sinh nhiều như hôm nay."

Đại Bảo dờ dẫm nhìn tôi cầm bát hối hả chạy đi chạy lại giữa tử thi và lò lửa, thêu thào: "Anh thề là từ rày trở đi sẽ không bao giờ ăn cơm nữa."

Không nói thì thôi, vừa nói đã kinh tâm động phách. Tôi liếc nhìn bát dòi đầy ắp trong tay, cũng nói: "Em cũng không ăn cơm nữa đâu."

*

Lớp biểu bì của tử thi đã thối rữa hoàn toàn, tổ chức dưới da trơn nhầy nhẫy. Bàn tay đeo găng tay cao su của chúng tôi thậm chí không thể nào nắm chắc được cánh tay của nạn nhân, điều này đã gây khó khăn rất lớn cho công tác giải phẫu.

Nạn nhân hoàn toàn lõa thể. Trước tiên, chúng tôi kiểm tra cơ quan sinh dục.

"Đúng là chỉ có một bên tinh hoàn." Đại Bảo nói. "Nạn nhân chắc là Bào Quang Mẫn thật rồi."

"Đúng vậy," tôi nói, "hiện trường có điện thoại di động của nạn nhân, độ tuổi cũng trùng khớp, lại cộng thêm đặc trưng này, về cơ bản đã có thể xác định được lai lịch thi thể. Lâm Đào, cậu gọi điện thông báo cho bộ phận điều tra đi."

"Nhìn nạn nhân lỗa thể thể này, anh không thể nào không nghĩ đến khả năng bị xâm hại tình dục." Đại Bảo lại ọe một cái.

Tôi gật đầu, nói: "Em cũng vậy, nhưng cơ quan sinh dục của nạn nhân không bị tổn thương."

"Nạn nhân mới chỉ là một đứa trẻ thôi mà!" Lâm Đào kêu lên.

Tôi im lặng lật thi thể lại. Thi thể trẻ nhỏ, lại cộng thêm thối rữa nghiêm trọng nên rất nhẹ, một mình tôi cũng lật được dễ dàng.

Tôi và Đại Bảo mỗi người cầm một chiếc kẹp cầm máu kẹp vào lớp da gần hậu môn của nạn nhân. Đây là vị trí ruồi nhặng thích nhất, cho nên từ cơ vòng gần hậu môn cho đến trực tràng đã thối rữa hoàn toàn, chỉ còn lại một lớp da mỏng lông thông xung quanh hậu môn.

Tôi dùng kẹp cầm máu kéo nếp gấp hậu môn ra, nói: "Thường thì sau khi xảy ra quan hệ tình dục đồng tính nam, hậu môn sẽ có dạng phễu do cơ vòng hậu môn bị giãn lỏng gây ra, nhưng cơ vòng hậu môn của nạn nhân đã thối rữa mất rồi nên cho dù có dạng phễu cũng không thể khẳng định nạn nhân có bị xâm hại tình dục hay không."

"Ồ!" Lâm Đào lúc này mới bừng tỉnh. "Ý cậu muốn nói đến chuyện này hả?"

"A!" Đại Bảo kêu lên. "Nhìn này!"

Chiếc kẹp cầm máu trên tay Đại Bảo đang chỉ vào vị trí 3 giờ và 12 giờ trên thành hậu môn, hai chỗ này hình như có vết tổn thương, màu sắc của tổ chức mềm xung quanh có vẻ cũng sẫm màu hơn.

Tôi bảo Lâm Đào cầm đèn pin chiếu chênh chếch vào chỗ da đó, đúng là vết xuất huyết.

Tổ chức mềm bị rách sẽ có máu chảy ra thấm vào, cho dù thi thể đã bị thối rữa và ngả sang màu xanh đen, bác sĩ pháp y vẫn có thể chiếu nguồn sáng từ nhiều góc độ khác nhau để phát hiện ra những vị trí có màu sắc thẫm hơn, từ đó phán đoán có bị ngoại lực tác động hay không.

Chúng tôi phát hiện ra tổ chức mềm quanh hậu môn của nạn nhân bị xây xước, xuất huyết, có thể phán đoán rằng hậu môn của nạn nhân đã bị xâm phạm, và là xâm phạm khi còn sống.

"Đây là một vụ án dâm ô, giết hại trẻ vị thành niên." Tôi nói.

Luật hình sự quy định đối tượng của tội hiếp dâm là nữ, vì thế, chúng tôi không thể dùng từ "hiếp dâm" đối với cậu bé, mà chỉ có thể nói là "dâm ô".

"Đây đúng là một phát hiện then chốt," Lâm Đào nói. "Công tác điều tra vẫn đang được triển khai từ những đối tượng có mâu thuẫn với bố mẹ nạn nhân. Nhưng nếu là dâm ô thì không phải vì thù oán, chúng ta có cần nhanh chóng thông báo để họ chuyển hướng điều tra không?"

Tôi lắc đầu, nói: "Không vội. Thù oán và dâm ô không mâu thuẫn nhau, có thể là trả thù rồi nhân tiện dâm ô."

Công tác khám nghiệm tử thi không hề thuận lợi, chúng tôi liên tục phát hiện ra những tổn thương mới khiến chúng tôi phải bất ngờ.

"Trên cẳng chân của nạn nhân có rất nhiều vết chày chém, chỗ chém trên xương không có phản ứng sống, là bị hành hung sau khi đã chết." Đại Bảo nói. "Vị trí bị chém là ở đoạn giữa xương cẳng chân, tức phần xương dài và cứng nhất. Tại sao hung thủ lại chày ở chỗ này? Chắc là để trút giận."

Tổn thương này khiến chúng tôi liên tưởng đến chuyên án Ba Sáu vẫn còn dang dở, nạn nhân trong chuyên án đó cũng đều bị chày chém giữa những ống xương dài. Những vết chém kiểu này có lẽ không phải là để trút

giận, bởi vì nếu để trút giận, thường thì hung thủ sẽ rách mặt hay đâm nhiều lần...

"Em nghĩ rằng có lẽ hung thủ định chặt xác nhưng không biết chặt thế nào." Tôi nói. "Chuyên án Ba Sáu cũng vậy."

"Tôi đồng ý với trưởng phòng Tần." Bác sĩ Giang nói. "Các anh xem này."

Bên sườn phải của nạn nhân có mấy rãnh xương sườn đã lộ hẳn ra ngoài, vốn dĩ chúng tôi cho là do phân hủy, nhưng sau khi quan sát kỹ đã phát hiện ra phần da xung quanh chỗ lộ xương có hiện tượng hóa than, co rút rõ rệt, đó là dấu vết bị đốt sau khi chết.

"Nhìn vào ý đồ đốt xác của hung thủ," bác sĩ Giang nói, "tôi cho rằng những vết chém kia là để chặt xác."

"Chỉ có điều hung thủ không am hiểu nên cả hai biện pháp đều chưa thực hiện được." Tôi bổ sung.

Ngoài ra, mé trong đùi của nạn nhân cũng có dấu vết bị đốt, nhưng do thi thể thối rữa quá nghiêm trọng nên chỉ còn nhìn thấy dấu vết của da bị hóa than. Bởi vậy, thoạt tiên chúng tôi cũng nghĩ rằng đó là vết rách do thối rữa, hoặc là vết dao chém sau khi chết. Nhưng sau khi dùng kính lúp để quan sát hình thái tổ chức dưới da mới phát hiện ra tổ chức dưới da co rút, cong queo, chứng tỏ cũng đã bị đốt.

"Những vết rách này có lẽ là những chỗ đã bị đốt." Tôi nói. "Tôi đã nhìn thấy rất nhiều xác chết cháy, nhưng thường đều bị tưới dầu hoặc dùng chất dễ cháy để dẫn cháy. Căn cứ vào tổn thương của thi thể này, có thể phán đoán hung thủ dùng bật lửa hoặc nến trực tiếp đốt xác. Như vậy thì làm sao mà đốt cháy được? Ấu trĩ thật đấy!"

"Nói ầu trĩ là rất chính xác." Lâm Đào gật gù. "Cậu đã đưa ra một điều kiện để khắc họa chân dung tội phạm."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (3)

Nội tạng của nạn nhân không có tổn thương rõ rệt, nhưng bị thối rữa nghiêm trọng nên không thể nào phán đoán có bị tụ máu, sung huyết hay không, lại thêm móng tay của nạn nhân đã bị rụng hết nên không thể tìm thấy căn cứ để suy đoán về ngạt thở cơ học.

Đã giải phẫu hơn ba tiếng đồng hồ, ánh nắng đầu chiều rọi thẳng xuống đỉnh đầu, mùi hôi thối vẫn không hề giảm bớt khiến đầu óc chúng tôi xây xẩm. Chúng tôi bắt đầu phân công công việc, tôi khám nghiệm tình hình thức ăn trong dạ dày nạn nhân để xác định thời gian tử vong, Đại Bảo và bác sĩ Giang tìm kiếm chứng cứ hỗ trợ để tìm ra nguyên nhân tử vong.

"Tổ chức não đã hóa lỏng, đợi tôi lấy não ra đã." Bác sĩ Giang thận trọng đưa phần não sền sệt ra khỏi hộp sọ, nói: "Đá xương thái dương xuất huyết, ồ, đây cũng là một căn cứ để phán đoán ngạt thở cơ học đấy."

"Hình như tôi cũng đã tìm thấy một vài chứng cứ." Đại Bảo nói. "Bên dưới một nửa bộ da mặt còn sót lại của nạn nhân hình như có một vài chỗ thâm đen, đại khái là ở gần khoang mũi miệng. Có lẽ mũi miệng của nạn nhân đã bị bịt chặt. Để tôi lấy ra hai chiếc răng xem có hiện tượng răng hoa hồng hay không."

"Răng hoa hồng" là cách hình dung lãng mạn của giới pháp y đối với hiện tượng xuất huyết chân răng trong trường hợp tử vong do ngạt thở. Trong tài liệu nói rằng nếu nạn nhân tử vong do ngạt thở, chân răng sẽ xuất hiện màu hoa hồng, sau khi ngâm trong cồn, màu hoa hồng sẽ càng thêm rõ rệt. Giáo trình cũng nói, răng hoa hồng có giá trị nhất định khi phán đoán

một thi thể đã thối rữa có hiện tượng ngạt thở hay không, nhưng chưa phải là căn cứ tuyệt đối.

Trong thực tiễn công tác của chúng tôi, đúng là rằng hoa hồng thường xuất hiện trong trường hợp tử vong do ngạt thở, nhưng đôi khi cũng xuất hiện ở một số trường hợp tử vong không phải do ngạt thở. Về nguyên lý gây chảy máu chân răng, vẫn chưa có nghiên cứu chuẩn xác đáng tin cậy. Hiện tại, một số chuyên gia pháp y thông qua nghiên cứu đã cho rằng chảy máu chân răng và ngạt thở không có mối quan hệ trực tiếp với nhau. Vì thế, hiện tượng này cũng giống như cái tên của nó, tràn đầy thần bí.

Nhưng là một bác sĩ pháp y thực tiễn, nhất định phải tìm ra tất cả những triệu chứng có khả năng hiện diện, cho dù là nhân tố mang tính quyết định hay chỉ là nhân tố tham khảo đối với phán đoán cuối cùng.

Đại Bảo lấy ra một chiếc kim nhổ xương, xuống tấn sẵn sàng, chuẩn bị nhổ răng.

Tôi đứng ở phía bên kia thi thể, từ từ sắp xếp lại ruột, dạ dày, rồi cầm dao giải phẫu rạch mở vách dạ dày.

Thức ăn chứa trong dạ dày từ từ hiện ra trước mắt.

"Đã xác định được thời gian tử vong." Tôi nói.

Tôi vừa dứt lời, đã "cách" một tiếng, Đại Bảo đứng đực ra tại chỗ.

"Sao thế?" Tôi hỏi.

"Ờ..." Đại Bảo lắp bắp, "kìm... kìm bị trượt. Răng... răng bay đi mất rồi."

"Răng bay mất rồi?" Tôi giục. "Anh đi tìm đi!"

Tuy hai mươi tư chiếc răng trong miệng xác chết đều có thể trở thành căn cứ phán đoán của chúng tôi, nhưng trừ phi thật cần thiết, còn thì chúng tôi sẽ không tùy tiện lấy đi hay đánh mất bất cứ bộ phận nào của thi thể. Đây có lẽ là một quy tắc bất thành văn, biểu thị sự tôn trọng của bác sĩ pháp y đối với nạn nhân.

Chúng tôi nhanh chóng tìm thấy chiếc răng bị rơi xuống đất. Dưới ánh mặt trời, phần chân răng có màu đỏ nhạt.

"Có nhiều căn cứ thế này, tôi nghĩ rằng chúng ta đã có thể đưa ra kết luận nguyên nhân tử vong là do bị bịt mũi miệng dẫn đến ngạt thở cơ học." Bác sĩ Giang hài lòng nói.

"Thời gian tử vong đã rõ." Tôi nói. "Hạt cơm trong dạ dày vẫn còn nguyên hình thù, dạ dày rất đầy, thức ăn trong dạ dày là cơm, mọc nhĩ, trứng, cà chua, chủ yếu là cơm. Thức ăn vừa vào đến tá tràng, vì vậy có thể phán đoán nạn nhân ăn bữa cuối cùng trước khi chết hai tiếng đồng hồ."

"Xin cậu đấy!" Lâm Đào nôn khan. "Cậu đừng có nhắc đến chữ cơm nữa được không?"

*

"Nạn nhân là Bào Quang Mẫn, nam, 11 tuổi, học sinh lớp 5 trường tiểu học huyện Dương Cung." Khi tổ chuyên án nhóm họp lần đầu, trước tiên sẽ do điều tra viên chính giới thiệu về tình hình điều tra sơ bộ. "Nạn nhân là con trai độc nhất trong nhà, bố mẹ bán tôm hùm trong chợ đêm, ở thuê tại một căn phòng nhỏ trong huyện. Ngày 9 tháng Tám, tức năm ngày trước, vào khoảng 1 rưỡi chiều, nhân lúc bố mẹ bận rửa tôm, cậu bé đã lên ra cửa sau trốn đi mất, không biết đi đâu."

"Trốn đi?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy!" Điều tra viên gật đầu xác nhận. "Hôm đó là chủ nhật, đáng ra cậu bé phải ở nhà làm bài tập. Bố mẹ cậu bé rất nghiêm khắc với việc học hành của con nên chúng tôi suy đoán nạn nhân đã trốn đi chơi. Chiều hôm đó, nạn nhân không về nhà. Bố mẹ nạn nhân ra chợ bán tôm, đến 10 giờ đêm mới về nhà, thấy con chưa về thì đi tìm khắp nơi nhưng không thấy đâu cả."

"Thế trước khi trốn đi, nạn nhân có gọi điện cho ai không?" Lâm Đào hỏi.

"Không. Đã kiểm tra toàn bộ các cuộc gọi, không có bất cứ hiện tượng khả nghi nào."

Phòng họp im lặng, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tôi. Tôi biết họ muốn tôi trình bày tình hình khám nghiệm tử thi. Tôi hắng giọng, nói: "Nạn nhân tử vong do ngạt thở cơ học, có lẽ đã bị bịt kín mũi miệng gây ngạt thở. Nạn nhân tử vong sau khi ăn bữa cuối cùng khoảng hai tiếng đồng hồ, thức ăn chủ yếu là cơm, mộc nhĩ, trứng và cà chua."

Điều tra viên gật đầu: "Hoàn toàn phù hợp với kết quả điều tra của chúng tôi. Nạn nhân ăn trưa vào lúc 12 giờ ngày mùng 9, bữa trưa có cơm, mộc nhĩ xào trứng và cà chua xào trứng."

"Nếu vậy thì có thể phán đoán thời gian tử vong là khoảng 2 giờ chiều mùng 9." Tôi nói. "Ngoài ra, chúng tôi cho rằng động cơ giết người của vụ án này là nhằm mục đích dâm ô, hoặc ít nhất là có một phần động cơ là dâm ô. Bởi vì hậu môn của nạn nhân có tổn thương rõ rệt."

Tôi vừa dứt lời, phòng họp bỗng trở nên ồn ào, mọi người đều ghé đầu rì rầm bàn tán.

Cao Bưu, tổ trưởng tổ chuyên án, phó giám đốc phụ trách mảng điều tra hình sự của Công an huyện Dương Cung lên tiếng: "Vậy thì hướng điều

tra của chúng ta liệu có lạc đường không? Hiện tại, chúng tôi đang triển khai công tác xung quanh một đối tượng tình nghi."

"Có đối tượng tình nghi rồi sao?" Tôi rất thích nghe thấy câu này. "Nhưng tôi đã nói, rất có thể đó chỉ là một trong những động cơ, chưa thể loại trừ hung thủ có thù oán với người nhà nạn nhân. Vậy nghi phạm là người thế nào?"

"Đối tượng tình nghi tên là Lý Lập," điều tra viên nói, "nam, 18 tuổi, hành nghề bán tôm hùm, từng tranh giành mối làm ăn với nhà họ Bào, đã có lần bị bố của Bào Quang Mẫn đánh."

"Vậy thì, tôi cảm thấy chưa thể loại trừ đối tượng này được." Tôi nói.

"Ồ?" Phó giám đốc Cao nói. "Thế anh có ý kiến gì, cứ trình bày xem sao. Nếu hợp lý, chúng tôi sẽ đi bắt người."

"Không có chứng cứ đầy đủ." Tôi nói. "Tôi chỉ cảm thấy độ tuổi rất phù hợp."

"Ý anh muốn nói là thanh thiếu niên gây án?"

Tôi gật đầu, nói: "Chủ yếu dựa trên hai phương diện. Thứ nhất, nạn nhân bị sát hại ở trong nhà hoặc ở nơi hẻo lánh. Một cậu bé 11 tuổi thì đã có ý thức cảnh giác tối thiểu, không dễ bị người lạ lừa gạt. Có thể lừa cậu bé đến nơi vắng vẻ thì hung thủ hoặc là người quen, hoặc là tuổi tác chênh lệch không nhiều, cùng là thanh thiếu niên. Trẻ con dễ tin tưởng người hơn mình vài tuổi, chứ nếu là người lớn thì lại khó lừa gạt trẻ con hơn."

"Có lý đấy." Phó giám đốc Cao gật gù. "Tâm lý học thanh thiếu niên hình như có nói đến điểm này."

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, chúng tôi phát hiện ra rất nhiều tổn thương kỳ quặc trên thi thể. Có những chỗ không thể dùng dao chặt được nhưng lại có

rất nhiều vết dao chém, có lẽ là muốn chặt xác; có chỗ lại dùng những biện pháp rất ấu trĩ để đốt xác, có lẽ là muốn thiêu hủy. Sử dụng nhiều cách để hủy xác, cách nào cũng rất ấu trĩ, người trưởng thành sẽ không bao giờ sử dụng những phương pháp khó tưởng tượng như vậy."

"Nhưng tôi lại nghĩ thanh thiếu niên chắc khó mà nghĩ ra được nhiều cách hủy xác như thế." Phó giám đốc Cao nói.

"Có mạng mà," Đại Bảo cắt ngang, "hai hôm trước tôi lên mạng còn thấy một trang web dạy rằng rắc vôi vào tử thi, sau đó dùng búa đập nát, cho vào bồn cầu giội nước. Đều là tự tưởng tượng cả, cực kỳ ấu trĩ."

"Về cách thức tiêu hủy xác chết," tôi nói, "cho dù có nói lên được độ tuổi của hung thủ hay không, nhưng chí ít cũng cho thấy được tâm lý và kinh nghiệm của hắn. Đây là một kẻ kinh nghiệm cực kỳ non nớt."

"Thế thì chúng tôi sẽ đi bắt người về thẩm tra xem sao." Phó giám đốc Cao nói.

*

Trong khi phía cảnh sát bắt người và thẩm vấn, tôi, Đại Bảo, Lâm Đào lên xe của Hàn Lượng, chuẩn bị đi quanh phố huyện một vòng. Không phải đi dạo chợ đêm Dương Cung, cũng không phải đi ăn tôm hùm. Chúng tôi muốn tìm hiểu mối liên hệ giữa địa điểm vứt xác nạn nhân và nhà của Bào Quang Mẫn.

Đôi khi, nhìn vào sơ đồ hiện trường sẽ không thể cảm nhận được phương hướng và khoảng cách tại hiện trường, đặc biệt là đối với những kẻ dốt toán như chúng tôi.

Nhà của Bào Quang Mẫn nằm ở khu dân cư đông đúc phía tây bắc phố huyện, nơi đây có nhiều quán ăn ven đường nhất, buổi tối rất nhộn nhịp. Bố mẹ Bào Quang Mẫn lựa chọn thuê nhà ở đây là rất sáng suốt. Từ nhà nạn

nhân đến con phố bán đồ ăn đêm đi bộ chỉ mất mười phút. Nhưng nhà cửa ở khu cư dân này phần lớn không hợp pháp, san sát dày đặc, lỡ chẳng may có hỏa hoạn thì xe cứu hỏa không thể vào được. Vì thế, ở đây cũng không có camera giám sát.

Từ nhà Bào Quang Mẫn trở ra, chúng tôi đi mất mười lăm phút mới ra được đường cái, lên xe của Hàn Lượng đến địa điểm vứt xác. Con đường này gần như chạy xéo góc với phố huyện. Nửa tiếng sau, chúng tôi mới đến được địa điểm vứt xác ở góc đông nam phố huyện. Đây cũng là một khu dân cư nhưng nhà cửa thưa thớt, mới 9 giờ tối đã vắng lặng như tờ.

Tôi gọi điện thoại cho điều tra viên, sau đó đưa điện thoại cho Hàn Lượng: "Để điều tra viên chỉ đường cho anh, tự dừng em muốn đến gần nhà nghi phạm Lý Lập xem sao."

Hàn Lượng được chúng tôi gọi là GPS sống, bởi vì thường xuyên đi công tác, thích xem bản đồ, hơn nữa cảm nhận phương hướng cực tốt, nên khắp toàn tỉnh không có chỗ nào anh ta không tìm được. Rất nhanh, anh đã lái xe đến nhà Lý Lập ở trung tâm phố huyện.

Ở tầng dưới nhà Lý Lập vẫn đỗ chiếc xe mô tô ba bánh, trên thùng xe là nồi niêu bếp lò, đây là đồ nghề làm ăn của Lý Lập. Tuy nhà ở trung tâm phố huyện nhưng ngày nào Lý Lập cũng đi xe đến phía tây bắc phố huyện để bán hàng, phải vượt qua một chặng đường khá xa.

Đèn trong nhà Lý Lập vẫn sáng, tôi thấy vài chùm sáng rọi qua rọi lại, chứng tỏ các kỹ thuật viên đã vào trong nhà, đang tiến hành khám xét.

Tôi đứng bên xe, ngẫm nghĩ một lát, bỗng đập mạnh vào đầu kêu lên: "Chết rồi, bắt nhầm người rồi!"

"Tại sao?" Đại Bảo hỏi. "Điều kiện rất phù hợp cơ mà?"

"Điều kiện cá nhân rất phù hợp, nhưng điều kiện địa lý không phù hợp." Lâm Đào có cùng suy nghĩ với tôi.

Chúng tôi lái xe quay trở lại tổ chuyên án, không ngoài dự đoán, mọi người trong phòng đều mặt mũi ỉu xìu.

"Có vẻ như không phải là cậu ta." Phó giám đốc Cao nói. "Sau khi thẩm tra đột xuất, cậu ta không có biểu hiện gì bất thường. Đã khám nhà, cũng không có bất cứ điểm nghi vấn nào. Đang kiểm chứng chứng cứ ngoại phạm của cậu ta."

"Có lẽ hung thủ không phải là cậu ấy đâu." Tôi nói. "Chúng ta đã quá chú trọng đến điều kiện nhận diện hung thủ, nhưng đã bỏ qua một điểm then chốt, đó là vấn đề thời gian tử vong. Theo suy đoán của tôi, nạn nhân đã ăn bữa cuối cùng trước khi chết khoảng hai tiếng đồng hồ. Nạn nhân ăn trưa vào 12 giờ ngày mùng 9, đến 1 giờ 30 phút mới ra khỏi nhà, tức là chỉ nửa tiếng sau, cậu bé đã tử vong. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Lý Lập không thể kịp mang Bào Quang Mẫn về nhà rồi sát hại cậu bé, cho dù đi xe mô tô cũng không kịp."

"Hay là Bào Quang Mẫn tự bắt xe đến gần nhà Lý Lập?" Phó giám đốc Cao hỏi. "Dù sao thì khoảng cách tuổi tác của họ không lớn, vả lại Bào Quang Mẫn cũng không biết Lý Lập có thù oán với bố mẹ mình."

"Không thể." Tôi nói. "Từ nhà Bào Quang Mẫn đi bộ ra đường cái đã mất khoảng mười lăm phút rồi."

"Hay là Lý Lập hành hung ở gần nhà Bào Quang Mẫn?"

"Cũng không thể." Tôi nói. "Nạn nhân tử vong vào đầu giờ chiều, khu vực đó rất đông người, chỉ có khả năng là bị sát hại trong nhà mới không bị phát hiện ra."

Phó giám đốc Cao trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi hiểu tâm trạng của phó giám đốc Cao. Một tia sáng mỏng manh vừa xuất hiện đã vụt tắt. Vụ án này mà gặp phải bế tắc sẽ rất đau đầu. Bởi vì hiện trường bị phá vỡ, xác chết thối rữa nghiêm trọng, chúng tôi chưa tìm được bất kỳ manh mối giá trị nào, thậm chí cũng chẳng có cách nào để sàng lọc nghi phạm.

Sau một hồi lâu im lặng, phó giám đốc Cao đứng dậy mở cửa phòng họp, nói: "Các anh đã vất vả cả ngày rồi, cứ về nghỉ đã, chúng tôi sẽ nghiên cứu về bước hành động tiếp theo."

Chúng tôi cũng biết lúc này dù có ở lại cũng chẳng thể giúp được điều gì nên đều đứng dậy ra về. Có lẽ đúng là tôi cần phải nghỉ ngơi, đặc biệt là cần một chút thời gian để bước ra khỏi nỗi khiếp đảm của ca khám bệnh hồi sáng sớm, ổn định lại tâm trạng rồi mới có thể xâu chuỗi tình hình toàn bộ vụ án, từ đó tìm ra con đường tắt để phá án. Nếu không, chỉ dựa vào chút ít manh mối vụn vặt hiện giờ, công tác điều tra sẽ không thể nào triển khai được.

"Anh cho rằng," trên đường quay về, Đại Bảo nói với tôi, "chúng ta hãy thử suy nghĩ đường ranh giới thối rữa trên cổ chân nạn nhân xem sao. Làm rõ được điểm này, không chừng sẽ có một số đột phá."

Đại Bảo có cùng suy nghĩ với tôi. Thực ra ngay từ lúc bước lên xe, tôi đã suy nghĩ về vấn đề này.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích (4)

Tắm xong, tôi nằm thẳng cẳng trên giường khách sạn. Lâm Đào biết nếu tôi quá mệt hoặc sợ hãi sẽ ngủ ngáy. Sáng nay tôi vừa đi khám, một người chưa bao giờ khám nam khoa như tôi chắc chắn sẽ vô cùng căng thẳng, lại thêm cả ngày làm việc vất vả, đi lại liên tục, hôm nay tôi vừa mệt rã rời vừa căng thẳng cao độ, kiểu gì cũng ngáy như sấm. Vì thế cậu ta liền kéo tay Đại Bảo bước ra khỏi phòng, nói với tôi: "Tối nay đừng có làm phiền tớ, tớ ngủ với Đại Bảo."

Lưng vừa chạm giường, cơn buồn ngủ đã ập đến, tôi còn chưa kịp suy nghĩ đến đường ranh giới thối rửa đã lơ dờ muốn ngủ.

Hàn Lượng nằm trên chiếc giường còn lại đột nhiên bật ra một câu trong bóng tối: "Em có nhớ trên đường đến đây, nhìn thấy xác con chó nhỏ nằm trên đường, em đã nói gì không?"

Câu nói đột ngột khiến tôi tỉnh táo hơn hẳn, bỗng thấy vô cùng cảm động, là tài xế của chúng tôi, Hàn Lượng cũng vất vả suốt cả một ngày nay, nhưng anh ấy cũng không hề rảnh rang, cũng vất óc suy nghĩ về tình hình vụ án.

"Hình như em nói, gặp mưa sẽ nhanh chóng biến thành xương trắng." Vừa dứt lời, một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu tôi. Tôi mừng rỡ bật dậy.

Hàn Lượng giật nảy mình, nói: "Anh chỉ nghĩ rằng, em nói khi thi thể gặp nước, mức độ thối rửa sẽ khác hẳn với lúc không dính nước, vậy thì đường ranh giới thối rửa của nạn nhân liệu có phải cũng như vậy không?"

"Đúng rồi, đúng rồi!" Tôi kêu lên. "Em yêu anh quá đi mất!"

Rồi chỉ mặc độc quần đùi, tôi chạy sang đập rầm rầm vào cửa phòng Lâm Đào, Đại Bảo. Trước ánh mắt trợn trừng kinh ngạc của Đại Bảo, tôi xông vào phòng, ngồi phịch xuống ghế nhìn Lâm Đào.

Lâm Đào rõ ràng đã bị tôi đánh thức khỏi giấc ngủ, cậu ta chống người ngồi dậy, kéo chăn che trước ngực hỏi: "Cậu làm cái quái gì thế?"

"Cuối cùng thì tớ đã hiểu tại sao lại xuất hiện đường ranh giới thối rữa trên thi thể rồi." Tôi nói. "Chúng ta đều biết, nếu tử thi bị ngâm trong nước sẽ phân hủy nhanh chóng hơn, phải không?"

Đại Bảo gật đầu, nói: "Điểm này chỉ có thể giải thích tại sao tử thi lại thối rữa nhanh chóng chứ không thể giải thích về sự hình thành của đường ranh giới thối rữa được."

Tôi nói: "Chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy một đường ranh giới thẳng tắp như vậy, bởi vì sự khác biệt về mức độ phân hủy sẽ diễn ra từ từ. Vậy tại sao đường ranh giới trên thi thể này lại thẳng tắp và rõ rệt đến thế?"

Tôi lên giọng ở cuối câu. Đại Bảo và Lâm Đào đồng loạt lắc đầu.

Tôi nói tiếp: "Bởi vì bề mặt của chất lỏng luôn là một đường thẳng. Thử nghĩ xem, nếu xác chết bị ngâm trong nước, nhưng một chân của nạn nhân lại nhô lên khỏi mặt nước, vậy thì mặt nước sẽ tạo thành một đường thẳng chạy ngang qua cổ chân."

"Nhưng dù là vậy thì mức độ phân hủy cũng không thể chênh lệch lớn đến thế được." Lâm Đào nói.

"Nếu là nước sạch, đương nhiên không thể, bởi vì chỉ ngâm trong nước thì không gây ảnh hưởng đến tốc độ phân hủy." Tôi nói. "Nhưng nếu là nước bẩn thì sao? Nước cực kỳ bẩn thì sao?"

"Ý em muốn nói, là ao tù, hoặc là hố phân?" Đại Bảo nói. "Ngoài ra anh muốn hỏi, tại sao nước bẩn lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ phân hủy?"

"Trực giác ban đầu của em đã đúng." Tôi đặc ý nói. "Phải kết hợp đường ranh giới với dòi. Lúc trước chúng ta đã nghi ngờ, tại sao trên thi thể lại có nhiều dòi đến thế, chúng ta chưa nhìn thấy thi thể nào nhiều dòi như thế bao giờ. Nguyên nhân chính là ở đây."

Tôi vớ lấy cốc nước trên bàn, chẳng cần biết là của ai, uống luôn một ngụm, nói tiếp: "Sở dĩ nước bẩn sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ phân hủy, đó là vì có dòi. Nếu nạn nhân bị chìm xuống hố phân, tất cả vị trí bị ngấm sẽ dính phải một lượng lớn trứng ruồi. Cho dù sau đó, thi thể của nạn nhân đã bị bọc kín trong nhiều lớp, nhưng số trứng ruồi đã bám vào thi thể sẽ nở ra, sinh sôi, khiến thi thể phân hủy nhanh chóng. Nhưng từ cổ chân trở xuống do không dính phải trứng ruồi, cũng không bị ngấm trong nước bẩn nên vẫn khô ráo, vì thế mức độ thối rữa có sự khác biệt rõ rệt."

Tôi nhìn Đại Bảo đang chờ đợi, cúi đầu ngẫm nghĩ một chốc rồi bổ sung: "Căn cứ then chốt nhất trong suy đoán của em chính là đường ranh giới thẳng tắp trên cơ thể nạn nhân. Chỉ có bề mặt của chất lỏng mới có thể hình thành được đường ranh giới thẳng băng như thế."

Vẻ phấn chấn bừng lên trên nét mặt của Lâm Đào và Đại Bảo, họ gật đầu lia lịa, tán đồng suy đoán của tôi.

"Em sẽ lập tức gọi điện thoại, bảo họ bảo vệ những hố phân hoặc ao tù gần nơi nạn nhân ở." Tôi nói. "Nạn nhân tử vong sau khi ra khỏi nhà nửa tiếng đồng hồ, vậy thì chắc chắn là bị sát hại ở gần nhà."

"Anh đồng ý." Đại Bảo nói. "Chúng ta thường nói xa vút gần chôn. Căn cứ vào địa điểm vút xác, có thể suy đoán nhà của hung thủ cách địa điểm vút xác rất xa. Và nhà nạn nhân cũng cách xa địa điểm vút xác."

"Còn nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là ngủ." Lâm Đào lại nằm xuống giường, trùm chăn kín mặt. "Điều hòa ở đây lạnh quá."

*

Sáng hôm sau, trong phòng họp tổ chuyên án, một tấm bản đồ hiện trường được trải rộng trên mặt bàn. Không phải là hiện trường vút xác, mà là bản đồ hiện trường quanh nhà nạn nhân. Giống như những gì đã thấy khi chúng tôi khảo sát thực địa, những ngõ nhỏ ngoằn ngoèo phức tạp và những căn nhà nhỏ nằm dày đặc trên tấm bản đồ.

"Bây giờ, điều kiện sinh hoạt của cư dân đã được cải thiện." Điều tra viên nói. "Sau khi nhận được điện thoại của anh, chúng tôi đã đến hiện trường tìm kiếm rất kỹ, nhưng không thể tìm ra một nhà vệ sinh công cộng, một hố phân hay một ao tù nào cả. Nhà ai cũng có nhà vệ sinh tự hoại trong nhà."

"Không có?" Tôi bỗng như rơi hẫng xuống đáy vực. Tôi cứ nghĩ sáng ra sẽ nhận được tin tốt lành, dù không phải đã bắt được hung thủ thì cũng phát hiện ra vài hố phân, khoanh vùng được phạm vi cư trú của hung thủ.

Đáng tiếc, hy vọng đã tan vỡ.

Tôi gắng trấn tĩnh lại, đưa ngón tay vạch theo những con đường nhỏ trên bản đồ, bắt đầu lần dò. Rất nhanh, tôi đã phát hiện ra một khu vực bị che khuất.

"Chỗ này là thế nào?" Tôi chỉ vào đó hỏi.

Đây là một góc của khu dân cư, là nơi giao cắt với đường cái, trên bản đồ là một khoảng trắng.

"Trước đây, chỗ này là trại nuôi lợn." Điều tra viên nói. "Chúng tôi không đi vào đó, nhưng đã hỏi han người dân, ở đó không có nhà vệ sinh

công cộng, cũng không có ao hồ."

"Có nhất định cứ phải là nhà vệ sinh hay hố phân không?" Hàn Lượng đứng trong góc phòng họp chột lên tiếng.

"Không!" Tôi nói. "Một nơi có chất lỏng, rất bẩn thì không nhất định là hố phân, nhưng ngoài hố phân và ao tù, em không nghĩ ra được thứ gì khác."

"Theo tôi biết," Hàn Lượng bắt đầu phát huy vốn kiến thức phong phú của mình, "những chỗ nuôi lợn đều có bể khí biogas, cũng gần giống với hố phân đấy."

"Bể khí biogas?" Tôi ngạc nhiên. "Lần đầu tiên em nghe nói đến thứ này đấy. Chúng ta đến đó xem thử."

*

Do bác sĩ Giang rất quen thuộc với khu vực này nên chúng tôi quyết định lên xe khám nghiệm hiện trường của bác sĩ Giang để đi đến địa điểm nghi vấn. Trên đường đi, Hàn Lượng giới thiệu với chúng tôi về hình thù và tác dụng của bể khí biogas.

Nơi này cỏ dại um tùm, nhưng thấp thoáng có vài vệt bánh xe khiến Lâm Đào chú ý.

"Vết bánh xe trông khá mới." Lâm Đào vừa nói vừa chụp ảnh lách tách.

Tôi và bác sĩ Giang bước vào khu chuồng lợn, một cái bể lớn chột hiện ra trước mặt chúng tôi. Nếu không quan sát kỹ thì không thể nào nhận ra được đây là một cái bể. Trong bể cỏ dại mọc lút, che lấp hoàn toàn nước bẩn bên trong. Tôi ném một hòn đá xuống bể, nghe "tôm" một tiếng, ruồi nhặng bay ra vù vù.

"Nơi này rất khả nghi." Tôi kết luận.

"Sao mọi người lại không chú ý đến vết bánh xe nhỉ?" Chúng tôi không để ý đến phát hiện của Lâm Đào khiến anh chàng rất bất mãn. "Thế mọi người không nghĩ hung thủ giết người ở gần đây, sau đó làm thế nào để vứt xác cách đây mấy chục cây số à? Lại không để hệ thống camera giám sát phát hiện ra?"

"Phải rồi!" Đúng là tôi chưa nghĩ đến vấn đề này, tôi vỗ đầu kêu lên.

Đại Bảo nói: "Chỉ có cách dùng xe ô tô. Nhưng nếu hung thủ là một người vị thành niên mới mười mấy tuổi thì có lái xe được không?"

"Không!" Tôi lắc đầu. "Giết người và vứt xác không chắc đã là cùng một người. Anh thử nghĩ xem, nếu hung thủ mới mười mấy tuổi thì chắc chắn phải sống cùng bố mẹ. Nếu bố mẹ biết con giết người, không chừng sẽ giúp con xử lý xác chết. Đừng quên, theo như phán đoán của chúng ta thì hung thủ sẽ có lẽ là con trai, lý do hành hung là để xâm hại tình dục. Nhưng thứ dùng để buộc miệng túi lại là một chiếc khăn lụa của phụ nữ!"

Ngồi trên xe khám nghiệm quay về, mọi người đều im lặng, nhưng trong lòng tràn đầy hưng phấn. Phạm vi điều tra đã được thu hẹp, vụ án đã có khả năng được phá án nhanh chóng. Điểm mấu chốt nhất là chúng tôi đã có những vết bánh xe, đó sẽ là căn cứ hữu hiệu nhất để sàng lọc nghi phạm.

Nhưng làm thế nào mới có thể tìm ra đường tắt để mau chóng phát giác ra nghi phạm trong khu dân cư dày đặc này đây? Có lẽ mọi người cũng đang vắt óc suy nghĩ về vấn đề này.

Trong im lặng, từ dãy ghế phía sau xe khám nghiệm bỗng run lên một tiếng.

Đại Bảo tiện tay với lấy túi vật chứng, trong túi đựng một chiếc điện thoại di động, là điện thoại của Bào Quang Mẫn đã tìm được tại hiện

trường.

"Tại sao điện thoại lại ở đây?" Đại Bảo hỏi.

"Ồ!" Bác sĩ Giang vẫn tập trung lái xe, không quay đầu lại. "Kiểm tra sơ bộ không có dấu vết gì nên vẫn để nguyên trên xe khám nghiệm, chưa kịp cất vào phòng bảo quản vật chứng."

"Lạ nhỉ, điện thoại không có tín hiệu 3G hay GPS mà lại nhận được tin nhắn Wechat." Đại Bảo rất am hiểu các sản phẩm điện tử, "Wechat thì nhất định phải có mạng."

Rồi Đại Bảo bỗng kêu toáng lên: "Quay lại! Quay lại mau lên! Vòng xe lại ngay! Vòng xe lại ngay!"

Bác sĩ Giang ngơ ngác không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, thấy Đại Bảo giục cuống giục quýt thì cũng phải quay đầu, chậm chậm lái xe vòng lại.

Bỗng nhiên, chỗ ngồi của Đại Bảo xóc nảy lên khiến đầu anh ta cột mạnh vào nóc xe.

"Nhẹ thôi, nhẹ thôi chứ!" Bác sĩ Giang xót xa kêu lên. "Xe này sở Công an tỉnh cấp cho chúng tôi, chúng tôi nâng như nâng trứng đấy."

Đại Bảo nói: "Xem này! Ở đây có thể kết nối được tín hiệu wifi!"

Đại Bảo đeo găng tay, cầm lấy điện thoại, mở danh sách mạng wifi ra xem rồi nói: "Ha ha! Đây chính là tín hiệu của thiết bị định tuyến gia đình cần có mật khẩu!"

"Vậy thì nói lên điều gì?" Bác sĩ Giang rối tinh rối mù trước một lô những thuật ngữ điện tử viễn thông.

"Chúng tôi điện thoại của nạn nhân trước đây đã từng đăng nhập mật khẩu wifi ở đây, vì thế khi chúng ta đi qua đây, điện thoại di động đã tự kết nối với mạng wifi đó. Anh xem, điện thoại di động của chúng ta đâu có kết nối được?" Đại Bảo hào hứng nói. "Hay nói một cách đơn giản, nạn nhân đã từng dùng điện thoại để kết nối mạng với một nhà nào đó ở gần đây."

Gần đây có bể khí biogas, điện thoại di động lại có thể kết nối mạng. Chúng tôi đoán chắc, hiện trường giết người chính là ở đây.

Tôi và Đại Bảo cầm điện thoại di động từ từ đi theo lề đường cho đến khi tìm ra chỗ có tín hiệu mạnh nhất. Đây là một khu tập thể nhỏ hai tầng, có một chiếc minibus đỗ bên dưới.

"Đúng là đi mòn giày sắt không tìm thấy, chẳng chút gian nan lại đến tay!" Lâm Đào hết nhìn vết bánh xe trong máy ảnh lại nhìn hoa văn trên bánh xe minibus, rồi mừng rỡ reo lên.

*

Vụ án đã được phá bằng những trùng hợp ngẫu nhiên như vậy đấy.

Hung thủ là một thiếu niên 16 tuổi, tên là Cố Phong.

Cố Phong không phải là người đồng tính, nhưng lại đang ở độ tuổi tràn đầy tò mò về giới tính. Đó là một thiếu niên nhút nhát sống khép kín, cực kỳ hướng nội, cứ nhìn thấy con gái là đỏ bừng mặt, chẳng bao giờ dám trò chuyện với các bạn nữ.

Cố Phong lớn lên trong một gia đình đơn thân, mẹ kinh doanh cửa hàng quần áo thời trang, quá bận rộn nên gần như không có thời gian để nhìn đến cậu con trai. Thậm chí ngày ba bữa cơm đều phải ăn hàng. Cố Phong học rất giỏi, nhưng sau giờ học, ở nhà một mình, cậu ta lại lúi nhúi những đĩa phim sex giấu ở tầng dưới cùng giá sách ra, lén lút xem trên máy tính.

Sự kích thích của hình ảnh, âm thanh khiến Cố Phong đánh mất khả năng kiềm chế, cho đến khi thủ dâm cũng không còn thỏa mãn được bản thân.

Nhưng hể nhìn thấy con gái là chân tay cậu ta lại run rẩy, tán gái đối với cậu ta là một việc quá đổi xa vời.

Cho đến khi cậu ta xem được một đoạn phim về người đồng tính nam.

"Lừa một thằng nhóc thử xem thế nào." Cậu ta tự nhủ.

Chiều ngày 9 tháng Tám, Cố Phong một mình đứng trên ban công ngắm nghía những cô gái đẹp đi qua, bỗng nhìn thấy Bào Quang Mẫn cầm điện thoại di động đang tung tăng chạy lại.

"Thằng nhóc này trắng trẻo sạch sẽ y như con gái." Cố Phong lại liên tưởng đến những cảnh tượng trong đĩa phim đen nên tiện tay quăng cái mặc áo xuống dưới nhà.

"Em ơi, nhặt giúp anh cái mặc áo được không?" Cố Phong đứng trên ban công gọi với xuống. "Anh đang bị đau chân, không đi xuống được."

Bào Quang Mẫn luôn được bố mẹ và thầy cô dạy phải biết giúp đỡ người khác nên cậu bé vui vẻ nhặt lấy cái mặc áo rồi chạy theo cầu thang lên tầng hai.

Cố Phong kéo Bào Quang Mẫn lại nói: "Này em, vào nhà anh chơi, anh sẽ tải game mới vào điện thoại cho em."

Bào Quang Mẫn thấy Cố Phong hiền lành thân thiện liền ngồi luôn xuống ghế sofa trong nhà Cố Phong, kết nối wifi để tải game xuống điện thoại.

Lúc đó, Cố Phong bật ti vi đối diện với ghế sofa, mở cảnh quan hệ đồng tính nam trong đĩa phim sex rồi dụ dỗ: "Này cậu em, có muốn thử không?"

Bào Quang Mẫn mới 11 tuổi, hoàn toàn mù tịt về tình dục, nhưng đến khi thấy hậu môn đau rát thì bắt đầu la hét ầm ĩ.

Sợ bị hàng xóm dưới nhà phát hiện ra, Cố Phong vội bịt chặt miệng Bào Quang Mẫn lại, ấn mạnh cậu bé xuống ghế sofa, cho đến khi tim Bào Quang Mẫn ngừng đập.

Nhận ra mình đã giết người, Cố Phong vô cùng sợ hãi, không biết phải làm thế nào, liền run rẩy bật máy vi tính, tìm kiếm phương pháp xử lý xác chết trên mạng, nhưng dùng cách nào cũng thất bại. Thế là đợi đến tối, cậu ta mang tử thi ném xuống bể khí biogas của khu chuồng lợn bỏ hoang gần nhà.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Cố Phong mới đi lấy hàng về, thấy gần nhà có mấy cảnh sát đang tìm kiếm một bé trai bị mất tích. Về đến nhà, thấy con trai tâm trạng hoảng loạn, liền dự cảm đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Sau khi gắng hỏi rõ đầu đuôi, mẹ Cố Phong cho rằng thi thể không được che đậy, cứ vứt ngay ở gần nhà thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mẹ nào mà chẳng thương con, vì muốn giấu giếm cho con mình nên đến nửa khuya mồng 10, mẹ Cố Phong kéo thi thể đã bắt đầu thối rữa từ trong bể khí biogas lên, bọc lại kỹ lưỡng rồi đưa lên xe minibus chở đến tận phía đông phố huyện.

Cố Phong bị khởi tố vì tội cố ý giết người, nhưng vì chưa đủ 18 tuổi nên không bị xử tử hình. Mẹ Cố Phong cũng bị bắt giữ vì có hành vi bao che tội phạm, giao cho viện kiểm sát.

"Chỉ vì băng đĩa sex mà hủy hoại mất hai gia đình." Tôi than thở.

"Tại sao có những người xem phim sex suốt ngày mà chẳng bao giờ giết người, trong khi có những người vừa xem phim sex đã cường hiếp giết người ngay được?" Đại Bảo thắc mắc.

"Không biết!" Lâm Đào thấy Đại Bảo có ý biện hộ cho phim sex thì vội né ngay. "Dù sao thì em cũng chẳng bao giờ xem mấy thứ ấy."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (1)

Tình cảm, diện mạo hay dục vọng, tất cả đều biến đổi khôn lường.

Henri Bergson

Chỗ nào type sai chính tả, thiếu dấu,... nhắc J dùm nhé TwT

Năm nay đúng là một năm đầy sóng gió. Những vụ án khó nhằn cứ nối gót nhau xuất hiện, các đồng nghiệp trong phòng Pháp y chạy hiện trường triền miên, văn phòng cả ngày đóng cửa, thậm chí có người dân còn tố cáo lên ban Kỷ luật là phòng Pháp y không chịu làm việc. Các vụ phúc tra kết quả giám định thương tật cứ ngâm mãi chưa chịu xử lý.

Mười phút trước đây, chúng tôi nhận được điện thoại của Công an thành phố Tân Nguyên, nói rằng vừa phát hiện một thi thể ngoài đồng hoang, nguyên nhân tử vong, tính chất vụ án, lai lịch thi thể, phương hướng điều tra đều chưa rõ.

Vào mùa hè, chúng tôi đã quá quen với mùi xác thối rữa. Trong môi trường nóng nực, oi bức thế này, xác chết lộ thiên chỉ cần ba ngày là đã thối rữa đến trương phềnh. Pháp y không sợ xác chết trương, chỉ sợ phân hủy nghiêm trọng sẽ mất đi manh mối và chứng cứ. Vẫn may lúc này đã sang đầu tháng Chín, mùa thu vàng đang đến mang theo bầu không khí mát mẻ, nhiệt độ cũng hạ xuống nhiều, tốc độ thối rữa chậm lại, môi trường làm việc được cải thiện, mức độ khó khăn của các vụ án cũng giảm bớt. Nghe nói vụ án ở thành phố Tân Nguyên không phải là xác chết thối rữa, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

"May mà tớ tên là Tần Minh đấy, nếu tớ tên là Tần Bất Minh thì kiểu gì cũng phải bỏ nghề vì không phá nổi án!" Sau khi đọc xong thư mời, tôi nói đùa một câu nhạt thếch. Lâm Đào và Đại Bảo đang cầm cúi sắp xếp đồ nghề, chẳng thèm đếm xỉa đến tôi.

Người trong phòng Pháp y cứ gặp phải vụ án là tuyển thượng thận lại tiết ra lượng Adrenaline tăng vọt, chỉ trong vòng mười phút đã hoàn thành một loạt các thao tác như xin lãnh đạo phê duyệt, điều xe, chuẩn bị hòm dụng cụ khám nghiệm, thu dọn dụng cụ vệ sinh cá nhân và hành lý. Khi tài xế còn đang thu dọn hành lý công tác, chúng tôi đã đứng đợi sẵn sàng trước cổng sở.

"Ồ, có thông báo này!" Đại Bảo tiến lại gần bảng thông báo của sở, nheo mắt đọc.

*

Có một tờ công văn dán trên bảng thông báo trước cổng sở. Thông thường phải có sự việc quan trọng thì công văn mới được dán ở đây.

"Thông báo gì vậy?" Tôi vừa hí hoáy gõ một tin nhắn Wechat "Có vụ án, đi công tác", vừa bước đến bên Đại Bảo hỏi.

"Hình như sắp được tăng lương thì phải." Đại Bảo hờ hững đáp.

"Cái gì? Thật là một việc trọng đại!" Tôi giơ cao điện thoại reo lên. Công tác bao nhiêu năm nay, đã quen với con số tội nghiệp, đơn điệu, nhất thành bất biến trong bảng lương hàng tháng nên câu nói của Đại Bảo đã thấp lên trong lòng tôi vô số ước mơ và hy vọng.

Trên công văn viết: "Thông báo về việc nghiêm túc chấp hành quy định về trang phục của cảnh sát nhân dân. Yêu cầu các đồng chí cảnh sát trong sở Công an tỉnh bắt buộc phải mặc cảnh phục trong giờ làm việc, bộ

phận cảnh vụ căn cứ theo nhu cầu của cảnh sát, hằng năm cấp phát khoản chi phí cảnh phục vài trăm tệ cho các cảnh sát trong sở."

"Thế này mà bảo là tăng lương à? Là đeo vòng kim cô thì có!" Thời còn đại học, tôi luôn ước ao được khoác lên người bộ cảnh phục, nhưng bây giờ, mặc đồng phục cảnh sát mãi rồi, nhiều khi cảm thấy thật bất tiện.

"Một năm được vài trăm đồng tiền đồng phục thì chẳng cần phải mua quần áo nữa, tiết kiệm được một khoản, cũng coi như tăng lương còn gì." Đại Bảo hí hửng nói. Trái ngược với tôi, Đại Bảo rất thích mặc cảnh phục, bởi vì anh ấy sợ nhất là bước vào trung tâm thương mại hay đi dạo phố.

Niềm hy vọng bỗng chốc vỡ tan tành, tôi hậm hực trèo lên chiếc xe cảnh sát Hàn Lượng vừa lái đến.

"Đã có chế độ thì phải chấp hành, không thì sẽ bị trừ điểm đánh giá thành tích đấy." Hàn Lượng nhắc nhở.

Thành phố Bân Nguyên nằm ở phía bắc tỉnh tôi, là một vùng đồng bằng bao la rộng lớn. Tuy dân số đông đúc nhưng nhìn chung trị an tương đối ổn định, số vụ án mạng hàng năm không nhiều lắm, vụ án nghiêm trọng lại càng ít. Làm pháp y trong một thành phố thế này, có cái hay nhưng cũng có cái dở. Hay là ở chỗ ít việc, nhàn nhã, không phải bận rộn tối tăm mặt mũi giống như pháp y ở những nơi có nhiều vụ án. Nhưng dở một cái là ít tiếp xúc với án mạng nên kinh nghiệm tích lũy chậm chạp, nếu không thường xuyên vào diễn đàn pháp y trau dồi kinh nghiệm, trình độ nghiệp vụ sẽ khó tiến bộ, và cũng không đủ tự tin. Vì thế, khi xuất hiện những vụ án khó khăn, để phòng ngừa sơ suất, họ đã cầu viện chúng tôi.

Hiện trường nằm bên ngoài một thôn nhỏ phía tây thành phố Bân Nguyên, trên một cánh đồng rộng lớn.

Khi xe của chúng tôi còn vài cây số nữa mới đến hiện trường phát hiện ra án mạng, từ xa đã nhìn thấy một vạt hoa lau rạp rờn trong gió, và một

vòng vây cảnh giới màu xanh vây quanh bãi cỏ lau. Có một điều lạ là tuy hiện trường nằm ở ngoài đồng nhưng lại không có nhiều người kéo đến xem.

Chúng tôi dừng xe bên đường quốc lộ, đã có cảnh sát đứng canh gác. Có lẽ xung quanh đây ít người qua lại nên vòng vây cảnh giới kéo tận đến bên lề đường.

"Tại sao phải kéo dây cảnh giới ra xa hiện trường thế?" Đại Bảo nhìn thấy bóng cảnh sát thấp thoáng trong bãi cỏ lau cách đó cả cây số.

"Anh đừng hỏi nữa, kéo xa thế này chắc chắn là có lý do của họ." Tôi vừa nói vừa mang bao bọc giày và mặc trang phục khám nghiệm. Sau đó, chúng tôi tiến về phía xe cảnh sát đang đỗ, vừa rẽ lau, vừa chân thấp chân cao lội bùn đến bên hồ nước cạnh bãi cỏ lau.

Người đến xem rất ít, có lẽ vì nơi đây là một bãi tha ma. Hay nói đúng hơn, đây không phải là một nghĩa địa đúng nghĩa, mà là một bãi đất hoang. Giữa bãi đất hoang là một hồ nước không lớn lắm, nghe nói nối thông với con sông nhỏ chảy ngang qua thành phố. Quanh hồ, cỏ lau mọc cao ngang đầu người. Bãi cỏ lau kéo dài ngút mắt, trong vòng vài cây số vuông quanh đây không có lấy một nếp nhà. Do khu vực này quá hẻo lánh, rất ít người qua lại, cũng không ai muốn khai khẩn nên lâu dần mới thành ra hoang phế. Nhiều người dân bèn mang người thân đến mai táng ở đây. Những nấm mộ không tập trung một chỗ, khi chúng tôi đi từ đường quốc lộ tới hiện trường, cứ vài trăm mét lại nhìn thấy một mô đất trông như nấm mộ, có mộ dựng bia, có mộ thì không.

Bên cạnh hồ nước chính là hiện trường phát hiện ra án mạng.

Bác sĩ Đào của thành phố Tân Nguyên bước tới, bắt tay tôi, giới thiệu sơ qua tình hình vụ án.

Người báo án là hai học sinh cấp ba đang yêu nhau. Tối hôm qua, hai cô cậu hẹn nhau đi hát ở một quán karaoke trong thành phố, đến tận 2 giờ sáng. Giờ đó trường đã đóng cổng, nên phải đợi đến sáng hôm nay mới về ký túc xá được. Thế là họ đi bộ theo con đường cái quay về, vừa đi vừa trò chuyện, một lúc thì đến bãi lau.

Trước nửa đêm qua, thành phố Tân Nguyên có mưa, tuy sau đó trời quang đãng trở lại nhưng trong bãi lau toàn bùn nhão nhoét. Sau khi bước vào bãi lau, cô bé sợ lắm bấn đôi giày thể thao mới mua nên đề nghị ngồi ở một mô đất cao ở rìa bãi lau phía gần đường quốc lộ để tâm sự, không đi vào bên trong nữa.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, bỗng nghe thấy trong bãi lau có tiếng ào ào. Dưới ánh trăng sáng tỏ, họ lơ mơ nhìn thấy có bóng người, hay nói chính xác hơn thì không phải là bóng người mà là bóng ma. Theo như lời mô tả của hai cô cậu, cái bóng trong bãi lau cao lớn lạ lùng, lại không thấy đầu không thấy cổ, di chuyển chậm chậm, đến khi cách họ khoảng năm trăm mét, có lẽ là nghe thấy tiếng họ nói chuyện nên mới dừng khựng lại. Đúng lúc đó, họ cũng phát hiện ra bóng ma. Hai bên cùng bất động. Một lát sau, bóng ma đột nhiên lao vụt vào trong bãi lau, còn hai cô cậu học sinh sợ đến mất vía, ù té chạy lên đường quốc lộ.

Hai người cứ thế chạy như ma đuổi rồi tìm đại một nhà trọ ở tạm. Sau khi bàn bạc rất lâu, đến 5 giờ sáng họ đã gọi điện cho 110.

*

Cảnh sát nhận được điện thoại liền nhanh chóng tìm đến hiện trường, nhưng thấy bãi lau quá rộng, rất khó phân biệt phương hướng nên đã mời đội cảnh sát hình sự và đội kỹ thuật đến chi viện. Sau khi tiến vào bãi lau không lâu, nhân viên kỹ thuật đã tìm thấy một hàng dấu chân, bèn lần theo đó, nhanh chóng tìm thấy một người nằm ngửa trong hồ nước.

Phần đầu người này gác ở trên bờ, mặt đầy máu, từ ngực trở xuống bị ngâm trong nước lạnh. Nhân viên kỹ thuật tiến lại, định kéo thi thể lên bờ, nhưng qua lớp gang tay, cảm thấy người nạn nhân vẫn ấm. Sờ động mạch cổ, hình như vẫn thấy mạch đập yếu ớt.

"Nạn nhân còn sống à?" Đại Bảo ngạc nhiên hỏi. "Vậy chúng ta đến đây làm gì?"

Bác sĩ Đào nói: "Anh cứ từ từ nghe tôi kể đã. Sau đó, cảnh sát mau chóng đưa người bị thương đến bên đường, gọi 120 rồi chuyển nạn nhân lên xe cảnh sát chở ngay đến bệnh viện, gặp được xe cấp cứu 120 ở dọc đường. Bác sĩ thấy hơi thở của nạn nhân chỉ còn thoi thóp nên đã cấp cứu ngay trên đường, nhưng không hiệu quả cho lắm. Sau khi đến bệnh viện, do thấy trên trán nạn nhân có vết thương nên lập tức chụp CT cắt lớp. Nguyên nhân chủ yếu khiến nạn nhân hôn mê chính là ở đây. Xương sọ của nạn nhân bị vỡ vụn, vỡ lõm xương, tổ chức não ở vị trí tương ứng cũng bị giập vỡ, xuất huyết trong hộp sọ."

"Bị người khác tấn công phải không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Đào lắc đầu, nói: "Không. Gãy xương ở trán, nhưng tổ chức não đối diện ở dưới xương chẩm cũng bị tổn thương, xuất huyết."

"Ồ!" Đại Bảo nói. "Anh đừng có dài dòng thế nữa, cứ nói luôn một câu cho xong. Vết thương đối diện lực rõ ràng như thế, chắc chắn là chấn thương sọ não do bị ngã. Thế thì quá đơn giản. Anh ta rảnh rồi nên vào bãi lau chơi, bị hai cô cậu học sinh dọa cho chết khiếp, bỏ chạy thực mạng, chẳng may trượt chân ngã đập đầu. Chấn thương sọ não thường phải một lúc lâu sau mới tử vong nên nạn nhân mới hôn mê nằm trong nước cho đến khi cảnh sát đến cứu. Thế là phục dựng hiện trường xong chứ có gì đâu! À mà không phải! Nếu là bị ngã thì gọi chúng ta đến đây làm gì?"

Tôi lờm Đại Bảo một cái rồi nói với bác sĩ Đào: "Giờ nạn nhân đã tử vong rồi phải không?"

Bác sĩ Đào gật đầu nói: "Bệnh viện đang chuẩn bị phẫu thuật mở hộp sọ, nhưng chưa kịp bắt đầu thì nạn nhân đã ngừng thở rồi."

"Vậy vấn đề kỹ thuật của các anh là gì?" Tôi hỏi.

"Thứ nhất, hiện tại chúng tôi vẫn chưa tìm ra được lai lịch thi thể." Bác sĩ Đào nói. "Thứ hai, khi chúng tôi khám nghiệm bên ngoài thi thể, thấy trên đầu nạn nhân có một số vết thương hình ngôi sao rất khó hiểu. Hiện tại, lãnh đạo cho rằng nguyên nhân tử vong là do tai nạn hoặc tự sát, nhưng nhìn từ góc độ pháp y, vết thương trên trán lại hơi khó giải thích."

"Tại sao lại khó giải thích?"

"Phía dưới da tại những vết thương hình ngôi sao có dạng túi nang." Bác sĩ Đào nói, "Thường thì vết thương dạng này được hình thành khi trán va đập với mặt đất cứng rắn và phải có góc độ dịch chuyển nhất định. Hay nói cách khác, vào thời khắc trán va đập với mặt đất, đã có sự dịch chuyển vị trí. Do bị xô dịch nên da bị trượt khỏi xương, xé rách tổ chức dưới da, hình thành nên túi nang nằm giữa da và xương sọ."

"Trượt chân ngã cũng thường xuất hiện túi nang mà!" Tôi nói.

"Nhưng nếu như có sự dịch chuyển vị trí thì trên mặt, đặc biệt là bên trong vết thương sẽ phải dính bùn." Bác sĩ Đào nói. "Hơn nữa, tôi cho rằng vết thương dạng ngôi sao rất khó hình thành trên nền bùn đất mềm."

Đại Bảo nói: "Không có vết bùn, có lẽ là do bác sĩ đã rửa sạch mặt cho nạn nhân. Hơn nữa, vết thương có thể được hình thành bởi vật cứng bên bờ hồ, đá chẳng hạn."

"Đúng là bác sĩ đã rửa mặt cho nạn nhân thật, nhưng vẫn chưa rửa sạch và khâu vết thương nên không có bùn trong vết thương là rất lạ." Bác sĩ Đào nói. "Bên bờ hồ có đá, nhưng không thấy có vết máu dính trên bờ."

"Không có vết máu, có hai khả năng. Thứ nhất, đúng là không có thật. Thứ hai, tại chúng ta vẫn chưa tìm ra." Tôi nói.

Bác sĩ Đào nói: "Đúng là như vậy, nhưng tôi sợ rằng đến bước tiếp theo sẽ có nhiều tranh cãi về tính chất của vụ án nên muốn mời các anh đến khám nghiệm trước, đưa ra kết luận trước, tôi mới thấy vững tâm."

Tôi khẽ mỉm cười, vỗ vai bác sĩ Đào, nói: "Cảm ơn sự tin tưởng của anh, chúng ta cùng cố gắng nhé!"

*

Bác sĩ Đào dẫn đường cho tôi, Đại Bảo và Lâm Đào đi quanh bãi lau một vòng. Mặt đất trong bãi lau về cơ bản đều là bùn đất mềm, trên đường có rất nhiều bảng đánh dấu vật chứng. Bảng đánh dấu vật chứng là một bảng nhỏ có đánh số, sau khi kỹ thuật viên phát hiện ra vật chứng, sẽ để lại một bảng thông tin bên cạnh vật chứng, viết rõ vị trí để thuận tiện khi chụp ảnh, đồng thời cũng là để nhắc nhở các cảnh sát ở hiện trường, nơi này có vật chứng, chú ý không được giẫm lên.

"Chúng tôi đã phát hiện ra mấy trăm dấu chân." Bác sĩ Đào nói. "Đều đã chụp ảnh lưu lại. Có những dấu chân đã bị tấp cảnh sát đầu tiên đến cứu người phá hủy mất, nhưng có những dấu chân vẫn khá rõ ràng. Hiện chúng tôi đang mở rộng phạm vi tìm kiếm để tìm ra tất cả những dấu chân có giá trị giám định."

"Đã đối chiếu chưa?" Lâm Đào hỏi.

Bác sĩ Đào lắc đầu, nói: "Nhân viên pháp chứng chỗ chúng tôi chỉ có vài người, đã huy động toàn bộ nhưng vẫn chưa có thời gian đối chiếu, chỉ

đơn thuần là phát hiện, chụp ảnh, đợi lúc quay về sẽ cùng nhau nghiên cứu đối chiếu sau."

"Nạn nhân nằm ở đây." Sau khi đi quanh một vòng, chúng tôi lại đi đến bên cạnh hồ nước, bác sĩ Đào chỉ vào một chỗ ven hồ nói. "Theo lời cảnh sát thuật lại, trên mặt nạn nhân đầm đìa những máu, nhưng khi chúng tôi nhìn thấy tử thi, máu trên mặt đã được bác sĩ rửa sạch. Chúng tôi đã làm xét nghiệm vết máu ở xung quanh vết lõm do đầu nạn nhân in xuống đất bùn nhưng không hề phát hiện ra sự tồn tại của vết máu."

Trên mặt bùn bên cạnh bờ hồ có một vết lõm giống hình đầu người, cho thấy nạn nhân đã nằm ở đây. Tôi đứng bên cạnh quan sát, dấu vết trên bùn rất lộn xộn, có thể nhận ra sự hoảng loạn của cảnh sát khi cấp cứu người bị nạn. Dấu vết xung quanh đã bị phá hoại hoàn toàn nên tôi chỉ tìm kiếm những thứ có thể hình thành nên vết thương như miêu tả của bác sĩ Đào.

Vật thể có thể gây ra vết thương hình ngôi sao có rất nhiều, bởi vì xung quanh hồ có rất nhiều đá cuội nên nếu nạn nhân ngã đập đầu vào đá, cơ thể bị xê dịch, hoàn toàn có thể hình thành vết thương trên đầu. Hơn nữa, tuy xung quanh đều là đất bùn, nhưng cũng có một số viên đá khá nhẵn và sạch sẽ, lại thêm bác sĩ đã rửa mặt cho nạn nhân, nên không thấy có bùn trong vết thương cũng là bình thường.

Nhưng trên tất cả những viên đá cuội đều không phát hiện ra vết máu, điều này đúng là rất khó giải thích thật.

"Hay là khi cấp cứu, có cảnh sát nào đã đá văng viên đá cuội dính máu xuống hồ nước mất rồi?" Tôi nghĩ ra một khả năng.

Bác sĩ Đào nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng không thể loại trừ khả năng này!"

"Tôi vẫn cảm thấy đây không phải là một vụ án mạng!" Lâm Đào nói.
"Khi các anh phát hiện ra nạn nhân, nạn nhân vẫn còn sống mà."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (2)

Hiện trường rất đơn giản, tôi để Lâm Đào ở lại tiếp tục khám nghiệm, đối chiếu và tìm kiếm, còn tôi, Đại Bảo và bác sĩ Đào lên xe đến nhà xác, tiến hành khám nghiệm sơ bộ tử thi.

Khi chúng tôi đến nhà xác, bệnh viện cũng vừa mới chở tử thi đến, nhân viên nhà xác đang chuyển tử thi từ trên xe xuống và làm bảng đeo tay cho tử thi.

Bác sĩ Đào bước lại nhiệt tình chào hỏi, mời thuốc lá các nhân viên nhà xác. Họ đưa thẳng tử thi vào trong phòng giải phẫu.

Vì thường xuyên gặp gỡ trong công việc nên nhân viên nhà xác và bác sĩ pháp y thường khá thân nhau. Nhân viên nhà xác ngưỡng mộ công việc hết sức đặc thù của bác sĩ pháp y, còn bác sĩ pháp y lại ngưỡng mộ mức lương của nhân viên nhà xác.

Thi thể là một người cao tuổi, nằm im lìm trên bàn giải phẫu, tuy trước đó đã được đưa vào bệnh viện nhưng mới chụp CT cắt lớp thì nạn nhân đã qua đời, nên ngoài thao tác cấp cứu và rửa sạch phần mặt, thi thể chưa hề được xử lý hay điều trị. Dù vậy, trên mặt tử thi vẫn còn dính chút máu khô chưa được rửa sạch hẳn. Trên ngực tử thi có băng dính của đầu nối máy điện tâm đồ, còn có tổn thương sau khi tử vong do máy tạo nhịp tim gây nên, trên cổ tay cũng có mấy vết kim nhỏ.

"Tôi đang băn khoăn, trông nạn nhân đâu có to cao, tại sao hai người báo án lại nói nhìn thấy một bóng người rất cao lớn?" Đại Bảo thắc mắc.

"Bình thường thôi mà." Bác sĩ Đào nói. "Chỗ đấy tối tăm như thế, có ảo giác về bóng người cũng là chuyện bình thường."

"Yêu cầu phía điều tra tìm hiểu xem vào lúc cấp cứu, khi mở tỉnh mạch nạn nhân, bác sĩ đã tiêm mấy mũi? Còn nữa, đã tiến hành tạo nhịp tim chưa?" Tôi nói.

Đối với bác sĩ pháp y, vết kim đâm trên tử thi là vô cùng quan trọng. Bây giờ tội phạm ngày càng thông minh, rất nhiều tội phạm chọn cách tiêm thuốc để giết người, tưởng rằng có thể vãi thừa che mắt thánh. Thực ra, phát hiện vết kim tiêm trên tử thi, đặc biệt là vết kim hình thành trước khi chết không có gì khó khăn, nhưng nếu nạn nhân đã từng được bệnh viện cấp cứu thì công việc này sẽ trở nên nan giải. Nếu có cả vết kim của hung thủ và của bác sĩ, bởi vì đều hình thành trước khi chết nên rất khó phán đoán, không biết vết kim nào là của ai. Bởi vậy, cần phải phối hợp chặt chẽ với bộ phận điều tra. Nếu kết quả điều tra cho thấy số lượng vết kim của bác sĩ ít hơn số vết kim trên thi thể, vụ án sẽ có điểm nghi vấn.

"Có năm mũi kim. Đã tiến hành tạo nhịp tim." Bác sĩ Đào nói. "Hiện nay, cảnh sát khu vực chỗ chúng tôi đều có ý thức bảo vệ chứng cứ nên đã hỏi rất rõ về chuyện này."

Bởi nạn nhân trong vụ án này là do cảnh sát khu vực đưa đến bệnh viện, vì thế ngoại trừ thiết bị giám sát cá nhân (1), cảnh sát luôn chú ý hỏi han kỹ lưỡng bác sĩ, y tá để nắm bắt toàn bộ quá trình cấp cứu.

(1) Một loại camera nhỏ được cài trên người cảnh sát để giám sát công tác, ghi lại tình trạng hiện trường.

"Đúng là có năm mũi kim thật, kiểu gì cũng không giống một vụ án mạng." Đại Bảo đếm xong số mũi kim, cầm kẹp cầm máu kẹp lấy phần da quanh vết thương trên trán nạn nhân nhắc lên.

"Vết thương có hình ngôi sao," tôi nói. "có thể do vật tày hình thù bằng phẳng gây ra, nhưng cũng có thể được hình thành do vật thể có bề mặt lồi hình ngôi sao."

Nói xong, tôi cầm đèn khám nghiệm chiếu vào bên trong vết thương. Bên trong vết thương chẳng chịt cầu nối tổ chức, do da trước trán rất mỏng nên có thể nhìn thấy xương sọ bên dưới. Màng xương hoàn chỉnh, không xuất hiện vết nứt do vật thể lồi gây ra.

"Vết thương có lẽ được hình thành do vật tày có hình dạng bằng phẳng." Tôi nói. "Ví dụ như đá cuội."

Bác sĩ Đào gật đầu, nói: "Xét về lý thuyết thì tôi rất đồng ý, nhưng tôi vẫn cảm thấy ít có khả năng cảnh sát lại đá trúng phóc hòn đá có vết máu xuống nước, thế thì trùng hợp quá."

Tôi không nói gì, tháo lớp găng tay thứ nhất, cầm lấy tấm phim CT chụp khi nạn nhân còn sống đang đặt trên bàn máy bên cạnh phòng giải phẫu xem xét.

Kể từ sau vụ bị thi thể sáp hóa ám mùi vào tay mất mấy ngày trời, lần nào giải phẫu, tôi cũng mang hai lớp găng tay cao su để đề phòng mùi xác thối tấn công. Sau khi đã quen, tôi thấy hai lớp găng tay chẳng gây ảnh hưởng gì tới các thao tác.

Trên tấm phim CT là từng hình ảnh xương chụp cắt lớp, không có tấm nào là bình thường. Sau khi đọc từng lớp một, có thể xác định xương sọ ở phần trán của nạn nhân đã bị vỡ vụn, do màng xương chưa rách và cũng chỉ là gãy xương đơn thuần, càng có thể khẳng định đây là tổn thương hình thành do va đập với vật tày có bề mặt bằng phẳng.

Đồng thời, phim CT cũng cho tôi biết, tổn thương ở đầu nạn nhân được hình thành bởi vận động giảm tốc, hay nói cách khác, phần đầu của nạn nhân bị tấn công đột ngột bởi vật tày trong lúc đang chuyển động nên

dừng khựng lại, hình thành vết gãy xương và tổn thương đội đối lực tại vị trí đối diện với chỗ xương gãy. Thông thường, tổn thương não ở mức độ này, nếu được chữa trị kịp thời vẫn có thể cứu sống. Nhưng nạn nhân lại một mình hôn mê bên bờ hồ khiến xuất huyết não nghiêm trọng dần, đến mức độ như trong phim CT thì đã vô phương cứu chữa.

"Đúng là trượt chân ngã dẫn đến tử vong." Đại Bảo tháo lớp găng tay bên ngoài, cầm lấy phim CT, đứng xem dưới ánh sáng rọi qua cửa sổ.

Tôi đeo lại găng tay, cầm cánh tay của nạn nhân lên xem: "Hai bên cánh tay của nạn nhân có một số dấu móng tay, cái này thì khó có khả năng tự gây ra phải không?"

Tôi vừa nói, vừa thử thực hiện trên cánh tay mình, xoay trở đủ các tư thế xem có thể hình thành dấu vết giống như trên cánh tay nạn nhân hay không.

"Đúng là không dễ." Bác sĩ Đào nói. "Nhưng khó mà khâu chuỗi điểm này với cái chết của nạn nhân được, cũng có thể là trước đó cãi vã xô xát với người nhà rồi bỏ đi, sau đó chẳng may trượt chân ngã chết."

"Nói cũng đúng." Tôi nói. "Về lai lịch thi thể, vẫn chưa có manh mối gì phải không?"

"Tôi nghĩ rằng có thể tìm ra được!" Bác sĩ Đào nói. "Lại đây, giúp tôi một tay."

Xoay lật tử thi mà không để những chất bẩn như vết máu bắn lên người là cả một nghệ thuật, nhưng đây cũng là bài học nhập môn của pháp y. Tôi và bác sĩ Đào cùng di chuyển tử thi đến bên mép bàn giải phẫu, sau đó lật sắp thi thể lại. Vì hiện tượng co cứng tử thi đã xuất hiện, thi thể cứng đờ nên cũng dễ lật hơn nhiều.

"Anh xem, đây là một đặc trưng đấy." Bác sĩ Đào chỉ vào một hình xăm trên thắt lưng của tử thi.

Thường thì vết xăm chính là một căn cứ quan trọng để tìm kiếm lai lịch thi thể, nhưng đôi khi cũng chẳng thể giúp được gì cho công tác tìm kiếm. Có điều, vết xăm trên thi thể này đã thắp lên trong tôi một hy vọng lớn lao.

Vết xăm là một con cua đang giơ càng cắp lấy một con rết.

"Đã nhìn thấy nhiều người xăm rết rồi, nhưng chưa thấy ai xăm cua cả." Đại Bảo nghệt mặt ra.

"Chắc nạn nhân họ Tạ hoặc họ Giải (2)." Bác sĩ Đào nói.

(2) Trong tiếng Hán, chữ "Tạ" và chữ "Giải" đều phát âm giống chữ cua.

"Dù sao thì một hình xăm đặc trưng thế này rất dễ khiến người khác chú ý, nên lai lịch thi thể hẳn sẽ được tìm ra dễ dàng." Tôi tràn đầy tự tin.

Nói xong, tôi lấy từ trong khay dụng cụ ra một cán dao phẫu thuật rồi lắp lưỡi dao vào.

"Anh định làm gì thế?" Bác sĩ Đào hỏi.

"Làm gì ư? Giải phẫu chứ còn gì nữa." Tôi ngơ ngác trước câu hỏi của bác sĩ Đào.

"Bây giờ chúng ta chưa thể giải phẫu được." Bác sĩ Đào nói.

"Tại sao kia?"

"Lai lịch thi thể vẫn chưa tìm ra, ý của lãnh đạo chúng tôi là phải tìm lai lịch thi thể trước đã, sau đó trưng cầu ý kiến của người nhà nạn nhân."

Bác sĩ Đào nói. "Nên trước hết phải tìm được nhân thân của nạn nhân rồi tính sau."

"Tại sao kia?" Lần đầu tiên tôi gặp phải tình cảnh như vậy. "Luật tố tụng hình sự đã quy định rõ, với những thi thể chưa rõ nguyên nhân tử vong, cơ quan công an có quyền quyết định giải phẫu kia mà. Chúng ta có quyền này. Nếu người nhà của nạn nhân không đồng ý giải phẫu thì không được giải phẫu, vậy lẽ hưng thủ là người nhà của nạn nhân thì sao?"

"Nhưng luật tố tụng hình sự cũng nói, bắt buộc phải thông báo cho người nhà nạn nhân đến hiện trường." Bác sĩ Đào tranh luận.

"Trong quy định về trình tự xử lý vụ án hình sự của cơ quan công an có nói, đối với trường hợp thông báo được, hoặc người nhà nạn nhân từ chối đến hiện trường, chỉ cần ghi chú rõ ràng là được!" Tôi rất tự tin với kiến thức pháp luật của mình.

Bác sĩ Đào ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Nhưng tất cả những điều này đều chỉ áp dụng cho vụ án hình sự. Hay nói cách khác, chúng ta phải tìm ra được dấu hiệu tồn tại hành vi phạm tội thì mới có được quyền này."

"Nhưng cần phải tìm ra nguyên nhân tử vong thì mới xác định được tính chất của vụ việc này chứ." Tôi nói.

"Điều tra và khám nghiệm hiện trường đều không hề có nghi vấn." Bác sĩ Đào nói. "Vì thế, để đề phòng sơ suất, lãnh đạo yêu cầu chúng ta phải đợi. Dù sao cũng không vội. Hay là đợi sau buổi họp chuyên án tối nay, tìm hiểu thêm một số tình hình cơ bản, sau đó hãy quyết định, anh thấy thế nào?"

Quả thực là nhiều khi cơ quan công an tự quyết định giải phẫu tử thi đã gây ra nhiều kiện cáo, nói rằng cơ quan công an cướp xác, phá hoại tử thi, không tôn trọng nhân quyền. Để tránh xảy ra hiện tượng này, lãnh đạo công an địa phương muốn kéo dài việc khám nghiệm tử thi cũng là điều dễ

hiếu. Hơn nữa, sau khi tử thi được làm lạnh, rất nhiều vết thương không rõ ràng sẽ nổi rõ trên da. Vì vậy, lúc này chưa vội khám nghiệm tử thi cũng là một hành động sáng suốt.

Tôi đồng ý với đề nghị của bác sĩ Đào, cởi bỏ trang phục giải phẫu, đến thành phố Tân Nguyên thuê phòng khách sạn tắm rửa, đợi kết quả điều tra và khám nghiệm tử bộ phận điều tra và phía Lâm Đào.

*

Đúng 7 giờ tối, bộ phận pháp y tập hợp tại phòng họp chuyên án tại trụ sở Công an thành phố Tân Nguyên. Nhóm điều tra viên và nhóm khám nghiệm dấu vết do Lâm Đào dẫn đầu cũng lục tục kéo đến phòng họp.

Tôi quan sát sắc mặt của từng người, trông có vẻ rất nhẹ nhõm, xem ra công việc của họ tiến triển thuận lợi.

Điều tra viên chính thấy mọi người đều đã yên vị, liền vội vã mở đầu bằng chất giọng địa phương đặc sệt: "Thưa giám đốc Triệu và các vị chuyên gia, tôi xin được trình bày trước."

Giám đốc Triệu Quan Cường gật đầu.

Điều tra viên nói: "Vào lúc 1 giờ chiều, chúng tôi đã nắm bắt được thông tin về nạn nhân, đồng thời cũng lấy được mẫu xét nghiệm ADN trong nhà của đối tượng nghi ngờ là nạn nhân. Vừa nãy phòng ADN đã báo tin, nạn nhân đúng là cư dân của thành phố này, tên là Tạ Cần Công."

"Tạ Cần Công." Bác sĩ Đào lẩm bẩm: "Cua cặp rết (3), rất trùng hợp với hình xăm trên cơ thể."

(3) Trong tiếng Hán, "Tạ Cần Công" đồng âm với cua cặp rết.

Điều tra viên gật đầu, nói tiếp: "Nạn nhân Tạ Cần Công, 53 tuổi, kinh doanh một lò gạch quy mô nhỏ, làm ăn cũng tạm được, một năm kiếm khoảng trăm nghìn nhân dân tệ. Nhưng ông ta không vợ không con, người dân quanh đó đoán già đoán non rằng tại ông ta mắc bệnh tâm thần gián đoạn hoặc bị rối loạn cảm xúc lưỡng cực (4), không ai muốn lấy."

(4) Một chứng bệnh rối loạn tâm thần dẫn đến cảm xúc biến đổi không ổn định, khiến người bệnh chuyển từ cảm xúc hưng phấn (hưng cảm) sang cảm xúc ức chế (trầm cảm). Bệnh có tính chất chu kỳ xen giữa hưng phấn và ức chế.

"Bệnh tâm thần?" Tôi nói. "Có chứng cứ gì không?"

Điều tra viên đáp: "Điều này có thể khẳng định, tuy không tìm thấy bệnh án liên quan trong bệnh viện tâm thần, nhưng chúng tôi tìm thấy rất nhiều ghi chép của ông ta về việc mua thuốc điều trị chứng rối loạn cảm xúc lưỡng cực."

Thấy tôi không hỏi gì thêm, điều tra viên nói tiếp: "Theo dữ liệu camera giám sát, chiều hôm qua, nạn nhân vẫn đến hiệu thuốc mua thuốc, sau đó đến nhà con trai ăn cơm."

"Con trai?" Tôi ngắt lời. "Nhưng anh vừa nói ông ấy không vợ không con cơ mà?"

"Ồ, tôi quên không nói." Điều tra viên đính chính. "Ông ấy có một người con nuôi tên là Tạ Hào, tiếng là con nuôi nhưng người dân phản ánh rằng anh này được ông ta chăm bẵm từ nhỏ đến lớn, còn cha mẹ đẻ thì chẳng bao giờ dòm ngó đến con. Hiện giờ, lò gạch chủ yếu do anh con nuôi quản lý."

"Con trai của ông ấy phản ứng thế nào?" Tôi hỏi.

"Rất đau buồn." Điều tra viên nói, "Tạ Hào nói rằng, tối hôm qua, Tạ Cần Công đến nhà anh ta ăn cơm, sau đó có một số biểu hiện rối loạn tinh thần, nói muốn về nhà rồi bỏ đi luôn, anh ta cũng nghĩ là chuyện bình thường. Đến chiều nay, chúng tôi thông báo với anh ta ông cụ đã tử vong. Buổi tối, Tạ Cần Công khi thì ngủ ở nhà con trai, khi thì ngủ ở nhà mình."

"Thường thì về nhà mình ngủ." Một điều tra viên khác mở bản đồ ra, nói. "Nhà của Tạ Hào cách nơi phát hiện ra nạn nhân không xa, khá vắng vẻ. Nhà của Tạ Cần Công cách nhà Tạ Hào hai cây số về phía bắc, cũng rất hẻo lánh. Đoạn đường này không có camera giám sát, vì thế chúng tôi không thể hiểu được vì sao Tạ Cần Công lại đi đến bãi lau ở phía tây nhà họ."

"Rối loạn tinh thần có thể dẫn đến mất phương hướng." Lâm Đào lên tiếng. "Chúng tôi phân tích rằng có lẽ nạn nhân bị lạc đường, đi nhầm vào bãi lau. Trong bãi lau lại càng khó xác định phương hướng. Trong cơn tâm thần phát tác, ông ấy đã đến bên hồ đập đầu vào đá, hoặc vì trời mưa đất trơn nên trượt chân, ngã đập đầu."

"Theo như cậu nói, có thể là do tai nạn hoặc tự sát, nhưng cậu khẳng định là tự mình gây thương tích dẫn tới tử vong à?"

Lâm Đào gật đầu: "Về cơ bản đã có thể khẳng định. Khi phát hiện ra vụ án, nạn nhân vẫn còn sống, không phù hợp với đặc điểm của vụ án giết người. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là thông qua khám nghiệm dấu vết, chúng tôi đã phục dựng được quỹ đạo di chuyển của nạn nhân và tình trạng hiện trường. Hiện chúng tôi đã có đầy đủ căn cứ để chứng minh rằng nạn nhân tự gây ra tổn thương ở phần đầu."

"Vậy sao?" Tôi ngạc nhiên kêu lên, hóa ra Lâm Đào đã phát hiện ra một manh mối quan trọng.

Lâm Đào nhìn thấy vẻ kinh ngạc của tôi thì khẽ mỉm cười, hắng giọng, bắt đầu tường thuật lại kết quả khám nghiệm và quan điểm của mình.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (3)

Lâm Đào giới thiệu tỉ mỉ về một loạt những chứng cứ mà nhóm khám nghiệm dấu vết đã phát hiện ra.

Nhóm của Lâm Đào đã bỏ ra cả một buổi chiều để càn quét suốt lượt bãi lau. Vì bãi lau rất hiếm người qua lại nên những thứ tìm được cũng rất ít ỏi, nhưng ít ỏi không phải là chuyện xấu, bởi vì mỗi một dấu vết đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Ngoài khu vực xung quanh nạn nhân đã bị phá hủy bởi những người tham gia cấp cứu, tại rất nhiều nơi trong bãi lau đã lấy được dấu giày mới, vì lúc đó vừa mưa xong, mặt đất rất mềm, nên các dấu giày đều có giá trị giám định.

Thông qua đối chiếu hiện trường, Lâm Đào quả quyết rằng tất cả dấu giày đều là của cùng một đôi giày. Hay nói cách khác, chỉ có một người đi vào trong bãi lau, hơn nữa không phải đi một, hai vòng, mà là đi rất nhiều vòng.

Theo hướng của mũi giày, có thể thấy người này ít nhất đã đi bốn vòng bên trong và bốn vòng bên ngoài bãi lau, cuối cùng biến mất gần chỗ phát hiện ra nạn nhân. Nguyên nhân biến mất là bị rất nhiều dấu giày khác nhau giẫm đạp lên. Một con đường nhỏ dẫn vào bãi lau cũng có rất nhiều dấu giày chồng chéo. Thông qua điều tra người báo án và những cảnh sát đã đến hiện trường, xác nhận những dấu giày đó đều là do những người kể trên để lại.

"Hay nói cách khác, tất cả những người đã từng đến hiện trường đều lưu lại dấu chân, hơn nữa đều là vào lúc tảng sáng." Lâm Đào nói. "Vậy thì, nếu có một người thứ hai đi cùng nạn nhân vào trong bãi lau, cho dù không bám theo nạn nhân, chỉ nấp ở một chỗ nào đó, cũng phải lưu lại dấu chân mới đúng."

"Nếu ẩn nấp tại nơi dấu vết đã bị phá hủy thì sao? Và đó lại chính là nơi phát hiện ra nạn nhân?" Đại Bảo hỏi.

"Hay là dấu giày giống hệt nhau?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói: "Không thể. Dấu giày giống hệt nhau thì chỉ có thể giống ở hoa văn dưới đế giày, nhưng mức độ mài mòn thì không thể giống nhau được."

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Nhưng khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi thấy nạn nhân không hề đi giày."

Bác sĩ Đào đồng tình: "Khi tôi khám nghiệm tử thi lần đầu, có thể khẳng định nạn nhân đi chân đất."

"Thế bàn chân của nạn nhân có sạch không?" Tôi hỏi là vì muốn xác nhận nạn nhân có đi qua bãi bùn hay không, nhưng tôi lại sức nhớ ra sau khi bị thương, cả người nạn nhân ngâm trong hồ nước, cho dù bàn chân vốn sạch cũng sẽ bị bùn dưới đáy hồ dính phải, mà cho dù bàn chân vốn bẩn cũng sẽ bị nước rửa sạch mất. Vì thế vấn đề này có vẻ như không mấy ý nghĩa.

Vì thế, tôi thu lại câu hỏi.

"Vấn đề chính là ở đây." Lâm Đào mỉm cười nói. "Nạn nhân đi chân trần, nhưng tại hiện trường hoàn toàn không phát hiện ra dấu chân trần. Chúng tôi đều lấy làm lạ, nên đã tiến hành tìm kiếm trong đám bùn ven hồ. Và đúng như dự đoán, chúng tôi đã tìm được một đôi giày ở bên hồ, cả

mức độ mài mòn và hoa văn dưới đế giày đều giống hệt với dấu giày tại hiện trường."

"Anh hiểu rồi." Đại Bảo nói. "Ý của em là nạn nhân đã bị ngã hoặc bị đánh tại đây, đôi giày văng ra rơi xuống ven hồ, do bị chìm dưới nước nên mọi người không phát hiện ra, nhưng bây giờ thì em đã tìm thấy."

Lâm Đào ưỡn ngực nói: "Vì thế, chúng tôi đã phán đoán, chỉ có một đôi giày đi quanh bãi lau, không phát hiện ra dấu vết nào khác của một kẻ thứ hai. Dựa theo đó, có thể phán đoán, nạn nhân đi vào bãi lau một mình, nên vụ án này không phải tai nạn mà là tự sát."

"Nghe cũng hợp tình hợp lý đấy." Giám đốc Triệu nói. "Hơn nữa, bộ phận điều tra cũng đã xác định không phát hiện ra điểm nào mâu thuẫn."

"Thế anh con trai nói sao?" Tôi hỏi.

Điều tra viên đáp: "Tạ Hào rất đau buồn, liên tục hỏi chúng tôi khi nào có thể hỏa thiêu thi thể."

Tuy bộ phận pháp chứng đã đưa ra kết luận, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó bất ổn. Tôi mượn laptop của một điều tra viên, lần lượt xem từng tấm ảnh trong file dữ liệu.

Trong lúc xem, tôi nói: "Mọi người đã bỏ qua một điểm, camera giám sát quay được hình ảnh cuối cùng của Tạ Cần Công là khi ông ta đến hiệu thuốc mua thuốc. Cũng có nghĩa là tối hôm đó ông ta có uống thuốc, uống thuốc rồi tại sao còn bị rối loạn tâm thần được nữa? Điểm này rất đáng ngờ."

"Mua thuốc không có nghĩa là đã uống thuốc." Điều tra viên nói. "Chúng tôi có hỏi Tạ Hào, Tạ Hào nói không nhìn thấy bố nuôi uống thuốc. Không chừng ông ta quên uống thuốc, hoặc thuốc này phải uống trước khi ngủ."

Lời giải thích nghe không hợp lý cho lắm. Tôi im lặng một chốc, ánh mắt dừng lại trên một ghi chép phỏng vấn. Tôi hỏi: "Theo phản ánh của người dân quanh đó, nạn nhân trước đây không thường xuyên phát bệnh, bởi vì có uống thuốc, nhưng dù có phát bệnh cũng chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ là tỉnh táo trở lại. Vậy chúng ta có thể nói rằng, trong vòng nửa tiếng đó, nạn nhân đã đi tới được bãi lau. Nhưng để đi trong bãi lau nhiều vòng như thế thì chí ít cũng phải mất hơn một tiếng. Đã tỉnh táo trở lại, chẳng lẽ vẫn không ra khỏi bãi lau được? Bãi lau không quá lớn, thoát ra ngoài không phải là việc khó khăn."

Cả phòng họp bỗng chốc im lìm.

Đại Bảo phá vỡ sự im lặng: "Không loại trừ khả năng ma xây tường."

Ma xây tường? Mọi người đều phá lên cười ầm ĩ. Điều tra viên nói: "Ý anh muốn nói đến cái truyền thuyết dân gian, khi đi lạc đến nơi vắng vẻ, đặc biệt là ở bãi tha ma, sẽ bị ma nhập vào người, đi kiêu gì cũng chỉ lòng vòng tại chỗ, không thể thoát ra được, đúng không? Nhưng anh là bác sĩ pháp y cơ mà? Bác sĩ pháp y mà cũng mê tín à?"

Mọi người xúm vào trêu chọc Đại Bảo khiến tài xế Hàn Lượng này giờ ngồi im trong góc phòng phải bực mình. Hàn Lượng là tài xế, không thể tham gia thảo luận vụ án, nhưng lúc này, anh lại lên tiếng: "Xem kìa! Các anh chẳng hiểu gì cả."

Trong mười phút tiếp theo, Hàn Lượng đã giải thích một cách ngắn gọn và dễ hiểu về hiện tượng ma xây tường dựa trên căn cứ khoa học hần hoi.

Ma xây tường, tức là khi đi ngoài đồng hoang hoặc trong đêm tối, người ta không phân biệt được phương hướng, không biết phải đi về hướng nào nên cứ đi lòng vòng tại chỗ. Hiện tượng này khiến mọi người không tài

nào hiểu nổi nên mới gọi là "ma xây tường", nhưng thực ra đây là một trạng thái ý thức mơ hồ của con người.

Người bình thường không mắc bệnh tâm thần cũng có thể gặp phải hiện tượng ma xây tường, vì kết cấu cơ thể sinh vật có những khác biệt rất tinh vi. Ví dụ như cánh chim, mức độ phát triển của cơ bắp cũng như độ khỏe của hai bên cánh có sự khác biệt rất tinh tế. Con người cũng vậy, độ dài và độ khỏe của hai chân cũng hơi khác nhau, nên độ dài của bước chân phải và bước chân trái cũng khác nhau. Ví dụ như bước chân trái dài hơn, bước chân phải ngắn hơn, nếu cứ bước liên tục một quãng dài, chắc chắn sẽ tạo thành một vòng tròn lớn. Nhưng phải có một tiền đề là ý thức mơ hồ, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng.

Nếu như ý thức tỉnh táo, người ta sẽ dựa vào các dấu mốc thị giác để điều chỉnh hướng đi, nhưng trong tình trạng ý thức mơ hồ, thị giác sẽ không còn khả năng điều chỉnh nữa, đặc biệt là ở những nơi giống như bãi tha ma, tuy có vật đánh dấu nhưng phần lớn trông na ná nhau, rất dễ gây ngộ nhận, dẫn đến hiện tượng này.

"Cách giải thích của anh có đáng tin không?" Điều tra viên không trêu chọc nữa.

"Tất nhiên rồi!" Hàn Lượng rất tự tin. "Tôi đã từng làm thí nghiệm, bịt mắt con chó con để nó chạy trên sân vận động, kiểu gì nó cũng sẽ chạy thành vòng tròn. Có thể không phải là một vòng tròn vành vạnh, nhưng tuyệt đối không phải là đường thẳng."

Mọi người lại im lặng.

"Không tin à?" Hàn Lượng nói. "Không tin thì các anh cứ thử mà xem. Tất nhiên, hiện tượng ma xây tường cũng có tính ngẫu nhiên, không phải là tuyệt đối."

Một điều tra viên đã nhanh tay tra trên điện thoại di động, nói: "Đúng thật, trên mạng cũng nói y như vậy."

"Một vụ việc vẫn chưa rõ tính chất, giờ lại giải thích theo thuyết ma xây tường, liệu có khiên cưỡng quá không? Có đủ sức thuyết phục hay không?" Tôi lên tiếng.

Bởi vì tôi đã tìm được chứng cứ.

Tôi nói: "Ngày mai, tôi sẽ giải phẫu tử thi!"

"Chắc không được đâu." Giám đốc Triệu nói. "Người nhà nạn nhân kiên quyết phản đối giải phẫu tử thi, chúng ta không thể nhất quyết làm theo ý mình được."

"Vậy nếu tôi đã nắm được chứng cứ đáng tin cậy để khẳng định đây là một vụ án mạng thì liệu có nên nhất quyết thực hiện hay không?" Tôi hỏi.

Ánh mắt giám đốc Triệu vô cùng kiên định: "Nếu như anh thuyết phục được tôi."

*

"Tôi có mấy chứng cứ như sau." Tôi nói. "Thứ nhất, trên cẳng tay của nạn nhân có một vài vết móng tay, đây là tổn thương mới, hình thành khi còn sống, rất có khả năng liên quan đến vụ án này. Tôi đã thử rất nhiều cách, nhưng tự mình khó có thể gây ra vết bẩn như thế được."

Giám đốc Triệu ghi nhoay nhoáy vào trong sổ.

Tôi nói: "Thứ hai, nếu nạn nhân bị va đập tại hiện trường gây ra tổn thương ở đầu, vậy thì có lẽ phải phát hiện ra vết máu tại hiện trường. Còn nếu nói vật thể dính máu vừa hay bị rơi xuống nước, xác suất này là rất nhỏ."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Một điều tra viên nói: "Nhưng các anh đã nói đó là vết thương đối đầu lực cơ mà? Do trượt ngã gây ra? Nếu là trượt ngã thì việc gì phải di chuyển nạn nhân đến đó? Anh Tần, anh đừng quên, khi chúng tôi phát hiện ra nạn nhân, ông ta vẫn còn sống."

"Những lời anh vừa nói rất có lý, trước mắt, tôi vẫn chưa thể giải đáp được những câu hỏi này, mà phải chờ đến sau khi khám nghiệm tử thi mới biết được." Tôi nói. "Tôi sẽ trình bày tiếp điều thứ ba. Tôi vừa xem ảnh hiện trường ban đầu khi cảnh sát khu vực mới phát hiện ra nạn nhân, thấy vạt áo trước của nạn nhân không bị dính bùn. Nếu như nạn nhân ngã sấp tại hiện trường dẫn đến trán đập xuống đất, vậy thì vạt áo trước phải dính bùn chứ?"

Khi nạn nhân được phát hiện ra, đầu và phần lớn thân thể đều nhô lên trên mặt nước, vạt áo trước ngực cũng nhô lên khỏi mặt nước, chắc chắn không bị nước bắn dấy vào. Vì thế, điều tôi đã phát hiện ra trong bức ảnh có vẻ như đã thuyết phục được tất cả mọi người.

Nhưng những phát hiện của tôi không chỉ có thế, tôi nói tiếp: "Thứ tư, tôi đã xem hình ảnh trong thiết bị giám sát cá nhân mà cảnh sát khu vực mang theo bên mình."

Tôi vừa nói, vừa thao tác máy tính, dùng máy chiếu đưa hình ảnh lên màn hình rộng. Trên màn hình liên hiện lên cảnh tượng hiện trường lúc đó, vô cùng hỗn loạn. Máy cảnh sát hồi hải xúm vào kéo người bị thương lên bờ, sau đó sờ vào động mạch cổ.

Viên cảnh sát lập tức ngừng đầu gọi ầm lên: "Mau cấp cứu, gọi 120 mau lên, mạch vẫn đập!"

Anh ta vừa nói xong, mọi người lại nháo nhào lên, trong máy tính phát ra những âm thanh ồn ào hỗn loạn. Máy cảnh sát khiêng người bị thương

lên, cảnh sát mang thiết bị giám sát bước lại sát bên cạnh nạn nhân nên trong màn hình hiện lên hình ảnh cận cảnh của người bị thương.

Tôi ấn nút tạm dừng.

"Hình ảnh này cho thấy điều gì?" Tôi hỏi.

Mọi người đều nhìn lên màn hình, không ai nói gì.

Tôi nói tiếp: "Xin mọi người hãy lưu ý đến vết máu ở vết thương trên trán nạn nhân."

"Trên mặt có rất nhiều vết máu, trên trán cũng có." Đại Bảo nói. "Anh biết em muốn nói gì rồi!"

Tôi chìa tay ra hiệu cho Đại Bảo nói tiếp. Đại Bảo nói: "Trên trán nạn nhân có vết máu chảy rất rõ rệt, vết máu chắc chắn là chảy từ trán đến chân tóc. Trông có vẻ như đã khô."

Tôi nói tiếp: "Chính xác, đúng là vết máu này. Nếu nạn nhân trượt chân ngã, vậy thì phải ở trong tư thế nằm sấp, vết máu sẽ phải chảy từ vết thương xuống đất. Nếu sau khi trượt chân lại đứng lên hay ngồi dậy, vết máu sẽ chảy xuống sống mũi. Nếu sau khi bị ngã lại đứng dậy rồi tiếp tục ngã ngửa xuống đất, ở trong tư thế giống như khi bị phát hiện thì máu sẽ phải chảy sang hai bên."

"Đúng vậy! Máu chảy ngược lên chân tóc, chẳng lẽ sau khi bị ngã ông ấy còn trồng cây chuối được một lúc nữa?" Đại Bảo nói.

Mọi người đều như bưng bình.

"Vậy theo trưởng phòng Tần," giám đốc Triệu hỏi. "Vết máu như vậy đã hình thành bằng cách nào?"

Tôi lắc đầu, nói: "Tôi vẫn chưa nghĩ ra, nên còn nhiều vấn đề vẫn chưa giải thích được."

"Vấn đề của tôi cũng chưa thể giải thích được." Lâm Đào nói. "Tại sao hiện trường lại chỉ có dấu chân của một mình nạn nhân?"

"Đúng vậy." Tôi nói. "Tại sao chỉ có dấu chân của một người? Tại sao lại có vết thương đội đối lực? Tại sao kẻ giết người lại bỏ đi khi nạn nhân chưa chết hẳn? Những nghi vấn này, tôi vẫn chưa thể giải thích được."

"Nhưng tôi cảm thấy rất đáng ngờ." Tôi nói tiếp. "Nếu đã xuất hiện luận điểm đáng ngờ, tôi cho rằng cơ quan công an chúng ta có quyền quyết định giải phẫu."

"Nhưng con trai nạn nhân bất chấp lý lẽ, dứt khoát phản đối khám nghiệm tử thi." Điều tra viên nhăn nhó.

"Không nói nữa!" Sắc mặt giám đốc Triệu vô cùng nghiêm túc. "Tôi quyết định rồi, ngay sáng mai sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi Tạ Cần Công. Thông báo cho Tạ Hào đến hiện trường. Nếu anh ta từ chối có mặt thì ghi chú lại."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình (4)

Vào thời khắc đeo găng tay, lắp lưỡi dao phẫu thuật, chẳng hiểu sao tôi bỗng thấy vô cùng áp lực. Quyết định của giám đốc Triệu chứng tỏ anh ấy tuyệt đối tin tưởng tôi. Tuy tôi có ít nhiều căn cứ để nghi ngờ đây là một vụ án mạng, nhưng Lâm Đào cũng có căn cứ chứng tỏ đây không phải là án mạng. Nếu không phải án mạng thật mà chúng tôi lại đi giải phẫu tử thi, thật khó đảm bảo anh con trai ngang ngược kia có đến trụ sở công an quận phá hay không, thế thì tôi thật sự có lỗi với giám đốc Triệu.

Lực lượng cảnh sát vốn đã thiếu hụt, không còn đủ sức để phân tâm bởi những việc này nữa.

Sau khi thi thể được làm lạnh, những tổn thương mờ nhạt đúng là đã trở nên rõ rệt hơn. Những vết móng tay ở hai bên tay nạn nhân hơi ngả sang màu xanh, cho thấy có xuất huyết dưới da, cũng chứng tỏ hai tay đã từng bị khống chế.

Phát hiện này đã mang đến cho tôi sự khích lệ lớn lao.

Sau khi giải phẫu hai bên tay của nạn nhân, quả nhiên đã phát hiện ra có hiện tượng xuất huyết dưới da rõ rệt.

"Nạn nhân có tổn thương do bị khống chế." Tôi nói. "Giải phẫu khoang ngực bụng không phát hiện ra chỗ bất thường. Do khi được tìm thấy vào sáng hôm sau, nạn nhân vẫn chưa tử vong, trước đó luôn ở trong trạng thái hôn mê, vì thế không cần căn cứ vào tình trạng dạ dày để suy đoán thời gian tử vong, chỉ cần xác nhận vật chất trong dạ dày có thống nhất với bữa tối không thôi."

"Có mở hộp sọ không?" Đại Bảo đã chuẩn bị xong xương cửa hộp sọ.

Tôi gật đầu, cầm dao phẫu thuật rạch mở lớp da đầu của nạn nhân. Da đầu vừa bị rạch mở, bên dưới lớp da liền ứa ra rất nhiều máu đỏ thẫm, tôi vội cầm chậu hứng.

"Sao lại chảy máu dưới da đầu nhiều thế nhỉ?" Đại Bảo thắc mắc.

Tôi lắc đầu, nói: "Đây không phải là chảy máu dưới da đầu, mà là chảy máu dưới cân trên sọ. Kết cấu da đầu rất khít, cho dù có chảy máu cũng cầm máu rất nhanh do bị tổ chức mềm chèn lên, nên chảy máu dưới da đầu thường không nhiều. Nhưng cân trên sọ lại có kết cấu lỏng lẻo, nếu như chảy máu sẽ không cầm được, gây ra xuất huyết ồ ạt dưới cân trên sọ."

Trong thực tiễn công tác giám định thương tật, chúng tôi nhận ra xuất huyết dưới cân trên sọ phần lớn hình thành do nạn nhân bị túm tóc lôi kéo, chửi va đập trực tiếp không thể gây ra.

Mặt khác, do tình trạng xuất huyết dưới cân trên sọ của nạn nhân tập trung ở đỉnh đầu, phần đỉnh đầu không hiện ra trong phim CT cắt lớp, chúng tôi lại chỉ tập trung chú ý vào vấn đề gãy vỡ xương sọ và xuất huyết trong hộp sọ nên hiện tượng xuất huyết dưới cân trên sọ không thể đọc được trên phim, đến khi giải phẫu mới bị bất ngờ.

"Thế tại sao lại chảy máu dưới cân trên sọ?" Đại Bảo lại hỏi.

Tôi không trả lời, tách rời xương sọ và da đầu từ mé dưới của cân trên sọ, lật lớp da đầu lên cho đến vết thương trước trán. Chỗ gãy xương trước trán có dạng chùy tia.

Tôi dùng kính lúp quan sát tình trạng gãy xương rồi nói: "Bây giờ lại càng khẳng định đây là một vụ án mạng."

Lâm Đào vội ghé đầu nhìn: "Tại sao?"

Tôi nói: "Cậu xem này, các vết rạn nứt trên trán nạn nhân dày đặc, đan xen phức tạp, là được hình thành do va đập nhiều lần. Tuy một lần va đập cũng có thể hình thành vết rạn nứt dạng chùm tia, nhưng chúng ta có thể nhận ra, các chùm tia trên trán nạn nhân có nhiều trung tâm điểm. Hơn nữa, các vết rạn nứt tỏa ra từ các trung tâm điểm còn giao cắt lẫn nhau."

Khi quan sát vết gãy vỡ trên xương sọ, bác sĩ pháp y rất chú ý tới một hiện tượng, gọi là "hiện tượng vết nứt đứt gãy". Hay nói cách khác, giữa các vết nứt trên xương sọ có vết đứt gãy chứng tỏ hai vết nứt giao cắt lẫn nhau, không phải được hình thành bởi một lần va đập.

"Có hiện tượng vết nứt giao cắt nhau," Đại Bảo nói, "chứng tỏ phần trán của nạn nhân đã bị tác dụng lực nhiều lần chứ không phải một lần. Vậy thì rất ít khả năng đây là một vụ tai nạn. Không thể trượt ngã nhiều lần ở cùng một chỗ được."

"Không phải là tai nạn thì vẫn có thể là tự sát." Lâm Đào nói. "Giả dụ như ông ta đập đầu nhiều lần vào cùng một chỗ."

Tôi lắc đầu, nói: "Phải kết hợp các tổn thương lại để phán đoán. Đừng quên, nạn nhân còn bị tụ huyết dưới cân trên sọ, tổn thương kiểu này thường được hình thành khi bị túm tóc, chứ nếu va đập sẽ không thể gây ra được."

"Ý của em là," Đại Bảo bổ sung, "kết hợp hai vết thương lại thì có lẽ nạn nhân đã bị người khác túm tóc đập xuống đất. Động tác này cũng khiến hộp sọ vận động giảm tốc, gây ra vết thương đối diện lực."

Lâm Đào gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Vậy tại sao hung thủ không giết nạn nhân luôn mà lại bỏ đấy khi nạn nhân còn sống, như thế rất bất hợp lý? Còn nữa, tại sao hiện trường lại chỉ có một loại dấu giày?"

Tôi xoa tay trước một tràng câu hỏi như pháo liên thanh của Lâm Đào, nói: "Đừng vội, cả tối tớ đã suy nghĩ mãi về vấn đề này, bây giờ về cơ bản

đã thông suốt rồi. Bây giờ, phán đoán của tớ đã được chứng thực bởi kết quả giải phẫu tử thi, đợi chút nữa tớ sẽ giải thích."

"Lại chơi bài úp mở rồi đây!" Lâm Đào bĩu môi.

Tôi gật gù nói: "Xin các bạn giải lao giây lát, sau đây là ít phút dành cho quảng cáo."

*

Tôi đứng sau bàn chủ tịch trong phòng họp tố chuyên án, chiếu bút laser lên tấm ảnh khám nghiệm tử thi trên màn hình. Đại Bảo đứng bên cạnh giúp tôi chuyển ảnh.

"Về tình trạng thương tích, tôi đã báo cáo xong." Tôi nói. "Bây giờ, nạn nhân tử vong như thế nào, chắc mọi người đều đã hiểu rõ. Đúng vậy, trước tiên, nạn nhân bị hung thủ giữ hai tay và xô ngã, sau đó túm tóc đập xuống đất gây tổn thương nghiêm trọng."

Ngừng lại một lát, tôi nói tiếp: "Sau khi nạn nhân bị trọng thương, hung thủ mang nạn nhân vứt trong đồng hoang, khiến nạn nhân tử vong trước khi được cấp cứu."

"Cậu vẫn chưa trả lời các câu hỏi của tớ đâu đấy!" Lâm Đào nhắc nhở.

Tôi mỉm cười với cậu ta, nói: "Được, vậy chúng ta bắt đầu trả lời những câu hỏi đã nêu ra trước đây. Hung thủ đã hành hung nạn nhân đến trọng thương, do Tạ Cần Công bị chấn thương sọ não, mất năng lực hành vi nên trông rất giống như đã chết, bởi vậy, rất có thể hung thủ cho rằng nạn nhân đã chết rồi. Điều này chứng tỏ lúc đó hung thủ rất hoảng loạn."

"Đây không phải là vấn đề chính." Lâm Đào vẫn tỏ ra nôn nóng. "Hiện nay, chỉ còn lại một căn cứ duy nhất cho thấy đây là một vụ tự sát, đó là

dấu vết tại hiện trường. Tại sao hiện trường chỉ có dấu giày của nạn nhân mà không hề có dấu chân của hung thủ?"

Tôi hỏi: "Cậu khẳng định đó là dấu giày của nạn nhân?"

"Tất nhiên!" Lâm Đào nói. "Hiện trường chỉ có dấu vết của một đôi giày, nếu không phải là của nạn nhân thì làm sao nạn nhân đi vào đó được? Bay vào, hay bị ma dắt?"

"Thế không vác hay cõng vào được à?" Tôi hỏi.

Lâm Đào bỗng ngẩn người, lẩm bẩm: "Ừ nhỉ!"

Tôi nói tiếp: "Theo như phân tích của tôi, sau khi hung thủ cho rằng nạn nhân đã chết, liền vác nạn nhân lên vai định chuyển đến nơi vắng vẻ để vứt xác."

Nói xong, tôi làm động tác cõng Đại Bảo, dù chắc chắn là tôi không thể cõng nổi anh ta.

"Bụng của nạn nhân ở trên vai của hung thủ," tôi nói, "do đang hôn mê nên đầu và chân của nạn nhân đều buông thõng xuống, khiến vết máu trên trán nạn nhân chảy xuống đường chân tóc. Do hiện trường gây án là ở trong nhà chứ không phải bên hồ nên vạt áo trước của nạn nhân không bị dính bùn. Hơn nữa, điều này cũng có thể giải thích được hình ảnh mà hai người báo án đã nhìn thấy. Vì nạn nhân được vác trên vai, mông nạn nhân nhô lên cao bằng hung thủ, cho nên dưới ánh trăng, trông rất giống một bóng đen cao lớn không đầu, không cổ."

"Tại sao anh biết là ở trong nhà?" Điều tra viên hỏi.

"Hiện trường chỉ có một đôi giày của hung thủ, cho thấy nạn nhân không đi giày. Thời tiết này, ở trong nhà không đi giày là rất bình thường,

nhưng một ông chủ mà lại đi chân đất ra ngoài là rất không hợp lý." Tôi nói.

"Cậu bảo hung thủ vác nạn nhân trên vai, thế thì máu của nạn nhân phải nhỏ xuống đất chứ?" Lâm Đào thắc mắc.

"Lượng máu chảy ra từ vết thương trên trán rất ít, mà dù máu có nhỏ xuống, lẫn vào trong bùn, cậu có phát hiện ra được không?" Tôi hỏi.

"Vậy tại sao lại phải đi vòng vòng như ma xây tường thế?" Điều tra viên hỏi tiếp. "Chẳng lẽ bị ma nhập thật à?"

"Tôi thấy không giống." Tôi nói. "Nếu đúng là gặp ma xây tường thật, thì hung thủ sẽ chẳng còn lòng dạ nào để vác nạn nhân đi tiếp nữa, chắc đã vứt đi luôn rồi. Tôi đoán là hung thủ muốn tìm kiếm một vị trí vứt xác thật đảm bảo nên cứ do dự lòng vòng mãi, đến khi nghe thấy tiếng hai cô cậu học sinh kia thì sợ quá, đành phải vứt luôn cái xác xuống hồ nước đã nhìn thấy trước đó. Nói chính xác là bỏ xuống chứ không phải là vứt. Vì không phát hiện ra tổn thương trên lưng nạn nhân, cho thấy lực tiếp đất rất nhẹ. Do phải bỏ nạn nhân xuống thật khế khàng nên đòi hỏi hung thủ phải gồng mình thật mạnh, thế nên đôi giày đã bị lún sâu xuống bùn."

"Nhưng chúng ta không nhìn thấy dấu chân trần tại hiện trường." Lâm Đào nói.

"Nếu hung thủ đi tất sẽ không hình thành dấu chân trần, mà sẽ hình thành dấu tất không thật rõ ràng. Chúng ta đã biết, có một con đường nhỏ dẫn từ đường quốc lộ đến hồ nước giữa bãi lau. Tôi nghĩ rằng hung thủ đã đi tắt theo con đường nhỏ này để bỏ chạy. Nhưng chạy chưa được bao lâu thì cảnh sát đã kéo đến, dấu chân của cảnh sát đã che lấp dấu tất, vì thế chúng ta không phát hiện ra."

"Suy đoán này hoàn toàn có khả năng." Ánh mắt Lâm Đào đã tràn đầy sùng bái. "Hiện trường quá rộng, dấu tất lại nông, và chúng tôi chỉ tập trung

tìm kiếm những dấu vết có đặc trưng rõ rệt, ví dụ như dấu chân hay dấu giày. Nếu là dấu tất thì đúng là không dễ phát hiện ra."

"Tôi giải thích thế này, nghi vấn của mọi người đã giải đáp được cả chưa?" Tôi hỏi.

Mọi người lần lượt gật đầu.

Giám đốc Triệu nói: "Vậy, anh có thể phác họa đôi nét về hung thủ không?"

Tôi nói: "Tất nhiên. Tôi đoán, chính là con trai nuôi của nạn nhân, Tạ Hào."

"Hả? Có chứng cứ gì không?"

"Thứ nhất, sau khi gây án, hung thủ rất hoảng loạn, vội vàng vứt xác, hơn nữa nạn nhân lại bị sát hại trong nhà, tất cả đều chứng tỏ hung thủ và nạn nhân có khả năng quen biết nhau. Thứ hai, hung thủ không vứt bừa xác chết mà chỉ cẩn thận đặt nạn nhân xuống ven hồ, thậm chí không vứt xuống nước trong khi cách đó sẽ an toàn và chóng vánh hơn, điều này chứng tỏ hung thủ vẫn có tình cảm với nạn nhân." Tôi nói. "Thứ ba, sau khi vụ án được phát hiện, phản ứng của Tạ Hào rất bất thường, lời khai của anh ta không phù hợp với phán đoán của chúng ta. Hơn nữa, anh ta còn muốn chóng vánh hỏa thiêu thi thể và cự tuyệt giải phẫu tử thi. Thứ tư, nạn nhân không có người thân thích, điều tra cũng không phát hiện ra quan hệ mâu thuẫn rõ rệt. Một người có mối quan hệ xã hội đơn giản thế này thì kẻ tình nghi sẽ không ở quá xa."

Giám đốc Triệu gật đầu tán đồng, nói tiếp: "Địa điểm gây án có phải trong nhà Tạ Hào không?"

Tôi nói: "Rất có khả năng! Theo tôi, bước tiếp theo, có hai việc. Thứ nhất, bí mật khám nhà Tạ Hào. Thứ hai, tìm bạn của Tạ Hào để xác nhận

đôi giày tìm được tại hiện trường có phải là giày của Tạ Hào hay không?"

*

Khi các điều tra viên xông đến lò gạch khổng chế Tạ Hào cao to lực lưỡng thì Lâm Đào đã trổ tài mở khóa siêu việt để đưa chúng tôi đột nhập vào nhà Tạ Hào.

Đây là một biệt thự nhỏ nằm độc lập trong một khuôn viên, nghe nói Tạ Hào thích yên tĩnh nên Tạ Cần Công đã bỏ ra không ít tiền để mua cho anh ta căn biệt thự ngoại ô này.

Giữa biệt thự là phòng khách, đồ nội thất gỗ thịt, sàn lát đá hoa cương, trang hoàng rất tinh tế sang trọng.

"Bắt đầu từ đâu đây?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Phòng sạch sẽ, chắc cũng dễ phát hiện ra dấu vết. Anh nhìn chỗ này xem."

Các mạch đá hoa cương đều được trám bằng xi măng trắng, nhưng ở giữa phòng khách lại có mấy vết đen đen.

"Này, Đại Bảo, em cá với anh đây là máu người đấy, cá một bát mì bò." Tôi nói.

"Cá thì cá, anh nghĩ không phải." Đại Bảo nói.

Xét nghiệm vết máu cho kết quả dương tính.

"Hay quá, thế là đã có bữa tối miễn phí." Tôi mừng rỡ, nhưng đương nhiên không phải vì thắng cược.

Đại Bảo cũng vô cùng hưng phấn: "Sẵn sàng, không thành vấn đề, cho em gọi thêm mười đồng thịt bò."

Trong nhà Tạ Hào, chúng tôi phát hiện ra vết máu của nạn nhân và dấu vết lau dọn trên sàn nhà. Sau khi hỏi các công nhân trong lò gạch, được biết đôi giày tại hiện trường là của Tạ Hào chứ không phải của Tạ Cần Công.

Trước hai chứng cứ đanh thép, Tạ Hào hết đường chối cãi.

"Tôi rất yêu quý bố tôi, tôi biết ông đã phải rất vất vả để nuôi nấng tôi nên người, và còn cho tôi một cuộc sống sung túc."

"Vậy tại sao anh lại muốn giết ông ấy?"

"Vì tính cách của bố tôi. Ông rất bủn xỉn, lại hay lo lắng không đâu. Chính vì thế nên lò gạch không thể mở rộng được. Tôi đã nhiều lần nói với bố tôi, nên vay vốn để mở rộng sản xuất, dựa vào nguồn tiêu thụ hiện nay, hàng có nhiều nữa vẫn tiêu thụ tốt. Nhưng bố tôi lúc nào cũng gạt đi. Ông là chủ lò gạch nên tôi cũng hết cách. Tôi chỉ muốn làm ăn, muốn mở rộng quy mô, chỉ có thể thôi."

"Điều đó mà cũng trở thành lý do giết người được à?"

"Tối hôm trước, bố tôi đến nhà tôi ăn cơm. Tôi mới nói, giờ bố bị bệnh, thuốc men tốn kém, muốn điều trị dứt điểm càng tốn nhiều tiền hơn, trong khi quy mô sản xuất hiện giờ chỉ đủ để tiêu dùng mà thôi, kiểu gì cũng phải mở rộng. Nhưng không biết tại sao, có lẽ tại tối đó bố tôi quên uống thuốc nên ông đã đánh tôi. Tôi chỉ muốn tự vệ thôi."

"Nhưng phân tích của pháp y lại không giống như anh vừa khai, anh chỉ đẩy một cái làm ông ấy va đầu vào mép bàn mà chết. Tôi nghĩ lúc này anh đã hối hận lắm rồi, anh không cần thiết phải chối tội cho mình nữa đâu."

Tạ Hào cúi đầu ngẫm nghĩ rất lâu. Anh thanh niên cao lớn vạm vỡ bỗng ướt nước mắt, nói: "Thôi được... Đúng là ông ấy đã đánh tôi, nhưng ông ấy không khỏe bằng tôi nên tôi đã chụp lấy hai tay ông, ấn ông xuống

đất. Ông ấy mắng chửi tôi là đồ mất dạy, tôi điên lên liền túm tóc ông ấy đập xuống sàn nhà. Tôi đâu có ngờ, mới đập có mấy cái ông đã chết rồi. Tôi thật sự không ngờ."

"Tại sao anh biết ông ấy đã chết?"

"Tôi đặt tay trước mũi, thấy ông ấy đã tắt thở."

"Ồ, hóa ra là vậy. Cái kiểu đặt tay trước mũi xem hơi thở chiếu đây trên phim kịch đúng là lừa người. Nếu hơi thở quá yếu ớt, ngón tay sẽ không thể cảm nhận được có không khí lưu chuyển. Lại thêm một người bị phim truyền hình lừa bịp." Đại Bảo than thở.

Tạ Hào nói tiếp: "Lúc đó, tôi rất bàng hoàng sợ hãi, không biết làm thế nào, nên mới nghĩ đến chuyện mang xác ông ấy vứt vào trong bãi lau."

Bên ngoài phòng thẩm vấn, tôi kéo Lâm Đào và Đại Bảo: "Đi thôi! Quá trình sau đó, chúng ta đã suy đoán được cả rồi."

"Sao cậu tự tin thế?" Lâm Đào hỏi.

"Buộc phải thế mà!" Tôi nói.

"Không còn sớm nữa, thôi về nghỉ đi." Lâm Đào nói.

Nhưng Đại Bảo cứ như không nghe thấy lời chúng tôi nói. Anh ấy đứng thẫn thờ bên cửa kính, lẩm bẩm: "Tôi thực sự rất muốn biết trong lòng con người kia hiện đang nghĩ gì. Đến tình cha con mà cũng không đáng giá bằng tiền bạc sao?"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (1)

Nếu như tất cả mọi khả năng đều vô hiệu, vậy thì chân tướng có lẽ được lưu giữ trong những sự vật trông rất đỗi bình thường.

Sherlock Holmes

Những năm gần đây, cơ quan công an các nơi đều tích cực xây dựng phòng giải phẫu pháp y ngay tại địa phương. Phần lớn các huyện, thị đều xây dựng phòng giải phẫu chuyên dụng tại cơ quan công an địa phương. Điều này tuy đã cải thiện tích cực môi trường làm việc của pháp y, chấm dứt những ảnh hưởng xã hội tiêu cực do việc giải phẫu lộ thiên mang lại, nhưng khi tìm kiếm một tên gọi thống nhất cho phòng giải phẫu tử thi cũng có nhiều chuyện nực cười.

Ví dụ như trước của phòng giải phẫu của cơ quan Công an thành phố nào đó treo biển "phòng giải phẫu tử thi Công an xx", hẳn có người sẽ nói: "Chẳng lẽ chỗ này chỉ giải phẫu xác của công an thôi à?"

Ngày hôm sau, tấm biển được sửa thành "phòng giải phẫu tử thi pháp y Công an xx", người ta lại bàn tán: "Hóa ra pháp y sớm muộn cũng trở thành tử thi."

Giám đốc công an điên người, đập bàn bắt sửa thành: "Phòng giải phẫu tử thi trực thuộc trung tâm giám định vật chứng Công an thành phố xx".

Hôm sau, thư ký đến báo cáo: "Chữ nhiều quá, không in hết được lên bảng."

Để tránh xảy ra tranh cãi, tên gọi của phòng giải phẫu phải thống nhất trên toàn tỉnh. Căn cứ theo đề nghị của các địa phương, sở Công an tỉnh đã mở một cuộc họp trưng cầu ý kiến, triệu tập bác sĩ pháp y các địa phương đến thảo luận, cuối cùng thống nhất đặt tên là "Phòng giải phẫu tử thi pháp y học Công an thành phố xx".

"Thì ra thêm một chữ 'học' vào là ổn cả." Đại Bảo gật gù tâm đắc.

Bác sĩ pháp y đã nghĩ ra phương án này hết sức tự hào, chém gió từng bừng ngày xưa học văn giỏi giang ra sao, nếu có người quen chống lưng thì kiểu gì cũng được vào làm ở khoa Ngữ văn rồi.

*

Từ khi có phòng giải phẫu, các cuộc giải phẫu lộ thiên đã rất hiếm gặp, giải phẫu trong nhà xác của bệnh viện lại càng hiếm. Nhớ lại hồi mới tham gia công tác, phải giải phẫu ngay trong nhà xác của bệnh viện mà tôi tim đập chân run. Chỗ đó âm khí nặng nề, cộng thêm giàn lạnh chạy uỳnh uỳnh, tử thi phải giải phẫu ngay trong hòm lạnh chật hẹp. Nhưng khủng khiếp nhất là xung quanh la liệt những tử thi phủ vải trắng, chẳng may va phải, vải trắng rơi xuống, lộ ra một đôi mắt trợn trừng hoặc một bàn tay trắng bệch.

Giải phẫu ở một nơi như vậy, lúc nào cũng cảm thấy bị vô số đôi mắt sẫm soi.

"Hóa ra giải phẫu là như thế à? May quá, các anh không giải phẫu tôi. Có đau không nhỉ?" Tôi thường tưởng tượng những xác chết bên cạnh đang bình phẩm về công việc của chúng tôi như vậy.

Rất nhiều người lấy làm lạ vì một bác sĩ pháp y như tôi lại thấy sợ hãi khi ở trong nhà xác.

Bác sĩ pháp y thường có một quá trình tâm lý. Khi bắt đầu tham gia công tác, có lẽ vẫn có ít nhiều sợ hãi. Sau đó, nỗi sợ hãi chuyển biến thành sự thương xót đối với nạn nhân, sau đó là sự thù hận đối với hung thủ, cuối cùng là điềm nhiên. Điềm nhiên không có nghĩa là lạnh lùng, là trơ lì cảm xúc, mà là điềm nhiên trước sống chết, nhìn thấu sinh tử, vượt qua được thử thách tâm lý.

Nhìn thấu là kết quả của sự tích lũy kinh nghiệm, cũng là chuyển dịch sức chú ý. Khi pháp y chuyển dịch toàn bộ sức chú ý vào việc tìm kiếm manh mối và chứng cứ thì sợ hãi, thương xót, thù hận, thậm chí là sống chết đều trở thành thứ yếu. Nhưng chẳng hiểu tại sao khi ở trong nhà xác, tôi lại không thể tập trung được, nên cứ bước chân vào nơi này, tôi lại quay trở về với những non nớt thuở ban đầu.

Khi các phòng giải phẫu trong toàn tỉnh về cơ bản đã được xây dựng xong, tôi đã từng thề rằng, từ nay về sau không bao giờ đặt chân đến nhà xác nữa. Nhưng chưa được bao lâu, lời thề đã bị phá vỡ.

Trung tuần tháng Chín, tôi nhận được điện thoại, chuỗi vụ án giết người, chặt xác, vứt xác của chuyên án Ba Sáu lại phải cộng thêm một vụ án nữa, địa điểm vứt xác là trong nhà xác bệnh viện.

Cuộc điện thoại mang theo một tin tức nặng nề giáng thẳng vào đại não của tôi.

Trước tiên là hai chữ "nhà xác" xói vào lỗ nhĩ, tiếp theo là cái từ khóa "chuyên án Ba Sáu" đã khiến bao nhiêu điều tra viên phải mất ăn mất ngủ suốt mấy tháng qua.

Bắt đầu từ ngày 5 tháng Sáu, phát hiện ra thi thể bị mổ bụng, chặt xác đầu tiên, ngay sau đó lại phát hiện ra thi thể của bác sĩ Mạnh Tường Bình bị sát hại trước nạn nhân đầu tiên Phương Tương, đến nay đã hơn ba tháng.

Ngoài việc điều tra được lai lịch của ba nạn nhân đến từ những nơi khác nhau, không có thêm bất kỳ manh mối nào khác nữa.

Trước những thách thức liên tục, chúng tôi không thể nghĩ ra một biện pháp hữu hiệu nào để tìm kiếm được hành tung của ác ma tàn bạo. Bộ Công an rất chú trọng đến vụ án này, thậm chí tổ đặc vụ cũng đã đến một lần nữa nhưng cũng không thể tìm ra manh mối.

Ngoài Lâm Đào vốn có tình cảm đặc biệt với Tô My, còn lại những người khác đều hết sức thất vọng khi thấy tổ đặc vụ cũng phải bó tay. Vụ án quá kỳ lạ, giữa các nạn nhân không hề có bất cứ điểm chung nào về mối quan hệ xã hội, tiền bạc của nạn nhân không mất một xu. Mục đích của hung thủ là gì? Nếu là kẻ tâm thần, thì tại sao lại có khả năng gây án một cách kín kẽ đến vậy?

Chuyên án Ba Sáu lại có thêm một vụ án nữa, người phiến muộn nhất chính là các bác sĩ pháp y. Một mặt cảm thấy đau buồn bứt rứt vì chưa thể phá án, khiến người vô tội lại tiếp tục bị sát hại, nhưng mặt khác, thêm một vụ án sẽ thêm một manh mối nên trong lòng lại tràn đầy hy vọng. Con người đôi khi mâu thuẫn như vậy đấy.

*

Đây là một bệnh viện sắp sửa bị bỏ hoang. Bệnh viện này có rất nhiều chuyện cười ra nước mắt về khám chữa bệnh, những câu chuyện đó lan truyền khắp thành phố Long Phiên nên gần như chẳng còn ai muốn đến đây điều trị nữa. Mười năm trở lại đây, trang thiết bị trong bệnh viện đã trở nên cũ kỹ nhưng không có khả năng thay mới, thậm chí không còn đủ sức để duy trì vệ sinh môi trường, nên hiện nay, ngoài diện tích đất nền là còn đáng giá, bệnh viện này gần như chẳng còn gì hết.

"Bệnh nhân A đến bệnh viện phẫu thuật ung thư vú, rõ ràng là ung thư vú trái, bác sĩ lại cắt phầng vú phải. Sau khi phát hiện ra, không còn cách

nào khác, đành cắt nốt bên trái." Trên xe, Đại Bảo kể lại những câu chuyện tiểu lâm này cho các pháp y thực tập của Công an thành phố nghe. "Bệnh nhân B đi cắt ruột thừa, cắt xong đau gần chết, quay lại hỏi sao người khác không đau mà tôi đau thế? Kiểm tra lại, thì mọi người đoán xem tại sao? Té ra là quên tiêm thuốc tê."

"Chuyện của bệnh nhân C là kinh điển nhất." Đại Bảo nhe răng cười, thấy các thực tập sinh vẫn nghiêm túc ngồi nghe thì kể tiếp: "Một người đi mổ thoát vị bẹn, đáng lẽ chỉ là tiểu phẫu thôi, kết quả nằm lên bàn mổ rồi, tĩnh mạch đã mở, vệ sinh bề mặt da và phủ khăn xong xuôi, đã tiêm thuốc gây tê cục bộ, anh ta bỗng nghe thấy hai bác sĩ trong phòng phẫu thuật thì thảo với nhau. Một người nói: Tôi chưa phẫu thuật thoát vị bẹn bao giờ, anh làm bao giờ chưa? Người kia đáp: Tôi cũng chưa."

Một thực tập sinh không nhịn nổi, phá lên cười.

Đại Bảo nghiêm nghị nói: "Không phải tôi đang nói chuyện cười với các bạn đâu, mà tôi đang dạy các bạn về y đức đấy. Học y mà không cứu được người thì sẽ hại người; học pháp y mà không phá được án sẽ chỉ toi cơm. Học hành cho đảng hoàng vào!"

Những chuyện cười ra nước mắt về bệnh viện này, tôi đã nghe rất nhiều, không biết thật giả ra sao nhưng khi nhìn thấy vẻ xập xệ cũ nát của bệnh viện, chí ít tôi cũng đã tin vào sức mạnh của dư luận.

Nhà xác của bệnh viện nằm tít trong góc phía đông cổng chính, một gian nhà mái bằng, trông như sắp đổ đến nơi.

Tôi âm thầm lo lắng. Phòng ốc thế này, liệu có sập xuống đầu khi tôi đang khám nghiệm không đây?

*

Tôi nhìn thấy nhiều kỹ thuật viên đang căng dây cảnh giới trước cổng khu nhà xác rồi bận rộn bên trong. Ôm một bầu hy vọng, tôi bước vào phòng bảo vệ, trò chuyện với anh bảo vệ.

"Ai phát hiện ra xác chết đầu tiên thế?" Tôi hỏi.

"Sáng nay, một bác sĩ đi làm, đỗ xe trước cổng nhà xác, nhìn thấy gần đó có một cái túi màu trắng, là túi đựng tử thi chuyên dụng của bệnh viện chúng tôi." Bảo vệ kể lại. "Bác sĩ mới lấy làm lạ, dạo này bệnh viện chẳng có việc gì làm, cũng không có ai tử vong, tại sao lại có xác chết? Cho dù có xác chết, cũng không thể vứt ngay trước cửa nhà xác được, nguyên cả cái nhà xác trống trơn cơ mà. Vậy nên bác sĩ mới lại gần xem thử, thấy cái túi không kéo khóa, nhìn vào trong thấy có bộ ruột người. Bác sĩ thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng nên báo cảnh sát luôn."

"Thế cảnh sát hình sự đã điều tra camera giám sát của các anh chưa?" Tôi hỏi.

"Camera giám sát? Anh có biết camera giám sát mỗi tháng tốn mất bao nhiêu tiền bảo dưỡng không? Bảo vệ lắc đầu. "Trong trí nhớ của tôi thì từ khi đi làm ở đây đến nay chưa nhìn thấy cái camera nào ra hồn cả."

"Thế tối hôm qua người ta mang xác vào trong bệnh viện, kiểu gì cũng phải có người nhìn thấy chứ?" Tôi vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Bảo vệ nói: "Bệnh viện chúng tôi không có người trực đêm. Anh biết không, tôi chỉ ngồi ở đây buổi sáng thôi, mỗi tháng họ trả tôi ba trăm đồng. Buổi chiều và buổi tối tôi còn phải đi lái taxi nữa."

"Thế chiều và tối không có ai trực à?" Tôi hỏi.

"Cả bệnh viện chỉ có một bảo vệ thôi. Tôi là đội trưởng đội bảo vệ kiêm bảo vệ." Bảo vệ ưỡn ngực nói.

Tôi tràn trề thất vọng. Hung thủ đúng là rất biết lựa chọn địa điểm, chỗ này rất khó bị phát hiện hành vi vứt xác, nhưng lại rất dễ phát hiện ra xác chết.

"Vậy quanh đây có camera giám sát không? Nếu lái xe tới đây, ánh đèn chiếu vào, bác sĩ trực ban bên trong liệu có chú ý đến không nhỉ?" Tôi đưa ra nỗ lực cuối cùng.

"Theo như tôi biết thì quanh đây cũng chẳng có cái camera giám sát nào đâu." Bảo vệ nói. "Cổng bệnh viện mở toang suốt ngày đêm, tối đến trở thành bãi đỗ xe của cư dân xung quanh, viện trưởng chẳng buồn để ý nên chúng tôi cũng mặc kệ. Thế nên tối đến có bao nhiêu xe cộ lái vào, ai mà để ý xe nào vào vứt xác cơ chứ?"

Tôi há hốc miệng, không hỏi thêm được câu nào nữa, ủ rũ bước ra ngoài, tiến lại gần vòng dây cảnh giới.

Trưởng phòng Hồ ăn mặc chỉnh tề, xòe đôi bàn tay mang găng đẫm máu tiến lại trước mặt tôi: "Cảm giác thì vụ án có vẻ ngày càng đơn giản hơn nhưng thực chất lại ngày càng nan giải."

Tôi nhìn trưởng phòng Hồ ngờ vực.

Trưởng phòng Hồ nói tiếp: "Chứng minh thư của nạn nhân ở ngay trên người, tên là Lương Phong Chí, nam, 37 tuổi. Điều tra viên đã điều tra xong, nạn nhân là luật sư, đã từng làm việc trong rất nhiều văn phòng luật, có khi ở Long Phiên, cũng có khi ở tỉnh ngoài. Hiện đang làm việc tại văn phòng luật sư Hằng Đại ở thành phố Vân Thái. Đến thành phố Long Phiên đã được nửa tháng, đang theo đuổi một vụ án tranh chấp kinh tế. Khách sạn anh ta đang ở cho biết, hơn 3 giờ chiều hôm qua anh ta đã ra khỏi khách sạn, sau đó không quay trở lại, cho đến khi chúng ta phát hiện ra thi thể ở đây."

"Làm sao có thể khẳng định do hung thủ của chuyên án Ba Sáu gây án?" Tôi nhìn bằng hiệu nhà xác, ngần ngừ một lát rồi vẫn đeo bao bọc giày đi vào trong vòng dây cảnh giới.

"Mổ bụng, cắt cổ." Trưởng phòng Hồ nói. "Lần này không cắt đầu, nhưng nội tạng vẫn được lấy ra bằng phương pháp rút lười của pháp y, phỏng đoán cũng là tử vong vì bị đầu độc. Tôi rất lấy làm lạ, thuốc chuột Tetramine là loại thuốc độc mạnh, nằm trong danh mục chất cấm của nhà nước, theo lý mà nói, điều tra các con đường mua bán phi pháp sẽ lần ra được nguồn gốc của nó, nhưng thật lạ là không có một chút manh mối nào."

"Còn một điểm này nữa, hoàn toàn có thể xâu chuỗi với các vụ án trước đây." Đại Bảo xòe bàn tay ra, trong tay anh ấy là vật gì đó đen sì.

"Gì thế?" Tôi bước lại nhìn.

Trong lòng bàn tay của Đại Bảo là một cái lười người. Cái lười đã đen sạm, bốc mùi nhức mũi, nhưng không phải là mùi thối rửa của xác phân hủy mà là mùi Formalin.

"Hung thủ dùng Formalin để bảo quản cái lười." Đại Bảo nói. "Nếu đúng như dự đoán, đây chính là lười của Trình Tiểu Lương, nạn nhân bị sát hại vào đầu tháng tám, vì thi thể Trình Tiểu Lương thiếu lười."

"Nếu theo đó mà loại suy, thi thể này sẽ thiếu thứ gì?" Tôi hỏi.

Đại Bảo gật đầu: "Cơ quan sinh dục biến mất rồi."

Tôi nghiêng răng ken két: "Đúng là ác quỷ chứ không phải con người, chúng ta phải làm sao mới bắt được hắn?"

Nỗi căm phẫn của tôi đã lây sang Đại Bảo, anh ta ngửa mặt lên trời gào lên: "Hãy ban cho tôi sức mạnh! Tôi là Đại Bảo!"

*

Công việc khám nghiệm tử thi kéo dài bốn tiếng đồng hồ, lâu hơn rất nhiều so với khoảng thời gian hai tiếng đồng hồ của quy trình giải phẫu thông thường. Chúng tôi khám nghiệm cực kỳ tỉ mỉ, nhưng vẫn không phát hiện ra manh mối hữu ích gì. Cung cách gây án của hung thủ, chúng tôi đã nắm rõ như lòng bàn tay: lừa nạn nhân uống thuốc độc, sau khi độc tố phát tán dẫn đến tử vong thì cắt cổ nạn nhân, giải phẫu tử thi theo kỹ thuật của pháp y, rút lưỡi lấy ra toàn bộ nội tạng. Cuối cùng, hung thủ giữ lại một bộ phận thân thể của nạn nhân, sau đó bọc thi thể lại, chôn xác hoặc bỏ trong một loại túi đựng bắt mắt rồi vứt ở nơi dễ bị phát hiện.

Hoàn toàn không nghi ngờ gì nữa, đây là một kẻ biến thái cực đoan.

Công tác điều tra tiến hành được hai ngày, ngoài việc xác nhận lại quỹ đạo hoạt động của Lương Phong Chí trước khi chết thì không phát hiện thêm được bất cứ manh mối nào nữa. Bộ phận điều tra đã tìm hiểu tất cả những người có liên quan đến nạn nhân, như người thân, bạn bè, đồng nghiệp ở thành phố Long Phiên, và tất cả những người có dính dáng đến việc anh ta tới Long Phiên theo đuổi vụ tố tụng lần này, thậm chí cả bác sĩ báo án và người bảo vệ, nhưng tất cả họ đều đã được loại trừ.

Trong cuộc họp tổ chuyên án, có nhiều người tiến hành phân tích tổng hợp về địa điểm mà bốn nạn nhân xuất hiện lần cuối cùng trước khi mất tích nhưng không hề giao cắt, không hề trùng lặp. Cũng có nhiều người thử tìm kiếm mối liên hệ về thời gian mất tích của họ, cũng không tìm ra bất cứ điểm nào có dính dáng đến nhau.

Nói tóm lại, bốn con người hoàn toàn không liên quan gì đến nhau đã bị sát hại bởi cùng một hung thủ tàn nhẫn biến thái cực độ, không một lý do.

Mấy hôm nay, tâm trạng của ai cũng hết sức nặng nề, duy chỉ có một người phấn chấn hơn hẳn.

"Vết bánh xe này xuất hiện tại chỗ đậu xe gần nhà xác nhất." Lâm Đào nói. "Tuy có rất nhiều vết bánh xe chổng chéo, nhưng soi dưới nguồn sáng khác nhau vẫn có thể phục nguyên vết bánh xe mới nhất. Tớ đã loại trừ vết bánh xe của bác sĩ báo án, vì thế, vết bánh xe này rất khả nghi."

"Nhưng chỉ dựa vào một vết bánh xe thì căn bản không thể phát hiện ra được manh mối trong cái thành phố có hàng triệu chiếc ô tô này." Tôi nói. "Cho dù có yêu cầu cảnh sát giao thông tiến hành mò kim đáy bể, nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm ra chiếc xe tương tự, vì một vết bánh xe tương đương với cả vài nghìn chiếc xe đấy."

"Chỉ cần tìm ra một chiếc xe có hoa văn bánh xe thế này, tớ có thể căn cứ vào độ mài mòn để loại trừ hoặc xác nhận." Lâm Đào nói. "Chúng ta phải nuôi hy vọng chứ! Rất nhiều vụ án đã được phá án bởi sự trùng hợp ngẫu nhiên đấy thôi! Biết đâu chuyên án này cũng vậy thì sao? Tớ sẽ lập tức nhờ tổ chuyên án thông báo cho phía cảnh sát giao thông lưu ý."

Tuy đã có thêm một manh mối không mấy lạc quan nhưng chúng tôi vẫn khắp khởi hy vọng chờ đợi trong suốt hai ngày tiếp theo.

Kỳ tích còn chưa xuất hiện, lại xuất hiện thêm một án mạng nữa.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (2)

Ngày 20 tháng Chín, tết Trung thu đã gần kề, trời tự dưng trở lạnh, áo ngắn tay không chịu được nữa, chúng tôi phải thay áo đồng phục cảnh sát tay dài.

Ngày nào cuối giờ làm cũng phải thay quần áo khiến chúng tôi cảm thấy rất phiền hà. Sau khi nhận được giấy mời của thành phố Trình Thành, chúng tôi chẳng kịp thay thường phục đã nhảy luôn lên xe cảnh sát chạy tới hiện trường.

Chúng tôi đang rất cần một cuộc phá án thành công để xóa bỏ ít nhiều cảm giác thất bại đang dằn vặt suốt mấy ngày nay khi chuyên án Ba Sáu đi vào ngõ cụt. Trong chuyên án Ba Sáu, chúng tôi thậm chí không biết được pháp y còn có thể phát huy tác dụng gì.

Trình Thành là một thành phố cấp huyện, kinh tế tương đối phát triển, án mạng rất ít khi xảy ra. Nhưng trên đường đến Trình Thành, chúng tôi được biết vụ án này rất lạ lùng, thậm chí người báo án còn kinh hãi đến suýt ngất. Điều tra viên phải vất vả lắm mới giúp người báo án trấn tĩnh lại được để hỏi han về tình hình cụ thể.

Rẽ xuống khỏi đường cao tốc, Trương Bình Nhất, chính trị viên đội Cảnh sát hình sự Công an thành phố Trình Thành, cũng là một bác sĩ pháp y có thâm niên, bước lên xe khám nghiệm của chúng tôi. Để tiết kiệm thời gian, anh đã giới thiệu vắn tắt về tình hình vụ án cho chúng tôi nghe.

*

Chiều hôm nay, Trương Xuân Hạc nhận được điện thoại của công ty quản lý bất động sản. Có người phản ánh trong thang máy của tòa nhà số 4 khu chung cư Quý Lâm hình như có mùi thối bốc lên.

Trương Xuân Hạc là công nhân sửa chữa của công ty quản lý bất động sản Phong Hóa, đồng thời cũng làm việc cho rất nhiều công ty bất động sản khác. Hiện nay, việc sử dụng chung nguồn tài nguyên kỹ thuật ngày càng phổ biến, nguyên nhân là do nhân viên kỹ thuật không được coi trọng, kỹ thuật không bằng tiền bạc...

Trương Xuân Hạc đến công ty bất động sản Phong Hóa đã được hai năm rưỡi, nhưng gần như chưa bao giờ đặt chân đến khu chung cư Quý Lâm vốn dĩ cũng thuộc phạm vi quản lý của công ty Phong Hóa. Đây là một khu chung cư cao cấp, trang thiết bị tất nhiên cũng khá hoàn chỉnh nên rất ít khi xảy ra trục trặc.

Trước khi đến khu chung cư, Trương Xuân Hạc đã xem xét kỹ lưỡng bản đồ kiến trúc của khu chung cư Quý Lâm để tìm hiểu trước. Là công nhân sửa chữa có bề dày kinh nghiệm, nếu đến nơi mà lại không biết bắt đầu từ đâu thì thật mất mặt.

Phía sau thang máy của khu chung cư có hai lớp cửa chống cháy, bên trong là cầu thang bộ. Phía dưới đoạn cầu thang dẫn từ tầng một lên tầng hai là nắp cống dẫn xuống bể nước thải của tầng này. Mỗi một tầng đều có đường nước thải riêng, chủ yếu có tác dụng thoát nước thải, cũng có một số đường điện, đường mạng chạy bên trong cống nước thải. Đương nhiên, đường điện thì không thể khiến cho đường nước thải bốc mùi được. Có lẽ do đường nước thải bị tắc khiến nước thải ứ lại, chỉ có nước thải mới có thể bốc ra mùi hôi thối.

Thế nhưng đường nước thải bị tắc khiến nước thải ứ đọng bốc mùi nhất định phải trải qua một thời gian tích lũy lâu dài, tại sao trong suốt thời gian đó không có ai phản ánh về vấn đề này? Đặc biệt là trong thời buổi

con người ngày càng khó tính, mối quan hệ giữa chủ hộ và công ty quản lý bất động sản lúc nào cũng căng thẳng như hiện nay.

Nhân viên công ty quản lý bất động sản lại giải thích nhẹ tênh rằng khu chung cư Quý Lâm là kiểu mỗi đơn nguyên có hai hộ, hai cầu thang, thang máy di chuyển khá nhanh nên hầu như chẳng ai leo thang bộ. Tầng một là nhà kho, không có người ở, nên dù chỉ ở tầng hai, người ta cũng đi thang máy. Nếu không đi lối cầu thang bộ thì rất khó ngửi thấy mùi lạ, bởi cầu thang bộ được ngăn cách bởi cửa chống cháy, không khí lưu thông. Còn bây giờ đến trong thang máy cũng ngửi thấy mùi lạ thì chắc chắn đã bị tắc một thời gian rất dài.

Trương Xuân Hạc là công nhân điện nước, cũng kiêm luôn nghề thông cống, việc này với anh ta chỉ là chuyện vặt, nhưng trời lạnh thế này mà phải xuống nước thì kiểu gì cũng ốm, hơn nữa nước ở đây đâu phải nước bình thường, mà là nước cống. Dù chỉ là công nhân điện nước thì cũng phải chú ý giữ gìn ngọc thể.

Anh ta mặc trang phục không thấm nước, chật vật lắm mới nhấc được nắp cống nước thải dưới gầm cầu thang lên, dưới cống nước thải đen ngòm, mùi hôi thối xông lên nhức mũi. Trương Xuân Hạc làm nghề thông cống bao nhiêu năm nay, cũng coi như kinh nghiệm đầy mình, nhưng thối thế này thì quả thực chưa từng có.

"Liệu dưới cống có chó, mèo chết không nhỉ?" Trương Xuân Hạc nhìn sang nhân viên công ty quản lý bất động sản nói. "Anh xem, thối khủng khiếp thế này mà tôi còn phải chui xuống, các anh phải thêm tiền cho tôi đây!"

Anh nhân viên đã bịt mũi nôn ọe ầm ỉ, vừa quệt nước mắt vừa gật đầu lia lịa: "Thêm hai trăm tệ!"

Trương Xuân Hạc rất tự tin với khả năng thích ứng của mình, loáng cái đã quen với mùi thối, liền đeo khẩu trang, theo cầu thang bên thành ống cống tụt xuống dưới.

Khi đầu đã thụt xuống hẳn trong lòng cống, mắt vẫn chưa kịp thích ứng với bóng tối đột ngột, chỉ còn chút ánh sáng le lói lọt vào miệng cống soi đường cho anh ta. Hai chân còn chưa chạm đất, anh ta bỗng thấy mông mình va phải thứ gì đó.

"Còn chưa đến đáy giếng, sao lại có thứ gì ở lưng chừng thế này?" Trương Xuân Hạc một tay nắm tay vịn trên thành cống, tay còn lại bật đèn gắn trên mũ bảo hộ, rồi ngoảnh đầu lại, quét ánh đèn về phía sau lưng.

Phía sau là lòng cống rộng, ánh đèn chiếu sáng trưng một khoảng sau lưng. Vừa nhìn, toàn thân Trương Xuân Hạc đã lông tóc dựng ngược.

Ngay sau lưng anh ta là một thân người lơ lửng, đầu cúi gục, chỉ cách anh ta có nửa mét, tóc rũ kín mặt, đang khe khẽ đung đưa.

"Ma!" Cảnh tượng kinh hoàng khiến Trương Xuân Hạc sợ vỡ mật, suýt nữa thì rơi xuống cống. May sao hai tay anh ta vẫn nắm chặt được vào tay vịn. Anh ta cuống cuống leo vội lên trên, lao vọt ra khỏi cống khu chung cư, ngã phịch xuống bãi cỏ, sau đó run rẩy lấy điện thoại ra gọi 110, vút lại anh nhân viên công ty vẫn ngồi đực mặt bên miệng cống, không biết chuyện gì đã xảy ra.

*

"Cậu xuống đấy thật à?" Lâm Đào mặt mũi tái mét, túm chặt lấy cánh tay tôi hỏi.

"Phải!" Tôi nhìn xuống miệng cống.

Bể nước thải có kết cấu hình chữ "b", phía trên là một đường ống thẳng, phía dưới là một bể ngầm hình vuông. Hay nói cách khác, đứng ở miệng cống không thể trông thấy tình hình dưới cống.

Nhưng con ma theo lời người báo án không nấp trong góc của lòng bể, mà lơ lửng ngay trong đoạn đường ống gần miệng cống. Vì tôi đã thấy một cái bóng lơ mơ ở gần cầu thang tay vịn trong lòng ống cống.

"Đã theo nghề pháp y thì chẳng bao giờ tin vào ma quỷ." Tôi cầm đèn khám nghiệm chiếu xuống lòng cống. Mùi xác thối cho tôi biết, đây là hiện trường giấu xác, nhưng tử thi lại nằm ngay góc chết ở phía dưới miệng cống dạng ống, không nhìn rõ được.

"Người báo án nói là con ma bay lơ lửng." Một điều tra viên run rẩy nói. "Anh ta nói chắc chắn là bay lơ lửng, bởi vì anh ta xuống được nửa chừng thì nhìn thấy nó đung đưa ngay sau lưng."

"Đung đưa?" Tôi nhú mào. "Thế nó không cần à?"

"Là thật đấy!" Điều tra viên nhận ra vẻ dừng dưng của tôi, "Trương Xuân Hạc nói rằng lúc đó còn cách đáy bể một đoạn, chân con ma không thể chạm đất được nên chắc chắn là trôi dạt dờ trong không trung. Anh nói xem, nếu là người hay xác chết thì làm sao lại lơ lửng trong không trung được?"

Nước dưới cống rất cạn, tại sao xác chết lại trôi lơ lửng trong lòng cống? Lại còn đung đưa được nữa? Đúng là khó hiểu. Cũng chính vì khó hiểu nên từ lúc báo án đến giờ đã một tiếng đồng hồ trôi qua mà cảnh sát vẫn nhón nhác đứng đó, không ai dám xuống xem tình hình ra sao.

"Chết tôi cũng chả sợ, nhưng tôi sợ ma." Anh phó giám đốc trẻ vẫn được người ở đây gọi là Triệu To Gan phân trần.

"Pháp y chúng tôi là nhân viên kỹ thuật chứ có phải cu li đâu? Vớt xác đâu phải là công việc của chúng tôi?" Không phải tôi không muốn vớt xác, nói thật lòng thì lúc đó tôi cũng hơi ghê ghê.

Tôi quay sang nhìn Đại Bảo và Lâm Đào, thấy mặt ai cũng tái xanh tái mét, lại nhìn sang các điều tra viên, mọi người đều né tránh ánh mắt của tôi.

Trước ánh mắt tò mò của không ít người dân đứng xem, kiểu gì tôi cũng phải nhanh chóng đưa ra quyết định. Trước khi đến đây, mọi người có thể viện lý do "bảo vệ hiện trường đợi chuyên gia của sở Công an tỉnh đến khám nghiệm" để lẩn tránh câu giờ. Nhưng giờ chúng tôi đã đến rồi, không còn lý do gì để thoái thác việc xuống cống nữa. Nếu để người ta bảo pháp y cũng sợ ma thì đúng là quá mất mặt. Đã nói phải tích cực giải quyết yêu cầu của nhân dân, yêu cầu của nhân dân bây giờ là chúng tôi phải xuống dưới thăm dò, xem con ma kia mặt mũi ra sao, vậy thì chúng tôi không xuống không được.

Nghĩ là vậy, tôi lấy hết can đảm đeo đèn lên đầu, men theo cầu thang tụt xuống ống cống.

Tình hình gần như giống hệt với phản ánh của người báo án Trương Xuân Hạc, sau khi tụt xuống một quãng, bắp chân tôi chạm phải một thứ gì đó đung đưa.

Chỗ này có lẽ đã đến phần cuối của đoạn đường ống, cũng là đoạn đầu của bể nước thải, cách đáy bể ít nhất trên hai mét rưỡi, đáng lẽ không thể có thứ gì ở đây mới phải. Nhưng đích xác là tôi cảm thấy có một thứ gì đang quệt qua quệt lại sau cẳng chân mình.

Tôi giật mình kinh hãi, dựng ngược tóc gáy, lúc này mà tôi rú lên một tiếng thì người bên trên kiểu gì cũng bỏ chạy tán loạn. Tôi cố gắng kìm nén cơn khiếp đảm, chiếu đèn xuống đó. Từ trên nhìn xuống dưới, thấy lưng

chùng đường ống đúng là có một tử thi lơ lửng, có đầu, có tay, có chân, tóc dài rũ kín mặt, đu đưa giữa không trung.

Đặc biệt là mái tóc phủ lấp khuôn mặt, khe khẽ phất phơ theo nhịp lắc lư của cơ thể. Hình ảnh này khiến tôi liên tưởng đến một loạt những thước phim rùng rợn trong các bộ phim kinh dị "Vòng tròn oan nghiệt", "Hồn ma xóm vắng".

Người bình thường mà nhìn thấy cảnh tượng này, kiểu gì cũng cho là ma nữ bay lơ lửng.

Nhưng lý trí nói với tôi, đó là xác chết, không phải là ma. Kinh nghiệm nhiều năm theo nghề pháp y đã tôi rèn cho tôi một tâm lý vững vàng. Tôi tiếp tục leo xuống, đến khi nhìn rõ diện mạo của tử thi, tôi mới thở hắt ra.

Mùi hôi thối khủng khiếp dội thẳng vào thần kinh khứu giác của tôi. Tôi nín thở, quan sát xác chết một lát. Thoạt nhìn có vẻ như là một phụ nữ trung niên, tóc tai rũ rượi phủ kín mặt. Dưới hai nách nạn nhân vừa hay mắc vào mớ dây nhợ loằng ngoằng trong lòng ống cống, mà mớ dây nhợ không thể nhìn rõ trong bóng tối đen ngòm nên cái xác trông như đang bay lơ lửng.

Tôi tự trách mình lúc này đã thần hồn nát thần tính, rồi ngửa đầu soi đèn lên đoạn cầu thang phía trên. Trên một đoạn tay vịn có dấu vết va chạm rất rõ, vẫn còn dính máu.

Tôi trèo lên khỏi miệng cống, sắp xếp mọi người kéo tử thi lên.

"Chắc là hung thủ đã ném xác từ miệng cống xuống." Tôi an ủi Lâm Đào vẫn chưa kịp hoàn hồn. "Thi thể đập vào tay vịn khiến quỹ đạo rơi chuyển hướng, văng về phía lòng bể. Nhưng lưng chùng bể lại có rất nhiều dây điện, dây cáp chằng chịt nên thi thể vướng vào dây điện treo lủng lẳng ở đó."

"Thế thì khi hung thủ vứt xác xuống sẽ nghe thấy tiếng va đập với tay vịn cầu thang, nhưng sẽ không nghe thấy tiếng xác chết rơi xuống nước." Đại Bảo nói. "Chắc hẳn sẽ nghĩ đây là động không đáy đây."

"Sao lại vừa khéo như thế được?" Lâm Đào nói. "Chắc là tại oan ức quá đấy mà."

Tôi đến bó tay trước mức độ mê tín của anh chàng!

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (3)

Nạn nhân là một phụ nữ hơn 30 tuổi, vốn dĩ vóc dáng đã hơi đầy đà, lại cộng thêm bị phân hủy nên trông lại càng phì đại. Quần áo của nạn nhân bị vén lên đến ngực để lộ áo lót màu đen. Trước ngực là vết máu đã khô.

Mấy bữa trước thời tiết nóng nực, hai ngày lại đây nhiệt độ đột ngột sụt giảm, mang lại không ít khó khăn cho việc suy đoán thời gian tử vong. Xác chết phân hủy ở mức trung bình, vẫn chưa trương phình triệt để, nhưng đã đủ để bốc lên mùi hôi thối khủng khiếp trong khoảng không gian bịt bùng.

Phần bụng của tử thi đã ngả sang màu xanh lục. Dựa vào kinh nghiệm, trong thời tiết như thế này mà toàn bộ phần bụng đã ngả sang màu xanh lục, chúng tôi phán đoán sơ bộ nạn nhân đã tử vong khoảng bốn, năm ngày.

Ngoại trừ trường hợp nạn nhân tử vong ngay trong nhà mình, hoặc có người quen nhận ra nạn nhân, hoặc là trên người nạn nhân có giấy tờ xác nhận thân nhân như chứng minh thư, nếu không, khi pháp y đến bất cứ hiện trường án mạng nào cũng phải đối mặt với xác chết vô danh. Nhanh chóng điều tra lai lịch của nạn nhân trở thành khâu quan trọng nhất trong một vụ án mạng.

"Kể cho mọi người nghe một chuyện nhé." Đại Bảo gần đây rất thích kể chuyện cười. Chúng tôi nhận thấy một pháp y nếu đã trải qua giai đoạn trầm uất sợ hãi, trở nên hay nói hay cười, tức là đã vượt qua được rào cản tâm lý, nhìn thấu sống chết.

"Hồi còn làm việc ở Công an thành phố Thanh Hương," Đại Bảo bắt đầu kể, "một đồng nghiệp của tôi đã tìm thấy một bộ hài cốt mặc quần áo tại hiện trường. Anh bạn này lúc nào cũng rất tự tin vào vốn kiến thức nhân loại học pháp y của mình, vì thế chúng tôi thường trêu chọc rằng chỉ có anh ta và chó nghiệp vụ là thích xương nhất. Sau đó, anh ta mang bộ hài cốt vào phòng giải phẫu vùi đầu nghiên cứu suốt một buổi chiều, kết luận nạn nhân là nam, 50 tuổi. Kết luận vừa đưa ra, một nhân viên pháp chứng liền tiện tay lôi ngay cái chứng minh thư ra khỏi túi áo nạn nhân, họ tên địa chỉ đầy đủ. Sếp tôi điên người, điều ngay anh này vào trại giam làm bác sĩ cho tù nhân."

Đại Bảo dứt lời, chợt dừng ngay động tác tìm kiếm trên quần áo nạn nhân: "Ái chà mẹ ơi, may quá tôi có lục túi quần nạn nhân, đúng là có chứng minh thư thật!"

*

Nhờ có chứng minh thư, điều tra viên đã nhanh chóng xác nhận nạn nhân là Lý Di Liên, sống ở tầng mười một ngay trong tòa nhà này.

"Chúng tôi đã điều tra sơ bộ," điều tra viên nói, "nạn nhân năm nay 34 tuổi, làm việc tại cục thuế thành phố, chồng kinh doanh một công ty vật liệu xây dựng quy mô lớn trong thành phố Vân Thái, lâu lắm rồi không về nhà."

"Khoảng một tuần trước, anh chồng có về nhà không?" Đại Bảo hỏi.

Điều tra viên lắc đầu: "Hai vợ chồng tình cảm rất tốt, anh chồng ba tháng mới về nhà một lần. Các đồng nghiệp ở Vân Thái đang tìm hiểu hoạt động của anh chồng vào mấy ngày trước đây, nhưng không có điểm nghi vấn nào."

Tôi lắc đầu, nói: "Bên dưới cống nước thải đã có đồng nghiệp xuống mò vớt, không phát hiện ra đồ đạc tùy thân của nạn nhân. Nhưng nạn nhân

lại mặc trang phục công sở, có lẽ là bị sát hại khi tan ca về nhà hoặc trên đường đi làm, vậy thì đáng lẽ phải mang theo đồ đạc chứ."

Tôi cầm tay phải của nạn nhân nhắc lên, nói: "Còn nữa, anh xem này, xung quanh gốc ngón áp út có một vết hằn rõ rệt, là dấu vết đeo nhẫn trong thời gian dài."

Tôi lại nhìn dải tai của nạn nhân, nói: "Tai cũng có lỗ, cho thấy trước khi chết, có lẽ nạn nhân có đeo hoa tai, nhưng bây giờ lại không thấy nhẫn và hoa tai đâu. Những dấu vết này cho thấy, đây có lẽ là một vụ án cướp của."

"Cướp của?" Điều tra viên hỏi. "Cướp của ngay trong cổng nước thải ấy à? Mà áo của nạn nhân bị tố lên, liệu có phải là cưỡng hiếp giết người không?"

"Có thể khẳng định rằng không phải người nhà nạn nhân gây án." Lâm Đào nói. "Chúng tôi vừa dùng biện pháp kỹ thuật để mở khóa vào nhà nạn nhân xem xét, không có dấu vết gì khác thường."

Tôi kéo phẳng vạt áo của nạn nhân, máu ngấm trên quần áo đã khô, sờ vào cứng đờ.

Tôi nói với điều tra viên: "Trước tiên, tôi sẽ trả lời câu hỏi đầu tiên của anh, trên ngực nạn nhân bị đâm rất nhiều nhát dẫn đến tử vong do mất máu."

"Đúng vậy." Điều tra viên nói. "Điều này không cần anh nói tôi cũng biết."

"Vậy thì, giờ chúng ta đã vuốt phẳng quần áo của nạn nhân, và có thể nhìn thấy trên áo nạn nhân cũng có rất nhiều vết thủng." Tôi nói. "Bây giờ, chúng ta cần quan sát xem vết thủng trên áo có trùng khớp với vết thương ở trên ngực không?"

Điều tra viên gật đầu tán đồng.

Tôi nói tiếp: "Tiếp theo, tôi sẽ trả lời câu hỏi thứ hai của anh. Hiện trường gây án có lẽ không phải trong lòng cống, trong lòng cống nước thải không có đủ điều kiện của hiện trường gây án, cửa cống quá nhỏ hẹp, lòng cống lại quá cao, hai ống quần của nạn nhân cũng không có dấu vết ngấm phải nước thải, cho thấy nạn nhân chưa chạm đến đáy của lòng cống. Tất nhiên, nạn nhân cũng chẳng rồi hơi mà tự dừng lại chui xuống cống nước thải. Vì thế, cống nước thải có lẽ là hiện trường vứt xác."

Tôi ngừng lại một lúc, chỉ vào một vết thương không có phản ứng sống trên trán nạn nhân, nói: "Sở dĩ thi thể bị treo lên đây, là vì hung thủ đã ném nạn nhân xuống đây trong tư thế đầu hướng lên trên chân quay xuống dưới. Do có vận tốc ban đầu nên tử thi rơi xuống theo hướng chênh chếch, sau đó đầu đập phải tay vịn khiến thi thể bật đi, nạn nhân vừa hay mắc phải đám dây nhợ loằng ngoằng trong lòng cống. Bởi vậy, thi thể đã không rơi xuống lòng cống mà treo lủng lẳng trên dây. Quần áo của nạn nhân gạt phải dây nhợ nên bị tốc lên, đem lại cảm giác giống như bị xâm hại."

"Vậy hiện trường giết người ban đầu là ở đâu?" Điều tra viên hỏi. "Chắc chắn không phải là giết người bên ngoài tòa nhà, sau đó kéo vào bên trong giấu xác."

Lâm Đào nói: "Không thành vấn đề, chuyện tìm kiếm hiện trường giết người, cứ giao cho tôi."

"Vậy tớ đi khám nghiệm tử thi đây." Tôi nói.

*

Nạn nhân tử vong do mất máu.

Trên ngực nạn nhân bị đâm mười bảy nhát dao, trong đó có mười một nhát dao xuyên qua gian sườn đâm vào khoang ngực. Cả mười một nhát

dao đều đâm thủng tim, cửa đứt động mạch chủ và phổi của nạn nhân, khiến nạn nhân mất máu ồ ạt dẫn đến tử vong.

Tôi ghi chép lại tỉ mỉ vị trí, hình dạng, độ dài và độ sâu của mỗi vết thương trên thi thể, phán đoán hung khí gây thương tích là loại dao một lưỡi, rộng khoảng 3 centimet, dài hơn 15 centimet.

Rất nhiều người cho rằng, việc tìm hiểu về hung khí gây thương tích, ngoài tác dụng suy đoán ra một số đặc điểm của hung khí thì không còn ích lợi gì khác. Ví dụ trong vụ án này, đã suy đoán được đặc điểm chi tiết của hung khí, thế nhưng nghĩ lại thì nhà nào cũng có dao gọt hoa quả phù hợp với điều kiện trên. Thực ra, suy đoán về hung khí gây thương tích không chỉ có thể thu hẹp phạm vi điều tra, mà quan trọng hơn là cung cấp được manh mối để tìm kiếm vật chứng có giá trị một cách nhanh chóng và thuận lợi hơn. Ví dụ sau khi vụ án được phá, đến khám nhà nghi phạm, tìm được mười mấy con dao. Khi đó, căn cứ vào suy đoán của pháp y về đặc điểm của hung khí, điều tra viên sẽ nhanh chóng tìm ra con dao phù hợp để tiến hành khám nghiệm vật chứng, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức.

Đây là một vụ hành hung đơn giản bằng dao, khám nghiệm tử thi có lẽ không thể phát hiện ra quá nhiều manh mối và chứng cứ, chỉ có thể xác nhận nguyên nhân tử vong, thời gian tử vong, hung khí gây án, phương thức hành hung.

Trong dạ dày của nạn nhân còn có ít hạt ngô, thức ăn vẫn còn chưa đi vào tá tràng, chúng tôi suy đoán nạn nhân tử vong sau bữa ăn cuối cùng hai tiếng đồng hồ.

Ngoài ra, theo thông lệ, chúng tôi cũng tiến hành khám nghiệm và chụp ảnh quần áo của nạn nhân. Lưng áo khoác ngoài của nạn nhân dính rất nhiều bụi đất. Điều đáng chú ý là trong túi áo khoác và túi quần dài đều có vết máu dạng bôi quệt.

"Theo anh thì vết máu bên trong túi quần, túi áo nạn nhân được hình thành ra sao?" Tôi hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo trả lời như cháo chảy: "Có hai khả năng. Một là sau khi nạn nhân bị thương đã đưa bàn tay dính máu thò vào trong túi. Khả năng thứ hai là sau khi hung thủ giết người đã đưa bàn tay dính máu móc túi của nạn nhân. Thông thường, nếu là khả năng thứ nhất, vết máu thường chỉ xuất hiện trong một túi. Còn nếu là khả năng thứ hai, vết máu sẽ xuất hiện trong tất cả các túi. Trong vụ án này, ba túi áo, hai túi quần của nạn nhân đều dính vết máu, nên anh thiên về giả thiết thứ hai, tức là hung thủ thò móc túi nạn nhân."

"Phải!" Tôi gật đầu nói. "Có động tác móc túi, càng chứng tỏ hung thủ giết người vì tiền. Điều này cũng phù hợp với việc hung thủ lấy mất nhẫn và hoa tai của nạn nhân. Pháp y chúng ta luôn khẳng định xác chết biết nói, giờ thì quần áo của xác chết cũng có thể lên tiếng, chúng nói với chúng ta, đây là một vụ án giết người cướp của."

Sau khi khám nghiệm hoàn tất, chúng tôi thấy vẫn còn sớm liền đi tới phòng họp tổ chuyên án.

"Chồng của nạn nhân có thể đã được loại trừ, anh ta không có điều kiện thời gian gây án." Điều tra viên lên tiếng đầu tiên.

"Ừm!" Tôi nói. "Trang sức của nạn nhân đã bị hung thủ lấy hết, và lưu lại dấu vết trên thi thể. Ngoài ra, trong tất cả túi quần, túi áo của nạn nhân đều có vết máu dạng bôi quệt, cho thấy sau khi giết người, hung thủ đã móc túi nạn nhân. Tổng hợp những chi tiết trên, có thể phán đoán mục đích của hung thủ là giết người cướp của."

Điều tra viên nói: "Ngoài ra, theo điều tra, Lý Di Liên xuất hiện lần cuối cùng vào năm ngày trước. Hôm đó là tối thứ sáu, mấy người trong cơ quan đi ăn tối với nhau, khoảng 8 giờ tối thì tan cuộc. Kể từ tối hôm đó, Lý

Di Liên liền mất tích, thứ hai không đi làm, điện thoại gọi cũng không nghe máy. Vì công việc của chị ta rất nhàn hạ, thuộc kiểu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, đồng nghiệp chỉ nghĩ rằng chị ta đến Vân Thái thăm chồng nên cũng không mấy bận tâm."

"Cùng đi ăn tối?" Tôi hỏi. "Nhưng thức ăn trong dạ dày của nạn nhân không giống như thức ăn trong nhà hàng, mà chỉ có ngô. Chẳng lẽ không phải nạn nhân tử vong sau bữa tối hôm thứ sáu?"

Điều tra viên nói: "Theo điều tra, Lý Di Liên luôn ăn kiêng để giảm béo, bữa tối hầu như không ăn gì. Buổi tối hôm đó, chị ta chỉ ăn một bắp ngô. Nếu thức ăn chứa trong dạ dày cũng giống như vậy thì có lẽ đúng là nạn nhân đã tử vong vào buổi tối hôm đó."

"Còn hiện trường giết người, chúng tôi vẫn chưa tìm thấy." Lâm Đào mở phim đèn chiếu, nói. "Chúng tôi đã theo cầu thang bộ đi từ tầng một đến trước cửa căn hộ của nạn nhân ở tầng mười một, nhưng chỉ thấy ở cầu thang bộ từ tầng hai đến tầng ba hình như có dấu vết lau chùi bằng cây lau nhà, nhưng trên tường không có vết máu dạng phun bắn. Tôi nghe nói nạn nhân bị đâm thủng tim, vậy thì phải có rất nhiều vết máu dạng phun đúng không? Cầu thang rất nhỏ hẹp, nếu có máu bắn lên trên tường thì kiểu gì cũng không thể lau sạch được. Vì thế, chúng tôi cho rằng nạn nhân có lẽ bị giết trong nhà, sau đó mới bị kéo ra ngoài vứt xác."

Tôi nhíu mày, lắc đầu nói: "Tôi không tán thành suy nghĩ này. Các anh xem, lưng áo nạn nhân dính đầy đất bụi, có lẽ đã phải nằm ngửa ở nơi nhiều bụi bặm một thời gian. Nếu ở trong nhà thì chắc không thể bụi bặm đến thế được. Tôi đã xem những tấm ảnh khám nghiệm hiện trường, thấy mặt nền dưới chân cầu thang bộ tầng một lát gạch men, nhưng sau khi bước lên đoạn bậc thang thì lại là lát xi măng. Các hộ dân trong nhà rất ít khi đi thang bộ nên mặt cầu thang rất bụi. Hiện tượng này cho thấy, có lẽ nạn nhân bị sát hại trong cầu thang bộ."

"Hay là khi dịch chuyển thi thể, bụi đất trên cầu thang bộ đã dính vào án nạn nhân không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Không thể. Nếu là kéo lê trên đất thì bụi đất phải có hướng cọ xát, nhưng bụi đất bám trên quần áo của nạn nhân phân bố đều đặn trên diện tích rộng, tức là dính phải khi tiếp xúc hoàn toàn. Hơn nữa, khi chúng tôi khám nghiệm tử thi tại hiện trường, thấy vết hoen tử thi nằm ở vị trí không chịu sức ép sau lưng, chứng tỏ sau khi tử vong, nạn nhân đã ở nguyên trong tư thế nằm ngửa ít nhất ba mươi sáu tiếng đồng hồ."

"Chỉ có đoạn cầu thang dẫn từ tầng hai đến tầng ba là có dấu vết lau chùi bằng cây lau nhà, chúng tôi đã sử dụng Benzidine để tìm được chỗ có phản ứng máu ẩn, hiện đang tiến hành xét nghiệm ADN. Vậy thì có lẽ nạn nhân bị sát hại tại đây, nhưng tại sao không có vết máu dạng phun? Thế thì rất khó giải thích đấy." Lâm Đào hỏi.

"Vấn đề này dễ giải thích thôi." Tôi nói. "Không phải cứ đứt động mạch là có vết máu dạng phun trên diện rộng tại hiện trường. Động mạch ở những phần da lộ ra ngoài của nạn nhân, ví dụ như phần cổ, không hề bị đứt, mà là đứt nội tạng bên trong khoang bụng. Tuy mấy hôm trước thời tiết khá nóng, nhưng nạn nhân mặc quần áo đồng phục công sở, vẫn là áo dài tay. Lại thêm trên ngực còn có áo ngực bó sát, quần áo ở vị trí này rất dày nên dù có máu bắn ra cũng bị quần áo che mất và dính chặt vào. Bởi vậy, nếu nạn nhân mặc quần áo đủ dày thì tổn thương ở ngực thường ít khi có vết máu dạng phun rõ rệt."

"Vậy thì kẻ nào đã gây án?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lập tức khẳng định như đinh đóng cột: "Tôi cho rằng hung thủ sống ở ngay trong tòa nhà này."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng (4)

"Bởi vì đơn nguyên này có hệ thống kiểm soát ra vào à?" Điều tra viên ngờ vực hỏi. "Một đơn nguyên có ba mươi tầng, mỗi tầng có hai hộ, sáu mươi hộ không quen biết nhau, nếu hung thủ bám theo nạn nhân qua cửa cũng được kia mà? Ví dụ như những người cùng ăn tối vào hôm đó, hoặc sau khi tụ tập ăn uống xong lại hẹn với một ai khác, đối tượng đó sẽ dễ dàng đi qua hệ thống kiểm soát ra vào. Hơn nữa, chúng tôi đều cảm thấy là người quen gây án chứ người lạ không thể lừa nạn nhân vào trong đoạn cầu thang bộ từ tầng hai đến tầng ba được."

"Không đúng." Đại Bảo nói. "Nếu như bám theo sau để lọt vào trong cửa, hoàn toàn có thể khống chế nạn nhân rồi kéo vào ngay gầm cầu thang tầng một. Nếu là người quen, cũng có thể đi thang máy đến gần nhà nạn nhân để hành hung. Tại sao lại phải kéo nạn nhân đến giữa tầng hai và tầng ba? Sau đó sát hại xong, lại phải mất công di chuyển nạn nhân từ đó xuống cửa cổng ngầm ở tầng một? Chả nhẽ đầu óc hung thủ có vấn đề?"

"Đúng vậy." Tôi nói. "Tôi cảm thấy có lẽ hung thủ đã gặp nạn nhân ở giữa cầu thang tầng hai, hoặc ẩn nấp ở đó đợi nạn nhân đến, sau đó hành hung."

"Nếu là ẩn nấp ở đó thì phải là người quen chứ?" Điều tra viên hỏi.

Tôi nói: "Có lẽ có biết nhau, nhưng chắc chắn không phải là người quen. Như tôi đã nói, sau khi bị sát hại, nạn nhân đã ở yên trong tư thế nằm ngửa một khoảng thời gian, sau đó mới bị dịch chuyển. Mà thời gian nằm ngửa cũng không ngắn đâu."

Điều tra viên hỏi: "Ồ? Tại sao anh lại đoán ra được?"

Tôi đáp: "Vết hoen tử thi thường sẽ xuất hiện sau khi tử vong hai đến ba tiếng đồng hồ, từ từ đậm lên, sau hai mươi tư tiếng đồng hồ sau khi chết, nếu tử thi bị xoay chuyển, vết hoen sẽ dịch chuyển tới phía dưới vị trí mới của tử thi. Điều này có mối liên quan với nguyên lý hình thành vết hoen tử thi. Sau khi tử vong, máu sẽ ngừng lưu chuyển trong mạch máu, độ thẩm thấu của thành mạch máu tăng lên khiến máu bên trong thẩm ra ngoài, chảy xuống phía dưới đến các tổ chức dưới da, gây ra vết hoen màu đỏ tía về mặt da. Dưới tác dụng của trọng lực, máu luôn thẩm xuống phía dưới. Nên trong vòng hai mươi tư tiếng, nếu dịch chuyển thi thể, vết hoen tử thi sẽ xô dịch tới phía dưới của vị trí cơ thể mới."

Sau khi giải thích một lèo, tôi hắng giọng cho khỏi khô cổ rồi nói tiếp: "Nhưng sau khi tử vong ba sáu đến bốn tám tiếng đồng hồ, máu lắng đọng sẽ thâm nhập vào sâu trong phần mềm, khoảng thời gian này được chúng tôi gọi là thời kỳ vết hoen thâm nhập. Lúc đó, vết hoen tử thi sẽ cố định trên thi thể, không thay đổi được nữa. Chúng ta biết rằng, nạn nhân trong vụ án này tử vong do mất máu quá nhiều nên vết hoen tử thi rất nhạt, may mà da rất trắng nên vẫn quan sát được màu đỏ nhạt của vết hoen tử thi. Khi được chúng tôi phát hiện, thi thể đang treo lủng lẳng trên dây. Hay nói cách khác, sau khi bị ném xuống cống, tử thi luôn ở trong tư thế thẳng đứng. Nếu như nạn nhân bị ném xuống cống ngay sau khi bị sát hại, vậy thì vết hoen tử thi đáng lẽ phải xuất hiện ở hai chân và cẳng chân mới đúng, vì đó mới là vị trí phía dưới của tử thi. Nhưng khi chúng tôi khám nghiệm tử thi, lại thấy hai bàn chân và cẳng chân của nạn nhân không có vết hoen rõ ràng, trong khi sau lưng lại có vết hoen nhạt. Điều này chứng tỏ sau khi tử vong, nạn nhân đã ở trong tư thế nằm ngửa ít nhất ba mươi sáu tiếng đồng hồ, vết hoen đã cố định ở sau lưng, sau đó mới bị vứt xác."

Ngừng lại một chốc, tôi nói tiếp: "Kẻ sát nhân dám để nạn nhân nằm trong cầu thang từng ấy thời gian, đã chứng tỏ được hai vấn đề. Thứ nhất,

hung thủ rất quen thuộc với tòa nhà, biết rõ bình thường sẽ không có ai đi lối thang bộ. Thứ hai, hung thủ không thân quen với nạn nhân, cho dù nạn nhân bị người khác phát hiện ra, cũng không ai nghi ngờ hắn. Còn sau đó, tại sao hắn lại chuyển xác chết đi, có lẽ bởi vì tử thi bắt đầu bốc mùi. Nếu xác chết bốc mùi, cho dù không có ai đi cầu thang bộ thì mùi xác thối cũng sẽ mách bảo những hộ sống trong tòa nhà rằng có xác chết trong cầu thang. Vì muốn kéo dài thời gian vụ án bị phát giác, hung thủ mới dịch chuyển tử thi đi. Nhưng tất nhiên, khu chung cư này rất đông người, nhiều tai mắt phức tạp, kéo ra ngoài vứt xác là rất khó, nên hắn quyết định vứt ngay ở cống nước thải dưới tầng. Biết được dưới tầng có cống nước thải, cũng chứng tỏ hung thủ hiểu rõ kết cấu của tòa nhà này, nên rất có khả năng là một hộ sống ở đây."

"Ừm, tôi đồng ý!" Điều tra viên nói. "Quen thuộc với đường đi lối lại trong tòa nhà, nhưng không quen biết nạn nhân, rất có thể là hàng xóm trong tòa nhà này. Nhưng cầu thang bộ bình thường không có ai đi lại, tại sao hung thủ và nạn nhân lại xuất hiện ở đó? Tại sao nạn nhân lại đi cầu thang bộ? Tại sao hung thủ cũng xuất hiện trong cầu thang bộ?"

Tôi nói: "Tôi tán đồng với phán đoán nạn nhân và hung thủ là hàng xóm. Sau khi xác chết được di chuyển, hiện trường gây án còn được quét dọn, nói rõ hung thủ rất quen thuộc với hiện trường, hơn nữa còn dễ dàng lấy được cây lau nhà. Tình hình này chứng tỏ hung thủ sống ngay trong tòa nhà. Còn về việc tại sao hung thủ và nạn nhân lại gặp nhau ở cầu thang, ít nhất tôi cảm thấy việc Lý Di Liên xuất hiện ở cầu thang bộ là rất dễ giải thích."

"Giải thích thế nào?"

"Lúc này bộ phận điều tra đã nói, nạn nhân đang muốn giảm béo." Tôi nói. "Sống ở tầng mười một, hàng ngày leo cầu thang bộ, liệu có phải là một phương pháp tốt để giảm béo không?"

"Có lý!" Điều tra viên nói. "Đúng là Lý Di Liên đang giảm béo, phụ nữ ở lứa tuổi này rất cố gắng để níu giữ tuổi thanh xuân, hơn nữa, rất nhiều đồng nghiệp của chị ta đều xác nhận chị ta đang ăn kiêng. Theo như kết quả điều tra, chị ta không tập thể dục thể thao hay có hình thức vận động nào khác, nhưng hẳn chị ta hiểu rõ ăn kiêng kết hợp với vận động mới giảm béo được. Giờ thì chúng ta đã biết chị ta vận động bằng cách nào. Leo cầu thang bộ! Nhưng tại sao hung thủ lại xuất hiện ở đó?"

Tôi gãi đầu, nói: "Điều này thì chúng ta phải đến hiện trường lần nữa mới biết được."

*

Sau khi làm việc suốt cả một buổi chiều, lại họp chuyên án tới tận hơn 7 giờ tối; màn đêm đã sập xuống. Nhưng tôi và Lâm Đào không vì trời tối mà từ bỏ khám nghiệm, chúng tôi biết rõ, có thể nhanh chóng phá án hay không, đôi khi chỉ cách nhau một giây, hay nói cách khác là sai một ly đi ngàn dặm. Vì thế chúng tôi bất chấp đêm tối, nhanh chóng tìm đến hiện trường phát hiện án mạng.

Xung quanh hiện trường vẫn còn rất nhiều người dân tò mò nhìn ngó vào trong vòng cảnh giới xung quanh cổng nước thải. Tuy chúng tôi đã chứng minh rằng dưới cổng là xác chết chứ không phải ma nữ, nhưng có vẻ như mọi người vẫn chưa hết sợ hãi.

Trong cầu thang bộ có đèn cảm ứng âm thanh, tôi và Lâm Đào bước lên cầu thang, dặng hắng một tiếng, một vệt sáng liền bùng lên trong cầu thang. Tôi nhìn theo khe hở cầu thang lên trên, phát hiện ra ánh đèn trên đoạn cầu thang từ tầng hai đến tầng ba mờ tối hơn hẳn.

Tôi ngẩng nhìn bóng đèn, nói: "Không ngờ đến vào buổi tối lại có được phát hiện quan trọng."

"Đúng vậy!" Lâm Đào đã hiểu ý tôi. "Đèn cảm ứng trong cầu thang vẫn tốt, chỉ có ở đây bị hỏng, hơn nữa, đây còn là hiện trường gây án theo như suy đoán của chúng ta. Sự việc không thể trùng hợp như thế được."

"Theo em thì có phải hung thủ đã chọn nơi tối tăm nhất để hành hung không?" Đại Bảo hỏi.

Lâm Đào nói: "Chúng ta cứ lên đó xem thử là biết ngay thôi mà."

Lâm Đào xuống dưới nhà, lên xe khám nghiệm lấy chiếc thang gấp chữ A mang lên. Cậu ta đeo găng tay, cẩn thận chiếu đèn khám nghiệm quan sát kỹ bóng đèn rồi mừng rỡ kêu lên: "Tần Minh, trên bóng đèn có mấy dấu vân tay, in vào lớp bụi trên bóng đèn, trông rất mới."

Tôi đưa máy ảnh cho cậu ta, nói: "Cậu chụp lấy dấu vân tay trên bóng đèn đã, sau đó nhìn xem có phải bóng đèn đã bị vặn lỏng ra không."

Sau khi chụp ảnh lưu lại chứng cứ, Lâm Đào nắm lấy bóng đèn vặn khê, bóng đèn lại sáng như thường.

Tôi tấm tắc: "Đây đích xác là một phát hiện lớn."

"Phát hiện gì cơ?" Đại Bảo hỏi. "Liệu có thể khẳng định dấu vân tay là của hung thủ không?"

Tôi gật đầu, nói: "Không phải bóng đèn bị hỏng, mà là bị người ta vặn cho lỏng ra. Anh thử nói xem, ai lại thừa hơi trèo lên cao thế này để vặn bóng đèn? Chỉ có thể là kẻ có mưu đồ mờ ám mà thôi. Hay nói cách khác, hung thủ đã chuẩn bị từ trước, vặn lỏng bóng đèn, cố tình khiến nơi này trở nên tối tăm để dễ dàng ẩn nấp."

"Trong cầu thang chỉ có vài chục hộ, giờ đã có dấu vân tay, sợ gì không bắt được hung thủ?" Đại Bảo nói.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Hắn là hung thủ hiểu rất rõ về tình hình cầu thang bộ, biết nạn nhân sẽ đi đường này, cũng biết không còn ai khác đi qua đây nên mới dám ẩn nấp ở đây, giết người xong cũng bỏ luôn xác ở đây. Điều này chứng tỏ hung thủ đã nhìn thấy nạn nhân leo cầu thang bộ từ trước đó. Chúng ta suy nghĩ thử xem, một người thế nào mới có thể dễ dàng nhìn thấy nạn nhân leo cầu thang bộ?"

Lâm Đào suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu là hộ sống phía trên tầng mười một, có lẽ sẽ không nhìn thấy nạn nhân đi cầu thang bộ. Chỉ có hộ sống từ tầng mười một trở xuống mới có khả năng ngẫu nhiên nhìn thấy nạn nhân đi cầu thang bộ, sau đó quan sát và phát hiện nạn nhân ngày nào cũng leo cầu thang bộ, đúng không?"

"Có lý." Tôi nói. "Vậy chỉ còn lại hai mươi một hộ tình nghi. Chắc là hôm nay phá án được rồi."

Đã đến lúc thử thách trình độ toán học của Đại Bảo. Anh ta xòe tay đếm một hồi rồi thắc mắc với chúng tôi: "Ơ, tính thế nào mà ra hai mươi một hộ thế?"

"Lấy mười một nhân với hai trừ đi một." Lâm Đào ngán ngẫm ném ra một câu.

*

Trong phòng họp tổ chuyên án đang trải rộng tấm sơ đồ của tòa nhà số 4 khu chung cư Quý Lâm và danh sách chủ sở hữu do công ty quản lý bất động sản cung cấp. Điều tra viên đang phân tích từng hộ một.

"Phòng 301 đã lâu không có người ở, phòng 401 có hai cô gái ở, đều không phù hợp điều kiện." Điều tra viên nói. "Đây là một khu chung cư cao cấp, là chỗ ở của người có tiền, tại sao lại có kẻ gây ra vụ án thế này nhỉ?"

Tôi hất hàm nói: "Xem thử phòng 601, một cậu ấm sống một mình."

Phòng 601 là căn hộ do chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hà Thị mua cho con trai thứ hai của mình là Hàn Phong. Trong ảnh tư liệu, chủ hộ là một anh chàng nhuộm tóc đỏ, đeo dây chuyền to như sợi xích, mắt la mày lét, đã lọt vào tầm ngắm của cảnh sát.

Sau hai tiếng đồng hồ điều tra khẩn cấp, chỉ số đáng ngờ của đối tượng này đã tăng lên vùn vụt.

Tổ chuyên án quyết định mượn lý do nghiện hút để bắt giữ đối tượng.

Hàn Phong bị bắt trong một phòng bao của hộp đêm. Lúc bị bắt giữ, hắn vừa hít xong thuốc phiện, người ngợm mềm nhũn nằm vật trong lòng gái bao.

Lâm Đào hồi hải chụp luôn lấy tay hắn, in ngay dấu vân tay trên tờ giấy trắng, sau đó chạy đến chỗ sáng sủa soi chừng năm phút rồi reo toáng lên: "Chính hắn!"

*

Hàn Phong là kẻ chơi bởi lâu lỗng, ngày nào cũng đàn đúm với một nhóm bạn xấu lê la quán bar, KTV, trượt patin, chơi gái.

Ngày nào hắn cũng tiêu tiền như rác, mang đến vô số rắc rối cho ông chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hà Thị, cuối cùng đã khiến cho ông bố nổi điên, khóa thẻ ngân hàng của hắn, hy vọng hết tiền thì hắn sẽ tỉnh ngộ.

Nhưng cách trừng phạt ấy hoàn toàn không thể khiến một kẻ ăn chơi trác táng ấy ăn năn hối cải. Nguồn tiền bị cắt đứt, Hàn Phong liền bán dây chuyền, điện thoại di động, đồ hiệu để tiếp tục chơi bởi. Khi cạn kiệt tiền của, ông bố lại không thèm ứng cứu, dục vọng đã ép hắn phạm tội.

Hắn nhớ lại mấy tuần trước, khi đưa một cô gái ra cầu thang bộ để ve vãn, hắn đã nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ nhưng lại hỗn hển

trèo cầu thang bộ thì lấy làm lạ. Hắn không còn nhớ rõ hình dáng của chị ta, chỉ nhớ những trang sức sang trọng lấp lánh trên người.

Vì thế, Hàn Phong bắt đầu nấp ở cửa chống cháy bên đường cầu thang bộ theo dõi. Theo dõi được mấy ngày, Hàn Phong phát hiện ra tối nào hết giờ làm về nhà, chị kia cũng leo cầu thang bộ, và từ sáng đến tối cũng chỉ có duy nhất người phụ nữ này đi cầu thang bộ mà thôi.

*

Vì ma túy, chỉ còn cách này.

Hắn ở nhà ngủ suốt hai ngày. Không chỉ có ngủ, hắn còn lên kế hoạch cho toàn bộ quá trình giết người cướp của.

Để ánh sáng ở hiện trường gây án tối hơn chút ít, tiện cho ẩn nấp, hắn đã vắn lỏng bóng đèn trong đoạn cầu thang đó, sau đó ngồi rình trong góc tối.

Quả nhiên đến 9 giờ tối ngày hôm ấy, hắn đã đợi được tiếng bước chân nặng nề quen thuộc. Hắn chớp lấy thời cơ, lao vọt ra khỏi chỗ nấp, quật ngã Lý Di Liên đang bàng hoàng kinh hãi, bịt miệng nạn nhân rồi vung dao đâm liên tiếp vào ngực, cho đến khi nạn nhân bất động.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong giết người, nhưng hắn hoàn toàn không sợ hãi. Hắn chỉ hí hửng nghĩ đến cách ăn chơi thỏa thích sắp tới.

Sau khi giết chết nạn nhân, hắn lột lấy đồ trang sức và vật tùy thân của Lý Di Liên. Hắn mừng rỡ khi thấy ví của nạn nhân dày cộm tiền mặt. Hắn vô cùng mãn nguyện.

Hắn vào nhà đánh một giấc ngon lành. Sau khi tỉnh dậy, hắn mới nghĩ đến việc xử lý thi thể. Hắn nghĩ rằng phải giấu xác chết vào một chỗ không ai biết được.

"Dưới nhà có cống nước thải, cứ vứt xuống đó là xong." Hãn nghĩ vậy, và làm thật.

Sau khi quét dọn hiện trường, hãn nghĩ rằng phi vụ này hoàn hảo đến không thể chê vào đâu được nữa. Nhưng hãn không biết, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.

"Buổi sáng tôi ra ngoài còn chưa thấy có chuyện gì, sao vừa tối các anh đã bắt tôi rồi?" Hàn Phong không dám tin vào tốc độ phá án của cảnh sát, nhưng lại chẳng hề có một chút ăn năn với người phụ nữ vô tội đã bị hãn sát hại.

*

"Phá được vụ án này, đúng là nhờ vào không ít trùng hợp ngẫu nhiên." Đại Bảo vênh váo nói. "Nếu không nhờ may mắn, chắc là vụ án này đã không phá được. Hay ít nhất cũng không thể phá được nhanh thế!"

Tôi nói: "Rất nhiều vụ án đều được phá án nhờ may mắn, nhưng nếu không có thái độ nghiêm túc và thận trọng trong việc tìm kiếm manh mối và chứng cứ, không có sự quyết tâm và kiên trì trong phân tích và suy đoán, thì may mắn cũng không thể tồn tại."

"Ừm!" Lâm Đào nói. "Có lý đấy, nên chúng ta cũng không thể từ bỏ chuyên án Ba Sáu."

"Tớ chưa bao giờ từ bỏ!" Tôi nói.

Đại Bảo nói: "Ôi trời! Cứ nhắc đến chuyên án Ba Sáu là anh lại thấy đau đầu. Thôi, anh về với vợ một đêm Trung thu bình yên đã!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (1)

Cô độc, tất cả mọi thứ đều cô độc, không ai có thể một mình vượt qua tất cả mọi thứ.

Maya Angelou

Phân đội trưởng Hoàng của thành phố Vân Thái từng nói, tôi không mở miệng thì thôi, đã mở miệng thế nào cũng có án mạng, thế nên tôi mới có biệt hiệu là sao Quả Tạ. Nhưng thực ra, Đại Bảo là trợ thủ của tôi, luôn nấp sau lưng tôi, anh ta mới là nói tốt không linh, nói dở là trúng, cứ nói dở là trúng phóc, anh ta mới đích xác là một ông sao Quả Tạ to tướng.

Thực ra, mấy hôm trước, khi Đại Bảo nói "về nhà với vợ một Trung thu bình yên", trong lòng tôi đã lơ mơ một dự cảm chẳng lành.

Trung thu năm nay trời trong xanh ngắt, gió nhẹ hiu hiu, thật là thời tiết lý tưởng để ngắm trăng. Nhưng sau khi chuyên án Ba Sáu xuất hiện, từ tháng Sáu đến nay, đừng nói là ngắm trăng, mà tất cả các hoạt động vui chơi giải trí đều không còn khiến chúng tôi hào hứng. Vụ án này hết như một chiếc gai độc, đâm vào tận trong đáy tim, thì thoảng lại nhói lên nhức nhối.

Nghe nói gần đây có một cô em làm việc ở đài truyền hình tỉnh đang چرا cắm Lâm Đào, còn mời Lâm Đào đến đài truyền hình xem một live show văn nghệ. Để đề phòng bị đối phương "quấy rối" trong dịp lễ tết truyền thống hết sức lãng mạn này, đồng thời cũng hy vọng chương trình ca nhạc hoành tráng rộn ràng có thể tạm thời xoa dịu nỗi buồn bực do chuyên

án Ba Sáu đi vào bế tắc, Lâm Đào rủ vợ chồng tôi và vợ chồng Đại Bảo đi cùng.

"Xem kìa, xem kìa," Đại Bảo kêu lên, "trăng hôm nay tròn quá, không khí mới lãng mạn làm sao."

"Này! Cô em đang ủ mưu cửa cấm cậu đâu rồi?" Tôi nhìn vài chục người chen chúc trước mặt, hỏi. "Cổng phụ đến giờ vẫn chưa mở, bao giờ mới cho người ta vào đây?"

Lâm Đào dẫn chúng tôi đến xếp hàng bên cổng ngách của sân khấu.

"Cô ấy đang bận trong kia." Lâm Đào giơ thẻ đeo trước ngực lên, nói. "Nhìn thấy chưa, được đứng xếp hàng ở đây đều là VIP cả! Chứ đằng cổng chính còn xếp hàng đông nghịt kia kìa."

"Lần đầu tiên được làm VIP đấy." Đại Bảo cúi nhìn tấm thẻ đeo trước ngực.

Còn chưa dứt lời, bỗng thấy một đám người chen ngang đi vượt qua bên cạnh chúng tôi, được một người ăn bận giống như đạo diễn đưa vào trong khán phòng.

Đám đông xông xáo lên một chốc.

Tôi cười nói với Lâm Đào: "Nhìn thấy chưa? Máy người kia mới là VIP nhé, cậu thì đừng có mơ!"

Lâm Đào trợn mắt lườm tôi một cái.

Chúng tôi cứ đứng đó trò chuyện trên trời dưới bể suốt nửa tiếng đồng hồ, cổng phụ mới mở ra, đám đông bắt đầu từ từ nhích vào bên trong.

"Reng, reng..."

Chuông điện thoại bỗng réo lên rất không đúng lúc. Trong đầu tôi lập tức hiện lên câu nói của Đại Bảo.

Tôi đứng trong đám đông chen chúc, cố gắng rút điện thoại di động ra khỏi túi, bốn chữ "trung tâm chỉ huy" lập lòe trên màn hình.

"Này, này, đợi tí đã." Tôi kiễng chân gọi với theo Lâm Đào và Đại Bảo.

"Tôi là Tôn Túc Đồng ở trung tâm chỉ huy." Một giọng nam trầm vang lên. "Tôi nhận được thông báo, vừa phát hiện ra một xác chết tại công trường khai thác đá ở ngoại ô thành phố Long Phiên, phán đoán sơ bộ là án mạng."

"Ặc!" Cổ họng tôi tắc nghẹn.

"Hôm nay nghỉ lễ, các anh có uống rượu không thế?" Tôn Túc Đồng hỏi.

"Chưa!" Tôi quay sang nhìn Lâm Đào và Đại Bảo, họ đã phát giác ra sắc mặt bất thường của tôi, đang cố gắng quay ngược trở ra trong dòng người chen chúc.

"May quá. Vậy thì bây giờ phiền các anh đi về phía tây thành phố, đến hết đường quốc lộ Long Phiên, ở đó có một công trường khai thác đá." Tôn Túc Đồng nói. "Tôi đã báo cáo với sếp Trần, sếp Trần vẫn ở trong đội chuyên án, bảo tôi trực tiếp thông báo cho các anh."

"Tôi biết rồi." Tôi tắt điện thoại, đưa ánh mắt tràn đầy day dứt nhìn vợ.

Linh Đan cup mắt xuống, làn mi khẽ rung rung: "Không sao, em và chị Bảo cùng xem vậy, các anh đi đi, lái xe từ từ thôi nhé!"

Nét buồn man mác của nàng càng khiến tôi thêm căn rút. Đã lâu rồi tôi không đưa nàng đi dạo phố hay cùng nhau đi ăn một bữa cho ra hồn.

Còn vợ Đại Bảo lại hào sảng như một nữ tướng quân, khoác tay Linh Đan nói: "Thôi biến hết cả đi! Vào thôi Linh Đan, họ có hiểu quái gì về âm nhạc đâu, có xem cũng phí, hai người chúng ta xem là đủ rồi."

Đứng nhìn theo cho đến khi hình bóng hai vị phu nhân biến mất giữa đám đông, tôi mới quay ra gọi điện thoại cho trưởng phòng Hồ của phòng Pháp y Công an thành phố Long Phiên và đưa chìa khóa xe cho Lâm Đào.

"Trưởng phòng Hồ, Trung thu vui vẻ nhé. Tội phạm lại có quà cho chúng ta đây. Tình hình vụ án của các anh thế nào? Có manh mối gì không?" Tôi vừa lên xe vừa hỏi.

Trưởng phòng Hồ đáp: "Vẫn chưa rõ, ít nhất cũng khẳng định là vụ án giết người vứt xác, vừa bắt đầu triển khai công tác khám nghiệm, đang mở đường đến hiện trường, chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy tử thi."

"Em muốn hỏi, có mối quan hệ gì với chuyên án Ba Sáu không." Tôi hỏi.

"Ít có khả năng." Trưởng phòng Hồ nói. "Đây có vẻ là vụ án đốt xác."

"Đốt rồi à?" Tôi hỏi. "Liệu có phải là hung thủ của chuyên án Ba Sáu nâng cấp tay nghề không thể?"

"Tôi xin cậu đấy! Đừng có trù úm thế nữa, đồ sao Quả Tạ!" Trưởng phòng Hồ kêu toáng lên.

"Em có phải sao Quả Tạ đâu?" Tôi hăn học nhìn Đại Bảo đang ngồi ở hàng ghế sau. "Có người còn độc mồm độc miệng hơn cả em đấy, bắt chúng ta phải chạy hiện trường ngay đêm Trung thu thế này!"

Đại Bảo nhăn nhó hỏi: "Em lái xe nhà thế này có được tính tiền xăng không thế?"

*

Chiếc xe nhảy chồm chồm hơn một tiếng đồng hồ thì trưởng phòng Hồ chỉ về phía một ngọn núi đã bị đào khoét một nửa ở phía trước, nói: "Ở trong hẻm núi kia."

Thành phố Long Phiên là tỉnh lỵ, chúng tôi đều sống trong cái thành phố không lớn lắm nhưng rất dễ chịu này. Trị an của thành phố Long Phiên rất tốt, xã hội ổn định, rất ít khi xảy ra án mạng nghiêm trọng. Nhưng năm nay, chuyên án Ba Sáu đã khiến cho cảnh sát hình sự thành phố mất ăn mất ngủ, lực lượng cảnh sát tinh nhuệ đã dốc toàn lực vào chuyên án. Nếu đúng lúc này lại gặp thêm một vụ án mạng đau đầu nữa thì khả năng phá án sẽ sụt giảm nghiêm trọng vì thiếu nhân lực.

Vì thế, lực lượng cảnh sát tham gia vụ án này ai cũng mặt khó dăm dăm, trông rất nghiêm trọng.

Nếu không đích thân đi vào trong hẻm núi tĩnh mịch, tôi không thể ngờ được sát bên sườn một thành phố phồn hoa lại có một nơi thế này. Không có phong cảnh nhưng lại khiến người ta thanh thản dễ chịu.

Tôi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cảm nhận rõ vẻ yên tĩnh xung quanh. Tôi luôn nghĩ rằng tôi thích hợp với cuộc sống thôn quê, vì tôi ghét ồn ào, ưa tĩnh mịch.

"Ồ, sao lại có một nơi thế này nhỉ? Gây án, giấu xác ở đây, đúng là rất khó phát hiện!" Câu nói của Đại Bảo đã phá tan cảm giác thư thái trong tôi.

Đây là một công trường khai thác đã bị bỏ hoang, từ đường cao tốc vành đai đến đường quốc lộ, sau đó chuyển sang đường xa lộ, rồi lại băng qua con đường bê tông liên thôn mới thấy con đường dẫn vào bãi khai thác

đá. Bãi khai thác đá chạy thành một vòng tròn, một nửa ngọn núi đã bị đào rỗng, lộ ra lõi đá vàng quạch. Vì rất nhiều nguyên nhân, bãi khai thác đá đã bị bỏ hoang từ vài năm trước, chỉ còn lại vài gian nhà gạch và một ngọn tháp hoang tàn đổ nát. Do trung tâm của vòng tròn đã đào xuống rất sâu, quanh năm tích tụ nước mưa nên đã biến thành một hồ nước. Xung quanh hồ nước là một con đường lầy lội bùn đất, sau đó được dân làng rải đá dăm làm thành một con đường đá.

Bước vào bãi khai thác đá, có cảm giác như đã lạc vào một không gian tách biệt, cách xa phố thị ồn ào. Dưới ánh trăng rằm Trung thu vắng vặc, tôi nhìn thấy những bóng người đang di chuyển bên hồ nước.

"Ở đây không giống như cậu nói đâu." Trưởng phòng Hồ cười nói. "Tại hôm nay là tết Trung thu, với lại giờ cũng hơn 9 giờ rồi. Bình thường, nơi đây là chỗ người dân quanh vùng tập thể dục."

"Tập thể dục?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Hồ gật đầu, nói: "Khoảng 6, 7 giờ tối, có rất nhiều người dân đến đây đi bộ, chạy bộ xung quanh hồ nước, có lẽ bởi vì ở đây không khí trong lành. Sau 8 giờ thì ở đây vắng tanh vắng ngắt, không một chút âm thanh hay ánh sáng."

"Tối đen như mực thế này mà chạy bộ được à?" Tôi ngẩng đầu nhìn trời, nếu không nhờ ánh trăng sáng đêm nay, quanh hồ chắc chắn là rất tối.

"Ồ, mùa hè thì khoảng 6, 7 giờ trời vẫn chưa tối hẳn đâu, người dân trong thôn sẽ đến đây." Trưởng phòng Hồ nói. "Mùa đông thì không ai tới nữa."

"Sao anh lại biết rõ thế, anh Hồ?" Tôi hỏi.

"Quê tôi cách đây chỉ năm dặm đường thôi." Trưởng phòng Hồ chỉ về phía xa.

"Vụ án xảy ra khi nào?" Tôi hỏi.

"6 giờ 5 phút, tôi nhận được điện thoại báo án." Một điều tra viên đứng bên cạnh trả lời. "Có lẽ là người dân đầu tiên đến đây tập thể dục đã phát hiện ra."

"Phát hiện ra tử thi?" Tôi vừa đeo găng tay vừa kiễng chân nhìn những bóng người và ánh đèn khám nghiệm bên bờ hồ phía xa.

"Không phải." Điều tra viên nói. "Lúc đó, họ nhìn thấy khói bốc lên. Họ lấy làm lạ, vì cây cỏ đều mọc trên sườn núi, chứ trong hẻm núi chỉ toàn nước với đá, chẳng có cây cối gì, làm sao lại cháy được? Máy người dân đến gần thì thấy một đồng lửa, họ nghĩ chắc là ai đốt rác."

"Có nhiều người đốt rác ở đây không?" Tôi hỏi.

Điều tra viên gật đầu, chỉ xuống mặt đất nơi chúng tôi đang đứng, nói: "Anh nhìn mà xem, trên con đường đá dăm này thường xuyên nhìn thấy những vết màu đen, đều là dấu vết người dân đốt rác."

"Sau đó thì sao?" Tôi tròn mắt hỏi.

Điều tra viên nói: "Vài người dân đi tập thể dục cùng nhau đã phản ánh rằng, khi đó, lửa đã yếu dần, sắp tắt đến nơi. Một người dân nói vật thể trong ngọn lửa trông rất giống hình người, hay là trong hẻm núi có ma? Một người khác cười nhạo anh ta mê tín. Hai người liền cá cược rồi cùng nhau dập tắt ngọn lửa, kết quả là phát hiện ra thứ bị đốt đúng là người thật."

"Phải nói là xác người mới đúng." Đại Bảo đính chính, còn Lâm Đào nem nép dịch sát vào bên Đại Bảo.

"Phải, là một xác chết." Điều tra viên gãi đầu.

"Tính chất của vụ án đã xác định được chưa?" Tôi vẫn nuôi một tia hy vọng, hỏi. "Có phải là tự thiêu không?"

Điều tra viên lắc đầu, ý nói không biết. Tôi, Đại Bảo và Lâm Đào xách hòm đồ nghề lên, bước về phía hiện trường trung tâm.

*

Đồng tro nằm ở chỗ bùn nhão không có đá dăm che phủ bên cạnh hồ nước. Do người nhân đã lấy quần áo nhúng nước dập tắt đám lửa nên tàn tro văng vãi khắp nơi. Giữa đám tro tàn, có một vật thể hình người nằm co quắp.

Nói như vậy, bởi vì nếu chỉ thoạt nhìn, căn bản không thể nhận ra đây là một con người. Bề ngoài của thi thể đã cháy thành than hoàn toàn, ngả sang màu đen kịt. Đặc biệt phần đầu mặt bị cháy nghiêm trọng nhất, một số chỗ đã trơ cả xương sọ.

"Tử thi ở trong tư thế đấm bốc, có phải là bị thiêu sống không?" Do thường xuyên đi cùng chúng tôi nên Lâm Đào cũng học lỏm được một số thuật ngữ pháp y.

Tôi lắc đầu, nói: "Sai về bản chất. Trong các vụ hỏa hoạn, thường thấy nạn nhân ở trong tư thế tứ chi co quắp như đấu quyền Anh, đó là do phần cơ bị đốt nóng co lại khiến tứ chi gấp lại tại các khớp, hai chân, hai khuỷu tay và hai cổ tay co lại giống như tư thế đấm bốc nên mới có tên như vậy."

"Ồ, phải rồi!" Lâm Đào nói. "Lần trước trong vụ án giám đốc công trình bị thiêu chết ở thành phố Long Phiên, cậu đã giải thích cho tớ nghe rồi. Vì thế mới nói, tư thế đấm bốc không phải là phản ứng sống, đúng không?"

Tôi nói: "Vừa nãy tớ đã giải thích, nguyên lý hình thành tư thế đấm bốc là do hiện tượng co cơ do gặp nhiệt độ cao. Vậy thì thi thể gặp nhiệt độ

cao, cơ cũng sẽ co lại, vì thế cũng xuất hiện tư thế đấm bốc. Nó chỉ là đặc trưng của thi thể trong hiện trường hỏa hoạn chứ không có liên quan đến việc bị thiêu khi còn sống hay đã chết."

"Đúng đấy!" Đại Bảo nói. "Muốn phán đoán bị thiêu trước khi chết hay sau khi chết thì phải quan sát đường hô hấp, và còn phải đo nồng độ carboxyhemoglobin trong máu nữa."

"Vì thế, muốn biết là bị thiêu trước khi chết hay sau khi chết, phải đợi pháp y giải phẫu phải không?" Lâm Đào hỏi.

"Không nhất định." Tôi nhìn chăm chăm vào đám tàn tro, lắc đầu.

"Sao thế?" Lâm Đào cúi xuống, nhìn theo ánh mắt của tôi, hỏi.

Tôi nói: "Trước tiên, tớ cảm thấy tình trạng của thi thể này một cách chính xác thì không thể coi là tư thế đấm bốc được, mà là co quắp. Hay nói cách khác, trước khi bị thiêu thành tư thế đấm bốc, nạn nhân đã ở trong tư thế co quắp. Nhiệt độ cao chỉ khiến cho phần cơ co rút lại chứ không thể khiến cơ thể co quắp đến giới hạn tối đa của các khớp như thế này được."

Tôi thấy kỹ thuật viên đã chụp ảnh xong bèn kéo tử thi một cái, nói: "Cậu nhìn này, chân đã co gập lại đến gần trước ngực, nếu chỉ bị lửa đốt, chắc chắn không thể như vậy được."

"Ý cậu muốn nói, khi bị thiêu, tử thi đã ở trong trạng thái co quắp?" Lâm Đào nhìn tôi hỏi.

Tôi gật đầu rồi mở túi đựng xác ra, cùng Đại Bảo hợp sức khiêng thi thể lên, bỏ vào trong túi. Tử thi rất nhẹ, không phải vì gãy nhỏ mà bởi vì nhiệt độ cao đã khiến nước trong thi thể bốc hơi, làm cho trọng lượng giảm xuống rất nhiều.

"Điều này cũng không đủ để khẳng định đây là một vụ án mạng." Lâm Đào gãi đầu nói.

Tôi không lên tiếng, lấy ra một túi vật chứng, quét vun từng lớp tàn tro lại, xúc vào trong túi.

"Tại hiện trường hỏa hoạn thì tàn tro chính là báu vật, rất nhiều vật chứng sẽ được phát hiện từ trong túi vật chứng này." Đại Bảo đang lên lớp bỗng im bặt, bởi vì ba chúng tôi cùng nhìn thấy một thứ.

Sau khi tôi quét được một phần tàn tro, bỗng lộ ra hai vật thể dài dài màu đen, vuông vắn, có góc cạnh. Đợi kỹ thuật viên chụp ảnh lưu lại xong, tôi cẩn thận nhấc hai vật thể đó ra khỏi đống tro tàn. Tôi có cảm giác chúng được làm từ kim loại, một loại hợp kim khá nhẹ.

"Cái gì thế nhỉ?" Đại Bảo tròn tròn mắt. "Kim loại đấy, này, liệu có phải là hung khí gây án không?"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (2)

Tôi quan sát kỹ lưỡng khắp các mặt của hai tấm kim loại, sau đó tiện tay bỏ luôn vào trong túi vật chứng, nói: "Rất nhẹ, không thể trở thành hung khí gây án được. Nhưng về cơ bản, em đã có thể khẳng định đây là một vụ án giết người đót xác."

"Em phán đoán thế nào vậy?" Đại Bảo hỏi.

"Hai vật thể kim loại này giống hệt nhau về kích cỡ, độ dài và độ cao, xếp song song bên dưới xác chết, mọi người nói xem, hai thứ này nhiều khả năng nhất là thứ gì?" Tôi hỏi.

Lâm Đào chau mày suy nghĩ rồi kêu lên: "À, tớ biết rồi, đây là tay kéo của túi hành lý!"

Tôi gật đầu, nói: "Đúng, đây là tay kéo của túi hành lý. Vì túi hành lý được làm từ vải nên đã bị đốt cháy sạch, chỉ còn sót lại hai tay kéo làm bằng kim loại. Thế nhưng, thứ này đã mách bảo với chúng ta rằng, tử thi được đựng trong túi hành lý và vận chuyển đến đây, sau đó bị đốt."

"Điều này có thể giải thích tại sao các khớp của xác chết đều co quắp đến mức tối đa!" Đại Bảo phấn khởi nói.

Tôi nói: "Đúng, có lẽ hung thủ đã gấp xác chết lại để nhét vào túi có tay kéo. Nhưng em thấy với tình hình thế này, đáng lẽ anh không nên phấn khởi mới đúng."

"Ồ, phải rồi!" Đại Bảo lập tức ỉu xiu. "Đây là một vụ án mạng, sẽ có nhiều việc phải làm."

"Nhưng cũng không phải quá lo lắng." Tôi tràn đầy tự tin. "Tuy hiện giờ nhân lực thiếu thốn nhưng em tin rằng chúng ta có thể cố gắng hết sức để thu hẹp phạm vi điều tra đến mức tối đa, nhanh chóng phá án!"

Sau khi chuyển thi thể đi rồi, chúng tôi vẫn cẩn thận gom lấy toàn bộ tàn tro tại hiện trường đổ vào trong túi vật chứng. Tôi nói với trưởng phòng Hồ: "Nhờ anh mang một phần tàn tro đến phòng Kiểm nghiệm hóa lý xét nghiệm thử xem liệu có tìm ra vật dẫn cháy gì không. Đốt một cái xác trong túi hành lý mà cháy đến mức độ này, em đoán kiểu gì cũng phải có chất dẫn cháy."

"Được, tôi đi ngay đây." Trưởng phòng Hồ nói. "Vậy các cậu thì sao?"

Tôi nói: "Em và Lâm Đào, Đại Bảo đến nhà xác, các anh hãy để lại vài người ở đây để khám nghiệm dấu vết tại hiện trường. Xác chết cháy quá nghiêm trọng, phán đoán lai lịch thi thể sẽ hóc búa đây. Hiện trường tuy là đường đá dăm nhưng cũng có chỗ bùn nhão, nên hy vọng bộ phận khám nghiệm dấu vết có thể tìm thấy ít dấu giày hay vết bánh xe gì đó."

*

"Đã hơn 10 giờ rồi, không biết nhạc hội đã kết thúc chưa nhỉ?" Đại Bảo tựa vào cửa xe, nhìn ánh trăng bên ngoài qua làn cửa kính.

"Đều tại anh cả đấy." Lâm Đào nói. "Sao cứ nhất định phải nói tết Trung thu về nhà với vợ mới được cơ chứ? Anh thì chỉ được cái độc mồm độc miệng là tài."

Đại Bảo cười ngượng ngịu, xe từ từ dừng lại.

Ánh trăng chiếu tràn trên gian nhà xác, trông không còn vẻ âm u như thường ngày. Nhân viên nhà xác ngáp dài, chuyển thi thể từ trên xe xuống, đặt lên bàn giải phẫu, sau đó tháo găng tay, vờn vai đi về phía phòng trực ban.

Tôi đang định bật đèn trong phòng giải phẫu, chợt nghe loáng thoáng như có tiếng sột soạt vọng lại đâu đây.

Trong phòng, ngoài tử thi vừa đặt lên bàn giải phẫu, đâu còn thứ gì nữa? Tôi thầm nghĩ, nạn nhân không thể chết lâm sàng được, đã cháy thành than rồi cơ mà.

Càng phấp phỏng sợ hãi thì lại càng không mò thấy công tắc đèn đâu cả. Tim đập thùm thụp, tôi lập bập móc điện thoại di động ra, bật chức năng đèn pin, một chùm sáng trắng bệch hắt lên tường phòng giải phẫu.

Nhưng còn chưa kịp bật đèn, một bóng đen bỗng vọt ra từ chiếc tủ trong góc tối, lao qua bàn giải phẫu, sau đó vọt biến mất bên cửa sổ. Tôi giật nảy mình kinh hãi, điện thoại rơi luôn xuống đất.

Lâm Đào ôm cứng lấy tôi, rú lên: "Má ơi! Ma!"

Đại Bảo cũng mất vía, bước chân đi về phía bàn máy bên trong bỗng khựng lại, cả người cứng đờ tại chỗ, không thốt nên lời.

Phản ứng quá lố của Lâm Đào khiến tôi trấn tĩnh hơn nhiều. Tôi gắng sức gỡ cánh tay Lâm Đào đang ôm chặt lấy mình ra, nói: "Này, cậu ra dáng đàn ông một tí được không? Sao mà nhát gan thế nhỉ?"

Tôi bật điện thoại lên, lia đèn pin tìm công tắc, bật bóng đèn lớn trong phòng giải phẫu lên. Nháy mắt, cả gian phòng đã sáng trưng. Chẳng hề có cảnh xác chết sống dậy, túi xác vẫn nằm im lìm trên bàn giải phẫu, lờ lờ mấp mô, nạn nhân vẫn nằm lạng lẽ bên trong.

Tôi đi đến bên bàn giải phẫu ngó nghiêng một chốc rồi chỉ vào một vết chân bám bụi, bật cười nói: "Ôi trời, ma với mãnh gì, đúng là mang tiếng làm nghề pháp chứng, cậu lại đây khám nghiệm dấu vết xem nào! Xem thử cái bóng vừa vọt qua có phải con mèo hoang không?"

Lâm Đào ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, nói: "Nửa đêm nửa hôm, mèo hoang còn mò vào đây làm gì không biết? Có quái gì để ăn đâu?"

Vỗ kinh hãi thành linh đã xua tan cơn buồn ngủ, chúng tôi lại tỉnh như sáo, bắt tay vào ca khám nghiệm.

*

Túi đựng tử thi vừa mở, mùi cháy khét xộc thẳng vào mũi, một xác chết cháy đen phơi ra trước mắt chúng tôi.

"Hic, tớ thấy xác chết cháy còn khủng khiếp hơn cả xác chết thối." Lâm Đào một tay cầm máy ảnh, một tay dụi mũi nói.

"Làm sao lại thế được?" Tôi ngạc nhiên hỏi lại. "Xác chết thối bốc mùi phát khiếp, chứ xác chết cháy thì chỉ là mùi thịt cháy thôi mà. Cậu chạy hiện trường nhiều quá rồi thơm thối lẫn lộn hết rồi phải không?"

Lâm Đào xua tay ngăn tôi nói tiếp, nôn khan một chập rồi nói: "Cậu bảo tớ về sau còn dám nhìn đến món thịt nướng nữa không?"

Nạn nhân là nam, vì phần mặt đã bị đốt cháy hoàn toàn nên không thể đoán được độ tuổi. Khi bị đốt, có lẽ nạn nhân ở trong tư thế nằm nghiêng sang bên phải, vì nửa người bên phải dựa vào đáy vali nên da chưa bị cháy thành than hoàn toàn. Nửa người bên trái quay lên trên, da đã bị đốt cháy nghiêm trọng. Thi thể bị tác động nhiệt nên cả da và cơ đều co rút lại, thi thể giữ nguyên trong tư thế co quắp. Không có cách nào để duỗi thẳng thi thể ra được, chúng tôi đành dùng dao phẫu thuật tách mở các khớp mới nối lỏng được phần da và cơ đã kéo căng hết cỡ.

Chật vật đến toát mồ hôi, chúng tôi mới duỗi thẳng được tử thi ra.

"Giải phẫu thể này khác nào hủy hoại thi thể người ta?" Lâm Đào ghé lại nhìn, "hai người có nhớ đã rạch mấy nhát dao để nói lỏng tử chi người ta ra không đấy?"

Tôi gật đầu, nói: "Nhớ chứ. Hơn nữa, tổn thương vốn có trên thi thể, dù là tổn thương trước khi chết hay sau khi chết, chúng tớ đều có thể phân biệt được với vết thương do chúng tớ tạo ra khi giải phẫu."

"Ồ? Nghĩa là sao cơ?"

"Rất dễ phân biệt tổn thương trước khi chết với tổn thương sau khi chết. Nếu là tổn thương khi còn sống, da và mô mỡ tại vết thương sẽ bị nhuộm máu nên vết thương có màu đỏ. Còn nếu là tổn thương sau khi chết, da và mô mỡ sẽ có màu vàng. Đây là cách để phán đoán vết thương có phản ứng sống hay không, rất dễ." Tôi nói. "Cậu nhìn xem, tất cả các vết thương của nạn nhân, cho dù là tổn thương trước hay sau khi chết, do đã bị thiêu đốt nên bên trong vết thương có rất nhiều tàn tro khiến vết thương có màu đen, có thể lau sạch được. Hơn nữa, vì đã bị đốt nên mép vết thương co rút lại, chất da cũng cứng hơn hẳn. Còn những vết dao rạch của chúng tớ lúc này, da quanh vết thương không bị co lại, để lộ ra lớp mỡ màu vàng, vì thế rất dễ phân biệt."

Lâm Đào gật đầu, ra hiệu cho tôi tiếp tục.

Phần lớn bề mặt da trên thi thể đều đã cháy thành than, không thể phán đoán được tình trạng tổn thương của tử thi, nhưng nhìn vào mấy vết thương trên ngực, có thể đoán rằng nạn nhân đã bị đâm khi còn sống bằng hung khí nhọn, có lẽ là tử vong do mất máu.

Do bị đốt cháy nên cũng không nhìn thấy vết hoen tử thi đậm hay nhạt để phán đoán có phải nạn nhân tử vong do mất máu hay không. Đại Bảo

cầm dao phẫu thuật chuẩn bị giải phẫu khoang ngực của nạn nhân để xem tình hình tổn thương của nội tạng bên trong.

"Từ từ đã!" Tôi kêu lên ngăn Đại Bảo lại, rồi gồng mình tách hai cánh tay của nạn nhân ra khỏi thân mình, dưới hai nách có hai miếng vải rơi ra.

Tôi nhặt lấy tấm vải, giữ sạch tàn tro dính trên đó, nói: "Thường thì khi xác chết bị đốt, do quần áo là vật dễ cháy nên đa số sẽ bị thiêu rụi, nhưng phần áo dưới nách được tay che chắn nên sẽ không cháy hết. Quần áo của nạn nhân chỉ còn sót lại hai mảnh vải này thôi."

Đại Bảo ghé lại nhìn, Lâm Đào mang tới một chiếc kính lúp.

"Đây có lẽ là hai lớp áo, do nhiệt độ cao nên đã dính lại với nhau." Tôi vừa nói vừa cầm nhíp tách rời hai lớp vải ra. "Lớp bên trong màu đen, sợi rất mịn, có lẽ là loại vải giống như lụa tơ tằm. Lớp bên ngoài sợi thô, màu trắng, có lẽ là chất liệu vải rẻ tiền."

"Ồ, hai ngày nay trời có lạnh đâu." Lâm Đào nói. "Tuy đã là mùa thu, nhưng nắng vẫn gắt, mấy hôm nay đều trên 30°, vẫn phải mặc áo ngắn tay. Ai lại mặc hai lớp áo vào thời tiết này nhỉ?"

"Đúng đấy." Đại Bảo nói. "Nhìn vào lớp da dưới nách thấy vẫn khá hoàn chỉnh, có lẽ thi thể còn mới chứ không phải là để một thời gian sau đó mới mang thiêu."

Tôi nói: "Bác sĩ!"

*

Từ tấm vải sót lại dưới nách thi thể, chúng tôi dễ dàng suy đoán ra nghề nghiệp của nạn nhân, điều đó đã thắp lên cho chúng tôi niềm hy vọng nhanh chóng phá án. Tâm trạng phấn chấn, ánh trăng ngoài cửa sổ dường như cũng tươi sáng hơn một chút.

Chúng tôi giải phẫu khí quản của nạn nhân. Đúng như dự đoán, trong khí quản không có dấu vết xung huyết, cũng không có muội than. Bởi vậy, có thể phán đoán nạn nhân bị thiêu xác sau khi chết.

Do bị tác động nhiệt, xương sườn trở nên rất giòn, dao phẫu thuật dễ dàng tách mở xương sườn, lộ ra nội tạng vẫn chưa bị đốt cháy trong khoang ngực.

"Lâm Đào, cậu nhìn này, cơ thể con người kỳ diệu thật đấy." Tôi nói. "Tuy bên ngoài đã bị đốt cháy thành than nhưng nội tạng vẫn nguyên vẹn. Có thể thấy, da của chúng ta có tác dụng rất lớn trong việc bảo vệ nội tạng."

Lâm Đào mặt mũi ngơ ngác, giơ tay lên sờ ngực mình.

"Cung động mạch chủ đã bị đứt." Đại Bảo dùng kẹp cầm máu kẹp lấy động mạch chủ phía trên tim, nói.

"Động mạch chủ bị đứt, đáng lẽ phải có nhiều máu tích tụ trong khoang ngực chứ?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói: "Đúng vậy, nhưng vì thi thể bị đốt, nhiệt độ cao đã khiến máu bốc hơi rồi, tuy chúng ta không nhìn thấy bao nhiêu máu tụ nhưng vẫn có đấy. Vẫn có thể đưa ra kết luận rằng nạn nhân bị hung khí nhọn đâm trúng động mạch chủ gây mất máu ồ ạt dẫn đến tử vong."

"Dạ dày trống rỗng, chắc nạn nhân vẫn chưa kịp ăn bữa cơm đoàn tụ tết Trung thu." Đại Bảo lắc đầu thương cảm.

"Thế là đã thiếu mất một căn cứ để điều tra." Tôi nói. "Phân tích vật chất trong dạ dày cũng là một cách để tìm kiếm lai lịch thi thể. Giờ thì dạ dày trống rỗng, chúng ta đã mất thêm một manh mối."

"Nhưng vẫn còn liên hợp xương mu cơ mà?" Đại Bảo giơ chiếc cưa trong tay lên.

Chúng tôi cho liên hợp xương mu vào nồi áp suất trong phòng giải phẫu đun lên. Trong lúc đợi, chúng tôi tiếp tục khám nghiệm tử thi theo quy trình bình thường. Sau khi đã thu thập được tàn tro trên một phần tử thi, liên hợp xương mu cũng đã được ninh xong.

"Nạn nhân có vẻ như đã ngoài 30 tuổi." Tôi liếc nhìn liên hợp xương mu, nói.

Liên hợp xương mu có liên quan chặt chẽ đến độ tuổi sinh học của con người, nếu thường xuyên quan sát liên hợp xương mu, bác sĩ pháp y chỉ cần nhìn qua đã có thể đoán được tuổi tác đại khái của nạn nhân. Nếu muốn chuẩn xác hơn nữa thì phải thực hiện một vài phép tính.

"Trong ngôi làng nhỏ gần đây liệu có được bao nhiêu bác sĩ?" Lâm Đào nói. "Độ tuổi và nghề nghiệp đã có, tớ nghĩ sẽ nhanh chóng tìm được lai lịch thi thể thôi."

Tôi lắc đầu, nói: "Chưa chắc đâu, ai dám khẳng định nạn nhân ở gần hiện trường? Cũng không biết chính xác là ở bệnh viện nào. Không dễ tìm đâu."

"Nói cũng phải." Lâm Đào gật gù. "Hung thủ đựng xác vào túi kéo, không chừng là người vùng khác cũng nên."

"Không!" Tôi lắc đầu phủ định. "Hiện trường thế này không phải ai cũng tìm đến được. Vì vậy, tớ nghĩ rằng, nạn nhân là người ở đâu thì chưa biết, nhưng hung thủ chắc là ở cách hiện trường không xa, và khá quen thuộc với vị trí địa lý của hiện trường."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào để tìm ra lai lịch thi thể đây?" Lâm Đào nói.

Tôi cởi trang phục giải phẫu, nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ 1 giờ sáng. Tôi nói: "Hay là chịu khó thêm một lúc nữa nhé, chúng ta sẽ sàng lọc tàn

tro."

Chúng tôi thường dùng sàng để sàng lọc tàn tro tại hiện trường hỏa hoạn, như vậy, những vật nhỏ bé sẽ lọt qua mắt sàng, chỉ còn lại những vật khá lớn mà mắt thường có thể phân biệt được. Đó chính là vật chứng có giá trị mà chúng tôi cần tìm. Dùng phương pháp sàng lọc có thể nâng cao xác suất tìm được vật chứng.

Ba người chúng tôi mang hết những túi vật chứng đựng tro ra trước cửa phòng giải phẫu, mỗi người vác đến một cái ghế, ngồi quanh dưới ánh đèn. Tôi và Đại Bảo cầm sàng sàng tro, còn Lâm Đào phụ trách đổ tro ra sàng.

Sau khi sàng một hồi, chúng tôi tìm thấy mấy đầu khóa kéo và một thứ giống như tấm card cháy dở.

"Đầu khóa kéo có tên thương hiệu đấy." Đại Bảo nói, "G- F- T- P-, tại sao lại toàn là phụ âm thể nhỉ?"

"Phụ âm? Ha ha!" Lâm Đào nghe mà cười ngặt nghẽo. "GFTP là một nhãn hiệu túi cao cấp đấy."

"Trong bộ sậu có một thằng cha ham dạo phố cũng hay đấy nhỉ!" Tôi phản công giúp Đại Bảo. "Nếu không sao chúng ta biết được có phải hàng hiệu hay không."

"Cái gì mà ham dạo phố?" Lâm Đào giải thích. "Đây là tinh thần thời thượng, hiểu không? Tinh thần thời thượng!"

"Một nhãn hiệu cao cấp ấy à?" Đại Bảo nói. "Điểm này liệu có chứng tỏ hung thủ là người giàu có không nhỉ?"

"Cũng chưa hẳn." Tôi nói. "Nếu hung thủ gây án ngay trong nhà nạn nhân, sau đó dùng luôn túi kéo của nạn nhân thì sao?"

"Chí ít thì điểm này cũng chứng tỏ được rằng, giữa hung thủ và nạn nhân sẽ có một người giàu có. Dùng cái túi cao cấp thế này để đựng xác người, thật là lãng phí." Lâm Đào tặc lưỡi.

"Tấm card này chỉ còn sót lại một bên mép thôi." Đại Bảo nói, "P? Phong? Nghĩa là gì nhỉ?"

Tôi và Đại Bảo đồng loạt chiếu ánh mắt tràn đầy mong đợi về phía Lâm Đào. Lâm Đào gật gù nói: "Đừng hòng qua mắt được tớ nhé!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (3)

"Cậu đã quên câu chuyện của chúng ta khi xếp hàng ở đài truyền hình rồi à?" Lâm Đào hỏi.

Tôi ngẩng đầu suy nghĩ một lát, nói: "Là cô nàng đang چرا cắm cậu ấy à?"

Lâm Đào đấm cho tôi một cái, gào lên: "Là VIP với chẳng không VIP ấy."

"Ồ, phải rồi, đây là một tấm thẻ VIP!" Tôi nói.

Lâm Đào gật đầu: "Nếu tớ đoán không nhầm, đây có lẽ là tấm thẻ VIP của trung tâm thương mại Ngân Phong tại trung tâm thành phố Long Phiên. Vì chỉ có trung tâm thương mại Ngân Phong mới bán loại túi du lịch này."

"Chắc tấm thẻ ở ngay trong túi hành lý, hay nói cách khác, tấm thẻ được làm vào lúc mua cái túi, nhưng sau đó chưa được dùng đến. Không biết làm thẻ VIP ở đó có phải đăng ký thông tin không nhỉ?" Tôi hấp tấp hỏi.

Lâm Đào nói: "Có chứ!"

"May quá!" Tôi phấn chấn hẳn lên. Bây giờ chúng ta đã có dữ liệu để khoe với tổ chuyên án rồi."

Khi chúng tôi đến tổ chuyên án, đã là 3 giờ sáng. Tuy vụ án vừa mới xảy ra, vẫn chưa có manh mối để bắt đầu, nhưng hai mươi mấy người trong

tổ chuyên án đều chưa ngủ, vẫn mở to những đôi mắt đỏ sọng chờ đợi chúng tôi.

"Nạn nhân bị dao đâm vào ngực, gây mất máu dẫn đến tử vong." Nói xong, tôi nhìn sang tổ trưởng tổ chuyên án, nhưng anh ta lại có vẻ không mấy hứng thú với nguyên nhân tử vong.

"Chúng tôi đã suy đoán ra nghề nghiệp của nạn nhân, là một bác sĩ, khoảng 30 tuổi." Tôi nói tiếp.

Vừa dứt lời, các thành viên trong tổ chuyên án bắt đầu mở sổ ghi chép lia lịa.

"Còn nữa, tôi cho rằng có lẽ nạn nhân là hội viên VIP của trung tâm thương mại Ngân Phong trong thành phố." Tôi nói.

Lâm Đào mở to mắt kêu lên: "Nhưng vẫn chưa xác nhận được chủ nhân của cái túi kéo là ai cơ mà, làm sao biết được hội viên là hung thủ hay nạn nhân?"

"Trên đường đến đây, tôi đã suy nghĩ về chuyện này, và cho rằng chủ nhân của cái túi có lẽ chính là nạn nhân." Tôi nói. "Trước tiên, chúng ta đã biết thông tin nghề nghiệp của nạn nhân, do đã phát hiện ra mảnh vải áo dưới nách của tử thi. Thường thì bác sĩ sẽ mặc áo blouse trắng vào lúc nào? Lúc đang làm việc! Hay nói cách khác, có lẽ nạn nhân đã bị sát hại khi đang làm việc."

"Cũng có khả năng là sau khi sát hại nạn nhân, hung thủ đã đưa nạn nhân về nhà mình, hoặc là quay về nhà mình lấy túi để đựng xác nạn nhân?" Đại Bảo nói.

Tôi nói: "Không thể. Nạn nhân ở trong tư thế co gập, cho thấy sau khi tử vong chưa lâu, hiện tượng co cứng tử thi vẫn chưa hình thành thì nạn nhân đã bị hung thủ nhét vào túi. Nếu hiện tượng co cứng tử thi đã hình

thành, hung thủ sẽ không thể bỏ thi thể vào trong túi được. Điều này cho thấy, khoảng thời gian từ khi hung thủ giết người đến khi cho xác vào trong túi rất ngắn ngủi."

Tôi ngừng lại, nói tiếp: "Hơn nữa, anh bác sĩ có lẽ khá giàu có."

"Ồ?"

"Tôi cho rằng, có lẽ anh ta là bác sĩ của phòng khám tư chứ không phải là trong bệnh viện. Giết người và cất xác vào túi ngay trong bệnh viện là quá khó khăn." Tôi nói. "Khả năng lớn nhất là bác sĩ bị sát hại ngay trong phòng khám tư của mình."

"Có lý!" Giám đốc Trương, tổ trưởng tổ chuyên án nói. "Vậy, bây giờ chúng tôi sẽ cho người điều tra tư liệu hội viên của trung tâm thương mại Ngân Phong xem có bác sĩ nào phù hợp với điều kiện tuổi tác như vậy không."

"Tôi cho rằng không nhiều đâu." Tôi nói. "Có lẽ là sáng ngày mai, mà không, sáng hôm nay, sau khi thức dậy, chúng ta sẽ có được tin tốt lành."

*

Tôi ngủ một mạch đến hơn 9 giờ sáng, khi tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo vang, tôi biết ngay tin tốt lành đã đến.

"Lai lịch thi thể về cơ bản đã xác định được, là một bác sĩ phòng khám tư trong thị trấn Trình Vương phía đông thành phố." Trưởng phòng Hồ nói. "Giám đốc Trương đã dẫn người đến đó, tôi cũng chuẩn bị đi đây, các cậu cứ đến thẳng đó nhé."

"Nơi đó cách hiện trường bao xa?" Tôi hỏi.

"Khoảng mười cây số." Trưởng phòng Hồ đáp.

"Em tới ngay!" Chẳng kịp đợi trưởng phòng Hồ nói xong, tôi nhấc ngay cái điện thoại còn lại gọi cho Lâm Đào.

"Bác sĩ tên là Lý Khắc Hoa." Trưởng phòng Hồ nói. "Phòng khám tư làm ăn rất tốt, thu nhập của Lý Khánh Hoa có lẽ rất khá. Sáng hôm qua, anh ta còn mở cửa. Trưa hôm qua, thị trấn vắng người nên không ai chú ý, nhưng 2 giờ chiều có người đến truyền nước thì thấy phòng khám đã đóng cửa, đợi mãi không thấy mở. Vì hôm qua là Trung thu, họ nghĩ rằng bác sĩ Lý về nhà sớm ăn cỗ Trung thu rồi. 6 giờ sáng sớm hôm nay, sau khi chúng tôi điều tra phát hiện ra nghi vấn đã phái người đến đây, cạy cửa chính ra, phát hiện trên sàn phòng khám có vết máu."

Trưởng phòng Hồ giới thiệu rất chi tiết, tôi không cần hỏi thêm gì nữa nên đổi sang chuyện khác: "Cách hiện trường mười cây số, chắc là chưa kịp ăn trưa đã bị sát hại rồi, sau đó bị đưa đi luôn."

"Điều này cho thấy hung thủ có phương tiện giao thông." Trưởng phòng Hồ nói.

"Tại sao hung thủ lại muốn chở nạn nhân đi xa thế nhỉ?" Tôi thắc mắc.

"Có lẽ là muốn kéo dài thời gian phát hiện án mạng."

"Vậy cũng không hợp lý." Tôi nói. "Hung thủ rất thông thạo hiện trường nên phải biết rằng nơi đó có nhiều người đến tập thể dục, nếu đốt xác ở đó, kiểu gì cũng sẽ bị phát giác."

Trưởng phòng Hồ nói: "Có lẽ hẳn cho rằng chở đi xa thế thì chúng ta sẽ không tìm thấy lai lịch thi thể."

"Cứ khóa thi thể trong phòng khám, không di chuyển đi đâu, chẳng phải càng dễ che mắt hơn à?" Tôi nói. "Chở đi xa rồi đốt xác thì càng dễ bại lộ. Theo mọi người, liệu có phải là người quen gây án không? Nên mới lo sợ nếu chúng ta tìm ra lai lịch thi thể sẽ tìm được ngay hung thủ?"

"Không biết." Đại Bảo nói.

"Chúng ta cứ vào trong xem sao đã." Lâm Đào đã mang xong trang bị khám nghiệm.

Phòng khám là gian nhà mặt tiền. Ngay sau cửa là bàn làm việc dùng để khám bệnh. Bên cạnh bàn có cân và bảng đo thị lực. Sau bàn là một tấm rèm đang kéo mở, sau rèm là giường khám bệnh. Giường kê sát tường, sau bức tường là một gian phòng nhỏ được ngăn cách bằng ván gỗ. Trong phòng rất bừa bộn, chủ yếu dùng để trữ thuốc.

Vết máu chủ yếu tập trung trên bàn, trên ghế và mặt sàn tương ứng, chứng tỏ nạn nhân bị hung thủ đâm đột ngột khi đang ngồi trước bàn. Vết máu phun hỗn loạn, cho thấy sau khi bị đâm, nạn nhân vẫn còn vùng vẫy.

Phía dưới ghế ngồi của người đến khám có một tấm thảm kê chân dệt bằng sợi thô màu đỏ. Loại thảm này thường đặt trước cửa chính cho người từ bên ngoài bước vào đứng trên đó thay giày.

Nhìn vào vết bụi lưu trên sàn, có thể phán đoán tấm thảm vốn nằm ở dưới chân bác sĩ. Dưới ghế của bác sĩ còn có một đôi giày.

"Tôi cứ thắc mắc sao nạn nhân không đi giày." Tôi nói. "Chắc vị bác sĩ này mắc chứng mồ hôi chân nên mới lột thảm ngay dưới chỗ ngồi, bình thường ngồi đây khám bệnh sẽ tháo giày đặt chân lên thảm. Do bị đâm đột ngột nên hai chân mới giẫm xuống tấm thảm khiến nó văng sang ghế ngồi của người đến khám."

"Nhưng tấm đệm chẳng sạch tí nào." Đại Bảo nói. "Nó dính phải rất nhiều thứ vàng vàng đen đen."

"Chắc là do hung thủ giẫm lên đó." Tôi nói. "Vì nó văng đến đúng phía dưới chỗ ngồi của người khám bệnh nên khi hung thủ di chuyển, rất có khả năng đã đạp phải. Vì lực ma sát của tấm thảm rất lớn nên có lẽ khi

hung thủ đập chân xuống, những vật chứng vi lượng bám dưới đế giày hung thủ đã bị gạt ra và dính vào tấm thảm. Mang tấm thảm về, em nghĩ nó rất có giá trị đấy."

"Các anh xem này, Tần Minh đoán đúng rồi đấy." Lâm Đào đứng trước cửa gian phòng trong, một tay cầm đèn khám nghiệm, một tay chỉ vào bên trong, nói. "Trong này có vài tủ thuốc, bên cạnh tủ thuốc có một khoảng trống không bám bụi hình vuông, chứng tỏ chỗ này vốn có một vật gì đó hình vuông đã bị lấy đi."

Một điều tra viên nghe nói vậy thì bước vào phòng trong, kéo thước dây đo đạc một lát rồi nói: "Kích thước giống hệt như kích thước của một cái túi du lịch mà chúng tôi tìm thấy trong GFTP."

"Hung thủ vào phòng trong lấy túi hành lý, liệu có lưu lại dấu chân không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu, nói: "Điều kiện sàn nhà rất kém, có dấu chân cũng không có giá trị đối chiếu."

Sau khi khám nghiệm hiện trường một lượt, không phát hiện ra được dấu tay, dấu chân khả nghi trên sàn nhà hay đồ vật. Vì phòng khám có nhiều người ra vào nên dù có vân tay cũng không thể phán đoán có phải là của hung thủ hay không.

Tôi nhìn bàn khám bệnh bừa bộn, nói với Đại Bảo: "Lại đây, chúng ta tìm thử xem có gì hữu ích không."

Trên bàn, ngoài thiết bị khám chữa bệnh, đơn thuốc và một số bệnh án, còn có một số giấy tờ lộn xộn. Tôi lật xem từng trang một, đến cuối cùng, gần như đã thuộc lòng nét chữ của nạn nhân.

Sau khi dọn dẹp xong mặt bàn, tôi lại xem đến ngăn kéo. Vừa kéo mở ngăn kéo, một tấm thiệp thiết kế rất đẹp đập vào mắt tôi. Tôi giở tấm thiệp

ra, bên trong là nét chữ của nạn nhân, viết một bài thơ, hoặc là một bài từ có tựa đề là "Khoảng cách chạm vào nhau":

Nhớ thương,

Có lẽ chưa từng gặp.

Cuồng si,

Có lẽ chẳng vĩnh hằng.

Tiếng lòng khiến chúng ta xích lại,

Tâm sự niềm đồng bệnh tương lân.

Hữu duyên,

Nên chúng ta mới gặp.

Luyến lưu,

Mới hai ngả nhớ thương.

Tình em khiến tim anh êm ả,

Lời đường mật đầu bằng tấm chân tình.

Chưa bao giờ chạm được nụ cười em,

Chưa bao giờ được hôn lên rèm mắt.

Nhưng hình bóng em trong tim anh bền chặt,

Tiếng lòng anh thổn thức ngân nga.

Em không thể đến được bên anh,

Anh chẳng biết ngày mai ra sao nữa.

Chỉ biết đợi số mệnh kia gõ cửa,

Để hai ta cùng chung một tiếng lòng.

Cỏ thơm kia vẫn ngấm ánh trăng suông,

Trăng ngây ngất rơi xuống vườn phương thảo.

Em mỉm một nụ cười ngọt lịm,

Anh đưa ngón tay gầy,

Cùng cảm nhận,

Khoảng cách chạm vào nhau.

"Lời bài hát à?" Tôi đọc một lượt, thấy vần điệu rất nhịp nhàng.

Lâm Đào lắc đầu, nói: "Không phải, có lẽ là tự sáng tác đấy."

"Ồ, anh ta là một nhà thơ." Tôi nói. "Nhưng mà viết gì ấy nhỉ?"

Lâm Đào là người "chữ nghĩa" nhất trong ba chúng tôi, cậu ta đọc vài lượt rồi sờ cằm nói: "Theo tớ thì đây là một bài thơ tình đau khổ, hẳn là tình yêu ngoài giá thú đây."

"Lý Khắc Hoa chưa lấy vợ, luôn sống độc thân." Điều tra viên nói xen vào.

Đại Bảo trêu chọc: "Mất mặt chưa? Em có hiểu được không thế?"

Lâm Đào nói: "Lỡ người phụ nữ ngoại tình thì sao? Bác sĩ chính là kẻ thứ ba?"

"Nếu đúng là ngoại tình thật, thì kiểu giết người đột ngột và hành vi chuyển xác đi xa sẽ rất dễ lý giải." Tôi nói. "Lai lịch thì thể đã tìm thấy, lại thêm tình tiết này, chắc phá án sẽ dễ dàng hơn!"

Nói xong, tôi liếc về thùng rác bên cạnh chỗ ngồi của bác sĩ.

"Thùng rác trông hơi lạ." Tôi nói. "Đây là thùng rác kiểu đạp chân, giẫm một cái, nắp thùng mở ra, gạt một cái, nắp thùng liền đập vào. Nhưng nắp thùng lại đang mở ra, không đóng lại."

Tôi cầm đèn khám nghiệm soi vào trong thùng rác, nói: "Trong thùng rác có một miếng gạc."

Tôi dùng kim gấp miếng gạc trong thùng rác ra.

"Thế này thì lại càng kỳ lạ." Tôi nói. "Trên gạc có một chút máu, nhưng vết máu còn tươi, lại rất ít. Thường thì người bị thương đến phòng khám có hai loại, một là đã bị thương một thời gian, đến thay băng, vậy thì trên miếng gạc không phải là máu tươi mà là chất lỏng có lẫn máu, màu vàng sẫm. Một loại khác là sau khi bị thương lập tức sẽ đến phòng khám để băng bó, nhưng nếu vậy thì vết thương sẽ khá nặng, chứ chảy có tí máu thế này thì đâu cần băng bó?"

Đại Bảo nói: "Ý của em là hung thủ giả vờ đến thay băng rồi chớp thời cơ hành hung bác sĩ?"

Tôi gật đầu, nói: "Có lẽ là gây án có âm mưu từ trước. Dùng một vết thương nhỏ để lừa gạt bác sĩ, rồi bất ngờ hành hung."

"Vậy thì rất có thể đây là chồng của người phụ nữ ngoại tình." Điều tra viên nói.

Tôi nói: "Dù thế nào đi nữa thì trước tiên, chúng ta cần phải xét nghiệm ADN trên miếng gạc thử xem. Miếng gạc rất khả nghi. Thứ nhất,

trong thùng rác chỉ có một miếng gạch này. Thứ hai, nắp thùng rác chưa đậy lại, rất có khả năng nạn nhân vừa vứt miếng gạch vào thùng rác đã bị đâm luôn. Rác y tế thường mang mầm bệnh truyền nhiễm nên bác sĩ chắc phải có thói quen tiện tay đậy nắp thùng rác lại."

Điều tra viên gật đầu đi ra.

Đại Bảo hỏi: "Rất nhiều công việc đã được triển khai cùng lúc, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Tôi nhún vai, vừa bước ra khỏi phòng khám vừa nói: "Chẳng còn gì để làm nữa, ngồi đợi tin thôi. Ngày mai vẫn là ngày nghỉ, em về nhà ngủ bù đây."

Đúng lúc này, trưởng phòng Hồ bước lại gần, nói: "Kết quả kiểm nghiệm hóa lý đã có rồi, trong tàn tro phát hiện ra vật dẫn cháy là xăng."

"Đã điều tra được nguồn gốc của xăng chưa?" Đại Bảo hỏi.

"Có vài nhóm đang xem camera giám sát ở các cây xăng gần đây." Trưởng phòng Hồ nói, "và còn người đi dò hỏi xem có kẻ khả nghi nào một mình đến mua xăng ở cây xăng không."

"Em nghĩ chắc không điều tra được đâu." Tôi nói. "Bởi vì hung thủ có phương tiện giao thông, chẳng nhẽ hắn lại không biết tự rút xăng trong xe mình ra?"

"Hiện nay, để phòng ngừa trộm xăng, đường dẫn xăng của các loại xe con đều rất quanh co, muốn rút xăng từ xe ra không phải dễ đâu." Hàn Lượng đang đứng bên cạnh xe, nghe thấy tôi nói vậy thì lên tiếng. "Xe trọng tải lớn thì chở theo cả thùng xăng nên lấy dễ, nhưng loại xe này lại chạy dầu diesel."

"Thế liệu có phải là xe máy không?" Tôi hỏi.

Hàn Lượng gật đầu, nói: "Có thể. Xe máy thì rút xăng trực tiếp được."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy (4)

Sau giấc ngủ trưa, tôi tinh thần phấn chấn đi đến tổ chuyên án.

Bầu không khí trong tổ chuyên án rất sôi nổi, mọi người đang thảo luận về tiến độ của vụ án hiện tại.

"Đúng là Lý Khắc Hoa có qua lại với một người phụ nữ đã có chồng." Điều tra viên nói. "Chị ta tên là Nguyễn Phương, các anh có nhận ra không, trong bài thơ có nhắc đến chữ Phương đấy."

"Chồng chị ta là tổng giám đốc của một công ty, tên là Ngũ Lực Học." Một điều tra viên khác nói. "Không chịu ở nhà hưởng phúc mà lại đi quyến rũ trai trẻ, hại cả đời người ta."

"Tổng giám đốc công ty?" Tôi nhíu mày suy nghĩ. "Thế các anh bắt người rồi à?"

Điều tra viên gật đầu, nói: "Trung đội trưởng đang thẩm vấn, ADN cũng đang xét nghiệm."

"Thế Ngũ Lực Học có nuôi chim không?" Tôi thành linh hỏi một câu không đầu không cuối.

Điều tra viên ngẩn tò te một lúc mới lắc đầu: "Không!"

Tôi cúi đầu, nói: "Chắc là các anh bắt nhầm người rồi đấy, ADN kiểu gì cũng không khớp."

"Sao anh biết?" Bị tôi tạt cho một gáo nước lạnh, điều tra viên kinh ngạc hỏi.

Tôi lấy ra một túi vật chứng trong suốt, nói: "Sau khi rời khỏi phòng khám, chúng tôi đã kiểm tra tấm thảm. Lúc trước, chúng ta có nói, trên tấm thảm rất có khả năng lưu lại dấu vết của nghi phạm. Sau khi mang về, phòng Kiểm nghiệm hóa lý đã nhanh chóng cho chúng tôi câu trả lời. Trong túi này là các vật chứng lấy được từ tấm thảm."

"Cái gì thế?" Điều tra viên chau mày bước lại xem.

Tôi nói: "Màu vàng là hạt kê, thường để nuôi chim cảnh. Màu đen là xỉ than, là loại than tổ ong. Hay nói cách khác, môi trường sinh hoạt của hung thủ rất có thể có thức ăn của chim và than tổ ong. Ông tổng giám đốc kia không nuôi chim thì tại sao lại có thức ăn của chim? Người trong thành phố không đốt than tổ ong thì lấy đâu ra xỉ than?"

Tôi còn chưa dứt lời, phòng ADN đã gửi tin đến, nói: "Đã đối chiếu ADN, nghi phạm đã được loại trừ."

"Biết đâu dấu vết trên tấm thảm và miếng gạch không có liên quan gì đến hung thủ thì sao?" Giám đốc Trương hỏi. "Các anh suy đoán tuy có lý nhưng cũng không phải là tuyệt đối, chắc là vẫn chưa nên thả người ngay."

Tôi nói: "Tôi tin chắc rằng tôi đúng, nhưng thả người hay không, vẫn do các anh quyết định."

"Nhưng ngoài mối quan hệ này thì còn có ai khác muốn sát hại bác sĩ kia chứ?" Điều tra viên thắc mắc. "Tuy trong phòng khám không thấy có tiền mặt, nhưng trộm cướp tài sản có nhất thiết phải ủ mưu từ trước như thế không?"

"Còn có một khả năng nữa." Lâm Đào từ ngoài cửa bước vào. "Không chừng hung thủ đã để mắt đến một thứ gì đó trong phòng khám nên nhất

quyết muốn lấy cho bằng được, mà để lấy được, buộc phải giết người."

"Vật gì được kia chứ?" Điều tra viên thấy Lâm Đào xuất hiện thì hơi ngạc nhiên.

Lâm Đào không ngủ trưa mà vẫn tiếp tục khám nghiệm hiện trường phòng khám suốt từ sáng đến giờ. Nhìn bộ mặt hơn hớn của anh chàng, tôi biết cậu ta đã có phát hiện gì quan trọng.

Lâm Đào ngồi xuống bên bàn họp nhưng chưa vội khoe khoang. Cậu ta thông thả uống một ngụm nước, cắm usb vào máy tính, mở máy đèn chiếu, chiếu tấm ảnh vừa chụp lên màn hình.

"Trọng điểm khám nghiệm buổi chiều của chúng tôi chính là gian phòng nhỏ trong cùng." Lâm Đào nói. "Tuy điều kiện mặt sàn không tốt lắm, nhưng nhờ có Tần Minh gợi ý, nên tôi đã quan sát các đồ vật trong phòng, điều kiện của nhiều đồ vật vẫn rất tốt. Sau khi khám nghiệm, chúng tôi đã căn cứ vào tình trạng phân bố của bụi bặm mà phán đoán được rằng, tủ thuốc có dấu vết lục lọi còn mới."

"Đã loại trừ khả năng bác sĩ tự lục lọi chưa?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói: "Đã loại trừ. Bác sĩ rất ngăn nắp, mỗi một ngăn tủ đều dán nhãn ghi tên thuốc. Hay nói cách khác, nếu anh ta muốn lấy loại thuốc nào, cứ chiếu theo nhãn tên thuốc mà tìm là được. Nhưng dấu vết lục lọi lại rất hỗn loạn, hơn nữa rất nhiều thuốc đều nằm cách xa vị trí nhãn dán. Nên có lẽ là do hung thủ gây ra."

"Đã thiếu thứ gì à?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói: "Chúng tôi nhờ một bác sĩ ở bệnh viện gần đây giúp chúng tôi tra tìm biên lai gốc của đơn thuốc và cũng tiến hành đối chiếu với thuốc trong tủ. Đến giờ, đã phát hiện ra thuốc trong phòng khám bị thiếu."

"Là thuốc gì vậy?" Hai mắt tôi sáng rực.

Lâm Đào thông thả đáp: "Methadone."

Methadone Hydrochloride, gọi tắt là Methadone, là một loại thuốc kích thích, hiệu quả giống như Morphine, có tác dụng giảm đau, đồng thời cũng gây ra các triệu chứng như ức chế hô hấp, co đồng tử, trấn tĩnh. So với Morphine, thuốc này có đặc điểm là hiệu quả duy trì lâu hơn, ít gây nhờn thuốc hay phụ thuộc vào thuốc.

"Rất nhiều con nghiện thiếu thuốc đã sử dụng chất này để thay thế." Tôi nói. "Một kẻ nghiện ngập đang thiếu thuốc hoàn toàn có thể âm mưu giết người để thỏa mãn cơn nghiện của mình."

"Tuy anh đã giới cho chúng tôi một gáo nước lạnh, nhưng phát hiện này vẫn mang lại rất nhiều hy vọng." Giám đốc Trương nói. "Có thể thả Ngũ Lực Học được rồi, nhớ đưa người ta về tận nhà đấy. Bước tiếp theo, cần phải tìm kiếm manh mối trong những kẻ nghiện hút."

"Tôi cho rằng manh mối chủ yếu chính là những phát hiện về vật chứng vi lượng." Tôi nói. "Hiện tại đã có rất nhiều điều kiện, phạm vi điều tra đã thu nhỏ, chắc là có thể phá án ngay trong hôm nay. Anh xem thử, đầu tiên, chúng ta nên tìm kiếm những người thông thạo địa hình khu vực đốt xác và cũng sống ở gần đó, trong nhà có nuôi chim, đốt than tổ ong, có vết thương nhẹ trên người. Nhiều điều kiện thế này, lại còn có cả ADN để đối chiếu, chẳng lẽ lại không phá án được?"

Sau khi các điều tra viên đã đi cả, chúng tôi lặng lẽ ngồi chờ trong tổ chuyên án. Có vẻ như đây lại là một thảm án do thuốc phiện gây ra, nhưng hành vi vận chuyển và đốt xác đúng là có nhiều điểm hết sức khó hiểu.

"Một kẻ nghiện, chỉ vì vài ống thuốc thì đâu đến mức phải hao tâm tốn trí đến thế?" Tôi vẫn băn khoăn mãi về chuyện này.

*

8 giờ tối, nghi phạm Ngũ Bưu bị bắt về quy án.

Vụ án được điều tra rất thuận lợi, tổ chuyên án đã huy động toàn bộ lực lượng của hai đồn cảnh sát quản lý bốn, năm thôn xóm xung quanh hiện trường để tiến hành rà soát, thăm dò khắp lượt trong thôn xóm, nhanh chóng phát hiện ra một kẻ nghiện hút, nuôi chim, nấu than tổ ong, có vết thương nhẹ, chính là Ngũ Bưu.

"Đương nhiên, điều tra trong phạm vi lớn thế này để nhanh chóng thu được kết quả, chúng tôi cũng phải có bí quyết đấy." Điều tra viên phụ trách bắt giữ nói. "Bốn, năm thôn quanh đó có đến mấy nghìn hộ chứ ít đâu. Trước khi tiến hành điều tra sàng lọc, chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu rà soát, rồi liên hệ với một vài phòng khám khác đã từng bị ăn trộm Methadone ở quanh đây, sau đó dùng kỹ thuật bản đồ tội phạm (1) để đóng khung phạm vi hoạt động đại khái của nghi phạm, sau đó căn cứ vào các điều kiện mà các anh đã tìm ra để tiến hành rà soát. Chỉ hai tiếng sau, đã xác định được vị trí cụ thể của kẻ tình nghi."

(1) Hay khoanh vùng tội phạm, địa lý đồ tội phạm (crime mapping), một kỹ thuật mới được ứng dụng từ đầu thế kỷ 21 trong công tác điều tra tội phạm. Thông qua phân tích các dữ liệu về tội phạm như thời gian, địa điểm, nội dung gây án, các kỹ thuật viên sẽ thông qua hệ thống phần mềm phân tích để khoanh vùng phạm vi hoạt động của tội phạm.

Đội cảnh sát hình sự xông vào nhà Ngũ Bưu bắt giữ đối tượng, đồng thời tiến hành khám xét nhà hẩn.

Kết quả điều tra khiến mọi người kinh ngạc và mừng rỡ. Mừng rỡ vì đã tìm thấy Methadone có cùng mã số lô hàng, kinh ngạc vì tìm thấy một trăm nghìn tệ trong nhà hẩn.

"Ồ?" Đại Bảo cũng ngạc nhiên. "Hắn có những một trăm nghìn tệ thì còn phải đi lấy trộm Methadone làm gì nữa? Sao không mang tiền đi mua thuốc cho xong?"

"Bắt về thẩm vấn, hắn liền khai ra tuốt." Điều tra viên nói. "Hắn nói vì muốn lấy Methadone nên giả vờ đến thay băng, sau đó nhân lúc bác sĩ Lý không đề phòng đã đâm chết anh ta, sau đó tìm túi kéo trong phòng khám để đựng thi thể vào đó, chở xe máy đến hiện trường rồi rút xăng từ trong xe máy ra để đốt xác."

"Hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của chúng ta." Đại Bảo có vẻ đắc ý.

"Chúng tôi cũng hỏi hắn tại sao lại không cầm tiền đi mua ma túy." Điều tra viên nói. "Hắn đáp trả tại gần đây công tác truy bắt ma túy ác liệt quá nên tuy hắn có tiền nhưng không có cách nào mua ma túy được."

"Vậy nguồn tiền là ở đâu ra?" Tôi hỏi. "Chứ thường đã dính vào nghiện ngập thì cả núi vàng cũng hết."

"Khi hỏi đến, hắn cứ ngắc ngứ không trả lời rõ ràng." Điều tra viên nói.

"Chắc chắn là hắn vẫn còn giấu giếm!" Tôi nói.

"Tần Minh, em thấy sao?" Đại Bảo bắt chước giọng điệu trong phim "Thần thám Địch Nhân Kiệt".

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Thấy sao ấy à?" Chắc chúng ta lại sai nữa rồi."

"Sai ở đâu?" Đại Bảo hỏi.

Tôi quay sang nói với điều tra viên: "Người họ Ngũ ở vùng này chắc không nhiều đâu nhỉ? Ngũ Bưu và Ngũ Lực Học có mối quan hệ ra sao?"

Nghe tôi hỏi vậy, điều tra viên ngơ ngác hỏi lại: "Ngũ Lực Học đã được thả rồi cơ mà? A, tôi hiểu rồi!"

*

Qua điều tra, Ngũ Bưu là kẻ vô công rồi nghề, chuyên đâm thuê chém mướn cho người ta, đối tượng phục vụ chủ yếu là anh họ của hắn, Ngũ Lực Học.

Ngũ Lực Học kinh doanh phát đạt, chưa đến 40 tuổi đã sở hữu khối tài sản hàng chục triệu. Một người làm quan, cả họ được nhờ, bạn bè người thân ở nông thôn đều đến tìm anh ta xin một công việc. Anh ta ưa nhất là gã em họ bặm trợn liều lĩnh Ngũ Bưu.

Ngũ Bưu nghiện ma túy, lúc nào cũng khát tiền, và điều đó đã trở thành cái chuôi dao nắm chắc trong tay Ngũ Lực Học.

Vợ của Ngũ Lực Học là Nguyễn Phương, ít hơn anh ta mười lăm tuổi, Ngũ Lực Học rất yêu thương vợ. Nguyễn Phương đúng là ngời mát ăn bát vàng, thẻ tín dụng tha hồ quẹt không bao giờ hết tiền. Thỏa mãn đủ đầy về chi dùng, nhưng tinh thần lại luôn thấy trống trải.

Để tìm kiếm "tình yêu thực sự", Nguyễn Phương thường xuyên ra vào quán bar, hộp đêm, trung tâm thể dục thẩm mỹ, những nơi dễ dàng gặp gỡ tình yêu.

Rất nhanh, cô ta đã tìm thấy một anh chàng đẹp trai khiến mình rung động tại một phòng tập thể hình, chính là Lý Khắc Hoa.

Lý Khắc Hoa không cao nhưng có khuôn mặt điển trai và cơ bắp lý tưởng. Năm 27 tuổi, anh ta đã thôi việc ở bệnh viện tỉnh, tự mở một phòng

khám ở thị trấn, thu nhập rất cao. Sự tự lập của anh càng khiến Nguyễn Phương say như điên đảo. Ngược lại, vẻ đẹp quyến rũ của một quý phu nhân ở Nguyễn Phương cũng khiến Lý Khắc Hoa si mê.

Sau khi qua lại được một tháng, mối quan hệ của hai người đã có bước tiến triển, nhưng sự tiến triển này rất nhanh chóng bị mạng lưới tai mắt của Ngũ Lực Học phát giác ra.

Tết Trung thu, Nguyễn Phương và Lý Khắc Hoa lại âm thầm hẹn hò. Ngũ Lực Học bèn tìm đến Ngũ Bưu. Bí mật vạch ra kế hoạch mưu sát xong xuôi, Ngũ Lực Học và Ngũ Bưu bí mật quay camera theo dõi, lưu giữ lại để làm bằng chứng về sau.

"Một trăm nghìn tệ để mua một mạng người." Tôi lắc đầu. "Kẻ có tiền đúng là coi trời bằng vung."

"Hóa ra tờ bưu thiếp chính là món quà Lý Khắc Hoa chuẩn bị tặng cho Nguyễn Phương vào tết Trung thu." Đại Bảo nói. "Với Nguyễn Phương, những thứ mua được bằng tiền đều chẳng có gì đặc biệt. Chỉ những món quà được làm bằng cả tấm lòng mới khiến cô ta rung động."

"Đúng vậy." Tôi nói. "Anh bác sĩ đúng là tài hoa, làm thơ rất hay."

"Giờ thì chuyện chở xác, đốt xác đều đã giải thích được rồi." Trưởng phòng Hồ nghe thẩm vấn xong, bước ra khỏi phòng, nói với tôi.

"Đúng vậy, em vẫn chưa giải đáp được khúc mắc này." Tôi nói.

"Ngũ Lực Học vô cùng căm hận Lý Khắc Hoa vì đã cướp vợ mình," trưởng phòng Hồ nói, "thế nên đã bảo Ngũ Bưu, sau khi giết chết đối phương phải đâm thêm mấy nhát nữa, sau đó ném xác cho chó ăn."

"Cho chó ăn khó thực hiện quá nên mới mang đi đốt?" Tôi tiếp lời trưởng phòng Hồ. "Tay Ngũ Bưu này cũng thực tế thật đấy."

Lâm Đào không tham gia vào cuộc thảo luận của chúng tôi, cậu ta đứng một mình một góc, than thở: "Con người ta tốt nhất nên sống đơn giản một chút."

"Đúng đấy!" Đại Bảo nói. "Nhất là những soái ca độc thân như em thì càng phải tránh xa mấy bà chị đã có chồng ra, đừng có để mắc câu!"

"Dù sao thì vụ án đã được xử lý nhanh chóng, mọi người đã có thể tập trung vào chuyên án Ba Sáu được rồi." Tôi nói. "Vụ án này cũng nhắc nhở chúng ta, không phải tất cả mọi nghi phạm đều hành động riêng lẻ mà còn có thể thuê kẻ khác giúp mình. Chúng ta phân tích hạn hẹp quá, lần sau phải rút kinh nghiệm mới được."

"Mai là hết kỳ nghỉ Trung thu rồi, phải dậy sớm đi làm, cậu còn không mau về nhà ngủ đi?" Lâm Đào lúc này mới bừng tỉnh.

Tôi cười nói: "Cậu về trước đi, tớ phải đi tìm điều tra viên lúc này để học lỏm kỹ thuật bản đồ tội phạm mà anh ấy vừa nhắc đến mới được."

Mấy dạo này ghiền phim ghiền truyện quá, hnay cũng bắt đầu đi học rồi nên type chậm, để mọi người đợi lâu, J xin lỗi nhé :v

Type có sai chính tả, sót dấu, đọc chữ đó cảm thấy không thích hợp,... nhắc J dùm nhé.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (1)

Người ta thích trả thù hơn là đền ơn, bởi vì đền ơn giống như một gánh nặng, nhưng báo thù lại vô cùng thống khoái.

Tacitus

"Mười mấy năm về trước, hồi anh còn học đại học, vào một đêm đen không trăng gió nổi, bỗng nghe thấy tiếng rí rách trong phòng lấy nước. Người bạn cùng phòng của anh đánh bạo đến đó xem thử, thấy một bạn học đang rửa một con dao cỡ lớn hình thù kỳ quặc. Rửa xong, cậu ta bỏ đưa bỏ chia cho các bạn trong phòng ăn." Sáng sớm, vừa đến cơ quan đã nghe thấy Đại Bảo ngồi chễm chệ trong văn phòng kể chuyện cho mấy em tre trẻ ở phòng ADN nghe.

Đại Bảo thấy tôi bước vào thì gật đầu với tôi, sau đó kể tiếp: "Mọi người đang ăn rào rào, cu cậu mới đưa ánh mắt say mê ngắm nghía con dao to vật trong tay, nói: "Dao tốt đấy nhỉ?" Bọn anh hơi dẫu mà để ý đến con dao của nó, vừa ăn dưa xì xụp vừa gật đầu lấy lệ. Thế là nó buông ngay một câu: "Tớ vừa chôm từ trong phòng giảng dạy và nghiên cứu giải phẫu học đấy." Vừa nghe xong, tất cả mọi người đều khựng cả lại, mắt nhìn nó rục rủa. Nó lại thản nhiên bồi thêm một câu: "Yên chí, yên chí, tớ đã rửa sạch vụn thịt bám trên đó rồi!"

"Oe..." Cả mấy cô em đều tỏ vẻ kinh tởm.

Đại Bảo càng hí hửng giảng giải cặn kẽ: "Đó là loại dao chuyên dụng dùng để cắt rời các phần thi thể phục vụ cho giải phẫu cục bộ. Tức là loại tiêu bản người đã được bảo quản và khử trùng dùng trong giảng dạy đấy.

Bọn anh ai cũng biết con dao này, chẳng ai cạo rửa nó bao giờ, cứ cắt rời tử thi xong là cắt ngay vào hộp công cụ trong phòng giải phẫu, lưỡi dao nhầy mỡ, bám đầy sợi cơ... Giờ thì các cô đã hiểu tại sao mẹ dặn chúng ta không bao giờ được ăn thứ gì người khác đưa cho chưa?"

Nhân viên kỹ thuật ADN thông thường đều tốt nghiệp chuyên ngành sinh vật học, di truyền học chứ không phải là y học, nghe Đại Bảo miêu tả sinh động đến thế, ai cũng phát khiếp. Một cô em nói: "Em sẽ không bao giờ ăn thứ gì người khác đưa cho nữa, em cũng nghỉ ăn dưa bở luôn."

"Cô khẳng định chứ?" Đại Bảo cười khoái chí. "Vừa nãy anh nhìn thấy trong phòng các cô có hai quả dưa bở, thôi mang đến đây anh ăn cho."

"Anh đúng là đồ háu ăn." Tôi biết thừa Đại Bảo đã kể chuyện thì kiểu gì cũng có âm mưu. "Đi lừa ăn cả con gái."

Lại là một tuần nhàn rỗi, công việc hàng ngày của chúng tôi chỉ là giám định thương tật, giám định xương cốt hoặc viết thư trả lời các vụ khiếu nại qua thư. Không có vụ án, áp lực công việc cũng không lớn lắm, nhưng chuyên án Ba Sáu vẫn treo lơ lửng nên đầu óc chúng tôi vẫn không thể thanh thoi được.

Vừa sau kỳ nghỉ cuối tuần, bệnh lưỡi phát tác, tôi ngồi trên ghế, uể oải vươn vai, bật máy vi tính chuẩn bị viết một lá đơn xin mua hai hòm khám nghiệm hiện trường mới tính năng ưu việt hơn hẳn. Nhưng vừa mở file word, điện thoại nội bộ lại vang lên sau một thời gian dài im hơi lặng tiếng.

Đại Bảo đang nhồm nhoàm dưa bở lập tức trợn trừng mắt, vừa nhai lúng búng vừa chỉ vào điện thoại, ý bảo tôi nghe.

Tôi thấy mồm miệng anh ta còn dính đầy hạt dưa thì đành phải nhắc điện thoại lên.

"A lô!" Tôi nói. "Chào anh, trưởng phòng Tôn. Cái gì? Bốn người? Tai nạn à?"

Đại Bảo ngừng nhai, chờ đợi câu nói tiếp theo của tôi.

Tôi gác điện thoại, nói: "Huyện Thanh, một nhà bốn mạng người."

"Án mạng?" Đại Bảo lúng búng hỏi.

Tôi nói: "Một vụ cháy nổ, có lẽ là tai nạn. Nhưng chết nhiều người quá, chúng ta cũng phải đến hiện trường. Em gọi điện báo cho Lâm Đào và Hàn Lượng đây."

Đại Bảo gác ngữ nuốt miếng dưa xuống cổ, nói: "Không sao, chạy hiện trường không lo bị trĩ!"

*

Huyện Thanh là một huyện trực thuộc thành phố Thanh Hương, kinh tế kém phát triển. Hiện trường nằm ở ngoại ô phía đông của huyện lỵ. Khi chúng tôi đến hiện trường, ít nhất đã có hơn ba mươi chiếc xe cảnh sát bịt kín mít lối vào của ngôi làng nhỏ, chúng tôi đành xuống xe đi bộ vào làng. Nhìn vào số lượng xe cảnh sát, đủ biết vụ án nghiêm trọng ra sao.

Sau khi tiến vào trong làng, gần như cứ vài bước là một chốt gác, mấy trăm cảnh sát rải kín con đường nhỏ trong làng. Đi chưa được bao xa, chúng tôi nhìn thấy toàn bộ cửa kính của những ngôi nhà hai tầng bên đường đã vỡ tan tành.

"Chà chà, vụ nổ đúng là không nhỏ đâu!" Đại Bảo nhìn khắp xung quanh. "Lan xa thế này cơ à? Anh chưa khám nghiệm vụ án cháy nổ bao giờ, trông hiện trường thế này, thấy hơi sợ."

"Em cũng chưa khám nghiệm vụ cháy nổ bao giờ." Lâm Đào nói. "Anh bảo khám nghiệm hiện trường vụ án kiểu này liệu có nguy hiểm đến tính mạng không nhỉ?"

"Thăng quan phát tài tìm đường khác. Tham sống sợ chết chớ đi vào." Tôi nói. "Đây là câu đối ở trường quân sự Hoàng Phố, nhưng cũng phù hợp với cảnh sát chúng ta đấy."

"Hai mươi năm trước đã xảy ra tai nạn rồi." Hàn Lượng nói. "Một pháp y đến khám nghiệm hiện trường vụ án cháy nổ, chẳng may chạm phải kíp nổ do hung thủ cài khiến hiện trường lại phát nổ lần nữa. Pháp y đã qua đời trong lúc đang làm nhiệm vụ."

"Chuyện này em có nghe kể." Tôi nói. "Anh bác sĩ pháp y đó học cùng trường với em."

Trên đường đi, thi thoảng lại thấy một tốp dân làng đang được cảnh sát thẩm vấn.

"Tôi nói anh nghe này, lúc đó các anh không có mặt tại hiện trường thì không thể nào hiểu nổi cảnh tượng khủng khiếp thế nào đâu!" Một người dân vẫn chưa hoàn hồn, sợ sệt kể lại. "Khoảng hơn 4 giờ sáng, chưa đến 5 giờ, chúng tôi còn đang ngủ. Bỗng nhiên 'uỳnh' một tiếng, không giống tiếng pháo nổ mà giống như máy bay thả bom. Sau đó nhà cửa rung lắc dữ dội, bao nhiêu cửa kính vỡ tan hết. Tai tôi ù đặc, tôi thấy vợ tôi há hốc miệng ra nhưng không nghe được bà ấy nói gì. Tôi cứ tưởng là động đất cơ, nên kéo bà ấy hộc tốc chạy ra ngoài. Ra ngoài, thấy nhà anh Phạm khói bốc ra ngùn ngụt mới biết chẳng phải động đất gì hết mà là cháy nổ, chắc chắn là nhà anh Phạm bị nổ rồi, thế là tôi báo cảnh sát ngay."

"Tôi đúng là xui tận mạng." Một người dân đầu quần băng trắng nói. "Tôi đang đi tiểu trong nhà vệ sinh thì nghe đánh 'ầm', một miếng kính văng vào đầu tôi. Chắc phải khâu đến bảy, tám mũi ấy, sao cái số tôi lại xui

thế không biết? Ai sẽ chịu trách nhiệm về việc này? Chắc chính phủ phải bồi thường chứ? Nhà cửa của chúng tôi hư hỏng cả rồi, chính phủ phải chịu trách nhiệm chứ?"

"Anh Phạm lúc nào cũng khoe khoang nhà mình là phong thủy bảo địa." Một người khác lên tiếng. "Nhưng nhà anh ta ở ngay rìa làng, ngoài cửa sổ chẳng có gì che chắn sắt, phong thủy với chẳng bảo địa cái gì. Nhìn xem, nổ tanh bành cả rồi, còn phong thủy bảo địa gì nữa?"

Hiện trường cháy nổ là một gia đình ở phía đông làng, chủ hộ tên là Phạm Kim Thành. Vì căn nhà của họ nằm ở góc làng nên ngoài cửa chính ra, tất cả những hướng khác đều giáp với đồng ruộng, tầm nhìn thoáng đãng. Từ trong nhà nhìn ra, đúng là một khu đất tốt.

Đại đội Cảnh sát hình sự Công an huyện Thanh đã mượn tạm phòng khách của một hộ gia đình gần hiện trường làm phòng họp tạm thời của tổ chuyên án, xung quanh chiếc bàn vuông nhỏ hẹp ngồi chật ních những người. Thấy ba chúng tôi bước vào phòng khách, mấy cảnh sát trẻ liền đứng dậy nhường chỗ.

"Chào các chuyên gia!" Chu Khởi Minh, giám đốc Công an huyện Thanh lên tiếng. "Vất vả cho các anh quá. Hơn nửa năm nay chỗ chúng tôi trị an rất tốt, nào ngờ vừa qua tết Trung thu đã xảy ra vụ án, à không, một sự cố nghiêm trọng đến thế này."

Nội bộ cơ quan công an thường gọi những sự vụ có tồn tại hành vi phạm tội là vụ án, còn những vụ tự sát hay tai nạn được gọi là sự cố.

"Đã xác định được tính chất chưa?" Tôi hỏi.

Giám đốc Chu lắc đầu, nói: "Hiện trường đã bị phong tỏa, không dám dịch chuyển, nhân viên kỹ thuật đang đợi các anh đến để bắt đầu làm việc. Vì thế, tình hình hiện trường cụ thể hiện giờ vẫn chưa rõ, tính chất cũng

chưa xác định được. Nhưng tôi đoán, có nhiều khả năng là sự cố ngoài ý muốn."

"Ồ?" Tôi nói. "Xin anh hãy kể chi tiết."

Giám đốc Chu hắng giọng, nói: "Hiện trường là nơi ở của gia đình Phạm Kim Thành, trong nhà có hai vợ chồng Phạm Kim Thành. Nhưng sau khi tiếp cận hiện trường, cảnh sát khu vực đã xác nhận bên trong có bốn nạn nhân."

"Có người ngoài à?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Giám đốc Chu lắc đầu, nói: "Không, là người trong nhà. Công tác nhận diện tử thi về cơ bản đã hoàn tất, xác nhận bốn nạn nhân là Phạm Kim Thành và vợ là Nhiệm Tố Phân, còn có cháu nội Phạm Trình 15 tuổi và cháu ngoại Triệu Lệ Thanh 7 tuổi."

"Là hai đứa trẻ." Tôi thực sự không muốn nhìn thấy cảnh trẻ thơ chết thảm, điều đó luôn khiến tôi đau xót.

"Phải!" Sắc mặt của giám đốc Chu cũng tràn đầy thương xót. "Hai đứa trẻ cuối tuần đến nhà ông bà chơi. Hôm nay là thứ hai, phụ huynh của hai nhà đang chuẩn bị sáng ra đến đón con về đi học. Nào ngờ trời còn chưa sáng, tai nạn đã xảy ra."

"Tại sao anh lại nghĩ rằng đây là một vụ tai nạn?" Tôi gắng trấn tĩnh lại, hỏi.

Giám đốc Chu nói: "Thứ nhất, khi cảnh sát khu vực đến hiện trường, thấy cổng chính đã bị khóa trái, cảnh sát phải hè nhau đập bung ra. Nhưng sau khi điều tra, xác nhận cuối tuần vừa rồi hai ông bà cụ và hai đứa trẻ chơi rất vui vẻ, không có khả năng tự sát. Thứ hai, sau khi cảnh sát tiến vào hiện trường quan sát, thấy hư hỏng chủ yếu tập trung trong nhà bếp nằm ở phía đông khu nhà. Làng này dùng đường ống dẫn gas, sau khi cảnh sát tiến

vào, phát hiện đường ống gas đã nổ tung, khí gas vẫn đang phun phì phì ra ngoài nên đã lập tức phối hợp với người dân đóng van tổng lại. Nhìn vào chi tiết này, rất có khả năng là rò rỉ khí gas, khí đốt trộn lẫn với không khí đạt đến nồng độ cháy nổ, vừa hay gặp được đóm lửa hoặc tia lửa đường điện dẫn đến phát nổ."

"Ừm!" Tôi gật đầu. "Cũng có lý."

"Nhưng tử vong những bốn người, còn có hai đứa trẻ." Giám đốc Chu bổ sung. "Vì thế phía thành phố và phía huyện đều hết sức chú ý, yêu cầu chúng ta nhanh chóng điều tra ra nguyên nhân cháy nổ để xử lý thỏa đáng. Hiện nay, bước thứ nhất là cần phải làm rõ nguyên nhân cháy nổ. Trước khi các anh đến đây, bộ phận cứu hỏa đã đến rồi nhưng vẫn chưa đưa ra kết luận chắc chắn. Họ đã lấy một số mẫu mang đi xét nghiệm. Nhưng kết quả xét nghiệm phải hai ngày nữa mới có."

Tôi cầm lấy tờ sơ đồ hiện trường mà điều tra viên đã vẽ lại, quan sát kỹ lưỡng.

"Các anh định triển khai công việc thế nào?" Giám đốc Trương hỏi.

Tôi nói: "Trước tiên, chúng tôi phải vào xem hiện trường thế nào đã, sau đó phiền anh mời các đồng chí ở nhà xác chuyển tử thi đi, để ở đây sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực. Sau đó, tôi định tìm kiếm trong hiện trường và xung quanh hiện trường để thu thập một số vật cháy nổ và vật văng bắn ra ngoài, sau đó mới đưa ra quyết định."

"Được!" Giám đốc Trương nói. "Vậy thì các anh bắt đầu đi, chúng tôi sẽ đợi kết quả. Bộ phận điều tra cũng đang tiến hành một vài thao tác điều tra vòng ngoài."

Bước ra khỏi phòng họp của tổ chuyên án, chúng tôi bắt đầu mặc trang phục khám nghiệm.

Lâm Đào nói: "Tớ thấy hơi lạ, tại sao hơn 4 giờ sáng mà cả bốn người, đặc biệt là hai đứa trẻ, đều ở gần bếp? Nếu ở trong phòng, có tường ngăn cách, chưa chắc đã tử vong. Chẳng lẽ sớm thế đã dậy ăn sáng rồi? Bọn trẻ 8 giờ mới vào học cơ mà? Dậy sớm thế làm gì?"

"Cậu nói rất có lý." Được Lâm Đào gợi ý, tôi bắt đầu trở nên cảnh giác. "Đúng là thời gian có vấn đề."

"Giờ thì đau đầu đây, cả bốn nạn nhân đều đã tử vong, không còn người đối chứng, chúng ta biết hỏi ai bây giờ?" Đại Bảo nói.

Tôi nói: "Hỏi hiện trường, hỏi tử thi chứ sao?"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (2)

Bước qua cổng chính của hiện trường, thấy bên trong là một khoảng sân không rộng lắm. Đối diện với cổng chính là một nếp nhà nhỏ hai tầng, là kiến trúc chính. Phía đông có hai gian nhà mái bằng, một gian bếp và một gian vệ sinh. Phía tây là một dãy nhà cấp bốn, bên trong chồng chất rất nhiều đồ tạp nhạp.

Cửa kính của toàn bộ các gian phòng đã vỡ toang, nóc nhà bếp bay mất một mảng, cảnh tượng hết sức tan hoang, có thể thấy vụ nổ khủng khiếp đến đâu.

Nằm giữa sân là thi thể của hai đứa trẻ. Bé gái khắp đầu đẫm máu, quanh đầu có vài mẩu gạch vụn. Còn cậu bé ngực áo rách toang, trước ngực đầm đìa những máu, không nhìn ra vết thương ở đâu.

Nằm sõng soài trước cửa bếp là thi thể của một bà cụ, vạt áo trước ngực rách tan tành, đầu, mặt, cổ, ngực bụng đều có vết cháy đen. Có thể đoán được xác Phạm Kim Thành đang ở trong bếp.

Chúng tôi quan sát sơ qua bên ngoài ba thi thể, sau khi chụp ảnh lưu lại liền gọi nhân viên nhà xác đưa nạn nhân vào trong túi đựng tử thi chuyển đi. Vừa chuyển ra khỏi cửa, chúng tôi nghe thấy bên ngoài rộ lên tiếng bàn tán ồn ào.

Tiếp theo là hiện trường trung tâm. Chúng tôi thận trọng đi vào trong bếp. Nhà bếp kết cấu gạch ngói, sau vụ nổ đã lung lay muốn sập, tường bếp chẳng chịt vết nứt, nóc bị sập một mảng lớn, gạch nhói lổn nhổn đã vùi lấp một xác chết, chỉ còn từ ngực trở lên là lộ ra ngoài.

Gian bếp hoang tàn lộn xộn, cửa sổ ở hai phía đông tây đã bay đâu mất sạch, chỉ còn sót lại khung cửa sổ sắt mẻ. Bệ bếp, bồn rửa, bể nước, chạn bát đều đổ sập, mảnh vụn của nồi niêu, bát đĩa, chậu rửa văng vãi đầy đất. Đường ống khí gas đứt toạc phoir ra, đã được cảnh sát bọc lại bằng giẻ rách. Vừa bước vào nhà bếp đã ngửi thấy mùi cháy khét lẹt, hình như còn pha lẫn mùi thuốc nổ.

Thi thể bị vùi lấp trong đồng gạch ngói, vì da đã bị cháy thành than, lại dính tàn tro nên gần như chỉ nhìn thấy hình người chứ không nhìn rõ mặt.

"Toàn bộ nhà trên đều không tìm thấy dấu vết bị lửa đốt." Lâm Đào nói. "Tất cả mọi tổn hại về cơ bản đều tập trung trong bếp, kết hợp với cửa sổ hai bên nhà bếp đều đã bị phá tan, hiện tại, về cơ bản có thể khẳng định điểm phát nổ nằm trong nhà bếp."

Khi khám nghiệm hiện trường vụ nổ, điều đầu tiên cần giải quyết là phải tìm ra điểm phát nổ.

"Chỉ biết được vị trí đại khái của tâm điểm phát nổ là chưa đủ." Tôi nói. "Cần thu hẹp khoảng cách tâm vụ nổ trong phạm vi nửa mét, như vậy mới có ý nghĩa."

"Ý nghĩa gì?" Lâm Đào hỏi.

"Tớ cũng không rõ." Tôi nói. "Đợi chúng ta xác định xong tâm nổ rồi tính tiếp."

Thấy Đại Bảo đang sửa soạn cho Lâm Đào chụp ảnh, tôi bèn một mình ra khỏi nhà bếp, đi vào các gian phòng ngủ của nhà trên.

Sàn phòng ngủ rất sạch sẽ, chắc là các nhân viên cấp cứu nhìn thấy bốn nạn nhân đều ở trong nhà bếp nên không ai đi vào phòng ngủ. Nhà trên là một căn nhà nhỏ hai tầng, tầng một có phòng khách và một phòng ngủ.

Phòng ngủ màu sắc sặc sỡ, trên tường nguệch ngoạc đủ loại tranh vẽ không thể hiểu nổi, chắc là phòng trẻ nhỏ. Trên giường, hai tấm chăn mỏng đều bị hất tung, trên sàn còn có một đôi dép nhỏ màu đỏ, chắc là của trẻ con.

"Chưa đi dép đã chạy ra ngoài?" Tôi nhú mày nghĩ, có lẽ Lâm Đào đã nói đúng, vụ án này có nhiều uẩn khúc.

Bên cạnh phòng ngủ tầng một có cầu thang dẫn lên tầng hai. Tầng hai có ba gian phòng ngủ, trong đó, hai gian dùng để cất trữ đồ đạc lặt vặt. Trong gian còn lại, tấm chăn mỏng trên giường cũng giống như ở tầng một, bị lật lên. Đèn trần trong phòng ngủ vẫn bật.

Tôi vừa ngẫm nghĩ vừa bước xuống cầu thang, thấy Đại Bảo đang đứng trong sân đợi tôi.

"Thế nào?" Tôi hỏi. "Đã bối được thi thể ra chưa?"

Đại Bảo chau mày lắc đầu, nói: "Không cần phải bối, vừa kéo một cái đã ra rồi. Chỉ còn lại một nửa."

"Nghiêm trọng đến vậy à?" Tôi vội vã đi vào trong bếp, nhìn thấy một thi thể đang nằm trên đồng gạch ngói.

Xác chết đứt lìa ở ngang rốn, phần mềm ở chỗ đứt đều đã cháy đen. Từ khoang bụng bị đứt ngang, một đồng ruột chảy lỏng thông ra ngoài, chỗ xanh chỗ đen lẫn lộn. Vài đoạn ruột bị đứt ngang, phân vàng khè vương vãi xung quanh. Tại chỗ đứt còn nhìn thấy lá gan đỏ lôm, mùi hôi thối tanh tưởi bốc lên nhức óc. Vì sức ép của vụ nổ quá lớn, nạn nhân tử vong tức thời nên không có quá nhiều máu chảy ra. Chút ít máu chảy cũng đã bị nhiệt độ cao đốt cháy.

Sau khi xác chết được kéo ra, toàn bộ gian bếp nồng nặc mùi tanh hôi của nội tạng, át cả mùi cháy khét vốn có.

Tôi cúi mũi, đeo thêm một lớp găng tay vải xô bên ngoài găng tay cao su, bắt đầu bới gạch ngói vụn.

"Phải dọn gạch ngói à?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu, nói: "Chúng ta phải cố gắng hết sức để tìm kiếm các mảnh xác. Thứ nhất, đây là sự tôn trọng đối với người chết. Thứ hai, có thể nhìn vào sự phân bố của mảnh xác để phán đoán hướng tác dụng lực của vụ nổ."

"Thế thì không chỉ phải dọn dẹp đồng gạch ngói này thôi đâu." Lâm Đào đưa mắt nhìn nóc nhà thủng lỗ và những ô cửa sổ trống hoác xung quanh.

"Đúng vậy." Tôi nói. "Nhìn vào tình trạng của gian bếp, chắc là không có nhiều mảnh xác ở đây đâu. Do sức nổ cực mạnh nên những mảnh thi thể bị xé nát đã văng ra bên ngoài. Cho nên, ít nhất thì chúng ta cũng phải tiếp tục tìm kiếm theo hướng cửa sổ, xem mảnh xác văng xa nhất đến đâu."

"Không chỉ là mảnh xác đâu!" Lâm Đào nói. "Chúng ta phân công nhé, cậu dẫn bác sĩ pháp y tìm mảnh xác, tớ dẫn nhân viên kỹ thuật tìm kiếm vật chứng dấu vết liên quan đến vụ nổ."

Tôi gật đầu đồng ý rồi tiếp tục tìm kiếm trong đám gạch vỡ ngói vụn.

Đại Bảo ra ngoài, mang vào hai cái mũ bảo hộ của công nhân công trường, nói: "Đội vào đi, khéo cái bếp sắp sập rồi đấy."

Những mảnh xác bị nổ tung do quá nhỏ nên rất khó đoán thuộc bộ phận cơ thể nào. Nhưng nhìn vào vài chục mảnh xác mà chúng tôi đã bới được trong nhà bếp thì trong bếp chỉ còn lại ít xương và tổ chức mềm của cẳng chân cùng ít tổ chức dưới bàn chân.

"Anh nhìn này, những mảnh tổ chức mềm còn dính da có lỗ chân lông thô to, có nhiều lông, lông dài, đen và cứng, cho thấy đây là tổ chức mềm ở cẳng chân." Tôi bày những tổ chức mềm đã thu thập được lên một tấm nilon, bắt đầu phân loại. "Những mảnh xương này mang đặc trưng của xương dài, nhưng khá mỏng, cho thấy không phải là xương đùi mà là xương mác, cũng thuộc cẳng chân. Còn chỗ này là giường móng, có thể nhìn thấy ít xương bàn chân, đều là các tổ chức ở bàn chân."

"Chân và cẳng chân của nạn nhân đều đã bị xé nát. Đại Bảo nói. "Vụn như cám thế này."

Lâm Đào nói: "Trước đây xem phim chiến tranh, nổ một cái là tan xác pháo, cứ thấy giả giả thế nào. Bây giờ nhìn thấy mới biết, sức nổ đúng là khủng khiếp."

Tôi gật đầu nói: "Hiện trường vụ nổ có rất nhiều chủng loại tổn thương khác nhau. Đến khi khám nghiệm tử thi, chúng ta sẽ nói kỹ hơn."

"Gạch ngói đã tìm kiếm hết lượt rồi, giờ chúng ta ra chỗ rộng tìm mảnh xác tiếp nhé?" Đại Bảo nói rồi đeo lên vai cái gùi mà điều tra viên vừa mua về.

Tôi gật đầu, nói: "Chúng ta cùng đi, nhặt được mảnh xác nào cũng phải ghi lại khoảng cách đại khái tính từ cửa sổ nhà bếp đấy."

*

Trên cánh đồng bên ngoài căn nhà đúng là có rất nhiều mảnh xác bị sức nổ khinh khiết hất văng ra xa. Phần mềm nhặt được ở bên ngoài cũng khác với trong nhà, đa số đều là những mảnh tương đối lớn. Nhìn vào hình thái, đại khái đều là phần mềm của cẳng chân và đùi.

"Quan trọng nhất là phải tìm được mảnh vụn của xương chậu, xương bánh chè và cơ quan sinh dục." Tôi nói. "Như vậy mới có thể xác định

được tâm nở."

Đi chưa được bao xa, chúng tôi tìm thấy một mảnh xương trắng đầm đìa những máu, có hình bán cầu, mặt trước và sau đều nhẵn bóng.

"Xương bánh chè đây rồi." Tôi nói. "Cách cửa sổ khoảng năm mét."

Có bảy, tám pháp y cùng tìm kiếm theo kiểu cuốn chiếu, chẳng mấy chốc đã tìm được rất nhiều phần mềm. Mấy mảnh vụn của xương chậu cũng được tìm ra cách đó mười mấy mét.

"Có thể kết thúc công việc được chưa?" Đại Bảo nói. "Nặng quá, khéo say nắng mất. Trung thu đã qua rồi mà sao vẫn nóng thế nhỉ?"

Tôi đi đến bên một bụi nhìn rơm, bỏ chiếc mũ cỏ xuống, nói: "Các anh kết thúc công việc được rồi, em sẽ ra xa hơn tìm kiếm thêm chốc nữa. Ôi trời ơi, cái gì thế này?"

Trên vai bụi nhìn rơm có một miếng thịt người. Vừa bỏ mũ cỏ ra khỏi đầu, mảnh xác ấy liền đập thẳng vào mắt tôi.

Mảnh xác đã cháy xém, nhưng nhìn vào những cọng lông xoắn tít, có thể nhận ra đây là cơ quan sinh dục nam.

"Ờ..." Đại Bảo nhìn chăm chăm vào chiếc mũ cỏ tôi vừa đội lại lên đầu. "Em khẳng định là cái mũ chưa quệt phải nó đấy chứ?"

Tìm kiếm thêm một lúc nữa, lại tìm thấy vài mảnh phần mềm. Mảnh phần mềm văng đi xa nhất là thuộc phần đùi, cách xa đến gần trăm mét.

"Cũng hòm hòm rồi." Tôi nói. "Đến nhà xác khám nghiệm tử thi thôi."

*

"Dễ trước khó sau." Tôi bảo mọi người chuyển thi thể bé gái lên bàn giải phẫu trước.

Cô bé tên là Triệu Lê Thanh, toàn bộ phần trán đã lõm hẳn vào trong, tóc đâm máu. Sau khi làm sạch phần đầu của cô bé, chúng tôi nhìn thấy trên trán bé có một vết thương giập rách toang tác.

"Một cô bé rất đáng yêu." Đại Bảo thở dài. "Chắc là điệu đà lắm đây. Đâu ngờ sau khi chết lại ra nông nỗi này, toàn bộ xương sọ đã biến dạng cả."

Đại Bảo cũng giống như tôi, đều không đành lòng nhìn thấy cái chết của trẻ thơ. Cho dù đây không phải là án mạng thì những sinh linh non nớt vô tội này vẫn khiến người ta đau xót.

Chúng tôi tiến hành thăm dò độ sâu vết thương trên trán Triệu Lê Thanh. Nhìn vào cầu nối tổ chức bên trong vết thương và những vết xé rách quanh miệng vết thương, có thể thấy đây là vết thương giập rách kết hợp với vỡ lõm xương sọ được hình thành bởi vật tày có bề mặt thô ráp. Từ bên trong vết thương, chúng tôi dùng kẹp cầm máu lấy ra được rất nhiều vụn gạch đỏ quạch.

"Những thứ tìm thấy bên trong vết thương có thể gợi ý về vật gây thương tích." Tôi nói. "Sau khi tử vong, vị trí cơ thể của nạn nhân không hề xô dịch, hơn nữa còn thấy vụn gạch nằm sâu trong vết thương, chứng tỏ vật gây thương tích là gạch. Kết hợp với những vụn gạch ở xung quanh nạn nhân, có thể phán đoán vết thương trên đầu nạn nhân là bị miếng gạch văng ra từ vụ nổ đập trúng."

Sau khi khám nghiệm tử thi, thấy ngoại trừ vết thương trên trán, toàn thân nạn nhân không có bất cứ tổn thương nào khác. Vết nứt gãy trên xương sọ phần trán không có hiện tượng giao cắt, toàn bộ lõm hẳn vào trong, cho thấy nạn nhân tử vong chỉ sau một cú va đập. Tổn thương này

dẫn đến tụ máu dưới màng cứng và xuất huyết dưới màng nhện trên diện rộng, gây thoát vị tiểu não, chèn ép cuống não, dẫn đến suy hô hấp, suy tuần hoàn gây tử vong. Đây chính là tổn thương duy nhất, là vết thương trí mạng của nạn nhân.

Dạ dày nạn nhân trống rỗng, thời gian tử vong theo suy đoán trùng khớp với thời điểm cháy nổ.

Khám nghiệm tử thi bé gái xong, chúng tôi chuyển sang khám nghiệm bé trai Phạm Trình.

Giống với bé gái, trên người bé trai cũng không có tổn thương rõ rệt, ngoại trừ một vết thương nhỏ trước ngực. Khi chúng tôi di chuyển tử thi, máu vẫn tiếp tục ứa ra ngoài.

Sau khi giải phẫu, thấy trong khoang ngực Phạm Trình ứ đầy những máu. Chúng tôi phát hiện ra một chỗ thủng tại cung động mạch chủ của cậu bé và một mảnh kính ở vị trí tương ứng trong khoang ngực.

Sau khi bắn vọt đi bởi sức ép của vụ nổ, mảnh kính đã trở thành một ngọn phi đao bén nhọn, xuyên thẳng vào trong khoang ngực nạn nhân, cắt đứt động mạch lớn nhất trên tim cậu bé.

"Cậu bé thật không may." Đại Bảo lắc đầu thương xót. "Nếu không bị mảnh kính văng trúng ngực, cậu bé đã không chết."

"Một người bị vật tày cỡ lớn đập trúng, một người bị mảnh kính vụn bay với tốc độ chóng mặt đâm trúng." Tôi nói. "Hai loại tổn thương này đều không thể do con người gây ra mà chỉ có thể hình thành bởi vụ nổ. Vì thế, đúng là hai đứa trẻ đã tử vong do vụ nổ."

"Cậu muốn nói, đây đúng là tai nạn?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Không. Tử vong là do vụ nổ, nhưng vụ nổ chưa chắc đã là tai nạn."

"Cậu cũng cảm thấy bất ổn đúng không?" Lâm Đào nói. "Tớ thấy thời gian hơi bất thường, vụ án này chắc chắn có chỗ khả nghi."

"Không chỉ có một điểm khả nghi đó thôi đâu." Tôi nói, rồi thuật lại cho họ nghe những phát hiện của tôi trong các phòng ngủ ở hiện trường.

"Thật đáng tiếc." Đại Bảo nói. "Nếu cậu bé tránh được mảnh kính vỡ thì đã có thể kể lại toàn bộ chân tướng cho chúng ta biết."

"Tránh?" Lâm Đào nói. "Tránh sao được mà tránh? Mảnh kính vỡ bay nhanh không kém gì đạn bắn, anh nghĩ đang chơi Đế quốc Hacker chắc?"

"Hai người có nhận ra không? Hai vết thương tuy một bên do vật tày gây ra, một bên do vật nhọn gây ra, nhưng nguyên lý giống hệt nhau." Tôi nói, "đều được hình thành bởi các vật thể văng ra từ vụ nổ."

"Phải rồi, cậu nói hiện trường vụ nổ có rất nhiều loại hình vết thương!" Lâm Đào sức nhớ ra. "Nói kỹ xem nào!"

"Từ từ!" Tôi ra điều bí hiểm. "Kết hợp với tình trạng tử thi thì sẽ dễ nhớ hơn."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (3)

Tử thi thứ ba là Nhiệm Tổ Phân, nằm ở cửa bếp. Vết thương của bà chủ yếu nằm ở phía trước, ngoài phần ngực bụng bị cháy xém, bề ngoài cơ thể gần như không nhìn thấy tổn thương nào khác.

"Da nạn nhân bị bỏng độ hai, không thấy tổn thương gì khác." Đại Bảo nói. "Phải giải phẫu mới biết được."

"Từ từ đã." Tôi nói. "Anh có nhận ra không, tại gốc mũi, giữa hai đầu lông mày và khoe mắt nạn nhân có những đường vân màu trắng chạy theo hướng của nếp da. Đó là bởi vì khi vụ nổ phát sinh sẽ hình thành ánh sáng rất mạnh, nạn nhân liền nhắm chặt mắt lại theo phản xạ. Đến khi cơ mặt thả lỏng thì những nếp da nhăn lại sẽ không bị bỏng, trong khi toàn bộ phần da mặt sẽ bị bỏng cháy, nên mới hình thành những nếp da màu trắng như thế này. Điểm này đã chứng tỏ được hai vấn đề. Thứ nhất, vụ nổ xảy ra khi nạn nhân còn sống. Thứ hai, nhà bếp ở trước mặt nạn nhân chính là trung tâm vụ nổ."

Đại Bảo gật đầu.

Tốc độ giải phẫu rất chậm, nguyên nhân là do nội tạng của Nhiệm Tổ Phân có rất nhiều vết thương. Chỗ tim và phổi gần với thành ngực có vết giáp rách rõ rệt, đây là tổn thương do thành ngực va đập vào tim, phổi gây ra, cũng giống như trường hợp ngực bụng bị va đập trên diện tích lớn sẽ gây rách tim phổi. Gan và lá lách cũng bị rách nhưng xuất huyết không nhiều, cũng bởi tử vong quá nhanh. Ngoài ra, tại tổ chức não cũng nhìn thấy các điểm xuất huyết trên diện rộng.

"Em xem này, nội tạng của nạn nhân bị chấn động gây ra rất nhiều tổn thương, điểm này thì anh có thể hiểu được, nhưng tổn thương ở não đã hình thành bằng cách nào thế?" Đại Bảo thắc mắc. "Phần đầu có xương sọ bảo vệ, chỉ sức ép không thôi thì làm sao lại gây tổn thương đến não được?"

"Anh đã học môn bệnh lý học pháp y thế nào vậy?" Tôi lên lớp. "Trong sách đã nói rồi, khi sóng nổ tác động lên thành ngực sẽ khiến áp lực trong khoang ngực đột ngột tăng vọt, huyết áp tĩnh mạch chủ trên tăng lên, máu về tim chảy ngược sẽ khiến cho các tĩnh mạch nhỏ và mao mạch trong não căng phồng, vỡ ra, nên mới xuất hiện các điểm xuất huyết."

"Tổn thương do cháy nổ đúng là có nhiều chủng loại thật đấy." Lâm Đào nói. "Cậu nói tiếp đi, nói đi mà!"

"Trong dạ dày của ba nạn nhân đều trống rỗng, cho thấy thời gian tử vong về cơ bản giống nhau." Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến giọng điệu nũng nịu của Lâm Đào, nói tiếp. "Điểm này cũng rất quan trọng, chính là xác định được thời gian tử vong của các nạn nhân, để phòng trường hợp có người chết trước hoặc có người chết sau nhưng lại bị chúng ta nhầm lẫn là tử vong đồng loạt trong vụ nổ khi còn sống."

Khám nghiệm tử thi thứ tư là nan giải nhất, vì đưa lên bàn giải phẫu chỉ còn một nửa cổ thi hài cùng với vài chục mảnh xác nát vụn. Đặc biệt là nửa phần thân thể còn sót lại, chỉ khẽ di chuyển một chút là ruột lại tiếp tục xổ ra từ khoang bụng, cộng với chất nhầy trong ruột dính nhem nhép trên bàn giải phẫu trông rất ghê sợ.

"Nhìn vào vết đứt, có thể thấy cơ thể bị kéo căng gây xé rách, nhìn vào hiện tượng này thì nạn nhân cũng tử vong bởi vết thương do vụ nổ gây ra khi còn sống." Tôi nói. "Nhưng trên mặt của nạn nhân lại không có những nếp da màu trắng."

"Cho thấy nạn nhân không quay mặt về phía trung tâm phát nổ." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, nói: "Đúng. Nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng nhất, cho thấy ông ta đứng gần tâm nổ nhất, nhưng lại không quay mặt về phía tâm nổ."

"Nói cách khác, điểm phát nổ là ở trong bếp và sau lưng ông ta." Lâm Đào nói. "Tài thật, đúng là mọi người đã thu hẹp phạm vi tâm nổ trong vòng nửa mét thật rồi."

Tôi và Đại Bảo bày từng mảnh xác lên bàn giải phẫu. Có những mảnh xác có thể xếp đại khái ở vị trí chính xác, nhưng có những mảnh chỉ có thể ghép bừa. Cuối cùng thì chúng tôi cũng chấp ghép qua loa xong nửa thân dưới của nạn nhân.

"Pháp y chắc đều là cao thủ trong trò chơi ghép hình." Lâm Đào nói. "Làm tớ lại nhớ đến vụ ghép xác khi cậu được điều xuống huyện Bắc Hoàn."

"Nạn nhân tử vong do bị sốc thần kinh và sốc chấn thương khi cơ thể bị xé rách." Tôi nói. "Cũng có thể là do mất máu. Nhưng cho dù nguyên nhân tử vong cụ thể là gì cũng đều là chết vì vụ nổ."

Tôi nhìn Lâm Đào và mấy thực tập sinh của Công an huyện Thanh đứng bên cạnh, nói tiếp: "Bây giờ, chúng ta sẽ nói sơ qua về nguyên lý hình thành vết thương trong vụ nổ. Tổn thương trong vụ nổ, xét về nguyên lý, chủ yếu là do sóng nổ, nhiệt độ cao và mảnh bắn gây ra. Tổn thương do sóng nổ chính là tổn thương chủ yếu trong vụ nổ. Tổn thương do sóng nổ lại chia làm áp suất siêu cao, áp suất âm và áp suất động. Áp suất siêu cao chính là cơ chế chủ yếu của tổn thương do nổ, lại tiếp tục phân chia thành hiệu ứng chèn ép, tức chèn ép lên ngực bụng gây tổn thương nội tạng; hiệu ứng nổ trong do chất khí trong cơ thể bị chèn ép dẫn đến nổ vỡ bên trong

cơ thể; hiệu ứng quán tính, và hiệu ứng chênh lệch áp suất, tức chênh lệch áp suất trong mạch máu gây thuyên tắc động mạch."

"Phức tạp quá đi mất!" Lâm Đào vò đầu bứt tóc. "Chẳng nhớ gì hết, chỉ nhớ hiệu ứng nổ trong thôi. Người ta có thể bị nổ tung tại hiện trường nổ thật à? Còn nữa, áp suất âm và áp suất động nghĩa là gì thế?"

Tôi giải thích: "Khi xảy ra vụ nổ, thông thường trên thi thể nạn nhân sẽ có rất nhiều tổn thương được hình thành bởi rất nhiều cơ chế, đôi khi cũng có một tổn thương nhưng lại do rất nhiều cơ chế cùng hình thành. Ví dụ như, trước tiên, áp suất siêu cao chèn ép lên cơ thể, sau đó, áp suất âm lại kéo căng cơ thể, như vậy sẽ khiến cơ thể bị xé rách. Ngoài ra, như chúng ta xem ti vi thường thấy cảnh một quả lựu đạn cầm tay phát nổ, mấy người bắn tung lên trời, đó chính là bởi áp suất động của sóng nổ, biểu hiện chủ yếu là bị va đập và bắn ra xa."

"Cơ chế nghe thì rất phức tạp," tôi nói tiếp, "nhưng các loại hình tổn thương xuất hiện trong vụ nổ, cho dù xuất phát từ cơ chế nào, hoặc từ những cơ chế nào, cũng chủ yếu được thể hiện qua năm hình thái tổn thương."

Tôi chỉ thi thể trên bàn giải phẫu, nói: "Nhìn vào thi thể này, chủ yếu có hai hình thái tổn thương. Thứ nhất là vết thương xé rách, sóng nổ đã gây ra rất nhiều lực kéo, giằng xé, khiến cho nửa dưới cơ thể đứt rời, nát vụn. Loại thứ hai là vết bỏng. Chúng ta có thể thấy, quần áo phía sau lưng nạn nhân đã không còn nữa, phía trước chỉ còn chút ít, điều này cho thấy mặt sau cơ thể bị đốt cháy nghiêm trọng hơn, cũng củng cố cho giả thiết tâm nổ ở phía sau nạn nhân mà tôi đã đưa ra trước đó."

"Đây là hai loại tổn thương, vậy tổn thương trên người Nhiệm Tố Phân thì sao?" Lâm Đào hỏi.

"Tổn thương của Nhiệm Tổ Phân có đặc trưng chủ yếu là ngoài nhẹ trong nặng, tổn thương bên trong chủ yếu là do chấn động gây nên." Tôi đáp. "Đây là vết thương điển hình do bị sóng nổ chèn ép, va đập, chúng ta vẫn thường gọi là tổn thương do sóng nổ. Đây là ba loại tổn thương thường gặp nhất và cũng là nghiêm trọng nhất trong các vụ nổ. Tổn thương của hai đứa trẻ là loại tổn thương thứ tư, chính là tổn thương do mảnh bắn gây ra. Tất nhiên, hiện trường cháy nổ còn có những tổn thương khác kèm theo, ví dụ như ngộ độc khí CO, tổn thương do trượt ngã, chèn ép..."

"Tớ hiểu rồi." Lâm Đào gật gù. "Nhưng cậu kể lể đủ các thể loại tổn thương và cơ chế như thế thì có tác dụng gì trong việc phân tích vụ án này?"

"Có chứ!" Tôi nói. "Chúng ta đã tìm thấy rất nhiều mảnh xác, các mảnh xác phần lớn đều bắn văng qua cửa sổ. Có mảnh xa đến vài chục mét. Thứ nhất chứng tỏ cường độ nổ cực mạnh; thứ hai, đã chứng tỏ được một vấn đề."

Tôi thấy mọi người đều nhìn tôi đầy trông đợi nên cũng không úp mở nữa, nói tiếp: "Trọng lượng của xương bánh chè và cơ quan sinh dục của nạn nhân tương đương nhau, nhưng cơ quan sinh dục bị văng ra xa hơn, đã nói rõ một vấn đề, đó là góc bắn của xương bánh chè nhỏ hơn góc bắn của cơ quan sinh dục. Theo như những cơ chế mà chúng ta vừa phân tích, mọi người sẽ có được một kết luận, chính là coi tâm nổ là tâm vòng tròn, lực nổ có dạng chùm tia tỏa ra xung quanh, nếu như góc tạo bởi mặt đất và đường thẳng nối từ tâm nổ đến một bộ phận nào đó càng lớn thì góc bắn sẽ càng lớn và ngược lại. Vì thế chúng ta có thể phán đoán, tâm nổ nằm ở phía sau Phạm Kim Thành, vị trí áng chừng song song với xương bánh chè. Như vậy, góc bắn của xương bánh chè sẽ nhỏ hơn so với góc bắn của cơ quan sinh dục."

"Vị trí đó, hình như là bể nước thì phải." Đại Bảo trợn ngược mắt nhìn lên trần nhà, suy nghĩ một lúc rồi nói. "Nằm bên dưới bể nước."

Tôi gật đầu, nói: "Em cũng đã xem rồi, đường ống gas nằm ở trước mặt Phạm Kim Thành, không thể là tâm nổ được. Nếu như khí gas tràn ra đầy bếp mà phát nổ thì bên dưới bể nước cũng không thể có nguồn điện hoặc nguồn lửa có thể gây ra cháy nổ."

"Vậy ý của cậu là, có vật gây nổ khác?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu, nói: "Kết hợp với tình hình trong các phòng ngủ, có thể thấy rằng lúc đó, bốn người trong nhà có vẻ như đang vội vàng chạy từ phòng ngủ xuống bếp, sau đó vụ nổ đã xảy ra. Như vậy, rất có khả năng đây là một vụ nổ do con người gây ra."

*

Nghe tôi báo cáo xong, cả tổ chuyên án ai cũng mặt mũi căng thẳng.

"Vậy theo các anh, bước tiếp theo nên làm thế nào?" Giám đốc Chu hỏi. "Trước mắt, công tác điều tra vẫn chưa phát hiện ra nạn nhân có mâu thuẫn với ai."

"Chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm hiện trường." Tôi nói. "Phải tìm được dấu vết của vụ nổ có khả năng còn sót lại, đặc biệt là mảnh vụn của thiết bị nổ."

"Bên cứu hỏa đã tìm kiếm rồi." Giám đốc Chu nói. "Phát hiện ra một số chi tiết giống như của thiết bị nổ, nhưng rất khó khẳng định, vì trong bếp có rất nhiều đồ điện bị nổ tung, do đó cũng có một số linh kiện kim loại, không thể phân biệt với linh kiện của thiết bị nổ."

"Vậy chúng ta cũng phải đi tìm." Tôi nói. "Hơn nữa, còn phải mở rộng phạm vi tìm kiếm trong những nhà dân quanh đó xem có dấu vết khả nghi hay không."

Chúng tôi bỏ ra cả một buổi chiều để dọn quang gian nhà bếp đồ nát, sục sạo thật kỹ lưỡng bên dưới bể nước phía sau vị trí thi thể của Phạm Kim Thành. Tuy toàn bộ bể nước đã bị nổ tung không còn hình thù gì nữa, nhưng chúng tôi vẫn kiên trì quan sát kỹ lưỡng từng miếng gạch vụn. Ngoài một số vật chất đen kịt giống như cao su thì không phát hiện ra thứ gì bất thường nữa.

"Sao lại có nhiều vụn băng dính màu đen thế nhỉ?" Đại Bảo nói. "Chẳng lẽ nhà họ tích lũy băng dính đen à?"

Tôi lắc đầu, nói: "Không phải. Nếu là băng dính cuộn màu đen, dù có bị nổ cũng phải dính với nhau thành từng mảng chứ không thể tách rời từng lớp như thế này."

"Vậy theo em thì là thứ gì?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu chịu chết. Thế là chúng tôi quay về tổ chuyên án, định bàn giao lại tình tiết này cho tổ chuyên án điều tra tiếp.

Bước vào tổ chuyên án, khói thuốc mù mịt.

"Cái đám cảnh sát hình sự này, cứ gặp phải vụ án là lại hút như tàu đồng nhả khói." Đại Bảo nhíu mày.

"Đừng có chê bai những người hút thuốc chúng tôi." Tôi nói. "Đều là bị tình thế ép buộc cả thôi!"

Ngồi trong tổ chuyên án một lúc, tôi chợt liếc thấy một hộp giấy hình vuông nằm ở góc tường, phía trên in dòng chữ "pin An Bảo".

"Kia là cái gì thế? Tìm được vật chứng rồi à?" Tôi hỏi.

Một kỹ thuật viên gạt đầu, nói: "Đúng vậy, tìm thấy ở trong chuồng lợn trước cổng một nhà dân."

"Cái gì vậy?" Tôi hỏi. "Đã xem chưa?"

Kỹ thuật viên lại gật đầu, nói: "Có vẻ như là bình ắc quy của xe máy điện."

"Bình ắc quy của xe máy điện mà lại ở trong chuồng lợn?" Tôi hỏi. "Của nhà nào thế?"

"Nhà đây không có người ở, đều đi làm xa cả rồi." Kỹ thuật viên nói. "Chuồng lợn cũng bỏ không, khi chúng tôi tìm kiếm vòng ngoài đã nhìn thấy hộp đựng của bình ắc quy."

"Trong chuồng lợn bỏ không mà lại có hộp đựng bình ắc quy mới toanh thế này à?" Tôi ngờ vực.

Tôi tiến lại gần cái hộp, cẩn thận nhấc nó lên mặt bàn. Qua kẽ hở của nắp hộp, có thể nhìn thấy nhiều sợi dây điện thò ra bên ngoài.

"Theo như tôi nhớ," tôi nói, "thì bình ắc quy của xe máy điện hình như không có dây điện nối tiếp ra bên ngoài thì phải."

Tôi còn chưa kịp dứt lời, Đại Bảo đã nhanh tay mở phắt nắp hộp giấy ra.

"Nói nhiều thế làm gì, mở ra xem là biết ngay thôi mà!" Đại Bảo nói.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn (4)

Nắp hộp vừa mở ra, đồ vật bên trong lập tức hiện rõ.

Trong hộp là sáu vật thể đen sì, cuộn tròn thành hình ống dài, như kiểu người ta dùng giấy đỏ để bọc những cọc tiền xu thời Dân Quốc. Trên đầu mỗi ống đều nối tiếp với những sợi dây điện xanh đỏ.

"Cái gì thế này?" Tôi kêu lên.

"Thuốc nổ!" Hàn Lượng ngồi cạnh thân nhiên quăng ra một câu.

"Thuốc nổ?" Tôi nghe mà bủn rủn chân tay, cuống quýt lùi liên mấy bước.

Hàn Lượng gật đầu, nói: "Nhìn cách đóng gói, có lẽ là thuốc nổ ANFO, thường được dùng ở mỏ."

Lông tóc khắp toàn thân tôi đồng loạt dựng đứng.

Hàn Lượng nói tiếp: "Đóng gói thế này chắc là theo quy cách một ống hai cân. Cộng lại là mười hai cân thuốc nổ ANFO đấy."

"Cũng... cũng có nghĩa là...," Đại Bảo cũng đã hồn vía lên mây, "nếu có lấp kíp nổ bên trong thì toàn bộ chúng ta đã tiêu cả rồi sao?"

Hàn Lượng cười nói: "Đừng căng thẳng thế, giờ mà chưa nổ thì chắc không thể nổ được nữa đâu. Nhưng nếu đúng là có kíp nổ thật mà em giật phắt ra như thế, không chỉ toàn bộ chúng ta xong đời mà căn phòng này cũng thành đồng gạch."

"Thấy chưa?" Tôi thẳng tay đập cho Đại Bảo một cái vào đầu. "Từ rày đừng có táy máy tay chân thế nữa nhé, em còn chưa được nhìn mặt con, em không muốn hy sinh vì nhiệm vụ đâu!"

"Ồ, thế Linh Đan mang bầu rồi sao?" Hàn Lượng vẫn bình thản như không.

Thực ra trước khi đi công tác, tôi đã nhận được tin nhắn của Linh Đan nói rằng đã có tin mừng. Nhưng do xảy ra vụ án đặc biệt nghiêm trọng nên tôi buộc phải đợi đến khi kết thúc điều tra mới có thể về đưa nàng đi khám.

Trong cơn kinh hồn bạt vía, tôi không thể điềm tĩnh được như Hàn Lượng. Tôi chỉ vào hộp giấy hỏi: "Thế thứ này phải làm thế nào đây?"

"Không sao đâu!" Hàn Lượng nói, "Thuốc nổ ANFO có uy lực trung bình và độ nhạy nhất định, nhưng ở nhiệt độ bình thường, thuốc nổ ANFO rất ổn định, bị gõ đập, va chạm hay ma sát cũng không sao. Chỉ trong điều kiện nhiệt độ cao, áp suất cao và xuất hiện vật chất có khả năng bị oxi hóa, nó sẽ phát nổ."

Tôi nhìn cái gạt tàn đầy ắp đầu mẫu thuốc lá trên bàn họp, kêu ầm lên: "Vậy phải dọn ngay những thứ này đi."

Tất cả mọi người trong phòng họp đều dờ ra hãi hùng.

Một hộp thuốc nổ nằm chình ình suốt một buổi chiều trong phòng họp đầy đầu mẫu thuốc lá, chỉ có thể nói là số của mọi người vẫn còn may mắn. Cho đến khi nhân viên của bộ phận kiểm nghiệm hóa lý chuyển khối thuốc nổ đi rồi, ai nấy mới dám thở mạnh, bắt đầu rì rầm bàn bạc.

Tôi nói: "Tuy nguy hiểm nhưng cũng có phát hiện mới. Vừa nãy, tôi nhìn thấy những cọc thuốc nổ được quấn bằng dây cao su màu đen, giống hệt như những mẫu cao su màu đen đã tìm thấy ở vị trí tâm nổ tại hiện trường. Vì tâm nổ được xác định là dưới bể nước cho nên khi phát nổ, vật

đóng gói ở chỗ quay ra ngoài đều bị nổ tung văng đi mất, còn vật đóng gói ở chỗ quay vào trong tường tuy cũng bị nổ tung nhưng vẫn rải rác ở đó. Nhìn vào đây, chúng ta có thể dễ dàng phán đoán được rằng, vụ nổ này do thuốc nổ ANFO gây ra."

"Nhưng đây là thuốc nổ được quản chế rất nghiêm ngặt." Giám đốc Chu nói. "Mà chỗ chúng tôi cũng không phải khu mỏ, tại sao lại có thứ thuốc nổ ấy được?"

"Điểm này thì chúng tôi đã điều tra rồi." Một điều tra viên lên tiếng. "Trong thôn này có rất nhiều người làm việc ở khu mỏ. Hay nói cách khác, trong thôn chắc chắn có người có được nguồn thuốc nổ."

"Nếu vô duyên vô cớ, chẳng ai gây án tàn bạo như thế cả." Giám đốc Chu nói. "Tăng cường điều tra tất cả các mối quan hệ của gia đình nạn nhân và người nhà của họ, đặc biệt là những người làm việc ở hầm mỏ, gần đây có quay về huyện Thanh. Kết quả khám nghiệm này chính là chứng cứ trực tiếp nhất, có tác dụng then chốt nhất trong việc phá án và định tội về sau. Rất tốt!"

"Nhưng phải làm thế nào để sàng lọc nghi phạm đây?" Điều tra viên băn khoăn. "Không có căn cứ nào hết."

Tôi nói: "Cho chúng tôi một tiếng đồng hồ, có ngay!"

Tôi nhìn sang Lâm Đào, nói: "Hung thủ đã đi vào chuồng lợn bỏ hoang để số thuốc nổ còn thừa, rất có khả năng đã lưu lại dấu chân. Kiểu gì thì hung thủ cũng phải đi vào trong nhà nạn nhân mới đặt thuốc nổ được. Khi cảnh sát đến nơi, cổng chính vẫn khóa chặt, là hiện trường khép kín, cho nên chắc chắn hung thủ đã trèo tường vào trong. Bởi vậy, trên tường nhà nạn nhân hẳn sẽ có dấu chân và dấu vết trèo vào."

"Ngoài ra," Lâm Đào bổ sung, "chúng tôi còn có một vũ khí sắc bén để tìm kiếm chứng cứ, đó chính là cái hộp giấy. Người không có liên quan

đến vụ án này sẽ không thể chạm vào hộp giấy được, hay nói cách khác, dấu vân tay trên hộp giấy cũng có giá trị rất quan trọng. Công việc tìm kiếm chứng cứ cho vụ án cứ giao cho bộ phận pháp chứng chúng tôi!"

Nói xong, Lâm Đào đi ngay.

Giám đốc Chu nhìn tôi nói: "Các anh khám nghiệm tử thi và hiện trường suốt một ngày, vậy có ý kiến gì đối với việc phục dựng hiện trường không?"

"Rất đơn giản." Tôi rất tự tin. "Hung thủ đã treo tường lên vào nhà nạn nhân, lắp đặt kíp nổ và thuốc nổ trong bếp. Gần hiện trường phát hiện ra số thuốc nổ còn thừa, có khả năng là hung thủ còn muốn lắp ở một nhà khác nữa. Trong quá trình lắp đặt thuốc nổ, có lẽ hung thủ đã làm đổ thứ gì đó khiến chủ nhà thức giấc. Hai ông bà cụ liền bật đèn lên. Thấy đèn tầng hai bật sáng, hung thủ vội vàng trốn ra ngoài. Khi ông bà cụ xuống dưới nhà, có lẽ cũng khiến Phạm Trình thức giấc, cậu bé liền chạy theo. Ba người đi ra khỏi nhà, Triệu Lệ Thanh choàng tỉnh, thấy chỉ còn một mình trong phòng nên sợ hãi, chẳng kịp xỏ dép đã chạy luôn ra ngoài."

Ngừng một lát, tôi nói tiếp: "Đúng lúc đó, Phạm Kim Thành có khả năng đã giẫm hoặc chạm phải kíp nổ trong bếp, dẫn đến phát nổ. Vị trí của bốn thi thể chính là vị trí bốn nạn nhân vừa chạy tới."

"Thật không may!" Giám đốc Chu gật gù rồi nói. "Nếu thời gian chỉ lệch đi một chút nữa thì đã không thảm khốc đến vậy."

"Đúng vậy!" Tôi thở dài. "Số mệnh thật là khó nói!"

*

"Tại hiện trường phát hiện ra bình ắc quy có rất nhiều dấu chân." Lâm Đào tràn đầy tự tin quay lại tổ chuyên án. "Sau khi loại trừ dấu chân của kỹ thuật viên, tôi đã phát hiện ra vài dấu chân giống nhau. Ngoài ra, tại mặt

trong và mặt ngoài bức tường cạnh bếp nhà nạn nhân đều phát hiện ra có dấu chân giẫm lên. Những dấu chân không hoàn chỉnh này đã được xác nhận là trùng khớp với dấu chân trong chuồng lợn."

"Hai điểm đều có quan hệ trực tiếp với nghi phạm, phát hiện ra dấu chân giống nhau ở những chỗ đó cũng có nghĩa là đã tìm ra dấu chân của hung thủ?" Tôi hỏi.

Lâm Đào khẽ gật đầu: "Không chỉ có vậy, chúng tôi còn suy đoán hung thủ đi giày Giải Phóng, loại giày này bây giờ rất hiếm thấy, nhưng hoa văn ở đế giày thì tôi rất quen thuộc. Còn nữa, chúng tôi đã phát hiện ra mấy dấu vân tay còn mới. Vị trí đó rất ít người qua lại nên ít có khả năng có ai động chạm vào. Vì thế, có lẽ đó là dấu vân tay của hung thủ."

"Tốt quá!" Giám đốc Chu nói. "Rất nhiều phương pháp xét nghiệm tân tiến đều cần đến hai ngày mới cho kết quả, còn chúng ta thì dùng mắt thường đã nhanh chóng phát hiện ra chủng loại thuốc nổ và những chứng cứ có liên quan. Vì thế, khoa học kỹ thuật tuy phát triển nhưng cuối cùng vẫn cứ phải dựa vào bộ binh."

"Đúng vậy, chúng ta chính là bộ binh." Tôi gật gù.

"Đã có chứng cứ, chúng ta đã bắt đầu điều tra sàng lọc được chưa?" Giám đốc Chu sốt sắng hỏi.

Tôi nói: "Càng sốt càng tốt."

Phá án là một quá trình tràn đầy những trùng hợp ngẫu nhiên. Một điều tra viên đang lợ mọ trong đêm thì nhìn thấy một người lưng đeo ba lô đang trên đường ra khỏi thôn. Dưới chân anh ta chính là một đôi giày Giải Phóng đã rất lạc mốt trong thời buổi hiện nay.

Thời điểm này mà ra ngoài làm việc thì rất bất thường. Hơn nữa, điểm then chốt nhất chính là đôi giày Giải Phóng dưới chân. Anh cảnh sát liền

tiến lại định xét hỏi. Vừa nhìn thấy anh cảnh sát tiến lại gần, người kia chợt quăng luôn hành lý, co giò chạy luôn.

Trước mặt các điều tra viên kinh nghiệm đầy mình, kẻ khả nghi sao có thể chạy thoát? Chạy chưa được ba trăm mét, đối tượng đã bị mấy cảnh sát đuổi kịp và khống chế.

"Cảnh sát đây! Sao lại chạy?"

"Các anh không mặc đồng phục cảnh sát thì làm sao tôi biết được là cảnh sát?" Đối tượng vùng vẫy kêu lên.

"Tên gì?"

"Phạm Bào."

"Phạm Bào?" Điều tra viên nói. "Đề nghị hợp tác, theo chúng tôi về!"

Khi Phạm Bào vừa được đưa về đội cảnh sát hình sự, điều tra viên đã lập tức lấy ngay mười dấu vân tay và dấu của đôi giày Giải Phóng dưới chân. Sau khi đối chiếu vết giày và dấu vân tay, đã khẳng định Phạm Bào chính là nghi phạm.

Trước chứng cứ rành rành, Phạm Bào hết đường chối cãi, đành phải khai nhận sự thực.

*

Phạm Bào là cháu nội của Phạm Kim Thành, tính tình nhút nhát yếu đuối.

Do bố mẹ mất sớm, Phạm Bào được chú ruột là Phạm Kim Thành nuôi nấng từ nhỏ đến lớn. Ba năm trước đây, Phạm Kim Thành còn mai mối thành công cho Phạm Bào một cô vợ xinh đẹp, vợ chồng sống với nhau hạnh phúc, hai năm trước còn sinh được một bé trai rất đáng yêu.

Chính nhờ Phạm Kim Thành mà vận mệnh của Phạm Bào đã thay đổi hoàn toàn. Đứa bé mồ côi năm xưa giờ đã có được một cuộc đời hạnh phúc. Nhưng Phạm Bào chỉ biết cần cù làm ruộng kiếm sống nên không có được nhiều tiền. Giờ đã có cuộc sống riêng, anh ta quyết định ra ngoài làm ăn. Hai năm trước, anh ta đến làm việc tại một khu mỏ than ở Sơn Tây, tuy công việc cực nhọc và nguy hiểm nhưng thu nhập cũng khá.

Tết năm nay, Phạm Bào mang theo một trăm nghìn tệ lương tích cóp suốt một năm trời về thăm nhà, định mang đến cho vợ một niềm vui bất ngờ. Nhưng đêm bên cửa sổ, anh ta chợt nghe thấy tiếng rên rỉ vọng ra từ trong phòng ngủ của mình.

Kẻ vụng trộm với vợ Phạm Bào lại chính là anh họ của anh ta, Phạm Thăng Lợi, con trai cả của Phạm Kim Thành.

"Bố tao đã nuôi mày bằng này, lại lấy vợ cho mày mà mày vẫn chưa thấy đủ à?" Phạm Thăng Lợi nhâng nháo nói. "Tao vui vẻ với vợ mày cũng là giúp mày thôi, lọt sàng xuống nia mà, còn hơn để người ngoài tò mò tem, đúng không?"

*lọt sàng xuống nia: ví sự việc người này thiệt thì người kia được, không mất mát đi đâu (giữa hai người có quan hệ thân thích).

Phạm Bào từ nhỏ đã bị Phạm Thăng Lợi bắt nạt đủ đường, chưa bao giờ dám chống cự. Mồ côi mồ cút từ tấm bé, anh ta nghĩ rằng biện pháp tốt nhất để bảo vệ mình chính là nhẫn nhịn.

Nhưng nào ngờ nhẫn nhịn hai mươi mấy năm trời cuối cùng vẫn bị người ta cầm chừng.

Phạm Thăng Lợi ngهنh ngang bỏ đi, vợ Phạm Bào ngồi ôm mặt khóc, còn Phạm Bào đầu óc trống rỗng.

"Ông ấy lấy vợ cho tôi, nhưng thực ra là lại lấy thêm vợ bé cho con trai mình." Phạm Bào bị Phạm Thăng Lợi ức hiếp đã quen, không dám trách móc Phạm Thăng Lợi mà đổ hết tội lỗi lên đầu ông bố Phạm Kim Thành.

Cơn giận dữ cứ âm ỉ tích tụ trong lòng, Phạm Bào không thể chịu đựng thêm được nữa bèn quay về mỏ than ở Sơn Tây. Một đêm nọ, anh ta lặng lẽ mò vào kho thuốc nổ, lấy trộm mười hai cộc thuốc nổ ANFO, tổng cộng là hai mươi tư cân. Còn có một số ngòi nổ và kíp nổ thành phẩm.

Anh ta đã phải suy nghĩ nát óc xem làm thế nào để vận chuyển cả thùng thuốc nổ đó về nhà, nhưng không ngờ lại thuận lợi ngoài mong đợi. Một chuyến xe dù đường dài bắt khách dọc đường đã chở anh ta và cả thùng thuốc nổ về huyện Thanh.

Sau mấy ngày thăm dò địa hình, tối hôm đó, Phạm Bào bắt đầu thực hiện kế hoạch tội ác của mình. Anh ta chia số thuốc nổ thành hai phần, rắc tâm khiến cho hai nhà Phạm Kim Thành và Phạm Thăng Lợi thành đồng gạch vụn.

Phạm Bào đã lắp đặt xong xuôi kíp nổ và thuốc nổ trong bếp nhà Phạm Kim Thành, nhưng chẳng may va phải cái chảo sắt trên bếp. Tiếng chảo rơi loảng xoảng khiến anh ta giật mình sợ hãi, vội vã trèo tường bỏ chạy khỏi hiện trường. Còn chưa chạy được một cây số đã nghe thấy tiếng nổ long trời lở đất.

Kế hoạch thứ nhất đã thành công, anh ta định đợi đến khi mọi chuyện êm êm sẽ quay lại lấy thuốc nổ giấu trong chuồng lợn bỏ không để tiếp tục kế hoạch thứ hai.

Nào ngờ chỉ một vụ nổ đã giết chết từng ấy con người, hơn nữa, hình như cảnh sát đã phát hiện ra vụ nổ này là có người cố tình gây ra chứ không phải tai nạn nên điều tra xét hỏi rất gắt gao. Phạm Bào vô cùng sợ hãi, định

lén lút chuồn khỏi huyện Thanh trong đêm, bắt đầu cuộc đời trốn chui trốn nhủi. Tuy Phạm Thăng Lợi chưa chết nhưng đã mất con trai, Phạm Bào cũng tạm hả giận.

*

"May sao tiến độ công việc của các anh rất nhanh." Giám đốc Chu mừng rỡ nói. "Chứ nếu không nhanh chóng đưa ra kết luận, để Phạm Bào chạy mất thì không biết đến khi nào chúng tôi mới bắt được hãn về quy án."

Được khen ngợi, Lâm Đào rất hí hửng.

Còn Đại Bảo mặt mày ủ dột: "Nhưng cả bốn nạn nhân trong vụ án này đều đã phải chết oan ức."

"Đúng vậy!" Tôi nói. "Vợ chồng Phạm Kim Thành thật đáng thương, nuôi nấng Phạm Bào từ nhỏ tới lớn, nhưng cuối cùng lại bị chính Phạm Bào sát hại. Một mình Phạm Thăng Lợi phạm tội, nhưng lại trả giá bằng sinh mạng của bố mẹ và con trai, thật không công bằng."

Tuy tình tiết vụ án này đã mang đến cho chúng tôi rất nhiều suy tư, nhưng dù sao cũng phá được một vụ án nghiêm trọng chấn động toàn tỉnh chỉ trong một ngày, đó cũng là một chiến công đáng mừng. Trên xe, tôi, Lâm Đào và Đại Bảo rủ rê nhau về đến Long Phiên sẽ tạt vào quán nào làm vài chén.

Hàn Lượng vừa lái xe, vừa thản nhiên quăng lại một câu: "Đừng mừng vội, đợi đến khi phá được vụ án ngón tay thứ mười một rồi hãy uống."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (1)

Người bình thường không bao giờ giày vò người khác, mà bao giờ cũng là những kẻ từng chịu giày vò mới đi giày vò người khác.

Carl Gustav Jung

Công tác pháp y không đơn giản là điều tra án mạng, mà những công việc như giám định thương tật trong các vụ án vi phạm trật tự trị an hay xét nghiệm độc chất trong các vụ án ma túy cũng không thể thiếu được pháp y. Đặc biệt là trong các vụ tai nạn giao thông, pháp y lại càng đóng vai trò nổi bật. Là tai nạn giao thông xảy ra khi nạn nhân còn sống, hay là sau khi bị sát hại giả dạng thành tai nạn thành tai nạn giao thông? Người lái xe có bị ép buộc, uy hiếp để gây tai nạn giao thông hay không? Thậm chí cần phải phân tích mối quan hệ giữa người điều khiển xe và người đi xe trong tai nạn giao thông để làm căn cứ cho việc đánh giá sự cố, bồi thường trách nhiệm sau này.

Vì thế, rất nhiều phòng ban cảnh sát giao thông cũng phải phối hợp với pháp y trong quá trình điều tra xử lý.

Là đơn vị pháp y của sở Công an tỉnh, chúng tôi không chỉ phục vụ cho cảnh sát hình sự, mà phục vụ cảnh sát giao thông cũng là chuyện cơm bữa. Hơn nữa, những hiện trường tai nạn giao thông cần đến chúng tôi thường là tai nạn nghiêm trọng, có nhiều nạn nhân, thậm chí đôi khi con số lên đến mấy chục mạng người.

Huyện Dương Cung là nút giao thông quan trọng, tai nạn giao thông xảy ra khá thường xuyên nên chúng tôi cũng thường phải đến huyện Dương

Cung để khám nghiệm hiện trường. Như lần này, họ đã bắt gặp một tai nạn giao thông có nhiều nghi vấn.

Vào 4 giờ sáng, một người dân đang ngủ trong nhà bỗng nghe thấy tiếng động rất lớn bên ngoài. Giật mình choàng tỉnh, anh ta nghĩ hẳn đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nên vội khoác áo chạy ra xem, thấy nguyên một hàng cây bên lề đường đối diện đã đổ rạp, trên mặt đường tro trọi một chiếc bánh xe.

Con đường chạy qua trước cửa nhà anh ta là đường cái liên huyện, mặt đường rất tốt, ít xe cộ. Ở đây thường có thanh niên đến đua xe, hóng gió. Một bên đường có con mương dẫn nước, bây giờ là mùa nước lên, nước sâu phải đến năm, sáu mét. Vì thế, anh ta nghĩ ngay rằng, lại tai nạn giao thông rồi. Vì không có điện thoại di động, anh ta chạy khoảng một cây số mới tìm được một người đi đường, mượn điện thoại gọi cho 110.

Cảnh sát dân sự, cảnh sát giao thông lần lượt đến hiện trường, tiến hành trục vớt. Mấy tiếng sau mới vớt được từ dưới mương lên một chiếc xe con nhãn hiệu Mercedes và bốn tử thi.

Hai trong số bốn nạn nhân là giám đốc và phó giám đốc của một công ty trong huyện lỵ, hai người còn lại là nữ tiếp viên trong một KTV cao cấp. Sau khi xe lao xuống mương, cả bốn người đều đã rời khỏi xe, nhưng vì trải qua cú va đập, khả năng tự cứu suy giảm nên đều chết đuối, không một ai bơi được lên bờ hay sống sót đợi người đến cứu. Sau khi lấy máu xét nghiệm, cả bốn người đều trong trạng thái say rượu.

Nguyên nhân tử vong và tình hình tai nạn về cơ bản đã quá rõ ràng, nhưng vì có người lái xe sau khi uống rượu, có liên quan đến vấn đề bồi thường nên người nhà của bốn nạn nhân đều yêu cầu cơ quan công an phải điều tra rõ ai là người lái xe. Cảnh sát giao thông liền trích xuất hình ảnh camera ở đoạn đường này, nhưng do trời tối, đèn xe phản quang, tất cả các

camera đều không thể nào ghi lại được hình dáng đại khái của người lái xe. Vì thế, nhiệm vụ nặng nề lại đè lên vai pháp y.

Vừa qua kỳ nghỉ quốc khánh bình yên vô sự, tôi và Lâm Đào, Đại Bảo đã hơn một tuần không đi đâu, cũng hơi cuồng căng. Sau khi nhận được lời mời, cả ba chúng tôi lập tức điều xe xuất phát.

Nhưng không ngờ, không có việc thì thôi, đã có việc là tối mắt tối mũi. Khi gần đến huyện Dương Cung, chúng tôi nhận được điện thoại của trưởng phòng Hồ.

"Lớn chuyện rồi!" Trưởng phòng Hồ hốt hải. "Chuyên án Ba Sáu lại có thêm vụ án nữa rồi!"

"Cái gì?" Tiếng kêu kinh ngạc của tôi khiến Đại Bảo đang ngủ khò phải giật mình choàng tỉnh, tôi bật loa ngoài rồi nói. "Đã gần một tháng chưa xảy ra vụ việc tiếp theo, thời gian cũng cách vụ án thứ nhất đã năm tháng rồi. Kẻ nào mà lại gây án kiên trì bền bỉ đến vậy, trong khi chúng ta vẫn chưa có được bất kỳ manh mối nào?"

"Cách thức của hung thủ quá đơn giản." Trưởng phòng Hồ nói. "Cách thức càng đơn giản, càng khó để lại manh mối."

"Lần này lại là đàn ông, ngoài 30 tuổi phải không?" Tôi hỏi. "Cũng gây án bằng phương pháp tương tự?"

Trưởng phòng Hồ im lặng một lát rồi nói: "Lần này không giống lắm, nạn nhân là nữ, cũng không cắt cổ mổ bụng."

"Hả?" Tôi nói. "Vậy thì tại sao các anh lại khẳng định đây là chuyên án Ba Sáu?"

Trưởng phòng Hồ đáp: "Bởi vì cơ quan sinh dục của nạn nhân Lương Phong Chí nằm ở trong túi của nạn nhân này, còn nạn nhân lại bị cắt mất

một bên vú."

"Để một bộ phận của nạn nhân trước đó bên xác của nạn nhân tiếp theo," tôi nói, "đây chính là đặc trưng gây án của hung thủ trong chuyên án Ba Sáu! Lần này hẳn không cắt cổ mổ bụng nữa, hẳn là hẳn biết chúng ta đã rất chú ý đến hẳn nên không cần phải dùng đến những phương pháp phô trương để thách thức chúng ta."

"Đúng, chúng tôi cũng nhận định như vậy." Trưởng phòng Hồ nói. "Hung thủ đã bắt đầu đơn giản hóa quy trình giết người."

"Làm thế nào bây giờ?" Tôi nói. "Em đang trên đường đến huyện Dương Cung khám nghiệm một tai nạn giao thông, sắp đến nơi rồi."

"Bình tĩnh." Trưởng phòng Hồ nói. "Sư phụ cậu đã kết thúc chuyên án rồi, hung thủ đã bị cảnh sát tiêu diệt. Bây giờ sếp Trần đã quay về, đích thân xử lý vụ án này."

"Vậy thì tốt quá!" Tôi nói. "Mọi người đợi em nhé, em đi rồi sẽ về ngay! Tuyệt đối không thể để cho giống ác quỷ này tiếp tục lộng hành."

*

Tôi tự đánh giá bản thân mình là "năng lực thích ứng cực mạnh", đồ ăn mặn nhạt đều xơi hết, quần áo nóng quá hay phong phanh quá cũng chẳng sao. Đến hiện trường án mạng, dù là xác sáp hóa hay xác phân hủy, chỉ cần tôi có thể ổn định tâm trạng để suy nghĩ thì chỉ năm phút sau, đại não sẽ bỏ qua luôn mùi hôi thối.

Vì thế, sau khi nghe xong điện thoại, tuy hồn vía của tôi đều chạy về với chuyên án Ba Sáu cả, nhưng vừa đến hiện trường tai nạn giao thông, trong đầu tôi lại chỉ còn người, xe, đường, hình ảnh của chuyên án Ba Sáu đều bị tổng sạch ra khỏi tâm trí.

Tại hiện trường tai nạn, cả xác người và xác xe đã được chuyển đi, bên vòng dây cảnh giới, cảnh sát đang trao đổi với công nhân sửa chữa đường dây điện. Vụ tai nạn làm đổ một cột điện, dây điện đứt rơi thông xuống đường. Đèn đường và một số hộ dân gần đó bị mất điện trên diện rộng, điện thoại của công ty điện lực réo liên hồi không nghỉ.

Để công ty điện lực có thể nhanh chóng sửa chữa đường điện, chúng tôi lập tức triển khai công tác khám nghiệm.

Hàng cây một bên đường đã đổ rạp nhưng vẫn chưa gãy gục, những cây nhỏ ngã rạp dưới đất đều bị bong tróc phần vỏ. Phía cuối hàng cây đổ là một cột điện đổ.

"Xem này, cây bụi ven con mương cũng đổ cả rồi." Đại Bảo nói. "Xe lao xuống mương từ đây."

Tôi dùng thước dây đo cây cột điện, nói: "Trên cột điện dính vảy sơn màu xám bạc, chắc là dính vào khi bị xe đâm phải. Vảy sơn nằm khá cao, có lẽ cao hơn độ cao của xe hơi cỡ nhỏ."

"Ý cậu là gì?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói: "Sau khi húc đổ hàng cây, xe đã lao đến đây với tốc độ cao, tuy rằng gầm xe có lẽ đã bị thân cây đẩy lên, nhưng do trọng lượng của xe cộng thêm trọng lượng của bốn người trên xe nên chiếc xe không thể bay lên được. Nhưng điểm đâm lại cao thế này, cho thấy chiếc xe có lẽ đã bị lật nghiêng."

"Ý cậu muốn nói, chiếc xe đâm vào cây cột điện trong trạng thái lật nghiêng à?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu, tháo găng tay, nói: "Không ai có thể nguy trang được hiện trường tai nạn, đây chắc chắn là một tai nạn giao thông."

Chiếc xe đã được đưa đến xưởng sửa chữa, là để khám nghiệm chứ không phải là tu sửa. Xe đã bị đâm tan tành, đã không cần thiết phải sửa chữa nữa.

Đây là một chiếc xe Mercedes màu xám bạc, thanh chắn trước đã rơi mất, nắp capô có vẻ vẫn nguyên vẹn.

"Con xe này bền thật đấy nhỉ!" Đại Bảo nói.

Tôi lắc đầu nói: "Cây cối tại hiện trường rất nhỏ, đều chưa bị đâm gãy, cho thấy sức đâm không quá mạnh. Vì đất ở mép lề đường mềm xốp nên cây bị đâm đã đổ rạp xuống đất, chiếc xe lao vọt đi trên những thân cây chứ không đâm chính diện thực sự. Anh xem, túi khí trong xe vẫn chưa bung ra."

Tôi đi quanh chiếc xe một vòng, dừng lại bên cốp sau. Nắp cốp đã bị móp vào trong, hoàn toàn biến dạng.

Tôi dùng thước đo chỗ lõm ở cốp xe, nói: "Vết lõm hình bán nguyệt, đường kính trùng khớp với cột điện, cho thấy khi xe chạy đến chỗ cột điện đã bị lật nhào, khiến cho mặt trên của cốp xe đập thẳng vào cột điện."

"Sau cú va chạm, chiếc xe đã đổi hướng," Lâm Đào nói, "vì thế nên mới rơi xuống mương. Nếu không có cú va chạm này, chiếc xe chỉ lao về phía trước đè đổ cây cối, có lẽ vẫn có khả năng dừng lại, và người trên xe cũng không tử vong."

Tôi gật đầu đồng ý.

Đại Bảo nhìn thấy sau đuôi xe có một đèn can phản quang in mấy chữ "Robot biến hình" thì lắc đầu ngao ngán.

*

"Tớ tin rằng cảnh sát giao thông cũng đã phán đoán được quá trình chiếc xe lật nhào, đâm húc và rơi xuống mương," tôi nói, "nhưng còn việc xác định ai là người lái xe, vẫn cần đến pháp y chúng ta."

"Có chắc chắn không?" Lâm Đào lắc lư theo nhịp xóc nảy trên xe."

Tôi nói: "Pháp y có suy đoán ra được ai là người lái xe hay không, chưa thể khẳng định tuyệt đối, mà phải tùy từng tình huống. Nếu trên thi thể không có tổn thương thì thánh cũng không thể suy đoán ra được. Nhưng nếu có một số tổn thương mang tính đặc trưng thì có thể dựa vào đó để phân tích. Vì thế, tớ đang khá là thấp thỏm."

Nơi chúng tôi đến chính là nơi tôi ngán nhất, nhà xác bệnh viện, hơn nữa, lại là nhà xác của bệnh viện lớn nhất toàn huyện.

Trong nhà xác chật ních những tủ bảo quản thi hài, bên trong là những thi thể của đủ mọi kiểu người.

Tôi dụi mũi, mặc trang phục giải phẫu, đi đến bên cạnh bốn chiếc băng ca đặt giữa nhà xác. Đây là thi thể của bốn nạn nhân trong vụ tai nạn giao thông.

"Cởi hết quần áo của nạn nhân ra trước đã." Tôi nói.

Mấy pháp y liền tay năm tay mười cởi bỏ toàn bộ quần áo của các tử thi. Tôi nhìn qua một lượt, không thấy nạn nhân nào có vết thương hở trên người, thậm chí còn không phát hiện ra có vết xuất huyết dưới da rõ rệt.

"Xong rồi!" Đại Bảo nói. "Không có tổn thương gì, phán đoán thế nào được đây?"

Tôi lần lượt quan sát tứ chi của từng thi thể, nói: "Không đâu, vẫn có tổn thương đấy, rất nhẹ, em nghĩ chúng ta đã có hy vọng tìm ra đáp án chính xác."

"Không có tổn thương nghiêm trọng, cho thấy chiếc xe đúng là không hề xảy ra va chạm trực diện." Lâm Đào nói. "Điểm này có thể xác minh cho nhận định của chúng ta về quá trình xảy ra tai nạn."

Tôi gật đầu, hỏi một anh cảnh sát giao thông bên cạnh: "Người nhà có đồng ý giải phẫu không?"

Anh cảnh sát đáp: "Không đồng ý."

"Không đồng ý?" Tôi ngạc nhiên. "Chẳng phải chính người nhà đưa ra yêu cầu phải điều tra rõ ai là người lái xe hay sao?"

Anh cảnh sát nói: "Người nhà yêu cầu cơ quan công an điều tra rõ ai là người lái xe, nhưng không đồng ý giải phẫu."

Tôi biết, trong rất nhiều vụ tai nạn, người nhà đưa ra rất nhiều lý do để đòi tiền bồi thường, nhưng do ảnh hưởng bởi tư duy truyền thống, lại không muốn để người thân phải chịu nỗi đau sau khi chết.

Tôi đành nói: "Chúng ta thử xem sao vậy."

Chỉ tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể, tuy giảm bớt được rất nhiều lượng công việc, nhưng vì không nhìn thấy tình hình của các bộ phận bên trong nên sẽ thiếu hụt rất nhiều chứng cứ suy đoán. Vẫn may, trong vụ án này, chúng tôi cứ như được thần linh trợ giúp. Chỉ vón vện ba tiếng đồng hồ, sau khi đưa ra biên bản khám nghiệm tử thi, tôi đã có được kết luận thỏa đáng.

Sau khi có được kết luận, tôi đưa ra yêu cầu muốn gặp mặt thân nhân của bốn nạn nhân.

"Có chắc không thể?" Anh Chu, giám đốc công an quản lý mạng giao thông của huyện Dương Cung hỏi. Anh ta vừa từ tỉnh về, xảy ra tai nạn nghiêm trọng thế này, trách nhiệm quản lý là không thể chối bỏ, anh ta bị

phê bình một trận tồi tệ, mặt mũi ỉu xìu. Vậy nên hiển nhiên là anh ta cảm thấy hoang mang lo lắng trước việc tôi thành lĩnh đòi gặp người nhà nạn nhân, vì chỉ cần một chút bất cẩn sẽ dẫn đến kiện cáo lùm xùm, lúc đó, trách nhiệm lại đổ hết lên đầu anh ta. Nhưng anh ta đâu có biết, sau ca khám nghiệm tử thi, tôi lại nghĩ đến vụ án thứ năm của chuyên án Ba Sáu cách đó vài trăm cây số, nghĩ đến nạn nhân thứ năm bị sát hại oan uổng, nên hết sức sốt ruột chỉ muốn quay về lập tức.

Bởi vì giám đốc Chu vẫn chưa hết e sợ người của sở Công an tỉnh nên thấy tôi khẳng định chắc nịch, anh ấy cũng không tiện nói gì thêm, đành phải quay ra sắp xếp, gọi điện thoại hẹn gặp người nhà của các nạn nhân.

"Thông qua khám nghiệm hiện trường và xe cộ, về cơ bản, chúng tôi đã xác định được quá trình sự cố diễn ra." Tôi chỉ vào tấm ảnh trên máy chiếu, nói.

"Thôi đừng có dài dòng nữa, chúng tôi chỉ cần biết, ai đã lái xe?" Một người đàn ông quát tướng lên.

"Ồi con trai ơi, con trai của tôi... Con chết thảm quá..." Một phụ nữ bỗng gào khóc thảm thiết, khiến cho cả phòng họp chốc lát đã âm ỉ tiếng chửi bới, tiếng than khóc, tiếng nức nở, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Giám đốc Chu cuống lên rót nước rót trà vỗ về an ủi không biết bao nhiêu lâu, bầu không khí mới tạm thời lắng xuống.

Tôi thầm hú vía, cảm thấy may mắn vì trước đó đã nhờ Lâm Đào xử lý kỹ lưỡng ảnh chụp tử thi, không thì chốc nữa kiểu gì mọi người cũng sốc.

"Vậy thì, bây giờ tôi sẽ trình bày sơ qua về tình hình thương tích." Tôi đặt hắng một tiếng để giảm bớt sự bối rối do bị cắt ngang. "Thông qua khám nghiệm bên ngoài thi thể và thông qua phân tích tình hình tổn thương, chúng tôi nhận định người đàn ông số 1 chính là người lái xe."

"Thế thì nói làm quái gì!" Vẫn là người đàn ông ban nãy chặn họng tôi. "Xe là của con trai tôi, thế là các anh đổ ngay cho nó lái xe? Các anh làm ăn như thế đấy à? Vậy cần các anh làm quái gì nữa? Đúng là phí tiền dân!"

"Vậy ý bác muốn nói, đây là xe của con trai bác nên con trai bác không được phép lái phải không?" Lần này, người bức mình chính là tôi. "Vậy bác nói đi, ai mới là người lái?"

Người nhà của ba nạn nhân còn lại lập tức đứng về phía tôi, đua nhau chỉ trích ông ta, ông ta mới chịu im lặng ngồi xuống.

"Vết thương trên thi thể nạn nhân số 1 được phân bố như sau: bên trái có vết thương do kính rạch, bên phải có vết thương dập do va đập với vật cứng, cho thấy khi tai nạn xảy ra, bên trái nạn nhân có kính vỡ, bên phải có vật cứng bề mặt nhẵn nhụi. Sau khi kiểm tra chiếc xe, chỉ có vị trí của người lái mới có những điều kiện đó, bên trái có cửa kính, bên phải là cần số và phanh tay. Ở bên phải thắt lưng của nạn nhân số 1 có vết trầy xước, cho thấy ở vị trí này có một vật cùn, sau khi kiểm tra xe, chỉ có người ngồi bên trái xe thì khóa dây an toàn mới ở vị trí bên phải thắt lưng."

Tôi ngừng lại một lát, thấy bố của nạn nhân số 1 không đứng dậy phản bác nữa, bèn nói tiếp: "Mặt trong hai cổ chân của nạn nhân số 1 có vết trầy xước, cho thấy giữa hai chân nạn nhân có vật cứng, bề mặt khá thô ráp. Chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ chiếc xe, chỉ có giữa hai chân của người lái xe mới có cần phanh, nên vết thương này không có ở những nạn nhân khác. Ngoài ra, quần trên người nạn nhân bị rách ở đầu gối bên trái, sau khi kiểm tra trên xe, phát hiện ra ở vị trí đối diện với đầu gối trái của người lái xe là nắp động cơ, có một góc sắc nhọn có thể cào rách áo quần, những vị trí khác trên xe đều không tìm thấy vật cứng có hình thái phù hợp."

Tôi vừa nói xong, ngoài bố của nạn nhân số 1, người nhà của những nạn nhân khác đều gật đầu đồng tình. Bố của nạn nhân tuy có vẻ đuối lý,

nhưng vẫn tiếp tục chất vấn: "VẬY... vậy anh hãy nói cho tôi biết những người khác ngồi ở đâu? Anh phân tích ra được, không có chỗ nào khúc mắc, tôi mới chịu."

Tôi lại thầm hú hồn lần nữa, bởi vì tổn thương của người nào cũng có đặc trưng riêng, nếu không, kiểu gì cũng bị hỏi cho cứng họng. Tôi bình tĩnh nói tiếp: "Nạn nhân nữ số 1 ngồi ở ghế lái phụ. Tổn thương của nạn nhân có đặc trưng là bên dưới hai cánh tay có vết trầy xước, cho thấy đã ma sát với một vật thể bằng phẳng. Bên dưới hai cánh tay có thể tiếp xúc với vật thể có bề mặt bằng phẳng thì chỉ có thể là ngồi ở ghế lái phụ."

"Thế tại sao cô ta không thể là người lái xe?"

"Không thể. Chúng ta hãy nghĩ thử xem, nếu như người lái xe mà hai cánh tay đập thẳng xuống bảng đồng hồ đến tận dưới nách, vậy thì bánh lái sẽ phải đập vào trước ngực nạn nhân. Nhưng trước ngực của nạn nhân này lại không hề có tổn thương. Ngoài ra, trong số bốn nạn nhân, chỉ có duy nhất nạn nhân nữ số 1 không bị kính rạch vào người. Mà ở trên xe, chỉ có kính chắn gió phía trước và kính cửa sổ trước phải không bị vỡ, còn toàn bộ cửa kính ở những chỗ khác đều đã bị vỡ. Điều này cũng chứng tỏ nạn nhân ngồi ở ghế lái phụ."

Tôi thấy không có ai lên tiếng liền nói tiếp: "Nạn nhân nam thứ 2 ngồi ở phía sau ghế lái phụ, vì bên phải người có vết thương do bị kính rạch, và cổ áo bị giằng kéo đến toạc chỉ, thít lại thành vết trên phần cổ bên phải, điều này cho thấy vạt áo của nạn nhân bị kéo mạnh về bên trái, chứng tỏ có người ngồi bên trái nạn nhân. Ngoài ra, thái dương bên phải của nạn nhân có một vết bầm lớn, cho thấy bên phải có vật cứng đập vào. Lúc trước tôi muốn nói, trong quá trình tai nạn xảy ra, chiếc xe đã bị lật nghiêng sang bên phải, cho nên rất có thể lúc đó, nạn nhân đã đập đầu vào khung cửa sổ xe."

Trong phòng họp lại vang lên tiếng khóc sù sùi. Tôi vội vàng nói nốt điểm cuối cùng: "Còn lại là nạn nhân nữ số 2, nạn nhân này ngồi ở phía sau ghế lái. Trên lòng bàn tay phải của nạn nhân có vết kính rạch, cho thấy khi chiếc xe lật nghiêng sang bên phải, nạn nhân đã giơ tay phải ra chống đỡ cho mình, bàn tay ấn phải chỗ kính vỡ trên cửa xe bên phải nên mới bị thương. Chứ nếu như ngồi ở vị trí phía sau ghế lái phụ, khoảng cách sẽ không đủ xa để cho bàn tay phải tì vào cửa xe bên phải. Ngoài ra, trên tay phải nạn nhân có một móng tay bị gãy, có lẽ là khi xe lao lên vỉa hè, nạn nhân đã níu chặt lấy áo của nạn nhân nam thứ 2 ngồi bên phải mình, làm gãy móng tay."

Phòng họp lặng phắc như tờ.

Tôi chốt một câu: "Tôi đã trình bày xong."

Hội trường im lặng thêm chốc nữa rồi người nhà của các nạn nhân lần lượt biểu thị sự tán đồng, đứng dậy bỏ đi. Bố của người lái xe cũng không nói thêm được lời nào, ngồi thêm một lúc rồi lặng lẽ ra về.

Giám đốc Chu đưa mắt nhìn theo họ rồi hết sức kích động nói với tôi: "Anh Tần, những phân tích của anh vừa rồi là những phân tích thuyết phục nhất, đặc sắc nhất mà tôi từng nghe thấy trong suốt cuộc đời cảnh sát giao thông của mình! Quá tuyệt vời!"

Tôi nghe mà gân cổ họng, nhưng vẫn hết sức cố gắng tỏ ra khiêm tốn, nói: "Chỉ là do có đầy đủ điều kiện mà thôi. Bây giờ, chúng tôi phải về ngay."

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tần Minh

www.dtv-ebook.com

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (2)

Sau vụ phân tích tai nạn, tôi tràn đầy tự tin và phấn khởi, nên vừa quay về sở Công an tỉnh, tôi đã vội vàng chạy ngay đến phòng làm việc của sư phụ. Một là đã mấy tháng trời không nhìn thấy sư phụ, cũng hơi nhớ; hai nữa là kiểu gì tôi cũng phải báo cáo lại toàn bộ vụ phân tích tai nạn này với sư phụ, để anh ấy biết rằng đồ đệ của mình đi đâu làm việc cũng không làm mất mặt sư phụ.

Nhưng vừa đặt chân vào phòng làm việc của sư phụ, tôi đã nhìn thấy bộ mặt nặng trịch trịch của anh ấy.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, nói: "Sư phụ, hôm nay em đã xử lý..."

"Cậu thôi việc ngay hôm nay cho tôi!" Sư phụ quát.

"... một vụ rất hoàn hảo." Tôi không phanh kịp, vẫn tuôn ra hết cả câu.

"Thôi việc?" Lâm Đào phản ứng đầu tiên.

Cả người tôi bỗng nhiên tê dại, tôi lập bập: "Sư phụ bảo ai... ai thôi việc cơ?"

Sư phụ nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt như ngọn đuốc.

Tôi quay sang nhìn Đại Bảo đang ngây đờ như tượng và Lâm Đào đang trợn mắt kinh ngạc, lại nhìn sắc mặt hầm hầm của sư phụ, càng ngớ ngác không hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Tôi lấy hết can đảm, nơm nớp hỏi lại: "Em thôi việc? Nhưng em đã làm gì?"

Sư phụ nhìn tôi chăm chăm, nói: "Lý do thôi việc, tạm thời bảo mật. Bắt đầu từ ngày mai, cậu không cần đi làm nữa, cứ ở yên trong nhà mà đợi trát hầu tòa."

"Hầu tòa?" Đầu óc tôi quay cuồng, thầm nghĩ Tần Minh tôi ăn ở đàng hoàng, không làm việc gì khuất tất, không biết đã phạm phải sai lầm gì? Mà nghiêm trọng đến nỗi phải gọi hầu tòa cơ chứ?

Tôi là đệ tử yêu của sư phụ nên cuối cùng thì anh ấy cũng không thể cầm lòng trước sự nài nỉ của tôi, mặt hầm hầm lấy từ trong ngăn kéo ra một tập ảnh, quảng cho tôi, nói: "Xem đi, có quen không?"

Cô gái trong ảnh mặc áo voan trắng, váy ngắn màu đen, mang tất ren dài, nhợt nhạt nằm sõng soài dưới đất. Cô chết vì mất máu, ngực phải máu me đầm đìa.

Tôi sức nhớ đến nạn nhân thứ năm trong chuyên án Ba Sáu mà trưởng phòng Hồ đã thông báo, nạn nhân bị hung thủ cắt mất một bên vú.

Nhìn thấy tư liệu của chuyên án Ba Sáu, tôi hơi kích động nhưng vẫn không kìm nén nổi nỗi băn khoăn ngờ vực. Tôi nhìn thật kỹ xấp ảnh, cuối cùng là tấm ảnh chụp nạn nhân khi còn sống, cô nở một nụ cười rạng rỡ, trông thật xinh đẹp, trong sáng, dễ thương, nhưng khuôn mặt đó hoàn toàn xa lạ.

Tôi lắc đầu, nói: "Em không quen."

Sư phụ đột ngột chuyển ngay chủ đề: "Dịp nghỉ lễ quốc khánh, cậu đã làm gì?"

Tôi thấy sắc mặt sư phụ đã dịu đi một chút liền đảo mắt, cười nhả nhở đáp: "Em ở nhà suốt, cùng vợ nghiên cứu cách sinh con ạ."

"Trong áo lót của nạn nhân có ADN của cậu." Sư phụ số toẹt ngay một câu, "Linh Đan vừa mang bầu mà cậu đã giở trò mèo ngay được à?"

Cả người tôi bỗng nhiên tái dại: "Cái gì? Em em em... em mấy ngày liền không đi ra khỏi cửa, làm sao lại thế được?"

*

Tất cả các bác sĩ pháp y đều phải nhập ADN vào kho dữ liệu để phòng ADN của mình bị dính vào trong quá trình giải phẫu và lấy mẫu, ADN của tôi cũng không ngoại lệ. Tôi chưa hề khám nghiệm tử thi thứ năm, vì thế không thể bị dính phải được. Vậy thì phát hiện ra ADN của tôi trên người nạn nhân, chỉ có thể là tôi đã từng tiếp xúc với nạn nhân.

"Sếp Trần, đừng nói là anh đang nghi ngờ một loạt vụ án trong chuyên án ngón tay thứ mười một đều là do Tần Minh gây ra đấy nhé?" Lâm Đào là người ngoài cuộc nên tỉnh táo hơn hẳn.

Tôi bàng hoàng nhìn sang Lâm Đào, bao nỗi oan ức, phẫn nộ, nghi hoặc, ngờ vực bóp nghẹt quả tim tôi, khiến tôi không thốt nổi nên lời, cứ thế sững sờ nhìn sư phụ, sư phụ cũng nhìn tôi.

Bất động một lúc, sư phụ nói: "Phương thức giết người trong vụ án này là đầu độc, bóp cổ, ba vụ án trước còn có động tác mổ bụng. Động tác mổ bụng rất chuyên nghiệp, là phương thức rút lưỡi mà pháp y thường dùng. Trước đây, tổ chuyên án vẫn nghi ngờ liệu có phải là người trong ngành ngầm ngầm gây án hay không, nào ngờ đến nạn nhân thứ năm Lưu Thúc Thúc, sau khi tiến hành khám nghiệm kiểu cuốn chiếu trên thi thể, đã phát hiện ra ADN của cậu!"

"Là cái gì vậy?" Lâm Đào hỏi. "Tóc? Vảy da?"

Sư phụ im lặng một lát, buông ra một từ: "Tinh dịch!"

Tôi vừa mới hơi trấn tĩnh lại chút ít, đang chuẩn bị lên tiếng phân trần, lại xây xẩm trước câu trả lời ngoài dự liệu.

"Em... em... em..." Tôi lắp bắp.

"Vết tinh dịch khả nghi rất ít, giống như chỉ quẹt qua. Giống như vụ án Vân Thái trước đây, xét nghiệm tinh dịch cho kết quả dương tính, không xét nghiệm thấy tinh trùng." Sư phụ nói. "Nhưng ADN là của cậu."

"Nhưng em... em đã đi khám bệnh viện, em bình thường mà." Tôi cuống quýt biện bạch. "Em có kết quả xét nghiệm mà."

"Không!" Trên mặt Đại Bảo bùng lên một vẻ kiên quyết rất hiếm thấy ở anh ta. "Em không tin Tần Minh là thủ phạm. Trong thời điểm xảy ra vụ án con trai giáo sư đại học bị sát hại, chúng em đang phá án cùng nhau, Tần Minh chắc chắn không có thời gian để gây án."

"Tư liệu này tôi cũng xem rồi." Sư phụ nói. "May mà có vụ án này, chứ không thì họ đã bắt giữ cậu ngay rồi. Cậu chưa bao giờ nói dối cả, cậu hãy nói cho tôi biết, trong mấy vụ án này, cậu có nhúng tay vào vụ nào không?"

"Không!" Tôi gào lên.

"Được! Tôi tin cậu, nên mới nói cho cậu biết. Giờ thì cậu phải thật bình tĩnh." Sư phụ nói. "Tổ chuyên án sẽ không ngờ oan cho cậu, nhưng trong thời gian này, cậu không thể tiếp tục công tác nữa. Đến phòng tư liệu nghiên cứu những hồ sơ vụ án trước đây, cũng không lãng phí thời gian đâu."

*

Còn tâm trạng nào mà xem hồ sơ với chẳng tư liệu nữa?

Đối mặt với tôi là hàng chồng hồ sơ vụ án đã kết án và những tiếng rì rầm to nhỏ bên kia vách tường phòng tư liệu. Tôi là một bác sĩ pháp y đã phá được không biết bao nhiêu án mạng, vậy mà bây giờ lại trở thành nghi phạm giết người, thật là trái ngang ngoài tưởng tượng.

Tôi cầm ảnh của nạn nhân Lưu Thúy Thúy lên xem, thử bắt mình hoàn toàn không né tránh để nghĩ kỹ lại xem liệu trước đây đã bao giờ có dây dưa gì với cô gái này không. Nhưng xem suốt một ngày trời, tôi vẫn khẳng định với bản thân rằng chắc chắn là tôi không hề quen biết cô ta.

Trời đã gần tối, tôi không về nhà, tôi không biết phải về nhà như thế nào, phải làm sao để nói với Linh Đan chuyện này. Trong phòng tư liệu trống trải, tôi bắt đầu chậm chạp lật giở hồ sơ, muốn dùng khả năng thích ứng mạnh mẽ của bản thân để kéo mình ra khỏi dòng cảm xúc đủ mùi lẫn lộn.

Đột nhiên, Lâm Đào và Đại Bảo đẩy cửa bước vào.

Đại Bảo rầu rĩ nói với tôi: "Hôm nay, bọn anh đã lấy trộm các tư liệu của năm vụ án trong chuyên án Ba Sáu, mang photo cho em một bản, em nghiên cứu cho kỹ nhé."

"Lấy trộm đấy nhé!" Lâm Đào nhón nhác nhìn ra ngoài cửa, nói. "Nếu bị tổ chuyên án biết được thì bọn tớ cũng toi. Đây là vi phạm kỷ luật đấy."

"Ừ!" Đại Bảo gật lia lịa. "Bọn anh không muốn chui vào đây ngồi đọc hồ sơ như em đâu."

Tôi tràn trề xúc động nhìn hai người anh em của mình. Với tình cảnh của tôi bây giờ, ngoài sư phụ ra, chắc chỉ còn hai người này tin tưởng tôi nhất thôi. Tôi nói: "Mấy hôm nay em sẽ ngủ luôn ở đây, buổi tối nếu hai người rảnh rỗi thì đến đây nghiên cứu hồ sơ với em nhé."

Nhìn hai người lặng lẽ ra về, lòng dạ tôi lại chua cay lẫn lộn. Nếu không có sự ủng hộ và tin tưởng của họ, chắc giờ tôi đã suy sụp mất rồi.

Khả năng thích ứng cực mạnh đã phát huy tác dụng. Hồ sơ của những vụ án mạng bất thường đã nhanh chóng thu hút toàn bộ sức chú ý của tôi, thậm chí tôi còn bắt đầu tính toán thống kê số vụ án mạng và tử vong bất thường trong toàn tỉnh mỗi năm, và tỷ lệ của mỗi loại vụ án.

Không xem thì thôi, xem rồi mới giật mình, một tỉnh vài chục triệu nhân khẩu mà mỗi năm có tới bảy tám nghìn vụ tử vong bất thường. Trong đó, tai nạn giao thông chiếm một tỷ lệ kha khá, sau đó là tự sát và đột tử, tiếp sau nữa là hỏa hoạn. Trong đó, hồ sơ của các vụ tự sát có vẻ như giàu ý nghĩa nhất, pháp y phải thông qua các loại hình thái vết thương hoặc dấu vết để loại trừ khả năng bị kẻ khác sát hại.

Ví dụ như trong một vụ án, nếu chỉ nhìn ảnh thì thấy trên cổ của nạn nhân có một vết cửa rất rộng, trông rất giống nạn nhân bị cửa cổ trong chuyên án Ba Sáu, nhưng pháp y lại phán đoán là tự sát. Lý do là xung quanh nạn nhân dày đặc vết máu dạng phun bắn, không có lấy một khoảng trống. Nếu có người cửa cổ nạn nhân, khi vết máu phun ra sẽ bị cơ thể hung thủ cản lại một phần, từ đó hình thành nên khoảng trống trên mặt đất. Hoàn toàn không có khoảng trống, cho thấy bên cạnh nạn nhân không có một ai khác. Hơn nữa, phần cổ cao của chiếc áo len đã bị bẻ xuống, nếu là bị sát hại, hung thủ không thể nào lại có động tác bẻ cổ áo cho nạn nhân được.

Pháp y của sở Công an tỉnh thường chỉ khám nghiệm những vụ án khó khăn phức tạp nên so với pháp y cơ sở, chúng tôi rất ít khi khám nghiệm những vụ án tử vong bất thường muôn hình muôn vẻ, kinh nghiệm cũng ít hơn rất nhiều. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được dụng ý của sư phụ, muốn tôi tranh thủ khoảng thời gian này để bổ sung kiến thức cho bản thân.

Ngoài hỏa hoạn, tai nạn và tự sát ra, còn có một số án mạng tồn đọng vẫn chưa phá được. Năm nay, sau khi bộ Công an đưa ra mục tiêu "án

mạng phải phá bằng được", lực lượng cảnh sát hình sự đã tập trung phần lớn tinh lực vào công tác điều tra án mạng, tỷ lệ phá án tăng lên nhanh chóng nên số lượng những vụ án mạng còn tồn đọng rất ít, và lại phần lớn cũng đã xác minh rõ nghi phạm, chỉ có điều chưa bắt được để quy án. Nhưng đúng là cũng có một số vụ án mạng hầu như không có bất cứ một manh mối nào, nên tôi đoán tổ chuyên án đã bỏ cuộc rồi.

Hồ sơ năm nay, tôi đã lật giở một lượt từ cuối lên đầu, loáng cái đã xong. Lúc này đã gần 2 giờ sáng.

Rất nhiều truyện kinh dị đều lấy cái mốc 2 giờ sáng làm thời điểm phát sinh những sự việc rùng rợn. Khoảng thời gian này thường có nhiều hiện tượng ma quái xảy ra. Tôi nhìn đồng hồ, nghĩ đến điều này, bất giác khắp người nổi gai ốc.

Tập hồ sơ trước mặt tôi là một vụ án vứt bỏ trẻ sơ sinh xảy ra vào đầu năm nay tại thành phố Long Phiên. Nói chính xác hơn là sau khi đứa trẻ ốm chết đã bị vứt xác. Ảnh tư liệu chụp một thùng rác bên đường, bên thùng rác có một bọc tã, bên cạnh bọc tã có một sợi dây bị tuột ra do chất vải của bọc tã quá trơn.

Tôi lật đến trang tiếp theo, là ảnh chụp thi thể đứa trẻ. Trên thi thể không hề có tổn thương, da ở mũi, miệng và cổ đều nguyên vẹn, nhưng da mặt tím bầm, rất có khả năng là chết vì bệnh tật.

Nhưng tất cả những điều này không khiến tôi chú ý, mà chính dấu vết trên hai đùi đứa trẻ đã thu hút ánh nhìn của tôi.

Tôi lại vô thức giơ tay lên xem đồng hồ, đúng lúc kim giờ nhích đến con số 2.

Vào cái giờ ma quái này, cuối cùng thì sự việc ma quái cũng đã xảy ra, nhưng tôi lúc này, ngồi bên tủ hồ sơ chất ngất, lại hoàn toàn không hề sợ hãi, mà thay vào đó là sự hưng phấn tột độ.

Bởi vì dấu vết mà tôi phát hiện ra rất có thể sẽ trở thành manh mối tích cực nhất để phá giải những vụ án trong chuyên án Ba Sáu.

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (3)

Hai bên đùi của đứa trẻ có rất nhiều vết hằn được hình thành sau khi chết, cho thấy sau khi đứa bé tử vong, kẻ vứt bỏ đứa bé đã dùng một sợi dây mảnh cố định hai đùi để thuận tiện cho việc mang đi vứt. Nhưng vì phần mềm ở đùi rất dày dặn, đàn hồi nên buộc đến mấy lần đều tuột ra, hình thành vết hằn rất đặc trưng trên phần mềm.

Ngoài điểm đó ra, mé ngoài hai đùi đứa trẻ còn có vết rạch bằng vật sắc nhọn sau khi tử vong. Đối tượng đã dùng dao cứa vào hai bên đùi đứa trẻ, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, ví dụ như đối tượng không đành lòng nên vật nhọn mới chỉ cứa đứt da chứ chưa cắt sâu đến phần cơ.

"Tại sao phải cứa rách đùi nhỉ?" Ngồi một mình trong phòng tư liệu, tôi lẩm nhẩm tự hỏi. Căn phòng vắng lại câu trả lời của chính tôi: "Cứa rãnh để buộc!"

Tôi cho rằng do buộc dây nhiều lần nên đối tượng định dùng biện pháp này nhằm cố định hai chân đứa trẻ để mang vứt thuận tiện hơn. Phương thức này giống hệt như cách buộc mảnh xác trong mấy vụ án chặt xác của chuyên án Ba Sáu. Liệu có phải do cùng một người gây ra không?

Tôi vội vã lật giở toàn bộ vụ án.

Pháp y khám nghiệm vụ việc này là Trâu Thư Văn, một pháp y lớn tuổi của thành phố Long Biên. Hai tháng sau khi xử lý xong vụ án này, ông đã nghỉ hưu, nên những pháp y khác không biết nhiều về những tình tiết của vụ án. Khi phát hiện ra những mảnh xác bị cứa rãnh để buộc, cũng chẳng ai liên hệ với vụ án vứt trẻ sơ sinh.

Pháp y Trâu tiến hành giải phẫu cục bộ thi thể, đồng thời tiến hành xét nghiệm bệnh lý đối với phần tim của đứa trẻ. Báo cáo khám nghiệm cho thấy, đứa trẻ bị dị tật van ba lá Ebstein. Ebstein là một dị tật bẩm sinh về van ba lá, khiến van ba lá dịch chuyển về phía tâm thất phải, chủ yếu là do hai lá van giữa và sau dịch chuyển xuống dưới, dính vào gần đỉnh tim và vách tâm thất phải chứ không phải là ở vị trí vòng van như bình thường. Còn lá van trước đa phần vẫn bình thường. Bởi vậy, tâm thất phải bị chia thành hai khoang, vách khoang tâm thất phía trên màng van dị dạng trở nên mỏng hơn, nối liền với nhĩ phải thành một khoang tim lớn, đó là hiện tượng "tâm thất phải hóa tâm nhĩ", chức năng sẽ giống với tâm nhĩ phải; khoang tim bên dưới màng van dị dạng, bao gồm cả đỉnh tim và đường ra trở thành "tâm thất phải chức năng", có tác dụng giống như tâm thất phải bình thường, nhưng khoang tim nhỏ hẹp hơn. Thường đi kèm với các hiện tượng như khuyết tật vách tâm nhĩ, khuyết tật vách tâm thất, còn ống động mạch, hẹp van động mạch phổi. Có thể dẫn đến tăng áp lực nhĩ phải, lúc đó, nếu như lại xuất hiện khuyết tật vách tâm nhĩ hoặc còn lỗ bầu dục, sẽ tạo ra dòng shunt phải sang trái, khiến sắc mặt bệnh nhân ngả màu tím bầm.

Vì có thể loại trừ các nguyên nhân tử vong khác, tuy rằng người mắc chứng bệnh này phần lớn tử vong vào khoảng 10 tuổi, nhưng kết hợp với sắc mặt tím bầm của đứa trẻ, pháp y đã phán đoán bệnh nhân tử vong vì bệnh tim bẩm sinh, không được cấp cứu kịp thời.

Đây là một vụ vứt xác trẻ nhỏ đã chết vì bệnh tật, không phải là án mạng. Đơn vị thụ lý vụ việc sau một thời gian điều tra không tìm ra được manh mối liên quan đã kết án.

Những điều này vẫn không phải là mấu chốt. Điểm mấu chốt nhất chính là tã lót của đứa trẻ vẫn đang được bảo quản trong phòng vật chứng của Công an thành phố Long Biên, chưa được xét nghiệm ADN.

Tôi vui mừng khôn xiết, cầm ngay điện thoại lên định gọi cho Lâm Đào và Đại Bảo, nhưng nghĩ lại hôm nay họ cũng rất mệt, chắc đã ngủ rồi,

thôi đợi đến mai nói sau vậy.

Tôi vui mừng, không phải là do nỗi oan khuất của tôi sắp sửa được rửa bỏ, mà bởi vì ngọn núi đang đè nặng lên tâm trí toàn bộ cảnh sát trong tổ chuyên án cuối cùng cũng đã le lói chút hy vọng được giải thoát, chỉ nhờ việc đọc lại ngẫu nhiên một hồ sơ vụ án.

Do quá mệt mỏi, tôi nằm xuống dãy ghế liền trong phòng tư liệu ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Vừa tỉnh giấc, tôi lập tức gọi điện cho Đại Bảo và Lâm Đào, kể lại với họ về phát hiện của tôi trong tập hồ sơ hôm qua. Lâm Đào không giấu nổi niềm hưng phấn, còn Đại Bảo thì ngây ngô hỏi lại: "Nghĩa là sao?"

Rồi Lâm Đào và Đại Bảo vội vã đến ngay tổ chuyên án của chuyên án Ba Sáu, kịp thời báo cáo lại phát hiện này cho tổ chuyên án, đồng thời đưa ra yêu cầu lấy những vật chứng có liên quan trong vụ án vứt xác trẻ sơ sinh, nhanh chóng đưa về sở Công an tỉnh để xét nghiệm ADN.

Sau khi chuyển vật chứng đi rồi, Lâm Đào và Đại Bảo vội vã đến phòng tư liệu, cùng tôi nghiên cứu hồ sơ.

"Cho dù có biết được ADN của nghi phạm thì cũng có tác dụng gì?" Đại Bảo nói. "Thành phố Long Phiên hàng chục triệu nhân khẩu, làm sao mà điều tra được? Bình thường muốn điều tra so sánh ADN của một xã chỉ mấy nghìn người đã là bất khả thi, huống hồ là cả một thành phố tỉnh lỵ?"

"Không thể dùng ADN làm căn cứ điều tra." Tôi nói, "ADN chỉ là một căn cứ để sàng lọc. Xét nghiệm một mẫu ADN phải mất đến hơn trăm tệ đấy."

"Thế mới nói," Đại Bảo nói, "việc chúng ta cần giải quyết hiện giờ là làm thế nào để nhanh chóng tìm được nơi ẩn nấp của nghi phạm, hoặc phát hiện ra nơi hãn thường lui tới."

"Em lại nghĩ rằng trước tiên cần phải tìm cho ra đặc điểm của hung thủ, đây mới là điều thiết thực hơn cả." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu nói: "Tớ đồng ý! Ít nhất có thể thấy đây là một kẻ tâm lý biến thái, độc ác, tàn nhẫn, rất có khả năng đã từng bị cơ quan công an xử lý, trừng phạt nên mới có hành vi thách thức cảnh sát."

Lâm Đào nói: "Theo tớ thì chắc là có tư thù với cậu đấy, cho nên mới bắt chước phương pháp của pháp y, sau đó còn chôm chia ADN của cậu. Nhưng nếu đúng là cậu không làm gì khuất tất, tại sao hẳn lại lấy được ADN của cậu cơ chứ?"

Tôi đỏ mặt kêu lên: "Tớ đang hoàng tuyệt đối nhé, không bao giờ làm việc gì trái với lương tâm!"

"Anh đã từng tranh luận với bác sĩ Hàn rằng hung thủ là nam hay nữ." Đại Bảo ra cái bộ vò đầu bứt tai. "Giờ thì anh rất tán thành ý kiến hung thủ là nữ."

"Ồ?" Tôi hỏi. "Anh nói xem, có căn cứ gì không?"

Đại Bảo nói: "Trước đây, bác sĩ Hàn nói rất có lý, hung thủ có động tác chặt xác, nhưng sức rất yếu, không giống đàn ông. Thêm vào đó, vụ án nào cũng là đầu độc trước giết người sau, rất giống thủ đoạn của phụ nữ."

"Thì vẫn là mấy căn cứ đấy. Đầu tiên anh không đồng tình với ý kiến của bác sĩ Hàn, bây giờ thì tán đồng rồi à?" Tôi hỏi.

"Nhưng hai ngày nay anh đã suy nghĩ rất nhiều, đặc biệt là nhớ lại lời em nói, khi điều tra chuỗi vụ án, cần phải liên kết các vụ án lại để nghiên cứu." Đại Bảo nói. "Giữa các vụ án này có một mối liên hệ rất quan trọng, đó là nạn nhân trong bốn vụ án đầu tiên đều là nam giới."

Tôi chìm trong suy nghĩ, còn Lâm Đào nói: "Nhưng vụ án cuối cùng là phụ nữ, nên không thể coi đây là điều kiện liên hệ được."

Đại Bảo nói: "Em nghĩ xem, thường thì người thế nào mới dễ dàng lừa được đối phương uống nước hoặc rượu có chất độc? Hoặc là người quen, hoặc là lừa tình!"

Tôi đập bàn reo lên: "Anh Đại Bảo bình thường thì ngây thơ ngơ ngác, nhưng lần này em hoàn toàn đồng ý với phân tích của anh! Nhưng mà nạn nhân cuối cùng lại là phụ nữ, điều này thì khó giải thích đấy."

Đại Bảo lôi từ trong túi ra một tập tài liệu, nói: "Đây là kết quả điều tra mới nhất, nạn nhân cuối cùng là một người đồng tính!"

Tôi và Lâm Đào đều sửng sốt. Kết quả điều tra này đích xác là căn cứ thuyết phục nhất để chứng thực cho phân tích của Đại Bảo.

Đại Bảo nói tiếp: "Tổng hợp những điều kiện kể trên, một đối tượng có thể dễ dàng lừa đảo ông và phụ nữ đồng tính uống rượu độc, khả năng lớn nhất chính là phụ nữ!"

"Vậy tại sao hung thủ lại giết đàn ông trước, giết phụ nữ sau?" Tôi hỏi. "Liệu có phải hung thủ muốn chúng ta không phát hiện ra được mối liên hệ này không?"

Lâm Đào nói: "Không thể loại trừ khả năng này. Tất nhiên, cũng có khả năng là xu hướng giới tính của hung thủ đột ngột thay đổi."

"Vậy, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?" Sau khi phân tích một lèo, Đại Bảo tỏ ra hơi mệt mỏi.

Tôi day huyệt thái dương, nói: "Hai người có biết dân đồng tính nữ hay tụ tập ở những quán bar nào không?"

"Sao kia?" Lâm Đào nói. "Cậu muốn ôm cây đợi thỏ à? Quán bar nào chẳng đông nghẹt, cậu tìm thế nào được?"

"Nói cũng phải." Tôi gật gù. "Nhưng tớ nghĩ rằng nếu chúng ta khoanh ra được một phạm vi, sau đó đi điều tra toàn bộ các quán bar, hộp đêm trong phạm vi ấy, không chừng lại bắt được con thỏ đâm đầu vào gốc cây thật cũng nên."

"Từ từ đã," Đại Bảo kêu lên, "chúng ta sắp xếp lại một chút nhé. Thứ nhất, em làm thế nào để khoanh vùng phạm vi? Thứ hai, làm sao em nhận ra được ai là hung thủ?"

Tôi lắc đầu, nói: "Điều này thì em cũng chưa biết. Nhưng em nghĩ, nếu như để chúng ta gặp được, kiểu gì cũng phát hiện ra một số manh mối. Đừng quên, cô ta muốn vu oan giá họa cho em, nên chắc chắn em sẽ nhận ra một vài sơ hở."

"Được rồi, được rồi!" Lâm Đào nói. "Tớ cũng tin vào điểm này. Đã vu oan giá họa cho cậu thì kiểu gì cũng có chút dây mơ rễ má với cậu, ví dụ như một cô em ngây thơ đã từng bị cậu ruồng bỏ chẳng hạn."

Tôi lại đỏ mặt cãi phăng: "Làm gì có! Linh Đan là mối tình đầu của tớ đấy!"

"Thôi hai cậu đừng có ỡm ờ nữa." Đại Bảo nói. "Câu hỏi thứ nhất em vẫn chưa trả lời anh, làm thế nào để khoanh vùng phạm vi? Thành phố Long Phiên rộng đến hơn sáu nghìn cây số vuông, hơn chục triệu nhân khẩu, em khoanh vùng kiểu gì?"

Tôi mỉm cười, lấy ra một chiếc compa, nói: "Anh quên rồi à? Trước đây không lâu, em đã học được một kỹ thuật rất ít được quan tâm, chính là bản đồ tội phạm. Kỹ thuật này rất hot ở nước ngoài, nhưng ở trong nước lại bị nhiều người cho là mê tín. Em muốn thử xem liệu nó có tác dụng thật không."

"Bản đồ tội phạm?" Đại Bảo lẩm nhẩm. "Hình như có nghe em nhắc đến."

Tôi nói: "Có chuyên gia hình sự cho rằng, tội phạm gây án hàng loạt đều có xu hướng gây án xung quanh khu vực hoạt động chủ yếu của mình, sau đó mới dần dần mở rộng ra bên ngoài. Nếu tìm ra được địa điểm gây án của mấy vụ án đầu tiên, sau đó vạch ra một phạm vi, trung tâm điểm của phạm vi đó chính là khu vực hoạt động chủ yếu của hung thủ."

"Nghe đúng là hơi viễn tưởng thật, có đáng tin cậy không thể?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói: "Thôi thì lành làm gạo vỡ làm muối, cứ thử xem sao."

"Ý em nói là nơi phát hiện ra thi thể của mấy vụ án trước đó?" Đại Bảo nói. "Vậy thì em sẽ dùng địa điểm vớt xác?"

Tôi chau mày ngẫm nghĩ rồi nói: "Nếu hung thủ có xe, vậy thì địa điểm vớt xác sẽ mang tính tùy hứng, ngẫu nhiên nên không chuẩn xác. Vậy thì phải dùng địa điểm mà các nạn nhân xuất hiện lần cuối cùng để làm mốc mới được, xem trung tâm điểm của chúng là ở đâu."

Ba chúng tôi tìm lấy một tấm bản đồ Long Phiên, sau đó lật giở tư liệu điều tra của các vụ án trước đó, lần lượt đánh dấu trên bản đồ.

"Mạnh Tường Bình mất tích ở bệnh viện, ở đây. Phương Tương mất tích tại khách sạn, ở đây. Trình Tiểu Lương sống ở gần trường học, cũng bị sát hại trong trường học, ở đây. Lương Phong Chí mất tích ở đây." Đại Bảo dùng bút đỏ lần lượt đánh dấu trên bản đồ, nói. "Nạn nhân cuối cùng là Lưu Thúy Thúy có tính không?"

Tôi gật đầu, cầm lấy cây bút trong tay Đại Bảo, nói: "Theo như tư liệu mà hai người đưa cho em, Lưu Thúy Thúy bị sát hại ngay trong nhà nạn nhân thuê, chính là khu chung cư Thanh Niên." Nói xong, tôi lại khoanh

một vòng tròn trên bản đồ. Địa điểm và tình hình điều tra của năm vụ án này, tôi đã ghi nhớ nằm lòng.

Tôi dùng compa nối liền năm điểm này lại, thành một hình oval méo mó. Tôi lại lấy bút màu xanh vẽ một hình tròn ở giữa hình oval, nói: "Hai người nhìn xem, đây là chỗ nào?"

"Khu phố 3754!" Lâm Đào nói. "Đây là tụ điểm của KTV, hộp đêm, quán bar. Đúng là đã bị cậu lần ra rồi!"

Tôi cười nói: "Tớ cũng tin rằng kỹ thuật bản đồ tội phạm chắc chắn phải có căn cứ chứ không phải là mê tín. Như vậy, rất có thể hung thủ đã dùng thủ đoạn lừa tình để khiến nạn nhân tin tưởng, sau đó thừa cơ giết người."

"Tớ thấy hơi lạ." Lâm Đào nói. "Hồi trước, khi điều tra về các nạn nhân, quán bar, hộp đêm có lẽ chính là trọng điểm điều tra, kiểu gì cũng phải xem dữ liệu camera ở đó chứ? Tại sao lại không có phát hiện gì?"

Đại Bảo nói: "Điều này thì anh biết. Những tổ điều tra hình ảnh chỉ có mười mấy người, anh có một bạn học làm ở đó, mấy hôm trước còn than vãn với anh. Lúc đó, đĩa cứng lấy về chất đầy cả văn phòng. Toàn thành phố biết bao nhiêu chỗ có camera giám sát, chỉ có mười mấy người họ xem dần. Lại cộng thêm hung thủ gây án vào buổi tối, hình ảnh đa số không rõ, nạn nhân cũng không mặc quần áo bắt mắt. Vì thế, hoặc là họ vẫn chưa xem đến dữ liệu camera giám sát ở khu vực này, hoặc là xem rồi nhưng cũng không phát hiện ra nạn nhân vốn chẳng có đặc trưng nhận dạng rõ ràng."

"Điều này thì có thể hiểu được." Tôi nói. "Vì họ không sử dụng kỹ thuật bản đồ tội phạm nên chưa chắc đã xem dữ liệu camera của khu vực này trước. Hơn nữa, chúng ta cũng biết mà, hình ảnh trong camera có mấy

tầm dùng được đâu? Mặt mũi thì lờ mờ không nhìn thấy gì, trừ phi quần áo của đối tượng có đặc trưng nổi bật."

Đại Bảo nói: "Nói đến đây, anh lại nảy ra một ý. Hai người xem nhé, bốn nạn nhân nam trước đây đều là đàn ông ở một mình, người thì là bác sĩ đến Long Phiên tu nghiệp, người thì là luật sư hoặc danh nhân đến Long Phiên công tác, người thì là công tử độc thân. Tóm lại, họ đều ở trong tình trạng dễ dàng nảy sinh tình một đêm. Nạn nhân cuối cùng là đồng tính nữ, đương nhiên cũng có cùng đặc điểm. Anh thấy suy đoán của chúng ta chính xác rồi đấy."

"Thế tối nay chúng ta đi ôm cây đợi thổ chứ?" Tôi nói. "Hung thủ đã cắt mất một phần cơ thể của nạn nhân cuối cùng, chắc chắn là vẫn muốn tiếp tục gây án."

"Được thôi!" Lâm Đào nói. "Ở khu phố này người đẹp cực đông, ôm cây đợi thổ cũng được ngắm đã mắt."

Đại Bảo nói: "Nhưng bây giờ chúng ta chẳng có chút manh mối nào cả, em khẳng định có thể tìm ra hung thủ ở đó? Em có phải Tôn Ngộ Không đâu mà đòi có hỏa nhãn kim tinh?"

Câu nói của Đại Bảo như một mũi kim chọc vỡ tung quả bóng mà tôi vừa ra sức thổi. Đúng vậy, không có bất cứ manh mối nào, có thể tìm nổi hung thủ không?

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày (4)

Xẹp lép như quả bóng xì hơi, tôi không nói năng gì nữa. Căn phòng lặng phắc như tờ. Đúng lúc đó, điện thoại của Đại Bảo đặt trên bàn bỗng đổ chuông âm ỉ.

"A lô?" Đại Bảo nhìn thấy là điện thoại của điều tra viên tổ chuyên án thì vội cầm lên nghe.

"Kết quả xét nghiệm ADN đã có." Điều tra viên nói. "Trong tã lót xét nghiệm ra ADN của hai người, trong đó có một mẫu ADN của chính đứa bé."

Tuy chỉ là vụ án vứt xác trẻ sơ sinh nhưng tuân thủ theo quy định có liên quan, bác sĩ pháp y cũng lấy mẫu máu của đứa bé và nhập vào hệ thống dữ liệu ADN.

"Người còn lại thì sao?" Đại Bảo vội vàng hỏi.

Điều tra viên nói: "Mẫu còn lại là ADN của phụ nữ, theo như suy đoán, có mối quan hệ ruột thịt với đứa trẻ. Hay nói rõ hơn, người còn lại có lẽ là mẹ của đứa trẻ."

"Đã đối chiếu trong kho dữ liệu chưa?" Đại Bảo hỏi dồn. "Có manh mối gì không?"

Điều tra viên im lặng một lát, đáp: "Không!"

"Chắc là chúng ta vẫn phải ôm cây đợi thỏ thôi!" Tôi vỗ vai Đại Bảo nói. "Cố lên!"

*

Chúng tôi ngồi trong chiếc Cruze mới mua của Hàn Lượng, đỗ ở đầu khu phố 3754. Chỗ này đèn màu rực rỡ, những nam thanh nữ tú ăn mặc thời thượng nhộn nhịp ra vào trong thời điểm mấy ông chú trung niên chúng tôi đã ngủ khò từ lâu.

"Chúng ta đúng là những kẻ bị làn sóng trào lưu đánh dạt lên bờ cát." Đại Bảo than thở. "Muộn thế này rồi mà Long Phiên vẫn còn chỗ nhộn nhịp thế kia."

Ngồi trong xe chưa được một tiếng đồng hồ, Đại Bảo đã ngáy ồ ồ như sấm.

Tôi đưa cho Hàn Lượng, Lâm Đào mỗi người một điều thuốc. Chúng tôi hạ cửa kính xe xuống, phả khói mù mịt. Không ai nói với ai lời nào.

Đây là thời điểm các quán bar sôi động nhất, cũng là thời điểm trai gái ngoan ngoãn ngủ say sưa nhất. Vì thế ngoài đường phố không một bóng người, chỉ còn ánh đèn màu mè chói mắt hắt vào trong xe khiến người ta hết cả buồn ngủ.

Không lâu sau, Đại Bảo bỗng làm nhảm: "Bốn con bốn! Chúng ta đánh tám rồi phải không?"

"Cái gì thế?" Tôi cười hỏi.

"Hàn Lượng nói: 'Gần đây Đại Bảo học được một kiểu chơi bài tú lơ khơ mới, gọi là ném trứng, nghiện mất rồi.'"

"Tức là anh ấy đang nói mê à?" Tôi hỏi.

"Anh ấy toàn nói mê thôi, cậu không biết à?" Lâm Đào cười đáp.

Tôi nói: "Đâu chỉ nói mê thôi đâu? Anh ấy còn mộng du nữa! Lần trước mộng du đi tìm phòng giải phẫu suýt nữa làm tớ chết khiếp."

Tiếng cười của chúng tôi vừa dứt, trên đường phố bắt đầu xuất hiện từng nhóm nam nữ túm năm tụm ba, ngả ngớn bước đi.

"Hết giờ rồi." Tôi ngồi thẳng dậy.

"Người ta không gọi là hết giờ." Lâm Đào nói. "Cậu nghĩ là xem phim chắc?"

Dòng người mỗi lúc một đông. Tôi mở mắt thật to, sục sạo tìm kiếm trong dòng người. Tôi đưa tay nhìn đồng hồ, đã sắp 2 giờ sáng, liên tục hai ngày thiếu ngủ khiến mắt tôi bắt đầu lờ mờ.

Dần dần, người đã tản hết, chúng tôi vẫn không phát hiện ra bất cứ manh mối khả nghi nào.

"Chắc là biện pháp này không được rồi." Lâm Đào nói. "Ôm cây đợi thỏ là truyện cười dân gian mà. Chúng ta phải nghĩ ra cách khác, ít nhất phải nắm được một đặc điểm nào đó của nghi phạm mới được."

"Từ từ đã." Lâm Đào đang chuẩn bị nổ máy quay về, tôi bỗng kêu lên. "Tớ nghe thấy ai đang gọi gì đó?"

"Cái gì?" Lâm Đào mở cửa xe, dỏng tai lên nghe.

Một giọng con gái lạnh lạnh xuyên qua khe cửa mở hé, lọt vào trong xe chúng tôi.

"Bể! Bể!"

Tóc gáy tôi rào rào dựng ngược.

Ở đầu khu phố, một cô gái mảnh mai mặc váy ngắn màu vàng kim, đi tất nylon màu đen xuất hiện trong tầm mắt chúng tôi. Một cô gái khác chạy đuổi theo, nói với cô ta vài câu rồi bỏ đi luôn, để lại một mình cô ta bước ra khỏi khu phố.

Khác với đám nam nữ ngật ngưỡng trước đó, trông cô ta rất tinh táo. Cô ta rút điện thoại ra nhìn, rồi hất khế mái tóc dài ngang vai, hình như thở dài một tiếng, sau đó một mình bước đi xa dần, trông vô cùng đơn độc.

Khi cúi nhìn điện thoại, ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt cô ta, một khuôn mặt thanh thoát xinh đẹp.

"Có thấy chữ 'Bế' nghe rất quen tai không?" Giọng tôi đầy kích động.

Lâm Đào nhú mày, nói: "Không chỉ quen tai thôi đâu, cô gái này trông cũng quen lắm! A, tớ biết ai rồi!"

"Cậu nói xem." Tôi nhìn theo cô gái qua cửa kính xe.

"Vợ của Thủy Lương!" Lâm Đào vừa nói vừa đập cho Đại Bảo một cái.

Thủy Lương chính là hung thủ trong chuỗi vụ án Vân Thái, đã bị khép tội tử hình, bản án đã chấp hành xong. Trong khi khám nhà Thủy Lương, chúng tôi đã chạm mặt vợ hắn, lúc đó cô ta còn nói với tôi một câu vô cùng ma quái (1). Nhưng khiến tôi chú ý hơn cả là tiếng gọi "bế", đến nay vẫn là một câu đố không có lời giải. Tại sao cô ta xuất hiện ở đâu, lại có "bế" ở đây?"

(1) Xem "Pháp y Tần Minh" tập 2, "Lời tố cáo lặng thầm".

"Đúng, chính là cô ta!" Tôi như choàng tỉnh. "Lúc đó cô ta nói sẽ hợp tác với tớ, hóa ra là muốn gây án giết người để thách thức tớ."

"Lúc ấy cô ta nói sẽ hợp tác với cậu, tớ còn nghĩ cô ta muốn tán tỉnh cậu nữa cơ." Câu nói đùa của Lâm Đào thật không thể cười nổi, cậu ta nói tiếp. "Nhưng tại sao cô ta lại có ADN của cậu? Liệu có phải cậu..."

"Không thể nào!" Tôi đỏ mặt cãi. "Tớ đang hoang, hiểu chưa!"

"Phụ nữ gây án, biến thái do bị chấn thương tâm lý, có thù oán với cậu, có thù oán với cảnh sát." Lâm Đào nói. "Cô ta hoàn toàn đáp ứng được tất cả các điều kiện suy đoán của chúng ta trước đây!"

"Bắt người thôi!" Đại Bảo quệt nước dãi bên mép, chả biết lời từ đâu ra một cái còng số 8. "Còn ngậy ra đó làm gì nữa?"

"Anh kiểm được cái còng ở đâu ra thế?" Tôi cười hỏi. Nụ cười lúc này là nụ cười trút được gánh nặng, tôi đã nhìn thấy ánh sáng trong vụ án này.

"Khi anh ở trong đội huấn luyện chiến đấu, các đội viên đều được cấp phát trang thiết bị cảnh sát." Đại Bảo đưa tay mở cửa xe.

Tôi kéo Đại Bảo lại, nói: "Anh có nhầm không đấy? Anh là pháp y cơ mà! Việc của anh là khám nghiệm tử thi! Anh có bắt người được không hả? Anh sao thế? Tham gia huấn luyện mới có hai ngày mà tưởng mình biến thành điều tra viên rồi chắc?"

"Đều là cảnh sát cả mà." Đại Bảo nói. "Vào thời khắc then chốt, chúng ta cũng phải xung trận chứ!"

"Đừng hấp tấp!" Tôi nói. "Nếu hung thủ là cô ta thật, kiểu gì cô ta cũng không chạy thoát được đâu, hãy tin em."

"Bước tiếp theo, chúng ta cần phải bí mật lấy mẫu ADN của cô ta phải không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Không cần, chúng ta lặng lẽ bám theo xem cô ta sống ở đâu là được. Cô ta không hề đơn giản, nếu lấy mẫu ADN của cô ta ngay bây giờ, thứ nhất không phù hợp với trình tự lấy chứng cứ; thứ hai dễ rút dây động rừng, lợi bất cập hại."

"Thế thì làm sao mà biết được ADN trên cái tã có phải là của cô ta hay không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói: "Tớ có cách, đi thôi!"

*

Cô ta ở trong một căn nhà nhỏ gần khu phố này. Nhìn từ ngoài vào, khuôn viên không thật rộng lớn, nhưng là căn hộ độc lập. Sau khi cô ta đi khuất vào trong nhà, chúng tôi lặng lẽ bỏ đi.

Đêm đó, tôi ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, tôi đến phòng Giám định ADN. Tôi kéo trưởng phòng Trịnh đang bận tối mắt tối mũi ra một bên, nói: "Chị Trịnh, dù chị có bận rộn đến mấy thì bây giờ hãy giúp em một việc này trước đã."

Chị Trịnh trợn mắt nhìn tôi, hỏi: "Chẳng phải anh bị đuổi việc rồi sao?"

"Em bị vu oan." Tôi vừa nói vừa kéo chị Trịnh đến phòng làm việc, nói. "Việc này rất đơn giản, trong vụ án Vân Thái hồi trước, sau khi Thủy Lương sa lưới, có lấy mẫu ADN của hãn không?"

"Tất nhiên là có." Chị Trịnh gật đầu nói. "Tất cả nghi phạm sau khi bị bắt giữ, việc đầu tiên là lấy mẫu ADN."

"Mới hôm qua các chị lấy mẫu ADN trên tã lót của đứa trẻ bị bỏ rơi phải không?" Tôi nói. "Giờ em muốn biết có thể đối chiếu quan hệ huyết

thống giữa ADN của cặp mẹ con này và Thủy Lương được không?"

"Ý anh muốn nói, đứa trẻ bị vứt xác chính là con trai của Thủy Lương?" Chị Trịnh nói. "Thế thì nhà hắn đúng là thảm thương quá."

Chẳng bao lâu sau, chị Trịnh khoác áo blouse trắng bước ra khỏi phòng phân tích số liệu, nói: "Đã đối chiếu xong, Thủy Lương và người phụ nữ có quan hệ huyết thống với đứa trẻ bị vứt xác."

Đại Bảo đứng bên cạnh tôi lúc này mới hiểu ra: "Ồ, chị đang gián tiếp xác nhận kẻ tình nghi trong vụ án này chính là vợ của Thủy Lương đấy."

"Đừng nói gì hết." Tôi cắt ngang. "Mau báo tin cho tổ chuyên án, bố trí không chế nghi phạm."

Chuyên án Ba Sáu đã gây ảnh hưởng quá lớn, có thể tưởng tượng áp lực của tổ chuyên án nặng nề đến đâu. Sau khi biết được thông tin đáng tin cậy này, tổ chuyên án lập tức tổ chức lực lượng cốt cán tiến hành giám sát chặt chẽ chỗ ở của nghi phạm, sau đó nhân lúc cô ta ra ngoài, các điều tra viên đã tiến hành khám xét căn nhà có chiếc xe Volkswagen Beetle đỗ ở trong sân. Khi điều tra viên lôi ra một cái xô từ trong cốp xe nhỏ hẹp của chiếc Volkswagen Beetle, một nữ cảnh sát đứng gần đã phải rú lên kinh hãi. Dưới đáy xô có một cái túi nilon, bên trong đựng một bộ phận cơ thể người trông giống như vú.

*

Phác đồ ADN chậm chậm chạy ra khỏi máy in. Chị Trịnh xé lấy phác đồ, cầm thước đo đạc một lát rồi nói: "Dấu vết khả nghi lấy từ trong xe và nhà của nghi phạm là máu người, thông qua đối chiếu ADN, chính là vết máu của Phương Tương và Mạnh Tường Bình. Phần mềm trong túi nilon cũng đã xác nhận là của Lưu Thúc Thúc."

Chị vừa dứt lời, cả phòng ADN rộn lên tiếng reo mừng.

Tảng đá khổng lồ đè trĩu trong tâm trí của toàn bộ các cảnh sát trong tổ chuyên án suốt mấy tháng nay, cuối cùng đã được hất bỏ.

Và lúc đó, tôi vẫn đang miệt mài đọc hồ sơ trong phòng tư liệu. Đọc hồ sơ cũng có thể gây nghiện.

Chiều hôm đó, khi người phụ nữ kia quay về, vừa nhìn thấy trong nhà có hai cảnh sát súng ống lăm lăm thì lập tức quay ngoắt người định chạy, nhưng nhận ra đã không còn lối thoát, sau lưng cô ta là mấy cảnh sát mặc thường phục.

Cô ta liền vuốt tóc, chỉnh lại vạt áo, đưa hai tay ra, mỉm cười nói: "Không thành công cũng thành nhân, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hôm nay từ lâu rồi."

"Cô không thành công, cũng không thành nhân." Lâm Đào mắt long sòng sọc nhìn cô ta, "Ác quỷ thì phải xuống địa ngục."

Không một cảnh sát nào muốn thẩm vấn người phụ nữ này, bởi vì họ không thể nào liên tưởng được người phụ nữ xinh đẹp, ăn vận thời thượng trước mặt và tên ác quỷ đã sát hại tàn nhẫn năm mạng người chỉ trong vòng vài tháng qua. Họ không biết phải thẩm vấn như thế nào.

Còn người phụ nữ chỉ bình thản quăng ra một câu: "Bảo trưởng phòng Tần đến thẩm vấn tôi, bằng không, tôi sẽ chẳng nói gì hết."

Điều tra viên nói: "Được!"

NGÓN TAY THỨ MƯỜI MỘT

Tân Minh

www.dtv-ebook.com

Lời Kết. Ác Quỷ Tự Bạch

Ngay từ thời tằm bé, tôi đã khác hẳn với những đứa trẻ khác, tôi không nhìn thấy cái thế giới mà chúng thấy.

Edgar Allan Poe

Tôi tên là Uông Hải Nhuận, năm nay 27 tuổi, sống ở thành phố Vân Thái.

Trong họ tên tôi có rất nhiều nước, vì thế từ nhỏ tôi đã rất thích nước. Cứ ngâm mình trong bể bơi là tôi không muốn lên nữa. Hồi nhỏ, dù chỉ là cùng mẹ đi tắm trong nhà tắm công cộng, tôi cũng sung sướng vô cùng. Vì thế, bố mẹ gọi tôi là Bể.

Tôi thích cái tên này, nhưng tôi chỉ cho phép những người yêu quý tôi gọi tôi như vậy.

Ngay từ lúc chào đời, tôi đã nổi bật hơn bất cứ một người nào khác. Khi đi học, dụng cụ học tập và cặp sách của tôi lúc nào cũng đẹp hơn hẳn của bạn bè. Con trai ai cũng quý tôi. Tuy rằng mẹ tôi mắc bệnh rồi đột ngột qua đời lúc tôi 6 tuổi, nhưng bố tôi đã chăm chút tôi cực kỳ chu đáo, và yêu thương tôi vô hạn.

Bố tôi là một doanh nhân, tuy quá trình khởi nghiệp của ông không có gì đáng để tự hào. Đầu tiên, nhờ vào việc điều chế và buôn bán thuốc chuột Tetramine, ông đã kiếm được thùng vàng đầu tiên. Khi tôi lên cấp hai, ông chuyển sang kinh doanh bất động sản, trở thành một thương gia giàu có nổi

tiếng khắp thành phố. Khi tôi lên cấp ba, ông đã trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của một doanh nghiệp top 10 thành phố Vân Thái.

Bố tôi bận lắm, nhưng lúc nào cũng rất quan tâm đến tôi. Không một ai dám bắt nạt tôi, vì bố tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho kẻ đó. Các giáo viên cũng rất cưng chiều tôi, chẳng bao giờ đánh mắng tôi cả. Dù tôi có trốn học, không làm bài tập, họ cũng chỉ nở một nụ cười khoan dung với tôi. Tôi đã lớn lên trong yên bình hạnh phúc, cho đến năm 25 tuổi.

Từ nhỏ tôi đã thích chơi đùa với con trai, tuy ngoại hình của tôi trông chẳng hề nam tính chút nào, nhưng tôi có một trái tim đàn ông. Chơi điện tử, đá bóng, tôi đều tham gia hết. Bố tôi thường ôn tồn khuyên nhủ tôi, con gái thì phải giống con gái chứ, không thì chẳng ai dám lấy đâu. Tôi chẳng bao giờ nghĩ là ông nói đúng, vì trong ngăn bàn học của tôi có cả một bọc thư tình. Nhưng tôi không thích họ, vì họ hoặc là nghiêm túc quá, hoặc là dè dặt quá. Tôi nghĩ rằng chắc họ không đủ đàn ông nên chẳng thể nào lọt vào mắt xanh của tôi.

Tôi ham chơi nên học hành chẳng ra sao. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tuy vẫn có thể học lên cao đẳng, nhưng tôi vẫn chọn trường hộ lý. Nguyên nhân rất đơn giản, tôi thích mặc đồng phục y tá.

Bố tôi phản đối kịch liệt, ông bảo thà tôi đi học kế toán còn hơn làm y tá đi phục dịch người khác, nhưng tôi từ nhỏ đã rất có chủ kiến, nên một lần nữa, bố tôi lại phải theo tôi.

Trường hộ lý thì toàn là con gái. Học được một năm, tôi lờ mờ phát hiện ra, hình như mình thích con gái. Bởi vì có một lần, một cô bạn uống rượu say đã hôn tôi một cái, tôi thấy rất thích.

Bố tôi phát hiện ra sự bất thường của tôi nên bắt tôi bỏ học giữa chừng, sau đó định gửi tôi ra nước ngoài du học tự túc, học về quản lý kinh tế. Tôi là con gái duy nhất của ông nên ông buộc phải suy tính đến vấn đề

kế thừa khối tài sản đồ sộ của ông. Tôi không đồng ý đi du học, lý do là tôi lớn bằng này rồi nhưng chưa bao giờ bước chân ra khỏi thành phố Vân Thái, tôi không muốn một mình ra ngoài, đối mặt với thế giới lạ lẫm. Nhưng tôi đồng ý bỏ học, bởi vì qua một năm học ở trường, tôi hiểu rõ tôi không thể nào theo được cái công việc bần thiêu, mệt mỏi lại đầy nguy hiểm của nghề y tá.

Nhờ sự giúp đỡ của bố, tôi đã vào học ở khoa quản lý kinh tế của đại học Vân Thái. Những bài giảng ở đây, tôi nuốt không trôi, cái gì mà kế toán cơ bản, kinh tế học phương Tây, quản lý học, thống kê học, cứ như một đồng số má hỗn loạn chạy dài trước mắt, tôi không thể nào nhồi chúng vào đầu được.

Điều tôi nghĩ đến hàng ngày, đó là rốt cuộc tôi thích con trai hay con gái?

Mùa hè năm kia, tôi gặp trộm. Có một tên trộm đứng sau lưng móc túi tôi trước cửa một ngân hàng, bị tôi phát hiện ra. Với tính cách của tôi thì làm gì có chuyện để yên cho tên trộm? Nên tôi xông ngay đến giữ chặt lấy hắn. Nào ngờ hắn móc từ trong túi ra một con dao nhỏ, rạch cho tôi một nhát, còn lăm le muốn đâm tiếp.

Lúc đó, nhìn con dao dính máu của tôi trong tay hắn, tôi thấy mình sắp chết đến nơi.

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có một người đầu đội mũ sắt, tay cầm súng dài từ trong ngân hàng lao ra, đá tên trộm văng đi xa đến mấy mét, sau đó chĩa súng vào tên trộm quát lên: "Quỳ xuống!"

Sau đó, anh ấy bắt tên trộm dập đầu xin lỗi tôi. Tôi thấy vết rạch trên tay chỉ là vết thương ngoài da nên cũng chẳng muốn truy cứu, liền thả cho tên trộm đi. Thực ra lúc đó, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà để tâm đến tên trộm nữa. Trong khoảnh khắc đó, tôi tin chắc rằng tôi vẫn thích con trai,

hay chí ít cũng là người lương tính. Tôi đã bị thu hút bởi anh nhân viên áp tải xe tiền của ngân hàng có vóc dáng cao lớn, ngoại hình điển trai lại có hành vi anh hùng cứu mỹ nhân, nên hỏi xin số điện thoại của anh ấy. Anh ấy tên là Thủy Lương, họ của anh ấy cũng là nước, tôi biết, chắc chắn là chúng tôi có duyên với nhau.

Đó là mối tình đầu của tôi, cũng là tình yêu duy nhất.

*

Cha tôi đã tung ra tất cả các mối quan hệ để tìm hiểu về Thủy Lương. Tuy việc đó đã xâm phạm đời tư của anh ấy nhưng anh ấy không hề trách móc tôi, nói rằng anh ấy hiểu tất cả những việc cha tôi làm là muốn bảo đảm hạnh phúc cho con gái mình.

Tuy Thủy Lương xuất thân nghèo khổ, cũng không có công việc tử tế, nhưng bố tôi thấy anh thật thà chất phác, lại rất chăm chút cưng chiều tôi nên đã đồng ý cho chúng tôi yêu nhau.

Nếu liệt kê những điều tốt đẹp mà Thủy Lương đã làm cho tôi, có nói suốt cả đêm cũng không hết. Anh ấy là người đàn ông tốt với tôi nhất trên thế giới này, cũng là người đàn ông chung thủy nhất. Tôi tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy hoàn toàn. Tôi yêu anh ấy, yêu tất cả mọi thứ của anh ấy. Anh ấy từng nói, suốt đời này không bao giờ rời xa tôi.

Cuộc hôn nhân của chúng tôi vô cùng mỹ mãn. Thủy Lương đối xử với tôi rất tốt, còn bố tôi mang đến cho chúng tôi tất cả mọi thứ. Chúng tôi muốn có bất cứ thứ gì cũng có ngay thứ ấy. Năm ngoái, tình yêu của chúng tôi đã đơm hoa kết trái, một đứa con đáng yêu ra đời.

Cha tôi coi thẳng bé như báu vật, nhưng vì bận việc công ty nên chỉ đến cuối tuần, ông mới tới đón cháu về nhà. Một mặt là muốn cho chúng tôi có thêm thời gian riêng tư, mặt khác là muốn được ở một mình cùng cháu ngoại.

Một gia đình mỹ mãn là thế, vào cái ngày hôm đó, bỗng thành linh tan vỡ.

Bởi vì các người!

Sau khi các người đến nhà bắt Thủy Lương đi, tôi và bố tôi đều khẳng định các người đã bắt nhầm người. Một người thật thà, hiền lành như Thủy Lương, làm sao có thể là tội phạm giết người được? Tôi nhất quyết không tin, bố tôi cũng nhất quyết không tin.

Vì thế, bố tôi đã nhờ cậy người trong cục Công an nghe ngóng giúp tình hình vụ án. Các anh nói đã có chứng cứ xác thực Thủy Lương chính là hung thủ giết hại năm thiếu nữ, nguyên nhân giết người, lại là cưỡng hiếp!

Cũng đúng vào hôm các người bắt Thủy Lương đi, sau khi bố tôi biết được tin này, chứng xuất huyết não đột nhiên phát tác, rồi ngủ vĩnh viễn không bao giờ dậy nữa.

Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không dám hồi tưởng lại tình cảnh của ngày hôm đó. Chỉ trong một ngày, hai người thân yêu nhất đều đã bỏ tôi mà đi. Chồng tôi bị bắt vì tội cưỡng hiếp giết người, bố tôi chết vì quá giận dữ. Ngày hôm đó, tôi đã khóc kiệt toàn bộ nước trong họ tên mình. Tôi đã khóc suốt một đêm.

Người chồng mà tôi yêu tha thiết lại gây ra sự việc khủng khiếp đến thế. Từ tuổi thiếu niên đã bắt đầu gây án, lúc tôi mang thai vẫn tiếp tục gây án. Chẳng nhẽ trên thế giới này đúng là không có một người đàn ông nào đáng tin cậy hay sao? Tôi hận anh ấy, nhưng tôi biết, tận trong đáy lòng tôi vẫn yêu anh ấy sâu sắc. Yêu hận giằng xé đã vò nát trái tim tôi.

Người cha mà tôi kính yêu vô hạn, từ nhỏ đã nâng niu chiều chuộng tôi rất mực, đem đến cho tôi tất cả mọi thứ, nhưng tôi lại chưa thể đền đáp cho bố tôi lấy một ngày. Nỗi day dứt giống như một lưỡi dao, không ngừng rạch nát trái tim vốn đã chẳng chịt vết thương của tôi.

Thế nhưng, kẻ đã phá hoại triệt để gia đình hoàn hảo của tôi, chính là anh, Tần Minh. Anh cho rằng mình đã phá được án lớn, lập được công lớn hay sao? Nhưng đằng sau công trạng của anh, có bao nhiêu đau đớn của tôi? Sự thành công của anh được xây dựng ngay trên cơn thống khổ của tôi. Ngay ngày hôm sau, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ dốc toàn bộ số tài sản của bố tôi để bắt anh cũng phải nếm trải mùi vị đau khổ, giày vò.

Nhưng khi đến công ty của bố, tôi mới biết mình chẳng còn gì nữa. Máy ông phó tổng giám đốc công ty vẫn luôn dòm ngó khối tài sản của bố tôi, họ đã tính toán đủ mọi thủ đoạn để nuốt gọn công ty từ trước. Họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời cơ, và thời cơ đó, chính là cái chết của bố tôi. Cho nên, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, công ty đã không còn bất cứ mối liên quan nào với nhà họ Uông chúng tôi nữa. Thật đúng là họa vô đơn chí, khiến một cô gái yếu đuối như tôi quy ngã hoàn toàn.

May sao bố tôi vẫn còn khoản tiết kiệm vài trăm nghìn đồng và một căn hộ nhỏ trong tình lý đứng tên tôi, khiến tôi không đến nỗi phải màn trời chiếu đất khi công ty thu hồi mất tòa biệt thự.

Đến Long Phiên, tất cả đều lạ lẫm. Nhờ có khoản tiền tiết kiệm của cha tôi, mẹ con tôi mới có thể sống tạm qua ngày. Tôi cũng đã lợi dụng quãng thời gian này để tìm kiếm thời cơ báo thù.

Nhưng vận rủi lại một lần nữa giáng xuống đầu tôi. Một tối, con trai tôi bỗng lên cơn khó thở, đưa đến bệnh viện mới tạm đỡ. Bác sĩ nói không vấn đề gì, tại tôi lo lắng quá thôi. Tôi đưa con trai về nhà, vui mừng vì đã không có chuyện bất trắc xảy ra. Nhưng đến khi tôi tỉnh dậy, con trai đã bỏ tôi mà đi.

Tay bác sĩ khốn nạn, nếu không phải hăn coi thường tính mạng của người khác thì con trai tôi đã không phải chết oan uổng.

Điều duy nhất khiến tôi lưu luyến trên thế giới này đã không còn nữa, tôi còn sống để làm gì? Tôi không còn khóc nổi, bởi vì cả bể nước mắt trong tôi đã khóc cạn lâu rồi, bây giờ chỉ còn lại một cái bể là tôi thôi.

Hai chân con tôi thông thượt, còn tôi cả người run rẩy, không thể nào quần tã cho nó được, tôi liền lấy dây buộc lại. Nhưng không thể buộc được, tôi mới nghĩ ra cách lấy dao cửa thành rãnh để buộc cho chắc, nhưng tôi không tài nào cửa nổi. Rất lâu sau, thằng bé đã cứng đờ, tôi liền bế nó lên, định ôm nó đi nhảy lầu.

Nhưng đúng vào thời khắc đó, tôi sức nhớ đến anh. Tôi vẫn chưa trả thù. Nếu không phải tại anh, thì tôi đâu phải đơn độc một thân như ngày hôm nay?

Vì thế tôi bắt đầu lên mạng, nghiên cứu phương pháp pháp y giải phẫu xác chết, làm thế nào để rút lưỡi, mổ bụng, có lẽ trông rất rùng rợn, nhưng tôi đã không còn cảm giác của con người nữa. Tôi không còn sợ tối, không còn sợ máu, thậm chí không còn sợ chết.

Đến quán bar, tôi mới biết đàn ông bây giờ mới vô vị làm sao. Những kẻ bị tôi giết chết, hoặc là có vợ rồi mà vẫn ra ngoài chơi bời, hoặc là đám công tử bột chỉ biết trai gái trác táng. Nên tôi cảm thấy, họ chết là đáng đời.

Trong nhà tôi có một cái hộp cũ, đựng thuốc chuột Tetramine. Bố tôi nói chỉ cần một tí tẹo thôi đã đủ chết người nên không được phép đụng đến nó. Ông giữ lại hộp thuốc chuột này làm kỷ niệm, vì dù sao cái chất độc chết người này cũng từng là công cụ khởi nghiệp của bố tôi. Tôi lên mạng tra cứu, nghe nói Tetramine tính chất ổn định, để nhiều năm cũng không bị phân hủy. Hơn nữa, nếu cảnh sát các người phát hiện ra Tetramine sẽ đi tìm kiếm lai lịch chất độc, nhưng đây là báu vật gia truyền của nhà tôi, các người tìm thế nào được?

Tôi quyết định sẽ dùng thứ này để giết người.

Người đầu tiên bị tôi lừa tình trong quán bar là một bác sĩ. Tôi cảm hận bác sĩ, càng cảm hận tay bác sĩ đã có vợ rồi còn ra ngoài chơi bời, nên tôi đã giết hẳn.

Tôi bắt chước cách thức giải phẫu xác chết của pháp y, sau đó chặt xác thành từng mảnh mang vứt. Nhưng hai tuần đã trôi qua, cái xác vẫn chưa bị phát hiện. Tôi quyết định lần tiếp theo phải vứt ở những nơi dễ thấy hơn. Để các người phát hiện, các người phá án, các người giỏi phá án lắm cơ mà? Các người còn rêu rao "án mạng nhất định phải phá" cơ mà? Tôi muốn xem các người có thể đoán ra tên sát thủ tàn bạo lại chính là một người đàn bà hay không.

Tôi liên tục gây án, còn học theo cách trong phim, bớt lại một phần thân thể của nạn nhân để bỏ lẫn vào thi thể nạn nhân tiếp theo, mục đích là khiến các người dễ dàng móc xích được các vụ án với nhau nhưng không thể nào phá án. Tôi muốn để các người nhận ra, thủ đoạn giết người rất chuyên nghiệp, là phương pháp của pháp y, từ đó sẽ nghi ngờ anh. Nhưng tôi biết, nếu không có chứng cứ, cảnh sát các người sẽ không bao giờ nghi ngờ người của mình.

Trời đã mang đến cho tôi một cơ hội tuyệt vời.

Buổi sáng sau cái hôm tôi giết chết Trình Tiểu Lương, các người đã tái khám nghiệm hiện trường. Tôi đứng lẫn trong đám đông ngoài vòng dây cảnh giới quan sát. Tôi nhìn thấy anh, còn nghe thấy một anh chàng đẹp trai nói rằng anh muốn đến bệnh viện khám nghiệm chuyện con cái thế nào, nên tôi đã bám theo anh. Trời lại thương tôi lần nữa, khi run rủi cho y tá lấy mẫu xét nghiệm lại là bạn học của tôi.

Tôi dễ dàng lấy được cái thứ vốn thuộc về anh.

Nếu không thể hãm hại anh, ít nhất cũng phải khiến anh mất hết danh dự. Vì thế lần này, tôi đã đến quán bar đồng tính tìm kiếm đối tượng phụ

nữ. Cái chết của cô ta có thể giúp tôi hoàn tất việc báo thù. Báo thù cho Thủy Lương, người tôi yêu thương tha thiết và cũng cảm hận thấu xương, báo thù cho cha tôi, cho con trai tôi và cho cả chính tôi.

Được thôi, tôi đã thất bại, nhưng tôi nhẹ lòng rồi. Tôi đã có thể đi gặp ba người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình, họ đang đợi tôi ở đó.

*

"Carl Gustav Jung đã từng nói, người bình thường không bao giờ giày vò người khác, mà bao giờ cũng là những kẻ từng chịu giày vò mới đi giày vò người khác." Tôi nói. "Đi bệnh viện khám bệnh mà cũng gặp nguy hiểm."

Lâm Đào nói: "Đối với những kẻ biến thái, giết chóc chính là cứu rỗi. Còn đối với chúng ta, để tội phạm phải chịu trách nhiệm trước pháp luật chính là cứu rỗi họ, cứu rỗi tâm linh."

"Ừm!" Đại Bảo gật đầu kiên định. "Dao phẫu thuật chính là ngón tay thứ mười một của chúng ta, cũng là ngón tay sắc bén nhất, ngón tay khiến tội phạm phải khiếp sợ nhất."

Table of Contents

Mục lục

Lời Nói Đầu

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (1)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (2)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (3)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (4)

Vụ Án Thứ 1 - Kỳ Án Chiên Dầu (5)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (1)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (2)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (3)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (4)

Vụ Án Thứ 2 - Chiếc Mặt Nạ Giấy (5)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (1)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (2)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (3)

Vụ Án Thứ 3 - Ma Nữ Trong Đêm (4)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (1)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (2)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (3)

Vụ Án Thứ 4 - Cái Nhìn Tội Lỗi (4)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (1)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (2)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (3)

Vụ Án Thứ 5 - Trói Trong Mộ Địa (4)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (1)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (2)

Vụ Án Thứ 6 - Nổi Chìm Dưới Giếng (3)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (1)

Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa (2)

[Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 7 - Đóa Hoa Đêm Lửa \(4\)](#)
[Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích \(1\)](#)
[Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích \(2\)](#)
[Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 8 - Bé Trai Mất Tích \(4\)](#)
[Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình \(1\)](#)
[Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình \(2\)](#)
[Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 9 - Ác Quỷ Hiện Hình \(4\)](#)
[Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng \(1\)](#)
[Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng \(2\)](#)
[Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 10 - Xác Treo Dưới Cổng \(4\)](#)
[Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy \(1\)](#)
[Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy \(2\)](#)
[Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 11 - Bờ Hồ Rực Cháy \(4\)](#)
[Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn \(1\)](#)
[Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn \(2\)](#)
[Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn \(3\)](#)
[Vụ Án Thứ 12 - Nửa Cổ Xác Tàn \(4\)](#)
[Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày \(1\)](#)
[Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày \(2\)](#)
[Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày \(3\)](#)
[Đoạn Kết. Chân Tướng Phơi Bày \(4\)](#)
[Lời Kết. Ác Quỷ Tự Bạch](#)